

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES-
BESTSELLING AUTHOR

MARIE LU

STARS *and* SMOKE

STARS *and* SMOKE

MARIE LU

ROARING BROOK PRESS
NEW YORK

Okumaya

Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

**Bu Roaring Brook Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

*Sana, okuyucuma.
Bunca yıl boyunca bana verdiğiniz sevgi ve rahatlık için teşekkür ederim. Umarım bu kitap bana eşlik ettiğin gibi sana da eşlik eder ve daha pek çok hikayeyi paylaşırsınız
Birlikte.*

GÖREV GÜNLÜĞÜ

"Winter Young?"

"Ne söylediysem **onu** söyledim."

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

Ajan A: "O bir pop yıldızı, [REDACTED]."

"Düzelتيyorum: O dünyanın en büyük süperstarı."

Ajan A: "Sadece Cuma günleri anlambilim kabul ediyorum, lütfen."

Ajan B: "Oh, neşelen, [REDACTED]. Bir süper yıldızdan daha iyi bir kapak söyle. Çocuk tam da bu görevin ihtiyacı olan kişi."

"Neden? Ters takla atabildiği için mi?"

"Çünkü bizi içeri sokabilecek tek kişi o."

Ajan A: "Yaptığımız iş hakkında hiçbir şey bilmiyor!"

"Amaç **da** bu **değil mi zaten**? Ajanlarımız alışılmadıktır."

Ajan A: "Demek istediğim, bizim işimizi yapabileceğinden şüpheliyim."

Ajan B: "Sanki daha iyi bir seçeneğimiz varmış gibi."

"CIA bu sunumdan hoşlanmayacak."

Ajan B: "Biz [REDACTED] Grubuyuz. Tekliflerimizi hiç beğenmiyorlar ama yine de bize her zaman bir sözleşme veriyorlar. Komik değil mi?"

"**Çok** komik."

"Bu duyduğum senin kutsaman mı?"

"Tamam. Ama bana borçlusun."

"Bu sefer ne kadar?"

"Şehirdeki en güzel akşam yemeği."

"Orleana?"

"Naka."

Ajan B: "Dinle, eğer Naka'da rezervasyon yaptırabilirsem, işimi bırakacağım."

Ajan A: "Winter Young bunu gerçekten başarabilirse, ben benimkini bırakacağım."

Saplantıyı Doğuranlar

Otopark boyunca ilerleyen, sokak lambalarının hipnotik bir ritimle şık yüzeyini çizdiği arabada özellikle belirgin bir şey yoktu.

Onu öne çıkaran tek şey, her ikisi de güvenlik görevlileriyle dolu iki siyah cipin onu takip etmesiydi. Mini karavan stadyumun arka tarafına yaklaşırken çok az ses çıkardı ve doksan bin taraftarın kayan bir kütle halinde toplandığı ön taraftaki barikatlardan kaçındı.

İlk arabanın renkli camlarının ardında, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, çenesini düşünceli bir şekilde elinin üzerine dayamış, uzakta dolaşan insan kalabalığını izleyen zayıf bir figür oturuyordu.

İlk bakışta çocuğun lüks içinde giyindiğini söylemek zordu. Kıyafetleri - görünürde hiçbir logosu olmayan siyah eşofmanlar - yeterince basit görünüyordu. Ancak daha yakından bakıldığında özenli seçimleri, dikişler boyunca elle dikilmiş detaylar, ısmarlama kumaşın kalitesi, ardından parmaklarındaki ince yüzükler, biri minik siyah elmaslarla süslü, diğeri platin ve logosuyla kazınmış, kırık bir kalbin iki yarısı şeklinde kulakları olan stilize bir tavşan kafası. Modaevinin doğum günü hediyesi olan en sevdiği özel Gucci spor ayakkabılarını ve fotoğrafı çekildikten bir saat sonra tüm dünyada tükenecek olan pembe renkli bir çift havacı gözlüğünü giydi.

Kıyafetleri hemen dikkatinizi çekmemiş olsa bile, geri kalanı Yaptım.

Winter Young, dünyanın en ünlü süperstarı. Herkes onun hakkında konuşurdu; o kadar güzeldi ki gerçek olduğuna inanmak zordu. Işıltılı bir varlığı vardı.

Sokak: Dağınık siyah saçları ışıktaki mavi mavi parlıyordu, ön kolları boyunca uzanan ve sol bileğine dolanmış bir yılanla son bulan geometrik mürekkep, uzun siyah kirpiklerle çevrili ince siyah gözler, hareketlerinde gizemli bir zarafet, bir şekilde bir saniye içinde utangaç ve yaramaz arasında geçiş yapabilen bir ifade. Ama bundan daha fazlası vardı. Pek çok insan nesnel olarak muhteşemdi, ama sonra o birkaç kişi vardı, tanımlanamayan bir niteliğe sahip yıldızlar, saplantıyı doğuracak kadar parlaktı. Dünya onları bir kez gördü mü, bir daha görebilmek için yer yerinden oynadı.

Winter şimdi pencereye bakıyor, camdaki yağmur tanelerini ve onların içinde kırılan milyonlarca farklı rengi inceliyor, zihni yeni bir melodi üzerinde çalışırken nefesinin altında deneysel bir müzik köprüsü mırıldanıyordu. Yanında, menajeri telefonuna dokunuyordu.

"Alice yarın sabah altı buçukta hızlı bir fotoğraf çekimi için seni yeniden ayarlarsa," dedi, "beş civarında on beş dakikalık bir kahvaltıyla idare edebilir misin? Hayır cevabı evet demektir. Elevate'in CEO'sunun telefonuna cevap vermeyi unutma - Bayan Acombe yeni spor ayakkabı tasarımlarını desteklemen için seni önermek istiyor. Ayrıca New York randevularını kısaltmak istersen bana şimdiden söyleyen iyi olur." Arabanın renkli camlarından süzülen stadyum ışıkları kadının koyu tenini ve gözlüklerini yeşil bir renk tonuna büründürüyordu ve yağmurun fonunda nemlenen sesinde, onunla tartışmayı kazanmaya alışkın birinin tonu vardı. "Ricky Boulet'nin turne programı sizinkiyle çakışacak ve hayatımın bir saatini neden onun menajeriyle kavga ederek geçirmek istemiyorum" - gözlerini devirirken sesi abartılı bir ton aldı- "*onun hafta sonunu çalışıyoruz.*"

Winter pencereye doğru, "Hadi bütün randevuları yapalım," dedi.

Claire telefonunun üzerinden şüpheyle ona baktı. "Kimse New York'ta dört gün üst üste kalamaz."

Bakmadan elini ona doğru uzattı. "Hepsini satacağımızı biliyorsun."

Onun beşlik çakmasını küçük tokatlarla savuşturdu. "Sağlığınızdan bahsediyorum tabii ki, yıldız gücünüzden değil. Lütfen beni bir daha sahnede bayılmanla uğraştırma."

Winter sonunda başını çevirip ona yan bir gülümseme verdi. "Beş yıl ve hâlâ bana hiç inanmıyorsun."

"Hem de hiç. Bugün öğle yemeği bile yedin mi?"

"Üç churros sayılır mı?"

Yüz ifadesi sertleşti ve botuyla adamın bacağını dürttü. "Winter Young. Boş kalori almayasın diye sana özellikle sandviç aldım."

Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. "Bu ne cüret.

Churros mükemmel bir yiyecek ve onlara karşı küfür duymayacağım."

Uzun süre sabırla iç çekti. "Keşke bu kadar çok çalışmayı bırakıp bir kez olsun kendinle ilgilensen. Yürüyüşe çık. Biriyle çık. En azından bir kaçamak yap. Senin için herhangi birinin menajerine ulaşmamı ister misin?"

Bu düşünce onu yorgun düşürdü. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı ve kendini tekrar tekrar açıklamakla ilgilenmiyordu. Çok fazla boş gecedен sonra, kaçamaklardan nefret etmeye başlamıştı. Ve birisini onunla çıkmanın getirdiği tüm çamurlara sürüklenme düşüncesi Winter'ın içini burkuyordu. Son ayrılığı sırasında, o zamanki kız arkadaşı ona medya sirkinin onu *çekilmez kıldığını* söylemişti.

Ama Claire'e sadece omuz silkti ve yüksek sesle "İlginç kimse yok" dedi.

"Dünyadaki en ilginç insanın sen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aksi kanıtlanana kadar doğru."

"Sanırım bu arabada aksi zaten kanıtlandı." Winter

alaycı bir acıyla elini kalbinin üzerine koydu.

"Ayrıca," diye devam etti, "bu çıkarla ilgili değil. Mesele bedava reklam ve ikiniz için de biraz eğlence."

"Gerçekten mi? Bunun aşk hakkında olduğunu sanıyordum."

"Ah, Winter." Claire başını salladı. "On dokuz yaşında ve romantizmden çoktan vazgeçmiş."

"En iyisinden öğrendim. O dergi editöründen ayrıldığından beri kimseyle görüştün mü?"

Claire burnunu çekti. "Susan ve ben teknik olarak ayrılmadık."

Winter ona sert bir bakış attı. "Doğru. Sadece iki yıldır konuşmadınız."

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Biz *senin* aşk hayatını düzeltmeye çalışıyoruz." Ona sinsi bir gülümseme verdi. "Ama ben *seni* zaten seviyorum."

Ona küstahça bir el salladı. "Şuradan çıkan tılsımı görüyor musun? Neden onu işe yarar hale getiriyorsun?"

Winter biraz gülmekten kendini alamadı. Bir zamanlar, ögle saatlerini tek başına geçiren, dersten sonra boş spor salonunda dans rutinlerini prova eden, melodileri karalayan ve büyük bir hayali besleyen, sırık gibi uzuvları ve kötü bir sa kesimi olan garip görünümlü, popüler olmayan bir lise birinci sınıf öğrencisiydi. Sonra Ricky Boulet için aylak yedek dansçı olarak bir iş ayarladı.

-O zamanlar dünyanın en ateşli yıldıızıydı. Winter'ın Ricky'nin açılış konserindeki performansı o kadar olağnstyd ki, videosu bir gecede viral olmuştu.

O zamanlar bir menajerlik şirketinde çalışan hırslı bir genç olan Claire, o videonun ardındaki potansiyeli görmüş ve ertesı sabah onu herkesten önce yakalamak için aramıştı. Adam on yılın en iyisiydi; Claire de onun başarısının pusulasıydı. Hayat onu yedek dansılıktan plak anlaşmasına ve tarihteki en büyük pop kariyerlerinden birine fırlatırken ikisi birlikte ykselmişlerdi.

Bir gün ünlü olacaksın, demişti ağabeyi Artie, Winter henüz on iki yaşındayken ve ilk kez şarkı yazmaya başladığında.

Kış sadece güldü. *ok iyimsersin.*

İyimserlik benim gizli gücümdür, demişti Artie gülümseyerek. Sonra ağabeyi ona sertçe baktı. İçinde bir huzursuzluk var. Daha büyük ve daha iyi bir şeyin yolun ilerisinde bekliyor olması gerektiğine dair bir inanç.

Winter'ın parmakları akılsızca telefonuyla oynuyordu. Telefonu kilitli ve kilitsiz olarak kaydırđını fark etmesi bir dakikasını aldı, sonra tekrar kaydırmadan önce kardeşinin adını gördü.

Artemis Young.

Winter telefonuna bakarken, birlikte geçirdikleri son günü hatırladı. Aralarında on iki yaş fark olan iki kardeş, bir iskelenin kenarında oturmuş, güneşin okyanusa batışını izliyorlardı. Tuz ve rüzgâr saçlarını kabartıyordu. Uzaktaki dönme dolap mavi ve sarı şeritlerle aydınlanıyor, renkler yüzlerinden yansıyor. Hâlâ denizin kokusunu alabiliyor, kardeşinin profiline bakıp ertesı sabah Artie'nin tekrar gitmemesini tüm kalbiyle dilediğini hatırlayabiliyordu.

Tüm hayatını arayarak geçirme, tamam mı? Artie ona böyle demişti. Winter'ın gözlerinin dar olduğu yerde kardeşinin yuvarlak koyu renk gözleri ve dalgalı siyah gözleri vardı.

Saçları kaşlarının üzerinden gür bir şekilde sarkıyordu ve Winter'a o kadar benzemiyordu ki kimse akraba olduklarını tahmin edemiyordu.

Ne demek istiyorsun? Winter sormuştu.

Demek istediğim, bazen istediğiniz şeye zaten sahipsinizdir. Sadece henüz bunu bilmiyorsunuzdur.

Winter gerçekten aynı fikirde olmadan başıyla onaylamıştı. Kardeşi için söylemesi kolay bir şeydi. Artie annesinin ilk evliliğinden olan, titizlikle planlanmış, gözde oğluydu. Winter kazaydı, sonradan düşünülmüştü, ikinci evliliğinden kalan bir hataydı. Belki de Artie'nin Winter'ın bir gün ünlü olacağını düşünmesinin nedeni buydu. Winter'ın ilgi çekmek için yanıp tutuştuğunu, her gün her dakika sevgiye aç olduğunu, dünyanın öbür ucuna kadar onu arayacağını biliyordu. Artie o zaman bile anlamış ve bunun için ona acımıştı.

Winter o zaman omuz silkmişti. *Tek istediğim senin gibi olmak,* demişti Artie'ye.

Artie güldü, Winter'ın her zaman taklit etmeye çalıştığı zengin, gırtlaktan gelen bir ses. *Senin gibi ol, Winter. İyi ol.*

Artie Barış Gönüllüleri için çalışmış ve ölmüştü. Winter sığ bir süperstar oldu ve yaşadı. Sonunda iyi olan asla kazanamadı.

Hafıza, kafasında üzerinde çalıştığı müzik parçalarıyla birlikte soldu. Winter telefonu bıraktı ve elini salladı. Yine de parmakları kıpırdadı. Kardeşinin numarasını neden sakladığını bilmiyordu. Artie gitmişti. Telefonun diğer ucunda sadece bir yabancı olabilirdi.

Sonunda arabaları stadyumun arka girişinde durdu. Bir grup güvenlik görevlisi barikatların önünde çoktan yerini almıştı ama bu, arabadan stadyum kapısına kadar uzanan yolun her iki tarafında biriken hayran dalgasını caydırmamıştı. Burada yüzlerce insan olmalıydı. Ellerindeki pankartlardan birkaçını tanıdı, günün erken saatlerinde ses kontrolüne katılan aynı hayranlardan bazılarıydı.

İkisi de doğrulurken Claire Winter'a "Başını dik tut," dedi. "Bu seyirciyi şaşırtmak üzeresin."

Winter düşüncelerini gevşemiş bir etek gibi bir kenara itti, neredede olduğunu ve insanların ondan kim olmasını beklediğini kendine hatırlattı. Derin bir nefes aldı ve Claire'e göz kırptı. "Her zaman öyle," diye yanıtladı.

İkisi yumruklarını tokuşturdu. Dışarıdaki bir koruma kapıyı açtı ve Claire arabadan inmek için ona arkasını döndü.

Kalabalık, onun gelişinin ne anlama geldiğini bildiğinden, tanıdık görüntüsü karşısında tezahürat yaptı. Sonra Winter ortaya çıkınca tezahüratlar çığlık patlamasına dönüştü.

Soğuk yağmur yüzüne çarptı. Işıkların kör edici parıltısı üzerine vurduğunda, kalabalığa gelişigüzel bir bakış attı ve bir telefon denizinin kendisine doğru döndüğünü gördü. Çılgınca bağırışlar kaosa karıştı.

"Kış! Aman Tanrım, Aman Tanrım-KIŞ!"

"KIŞ!!!"

"BURADAYIM, WINTER!!!"

"SENİ SEVİYORUM, KIŞ!!!"

Buradaki herkes belli ki saatlerdir bekliyordu, saçları yağmurdan sıırıslam olmuştu. Korumaları onu patikadan geçirirken çılgınca el salladılar, ardından parmaklarını dudaklarına götürüp hızlı bir öpücük kondurduğunda çığlık attılar.

Posterler ve kalemler, umutsuzca uzanan ellerle birlikte, geçerken ona doğru itildi. Bir düzine güvenlik görevlisi onları geri itmeye çalıştı, ancak Winter yine de barikatların kenarından geçmeye özen gösterdi ve çevresindekileri durmaya zorlayarak bazı posterlere aceleyle birkaç imza attı. Tam küçük bir kız için imza atacaktı ki korumalarından biri onu uzaklaştırdı.

"Devam edelim Bay Young," dedi başını sallayarak.

Winter arka girişe doğru götürülürken kıza özür dileyen bir bakış attı. Kapı arkalarından kapandığında yağmur ve çığlıklar aniden kesildi.

İleride Claire yavaşladı ve ona onaylamayan bir bakış attı. "Bunu yapmayacağımızı konuşmuştuk," dedi. "Sadece birkaç poster olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu güvenli değil."

Winter kaşlarını çatı. "Hadi ama. Saatlerdir yağmurun altında duruyorlar. En azından onlar için bir çadır falan kuramaz mıyız?"

Claire onları stadyumun koridoruna götürürken omzunun üzerinden ona, "Ben hallederim," diye seslendi.

Winter eşofmanının cebinden ince bir not defteri çıkardı. Karaladığı şarkı sözleri ve yarım kalmış şarkı köprüleri, güzel bulduğu sözler ve yapımcılarına okutmak istediği nakaratlardan oluşan bu koleksiyon her yere onunla birlikte giderdi. Şimdi aceleyle boş bir sayfaya imzasını atıp defteri cildinden kopardı ve en yakınındaki korumasına uzattı.

"Dışarıda bekleyen mavi yağmurluklu küçük kız için," dedi. "Lütfen."

Koruma ona küçük bir gülümseme verdikten sonra başını salladı ve kâğıdı aldı.

Winter, boğazı düğümlenerek onun gidişini izledi. Kısa bir süre öncesine kadar hayranlarıyla tek tek konuşmak için saatler harcayabiliyor ve onların sevgisiyle gençleştiğini hissederek yanlarından ayrılabilirdi. Bu aceleye getirilmiş, ruhsuz rutinin ne zaman değiştiğini tam olarak hatırlayamıyordu. Koruması köşede gözden kaybolana kadar baktı, sonra Claire'i koridorda takip etti.

Makyaj sandalyeleri ve atıştırmalıklarla dolu bir masayla tıka basa dolu yeşil odaya ulaştılar ve Claire sonunda onu orada bıraktı. Winter kaslarını sıcak ve gevşek hissedene kadar birkaç hızlı esneme hareketi yaptı. Sonra gönülsüzce atıştırmalık masasını karıştırdı. Midesi guruldadı. Claire haklıydı

-Churros'tan başka bir şey yemeliydi ama artık çok geçti ve kramp girmek istemiyordu.

Biri onu kaburgalarından kabaca ittiğinde gözlerini kruvasan sandviç tabağından ayırmayı henüz başarmıştı. Homurdandı ve bir tarafa baktı. Orada kahverengi tenli, yakışıklı bir çocuk duruyordu, saç bandı gür koyu renk buklelerinden oluşan tacını geride tutuyordu, gözleri kurabiye tabağına sabitlenmişti. Leo.

"Eğer bir şey almayacaksan," dedi, "en azından kenara çekilebilir misin, böylece ben de alabilirim?"

Winter geriye doğru bir adım atarken gözlerini devirdi. "Biraz daha erken yemen gerektiğini düşünmüyor musun? Gösteri saatine bir saat var."

Leo tabağa doğru ilerledi, bir kurabiye aldı ve cevap vermeden önce yarısını ağzına attı. "Yemek konusunda bana nutuk çeken sensin," diye cevap verdi. Ellerini gömleğine silmeye hazır görünüyordu, sonra zaten sahne kıyafetlerini giydiğini ve makyaj yaptığını hatırlar gibi oldu. Bir süre orada oyalandıktan sonra yanlarından geçen uzun boylu bir Siyah çocuğa ellerini sildi. Dameon.

Dameon kaşlarını çatarak Leo'ya baktı.

"Ciddi misin?" Leo omuz silkti. "Henüz giyinmemişsin."

"Bu gömleği sevmediğim anlamına gelmiyor." Dameon, Leo'nun gömleğinin kolunda bıraktığı yağ lekesine bakarak başını salladı. Sonra Winter'a baktı. Konserden hemen önce bile bir dinginlik vardı.

Winter onu rahatlatıcı buldu. "Ben antrenman odasına gidiyorum. Dışarı çıkmadan önce bir koşu daha yapmak ister misin?"

Winter iç çekerek gözlerini atıştırmalık masasından çevirdi ve başını salladı. "Hayır, yakında giyinmem gerekiyor," diye cevap verdi. "Siz önden gidin."

Yürürlerken Leo elini Dameon'un omzuna koydu. "Mutlu olana kadar kaç deneme daha yapacaksın?"

Dameon omuz silkti. "Her şeye yarım saat geç kalmayı bırakır bırakmaz." Tekrar Winter'a baktı ve ona bir gülümseme verdi. "Dışarıda görüşürüz."

Winter el salladı, gözleri bir an için onların üzerinde kaldı. Sonra gerçek kaos başladı. Makyaj sanatçıları ve tasarımcılar etrafında pervane olmuş, gündelik kıyafetini ışıltılı sahne kıyafetlerinden ilkinde dönüştürüyorlardı. Bu arada, arena hayranlarıyla dolmaya başlamıştı. Winter koridorun sonunda ve stadyumun merkezinden uzakta bile alkışların ve tezahüratların ürpertisini hissedebiliyor, tezahüratlarının tek tük dalgalarını duyabiliyordu.

Sonunda çağrı geldi. Winter koridorda yürürken, kulaklığını ve ağzına doğru kıvrılan küçük mikrofonunu ayarlarken korumaları yolunun önüne ve arkasına dağıldı. Daha şimdiden arenadaki hayranlarının elektrik nabzının içindeki ateşi körüklediğini ve bir saat önce bile sahip olduğunu düşünmediği gücü ortaya çıkardığını hissedebiliyordu. Adımları daha kendinden emin bir hal aldı ve yıllar önce iskelede oturup Artie'yle gülüşen genç, kendinden emin olmayan hali, dünyanın geri kalanının gördüğü özenle hazırlanmış halinin ardına çekildi: baştan çıkarıcı bir gülümsemenin kıvrımı, koyu renk gözlerinin eğitimli bir şekilde daralması, yürüyüşündeki çalım, vücudunun hipnotik bir zarafetle hareket eden hatları.

Müzik arenada kabardı, ritmin basları o kadar güçlüydü ki yerleri salladı. Hayranların çılgınlıkları yükselip alçaldı. Winter sahnenin altındaki kafeslerin altına eğildi ve belirlenen yere ulaşana kadar sessizce ilerledi. Orada, işçiler onu aceleyle bir dizi koşum takımına bağlarken çömeldi. İşçilerin talimatlarına itaatkâr bir şekilde uydu, uzuvlarını istedikleri gibi hareket ettirdi ve çalıştıklarından emin olmak için cihazlarını kontrol etti. Her adım, yıllardır hep olduğu gibi aynıydı. Mekanik bir şekilde, düşünmeden çalıştı.

Sonunda ekibi dağıldı ve onu yalnız bıraktı. Başını eğdi, kendini destekledi.

İşaretini bildiren vuruş geldi.

Çömeldiği platform yükseldi ve onu ana sahneye çıkardı.

Seyirciler alkışlarla patladı. Winter'ın kollarını ve bacaklarını saran kayışlar aniden yukarı çekildi ve Winter bir dönüşle havaya fırladı. Ritim düştüğünde, koşumlar da onunla birlikte düştü. Ana sahnede tavşan logosunun neon ışıklı devasa bir heykelinin arkasında cisimleşmiş olan yedek dansçıların önünde ayaklarının üzerine hafifçe indi.

Kalabalık coşku çığlıkları attı. Winter gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak onu saran sevgi dalgasını içine çekti. Gerçekten arzuladığı şey buydu, dünyayla gerçek, ateşli bir bağ hissettiği tek zaman buydu ve asla doymamıştı.

Bir elini gökyüzüne kaldırdı.

"*Hazır mısınız?*" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Dünya ona kükreyerek geri döndü. Başını yukarı kaldırdı, sahnenin duman ve sisinin ortasında hayalet gibi duran figürü ilk rutinine doğru hızla ilerledi.

Her zaman olduğu gibi, sonrasında her şey bulanık gibi geldi.

Sahnenin altına geri adım attığı anda bir düzine insan etrafını sardı. Eller tebrik etmek için omzunu sıvazlarken uyuşuk bir şekilde gülümsedi ve koşumları vücudundan çıkaran görevlilere teşekkür etti. Konser sonrasında sisi üzerine çökmüş, onu ağırlığıyla kaplamıştı. Yerdeki sarsıntıları hissedebiliyordu, çünkü arena onun kayboluşundan çok sonra bile tezahürat yapmaya devam ediyordu, hayran kümeleri hala spontane şarkılar söylüyordu.

İyi iş çıkarmıştı. Bu heyecanın uzuvlarından sızdığını ve yerini kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluğa bıraktığını hissederken bile bunun bilgisiyle dolup taşıyordu. Saatler öncesinden aynı koridorda ekibi takip ederken, stadyumun uğultusu ayakkabılarının yankısına karşı sadece arka plan gürültüsü gibi gelene kadar azalmaya başladı.

Claire şimdi onun yanındaydı. Ne zaman ortaya çıktığını hatırlayamıyordu. Ona gülümsüyordu ama gözlerinde endişesini görebiliyordu. Konserlerden hemen sonra nasıl olduğunu biliyordu.

"Bu efsaneviydi," dedi ona. Serin parmakları adamın kollarından birine dolanarak onu koridorun sonuna doğru yönlendirdi.

"Geldi mi?" diye sordu.

Claire ona baktı, sonra başını salladı. Annesini kastettiğini anlamak için sormasına gerek yoktu.

Winter başını salladı, ifadesi boştu. "Arabasının garaj yolunda olduğundan, eve sağ salım döndüğünden ve havaalanında mahsur kalmadığından emin olması için birini gönderebilir misiniz?"

Claire ona, "Ben hallederim," diye güvence verdi.

Dans ekibi etraflarından akın ediyor, Winter'ı gördüklerinde onu alkışlıyorlardı. Dameon ve Leo ellerini havada çırparak yanlarından geçerken onlara baktı.

"Akşam yemeği odanızda!" Leo bağırdı. "Otelin şampanyasını satın alacağız!"

Dameon'un sırtışı daha bastırılmıştı. Gözleri Winter'ı takip ediyor, sessiz tavırla onu inceliyordu. Winter'ın yüz ifadesini fark etmiş gibiydi, tıpkı Winter'la ilgili her şeyi her zaman fark ettiği ama yorum yapmadığı gibi.

"Acele etme!" diye seslendi Winter'a.

Winter'ın gözleri bir an için minnetle onunkilere kilitlendi. Sonra Dameon ve Leo gitmiş, koridordaki insan seliyle birlikte arka çıkışa doğru ilerlemişlerdi. Winter Claire'i yeşil odaya kadar takip etti.

"Kendine biraz zaman ayır," dedi ona. "Ama biz otoparkı açmadan önce seni buradan çıkarmak istiyorum. En fazla on dakika. Tamam mı?"

Alnını silerken ona bir sırtış fırlattı. Eline havluyu kimin tutuşturduğunu bile bilmiyordu. "Anladım."

Onun çenesini sıkıca kavradı ve nazikçe salladı. "Ve Tanrı aşkına, bir şeyler ye."

"Söz veriyorum," diye yanıtladı.

Sonra onu serbest bıraktı ve yalnız bıraktı.

Yeşil oda artık boştu. Winter kendini alanda dolaşırken, masaların ve boş makyaj sandalyelerinin yanından geçerken buldu. On binlerce insanın çığlıklarından sonra sessizlik bunaltıcı görünüyordu.

Yaklaşık bir saat içinde manşetler yeniden başlayacaktı. Yeni konseri nasıldı. Nasıl görüldüğü ve ne giydiği. Savaş ve protestolar hakkındaki haberlerin yanı sıra

yaklaşan turnenin biletleri yeniden satışa sunulabilir. Yeni söylentiler ve dedikodular. Dameon ve Leo ile geç saatlere kadar süren bir akşam yemeğinde oyalanır, gecenin en güzel kısımlarını anlatırdı. Sonra uyanık, yalnız ve halsiz bir şekilde uzanır ve ruhunun nabzıyla birlikte zayıf bir şekilde attığını hissedirdi.

Masalardan birine yaslandı ve başını öne eğdi. Saçlarının terli telleri görüş alanını kaplıyordu. Nedense düşünceleri, yan girişin dışında durup arabadan çıkmasını bekleyen sıırsıklam hayranlarının görüntüsüne geri döndü. Üzerinde karalamalarının olduğu bir kâğıt parçasını alabilmek için yağmur altında titreyen küçük kızı düşündü.

Defterine yazdığı son sözler zihninde yankılandı.

Çünkü ben burada ne yapıyorum? Hepimiz burada ne yapıyoruz?

Hepsi onu görmeye geldi, zor kazandıkları paralarını ona verdi, bu büyülü hayatını ona teslim etti. Peki karşılığında onlara ne verdi? Bir keresinde, onlara önemli bir şey sunduğunu hissetti - müziğini, performanslarını, kalbini. Hayatlarına musallat olan endişeleri unutmalarına yardımcı olacak bir şey. Ama şimdi bundan çok ... şey, bilmiyordu. Tekrarlanan görüşmeler ve kalın barikatlar. Toplantılar ve avukatlar. Onu sevdiklerini sanan ama hiç tanımayan hayranlar. Hiç bitmeyen bir ezberci eylemler döngüsü: uyan, makyaj yap, ortaya çık. Poz ver. Aynı sorulara ezbere cevaplar. Aynı fotoğraflar için gülümseme provası yapmak. Bir otel odasında yemek ye ve uyu.

Ve gelişmek, *hayatta kalmak için* ihtiyaç duyduğu sevgi her geçen gün daha da uzaklaşıyordu. Yarattıkları hâlâ sevginin bir ifadesi miydi? Yoksa her şey sadece bir işe mi dönüşmüştü? Dünyanın hayranlığını hak ediyor muydu? Umutsuzca arzuladığı sevgiyi hak ediyor muydu?

Asla emin olamadı. Tıpkı annesinin onun var olduğunu hatırlayıp hatırlamayacağından, ilaçlarını ne zaman almayacağından, başarılarıyla gurur duyup duymayacağından ya da onu sevip sevmediğinden asla emin olamadığı gibi.

Tıpkı ölen kişinin neden kardeşi olması gerektiğinden asla emin olamadığı gibi.

Ah, Winter, Artie bir keresinde başarısız bir seçmeden sonra ona nazikçe söylemişti. Önemli olmak için ünlü olmana gerek yok.

Ama Winter ünlü olmadan nasıl önemli olacağını bilmiyordu.

Artie dünyayı daha iyi hale getirecek bir şey için hayatını vermişti. Winter ne veriyordu?

Birdenbire daha fazla dayanamadı. Konserin verdiği keyif dağılmış, geriye sadece yorgunluk kalmıştı. Her zaman içinde dolaşan huzursuzluk şimdi ağrıyordu, şu anda olduğundan daha iyi bir insan olan ulaşılamaz bir versiyonuna doğru sonsuza dek çekiyordu.

Eğer ona ulaşabilirse, değerli olacaktı. Mutlu olurdu. Ama yapamadı.

Bu yüzden tek yapmak istediği bir otel odasına kaçmaktı.

Belki çocuklarla akşam yemeğini de ekerdi. Claire on dakika demişti ama o duvardaki saate baktı.

"Beş dakika," diye mırıldandı.

Yeterince uzun. Onu tanıdığına göre, arabalar muhtemelen erkenden gelmiş ve onun için hazırды. Doğruldu ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Sonra salona doğru yöneldi ve arena sahnesinden uzaklaştı.

Korumaları henüz onu almaya gelmemişti; belki de çok erkendi ve hepsi arka girişin yakınlarında bir yerde bekliyorlardı. Arka tarafa açılan küçük, sıradan yan kapıya ulaşana kadar koridorda tek başına yürüdü.

Winter serin ve ıslak geceye adımını attı. Gözü hemen girişte bekleyen şık siyah bir SUV'a takıldı. Ona doğru yürüdüğünde, arabanın kapısı otomatik olarak açılarak lüks iç mekânı ortaya çıkardı.

Winter içeri girerken küçük bir şükran iç çekişi yaptı. Claire konser sırasında arabaları yenilemiş olmalıydı. Bu arabanın renkli camları vardı ve şu anda bir okyanus manzarasının rahatlatıcı bir videosunu oynatıyordu, bu diğer arabasında kesinlikle olmayan bir özellikti ve rahat bir sıcaklığa kadar ısıtılmış yeni deri koltuklar vardı.

Kapı arkasından otomatik olarak kapandı ve onu içeri hapsetti. Sonra araba uzaklaştı.

İşte o zaman bir şeylerin doğru olmadığını fark etti. Yanındaki gölgede oturan kadın Claire değildi. Ve şoför de tanıdığı biri değildi.

Winter gözlerini kırıştırdı. "Bu yanlış araba mı?"

diye sordu. "Tam olarak doğru araba," diye yanıtladı kadın.

Ve o anda Winter kaçırıldığını fark etti.

Dünyanın Gölgesinde Yürüyenler

Winter'ın hemen sonuca varmadığına kendini ikna etmesi bir saniye daha sürdü. Daha önce de sürücüsünü tanımadığı ya da herhangi bir nedenle hızla uzaklaşmak zorunda kaldığı pek çok siyah cipin içine dalmıştı. Claire'in her zaman ona her şeyi anlatacak zamanı olmuyordu ve yıllar içinde önce binip sonra soru sormayı öğrenmişti.

Belki burada da bir açıklama vardır.

Ama kusursuz takımlar giymiş bu şoför ve kadınla ilgili bir şeyler farklı görünüyordu. Winter altıncı hissinin ensesindeki tüyleri diken diken ettiğini hissetti.

"Otele geri mi dönüyoruz?" diye sordu onlara.

Cevap vermediler. Sakin okyanus görüntüleri camlarda oynamaya devam ediyor, ona bir Akdeniz kıyısında araba sürdüğü yanılsamasını veriyordu. Sadece ön cam temiz kalmıştı. Yanlış çıkışa doğru gidiyorlardı.

Winter bunun yerine, "Arabayı durdurun lütfen," dedi. Cevap vermedi.

Şimdi başının belada olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca hiçbir şoförü onun istediğini yapmamıştı. Ama şoför yoluna devam etti, bakışları stadyum alanının en ucundaki kapılara sabitlenmişti. Adamın kaşları o kadar koyu ve yoğun ki gözlerini tamamen boğacakmış gibi görünüyordu.

"Arabayı durdur," dedi Winter tekrar, bu sefer daha sert bir sesle. "Ve beni hemen dışarı çıkarın."

"Korkarım bunu yapamayız Bay Young," dedi omzunun üzerinden. Sokak lambası kısa sakalını belirginleştirdi.

Kaçırılıyorum. Sonunda gerçekleşiyor. Bu düşünce Winter'ın içinden buzdan bir nehir gibi aktı. Bu her zaman bir olasılıktı ve

Claire'in onun güvenliği konusunda sürekli paranoyak görünmesinin gerçek nedeni. Kanın kulaklarına hücum ettiğini duyabiliyordu. Bu yüzden mi korumalarından hiçbiri ortalıkta yoktu? Bu insanlar onlara bir şey mi yapmıştı?

"Peki neden olmasın?" Winter olabildiğince sakin bir şekilde sordu. Bunu yaparken ellerinden biri kapının kenarında gezinerek kilidi aradı.

"Hepsi sürücü tarafından otomatik kilitleniyor," dedi yanında oturan kadın. Hafifçe elini mavi başörtüsünün kenarlarında gezdirdi, sonra bir çift sakin, derin gözle ona baktı.

Winter'ın eli durdu ve onun yerine telefonuna uzandı, acil arama özelliğini tetiklemeye hazırdı. "Eğer istediğiniz fidyeyse," dedi sessizce, "menajerimle temasa geçin. Ama seni uyarıyorum. Claire bunu duyduğuna sevinmeyecek ve onu gerçekten ama gerçekten kızdırmak istemezsin."

"Fidyeye gerek yok. Peşinde olduğumuz şey para değil, Bay Young." Kadın başıyla adamın elini işaret etti. "Telefonunuzu olduğu yerde tutun. Zaten burada çalışmaz. Bu sadece bir işlemci."

Winter'ın eli telefonun önünde durdu. "Bir ne?" diye sordu.

Küstahça bir el salladı. "Bir araba alacağım. Bir toplantı. Sadece birkaç dakikanızı alacağız."

Şimdi sesleri adam kaçıranlardan çok... avukatlara benziyordu. Winter kaşlarını çatarak ona baktı, öfkesi yükseliyordu. "Birkaç dakika mı? Ne haltlar dönüyor burada? Siz de kimsiniz?"

Artık stadyum kapısından çıkmışlardı ve caddeye doğru ilerliyorlardı. Kadın bir şey çıkarmak için elini cebine attı. Winter gerildi, bir an için kadının elinden silahı almak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti ama sonra kadın bir rozet tuttu ve çevirerek bir kimlik çıkardı.

"Sauda Nazari, Panacea Group," dedi.

Winter başını iki yana salladı. Kalbi hâlâ kulaklarında çarpıyordu ve durumu anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"The Panacea Group. Her derde deva çözüm demektir-"

"Her derde deva ne demek biliyorum," diye tersledi Winter. "Nedir bu? Kim bu

Bir çeşit CIA ajanı mısın?"

Öndeki adam homurdandı. "Yaklaştın. Ama iyi tahmin."

Winter başını salladı. Bu iş gittikçe daha da kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı.

"CIA bizi yapmak istemedikleri işler için işe alıyor," diye açıkladı Sauda. "Şu anda senin şakalarına gerçekten ihtiyacım yok."

Kadın ona baktı. "Bunlar bir şakacının gözleri değil, Bay Young."

Kadın sonunda bakışlarını ayırıp ön cama bakana kadar ona baktı. Ön taraftaki adam iç çekti.

"Sana ne demiştin?" diye homurdandı. "Onu stadyuma götürmek için hâlâ vakit var. Onu bırakıp başka birini mi alsak?"

"Ona biraz zaman ver, Niall." Dikiz aynasından adama baktı ve ona küçük, tatlı bir gülümseme verdi. "Lütfen, benim için."

Yine anlaşılmas bir şeyler mırıldandı ama tekrar sessizliğe gömüldü.

Gözlerini Winter'a çevirdi. "CIA bazı işleri dışarıya yaptırmak istediğinde bizi arar," dedi. "Panacea Group özel bir şirket ve alışılmadık ajanlar arıyoruz. Devlet tarafından yönetilen kuzenimizin sahip olmadığı belli bir hareket alanına sahibiz. Daha az bürokrasi, daha fazla finansman. Daha hızlı hareket edebiliyoruz. Bu yüzden CIA'in politik çatlaklarından kayan her şeyi üstleniyoruz."

"Sen gerçekten ciddisin," diye mırıldandı Winter. "Ben de öyle dedim," diye yanıtladı Sauda.

"CIA."

"The Panacea Group."

"Panacea. Tamam." Winter alnını ovuşturdu. "Bu standart prosedür mü, ne istediğini söylemeden insanları kaçırmak? Bu yasal mı? Çünkü umarım yarım saat içinde kayıp olduğum haberinin dünyadaki tüm haber bültenlerinde manşet olacağını biliyorsundur."

Sauda dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Emin olun Bay Young, bu konuşmayı bitirir bitirmez sizi istediğiniz yere bırakacağız."

"Peki konuşma ne?"

"Yardıminıza ihtiyacımız var."

Bunun üzerine Kış'ta bir kahkaha balonu yükseldi ve bir havlama gibi ortaya çıktı. "Tamam. Bu harika." Başını iki yana salladı. "Eğer bu Claire'in şakalarından biriye, bu arabadan iner inmez onu kovacağım."

Kadın gülmedi. Her nasılsa, kadının ifadesindeki bir şey Winter'ın gülümsemesini soldurdu. Kadında Winter'ın tam olarak kurtulamadığı bir sahicilik vardı.

"Sen Winter Young'sın," dedi.

"Evet. Etkileyici bir casusluk çalışması."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, oldukça geniş bir hayran kitlesine sahip, dünyanın en ünlü süper starlarından birisiniz." Kollarını kavuşturdu. "Ve biz bu hayranlardan biriyle ilgileniyoruz."

Winter kollarını kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Son birkaç yıldır Eli Morrison'ın faaliyetlerini takip ediyoruz. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Pek sayılmaz," dedi Winter.

"Eli Morrison dünyanın en zengin adamlarından biri," diye açıkladı Sauda. "Denizcilik imparatorluğu sayesinde otuz yedi milyar dolar değerinde. CIA geçmişte onu tutuklamaya çalışmış ama pek başarılı olamamıştı."

"Bir şeyler göndermenin yasadışı olduğunu bilmiyordum."

"Bazı şeylerin nakliyesi öyle. Uyuşturucu gibi. Ve insanlar gibi. Ve silahlar." Gülümsemesi daha da sertleşti. "Biz buna kaçakçılık demeyi tercih ediyoruz."

"Bunun benimle ne alakası var?"

Sauda şaşırmamış görünüyordu. "Morrison'ın kızı, tek çocuğu ve gözbebeği, yakında on dokuz yaşına giriyor. Babası, 'şimdiye kadar yapılmış tüm doğum günü partilerinin canına okuyacak' -tırnak içinde söylüyorum- günlerce sürecek bir kutlama planlıyor." Başıyla onu onayladı. "Ve o senin en büyük hayranın."

Winter göğsünde bir ağırlık hissetti. "Bunu çok sık yaşıyorum," diye mırıldandı.

"Bence bu seferki gerçekten ciddi olabilir," dedi. "Yaklaşık sekiz saat içinde Morrison'ın adamları size ve menajerinize ulaşacak. Kutlama için özel bir konser vermeniz için sizi kiralamayı teklif edecekler."

Bir suç kralının kızı için sahne almak. Bu yeni bir şeydi. "Nerede?" diye sordu. Boğazının kuruduğunu hissetti. "Ne zaman?"

"Bir ay içinde," diye açıkladı, "Londra'da. Özel uçak filosuyla on bin konuk getirecek."

"Vay anasını."

"Sana büyük bir parti olduğunu söylemiştim." Omuz silkti. "Tahmin edebileceğiniz gibi hafta boyunca güvenlik son derece sıkı olacak."

Niall ile onun arasında bir ileri bir geri baktı. "Beni senin olarak istiyorsun içeri mi?"

"Seni aramızda görmek istiyoruz," diye onayladı. "Bu hafta katılacaksın özel etkinlikler."

"Ne yapmak için?"

"Eli Morrison'ı tutuklamamız için gereken çok önemli bir kanıtı elde etmemize yardımcı olmak için."

Winter ona bir kaşını kaldırdı. "Hepsi bu kadar mı?"

Biraz gülümsedi. "Sıradan bir konuk olmayacaksın Winter, Eli Morrison'ın kızının, onun için dünyadaki en değerli kişinin özel davetlisi olacaksın. Muhtemelen her akşam yemekte onun ve babasının yanında oturacak ve ana etkinliklerden sonraki her özel partiye davet edileceksin. Böyle bir fırsat her gün karşınıza çıkmaz."

Winter koltuğa yaslandı. "Hayır, teşekkürler," dedi.

Kadın gözlerini ona dikti. "Bay Young, sizden bunu iyice düşünmenizi istiyorum."

"Enine boyuna düşünüyorum ve şimdi enine boyuna düşünmeyi bitirdim."

Cevabım hâlâ hayır."

"Bay Young-"

Winter pencereye baktı. "Arabayı durdur ve beni dışarı çıkar."

Sauda, sanki vereceği cevabı biliyormuş gibi sakince ona baktı. "Bir kelebek kanatlarını çırpıp ve dünyayı değiştirir." Sesi yumuşadı. "Kardeşin. Artemis Young. Barış Gönüllüsü, değil mi?"

Winter dondu kaldı, tüm alaycılığı dışarı aktı. "Dikkatli ol," dedi sessizce. "Şimdi tehlikeli bir zemine basıyorsun."

"İş arkadaşlarına senden çok bahsederdi," dedi ona. "Seninle gurur duyduğunu, ama her zaman sahip olduğundan daha büyük bir şey, bir amaç, değerli olmak için bir neden aradığını söyledi. Sanırım şu anda bile, ne kadar ünlü olursan ol, bunu bulamamış gibi hissediyorsun."

Winter bu sözleri sanki Artie'nin kendisi söylemiş gibi duyabiliyordu. Ve aniden, arabada oturan kardeşinin hayaletini de görebiliyordu, koltuğa yaslanmış ve rahat bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, gözlerinin kenarlarında nem biriktiğini, boğazının iradesi dışında sıkıldığını hissedebiliyordu.

"Neden kardeşim hakkında bilgi topluyorsun?" Winter sesi kısık bir şekilde konuştu.

"Çünkü onun hakkında bilmediğin çok şey olduğunu varsayıyorum," diye yanıtladı Sauda, "ya da nasıl öldüğünü. Ve muhtemelen bilmek istersiniz."

Dünya eğilmiş gibiydi. Arabanın dışındaki gece puslu görünüyordu.

"Artie, Bolivya'daki Barış Gönüllüleri görevi sırasında öldü," dedi yavaşça.

"Öyle mi?" Sauda cevap verdi.

Kalbi çarpmaya başladı. "Yanılıyor muyum?" diye sordu.

Sauda'nın yüz ifadesi şimdi daha yumuşaktı. "Sana her şeyi anlatmanın ne yeri ne de zamanı. Belki de bilmek istemiyorsun. Eğer gerçekten durum buysa, o zaman sadece söyle ve seni otele bırakayım, başka soru sorulmasın." Başını salladı. "Ama bilmek istiyorsan, bizimle bazı evraklar imzalaman gerekecek. Bunu yapmak için de size yaptığım teklifi düşünmek isteyebilirsiniz."

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Winter'ın elleri karıncalandı; uzuvları uyuştı. Her zaman kendinden daha büyük bir şey için savaşmış olan Artie, yaptıkları hakkında hiç konuşmamıştı. Winter bir sirk aynasından kardeşinin çarpıtılmış bir versiyonunu dinleyerek bir tür kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu.

Ya Sauda doğruyu söylüyorsa? Artie'ye gerçekten ne olmuştu? Ne kadarını bilmiyordu? Sauda neden biliyordu? Winter bu soruları ona haykırmak, bilerek sakladığı şeyi kendisine söylemesini talep etmek istiyordu. Elleri titriyordu; nefesi sık ve düzensiz çıkıyordu ve gözyaşları taşmak üzereydi.

Utanan Kış sabırsızca gözlerini sildi ve Sauda'ya kaşlarını çatı. "Kardeşimi bana karşı kullanmak oldukça alçakça bir hareket."

Sauda şaşırmamış görünüyordu. "Ben sadece işimi yapıyorum.

Kişisel bir şey değil." "Her zaman kişiseldir."

"Bu daha büyük bir iyilik için." Sauda başını eğdi. "Sürekli düşündüğünüzü bildiğim bir şey."

Winter alay etti ve gözlerini kaçırdı, kalbi sıkışmıştı. "Ben sadece bir şovmenim," diye mırıldandı.

"Sen bizim mükemmel casusumuzsun."

Winter'ın hayal kırıklığı tavan yaptı. "Ben bir casusun tam tersiyim," diye tersledi. "Bunu anlıyorsun, değil mi?" Ona bir el salladı. "İşinizin tüm amacı gölgede kalmak, yaptığınız işle asla tanınmamak değil mi?"

Sauda, "Bu en nankör iş," diyerek aynı fikirdeydi.

"Benim tüm kariyerim tanınmak üzerine kurulu."

Sauda ona doğru eğildi. Yoğun bir ışık bakışlarını aydınlattı. "Görev dediğin bir performanstan başka nedir ki? Bir sahneyi nasıl yaratacağını, insanların bakmalarını istediğin yere bakmalarını nasıl sağlayacağını biliyorsun. Nasıl çalışacağını biliyorsun

kalabalık, bir şeyler ters gittiğinde anında dönmek ve izleyicilerinize bağlı olarak tüm kişiliğinizi dönüştürmek. Bir hevesle nasıl yalan söyleneceğini biliyorsunuz. Hepsinden iyisi, kimse sizden şüphelenmez. Sıra dışı bir casus olmanın güzelliği de bu." Bir parmağıyla şakağına vurdu, tırnakları bahar yeşiliydi. "Kendini cesurca düşünmeye bırak, Kış Genci. Senin spot ışıklarına ait olduğunu ve benim gizli bir dünyada faaliyet gösterdiğimi düşünebilirsin, ama belki de aynı yerde varızdır."

Winter sertçe yutkundu. "Bunu yapamam," diye fısıldadı.

"Hayatınızdaki tüm başarılarla bakıyor ve bunların neden önemli olduğunu merak ediyorsunuz. Gecelerini uyanık geçiriyorsun, hayranların için minnettar ve suçlu hissediyorsun, layık olup olmadığını merak ediyorsun." Sauda ona doğru eğildi. "İyi şeyler yapmak istediğini biliyorum. İyi *olmak*."

"Ben kardeşim değilim," diye mırıldandı.

"Onun kalbine sahipsin." Parmağıyla göğsüne vurdu. "Bir şey arıyorsun. Doğrulama, belki."

"Ve sen bunu senin için çalışarak bulacağımı sanıyorsun," dedi soğuk bir şekilde.

"Bence hatırı sayılır şöhretinizi adalet için kullanabileceğinizi bilmek sizi tatmin edebilir, evet." Sauda hafifçe gülümsedi ve bu gülümsemenin ardında trajik bir şey vardı. "Belki de değişiklik olsun diye nankör bir iyilik yapmak tam da aradığın şeydir."

Winter bir an cevap vermedi. Arabanın içinde hareket eden ışık ve gölgenin ritmine baktı.

"Umarım benden kimseyi öldürmemi beklemiyorsunuzdur," diye mırıldandı sonunda.

Dudaklarına bir parça eğlence dokundu. Arkasına yaslandı. "Cinayete gerek yok, söz veriyorum. Şimdi, Morrison şüphesiz sahneyi sizin için kurmaları için kendi teknisyenlerini kullanmanızı isteyecektir. Kendi yedek dansçılarınızın ve ekibinizin çoğunu getirmeniz kısıtlanacak. Ama korumanız gibi davranması için kendi ajanlarımızdan birini yanınıza yerleştirebiliriz. Aklımda zaten mükemmel bir kişi var."

"Öyle mi?"

"Biz ona Çakal diyoruz."

Winter bir kaşını kaldırdı. "Kulağa hoş geliyor."

"Değil," diye cevap verdi Sauda, aynı kurulumla. "Ama işinde çok iyi."

Koruma olarak bir Panacea ajanı. Yanında sınırlı sayıda kendi adamı. Bu bir rüya olmalıydı. Oteldeki yatağında terden sıırıslıklam olmuş bir halde sarsılarak uyanırdı, bu kadının ve bu arabanın görüntüleri zihninden silinmeye başlamıştı bile. Bunların hepsi delilikti - neden bunları yapmak zorundaydı ki? Kâğıt üzerinde son derece başarılı bir hayatı vardı. Bu ajanların taleplerini kabul etmeden basitçe o hayata geri dönebilirdi. Kendini bu yabancının ona Artie hakkında söylediklerini unutmaya zorlayabilirdi. Zaten hiçbir şey onu geri getiremezdi.

"Görevi şu anda kabul etmek zorunda değilsin," dedi Sauda sessizce, onun yüz ifadesini inceleyerek. "Sadece daha fazlasını duymakla ilgilenmen gerekiyor."

Sadece daha fazlasını duymak istiyorum.

Winter kendini gözleri bağlı bir şekilde bir uçurumun üzerinde sallanıyormuş ve ötesini görmek için çabalıyormuş gibi hissetti. İçindeki o sonsuz huzursuzluğun uyandığını hissetti, doyumsuz ve açgözlü.

Nankör bir iyilik.

Winter sonunda, "Annemin korunmasını istiyorum," dedi. "Tamamdır."

"Ve eğer personelimden ve mürettebatımdan herhangi biri benimle geliyorsa, korunsalar iyi olur."

"Olacaklar."

"Ve güzel bir araba istiyorum."

"Sizi bir Mazda ile başlatabiliriz."

Denemeye değerdı. Winter onun sakın ve soğukkanlı yüzüne baktı. Bu insanlar bu işi nasıl yapıyordu? Nasıl olur da her gün dünyanın gölgesinde kalıp başkalarının asla göremeyeceği şeyler yaparlardı?

"Buna pişman olacağım, değil mi?" Winter söyledi. "Bu mümkün."

Winter içini çekti. "Daha fazlasını nasıl duyabilirim?"

"Elbette bir sözleşme imzalayın," diye yanıtladı Sauda. "Açıkçası tüm bu konuşma kesinlikle gizlidir. Aksini düşündüğümüz zamana kadar buna bağlı kalacaksınız."

Winter dudaklarını büzdü. "Kontratlar. Sonunda anladığım bir şey." "O zaman bizimle harika işler çıkaracaksınız." Kadın gülümsedi.

"Panacea'ya hoş geldiniz

Grup, Bay Young."

Çakal

Sydney Cossette, apartmanının karşısındaki otobüs durağından uzaklaştıktan kısa bir süre sonra telefonu aldı, sırt çantası zıplıyordu, dağınık sarı saçları rüzgârda gelişigüzel savruluyordu. Cadde çiseleyen yağmurla ıslanmıştı ve park etmiş arabalarla tıkanmıştı; bir kamyonet ile siyah bir sedan arasında sıkışarak diğer taraftaki kaldırıma ulaştı. Kickboks seansından sonra ciğerleri hâlâ acıyordu. Onları olması gerekenden biraz daha fazla zorlamıştı.

Otobüs durağının tepesindeki haber bülteni çılgınca çalışıyordu. Bütün hafta boyunca, evinin yakınındaki billboard ekranlarıyla aynı başlıkları yayınlamıştı.

WINTER YOUNG SAHNEDE YİNE HEYECANLANDIRIYOR

**ULUSLARARASI SANSASYON WINTER YOUNG'IN YENİ
ALBÜMÜ
ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE 70 ÜLKEDE 1 NUMARADAN
GİRİŞ YAPTI**

**KIŞ GENCI ALIŞILMADIK BİR GÖSTERİYLE
ŞAŞIRTIYOR,
YAKLAŞAN DÜNYA TURU İÇİN ÇITAYI YÜKSEĞE
KOYUYORUZ**

Sydney yağmurda gözlerini kısarak baktı ve nefesinin altında Portekizce bir küfür mırıldandı. Portekizce bilmiyordu ama dilleri Winter Young'ın Grammy koleksiyonu gibi özüksüyor ve ruh haline göre belirli günlerde kullanmak üzere bazılarını seçiyordu.

Bugün Portekiz günüydü.

Put a que pariu, diye düşündü şimdi. Dünyanın dört bir yanında milyonlarca insan şu ya da *bu* felaketten dolayı acı çekiyordu, ama *bu* geçen hafta boyunca tüm haber servislerinin en önemli manşeti miydi? O bakarken, yaşadığı sitenin yakınındaki reklam panolarında Winter Young'ın videoları oynatılıyordu; bazıları son performansının ortasındaiken, bazıları da hayranları için posterlere imzasını atarken. Bir diğerinde ise yakın zamanda verdiği bir röportajdan bir klip oynuyordu.

Son birkaç yılda ne kadar ünlü olduğunuzun farkında mısınız?
röportajcı için altyazıları söyledi.

Winter nazlı nazlı gülümsedi. *Bilmiyorum*, diye yanıtladı. *Öyle miyim?*
Sydney gözlerini devirdi.

Elbette sevimliydi. Kabul etmek isterse, şaşırtıcı derecede güzeldi. Sydney de herkes gibi kalın kirpikleri ve güzel bir ağzı takdir ediyordu. Ve elbette, müziği alışılmadıktı - örneğin Çin davullarını hip-hop ile birlikte kullanıyordu. Geçen yılki Grammy ödülleri silip süpürmesini sağlayan ve yüzlerce taklitçiye ve hatta insanların sevgiyle Winterpunk adını verdiği bir müzik alt türüne ilham veren benzersiz bir ses. O ve dünyanın geri kalanı onu bir sahneyi süsleyen en nefes kesici kıyafetlerden bazılarıyla görmüştü -Bazen gümüşle kaplanmış siyah deri, bazen lanet olası bir peri prensi gibi ipekler ve bir keresinde de kelimenin tam anlamıyla yanan altın bir iş kıyafeti içinde dans etti.

Çocuk gösteri yapmayı çok severdi. Sahne için doğmuştu, bu kesin.

Ama Sydney sitenin lobisinin sıcaklığına adımını atarken, Winter'ın nasıl biri olduğuna dair yarım yamalak tahminlerde bulunmasına izin verdi: muhteşem ve bunun tamamen farkında, belki utanmaz bir flörtçü, muhtemelen bir pislik. Dudaklarındaki sırtıştan ve başını eğişinden bunu anlayabiliyordu, sanki seninle ilgili bir sırrı biliyormuş gibi. Muhtemelen talepleri olan ve bunların yerine getirilmesini bekleyen ve muhtemelen kimin tarafından yapıldığını umursamayan bir çocuktur. Çılgılık atan hayranlarından oluşan bir kalabalığın içinde herhangi birini işaret edip kendine yeni bir sevgili bulabilecek türden bir çocuktur.

Bu, onun yaşam tarzını küçümsediği anlamına gelmiyordu. Ama müzisyenler ünlülerin en kötü türüydü. Bir keresinde bir görevde bir tanesini gölgelemek zorunda kalmıştı ve bu hayatının en uzun kırk sekiz saatiydi. Spontane öfke nöbetleri. Asistan olmadan çalışmama. *Ona* bir asistan gibi davranılması. Sürekli mırıldanmalar. Panacea'yı bu konuda azarlamıştı.

Sonrasında. Müzisyenlerin sahnedekeyken yaydıkları tüm o enerji doğrudan kafalarına gidiyor ve atardamarlarını tıkıyordu. Davranışlarını *sanat* adına mazur göstermeye bayılıyorlardı.

Ciğerleri küçük bir acı spazmıyla daha titredi ve sinirlenerek yüzünü buruşturdu. Uzaktaki reklam panolarına bakarak "Yeter artık," diye mırıldandı. Medya onun hakkındaki her ayrıntıyı haber yapmayı ne kadar çabuk bırakırsa, dünya da o kadar çabuk daha önemli şeylerle ilgilenebilirdi.

Bugün resepsiyon yeni bir vitrin hazırlamıştı; cam dekorlar ve bir fincan kalemnden oluşan bir buket. Sydney ellerini esnetirken gözleri tezgâhın üzerindeki figürlere takıldı, her iki eli de kickboks antrenmanından kalma beyaz bir beze sarılıydı.

Masadaki genç adam onu fark ettiğinde gülümsedi. "İyi günler, Bayan Madden." Gerçek adı değildi.

Ona çapkın bir gülümseme verdi, gözleri parlıyordu. "Selam George."

Adam kızardı, bakışları onu takip ediyordu. Masaya yaklaşp onunla oynamak, sonra da o bakmıyorken cam heykelciklerden birini cebine sokmak için içindeki istekle savaştı. Bu çok kolay olurdu. Elbette heykelciği saklamayacaktı -çaldıklarını ya atma ya da satma eğilimindeydi- ama heyecan almaktaydı, istiflemekte değil.

Yıllar süren eğitim ve terapiden sonra bile hırsızlık dürtüsü aklının bir köşesinde hep vardı. Yine de en azından buna direnmekte çok daha başarılı olmuştu ve bugün gözlerini heykelciklerden ayırıp asansörlere çevirdi.

"Görüşürüz," diye seslendi George'a şarkı söyler gibi bir sesle.

"Görüşürüz," diye cevap verdi, içinde her zaman ona çıkma teklif edeceğine veya onu üst kata davet edeceğine dair küçük bir umut notu vardı.

Asansörde, kapının yanındaki şifreyi tuşladı ve yukarı çıktı. Dakikalar sonra kendi katına ulaştı, dairesine yöneldi ve içeri adım attı.

On dokuz yaşında biri için iyi bir maaşı vardı: Beş haneli rakamların üstündeydi ve tam temsilciliğe terfi ettiğinde daha fazlası vaat ediliyordu. Sonuç olarak dairesi de güzeldi; Seattle'ın muhteşem silüetine bakan küçük bir balkonu olan tek yatak odalı, derli toplu bir yerdi. Büyüdüğü çöplükten bin kat daha iyiydi.

Ancak içerisi seyrek bir şekilde dekore edilmişti ve herhangi birine ait olabilecek bir yer görünümündeydi. Duvarlarda ne portreler ne de kişisel eşyalar vardı.

raflarda fotoğraf albümleri yoktu. Biri içeri girip evi darmadağın etse, sehpanın üzerindeki sıradan kitaplarda ya da buzdolabının üzerindeki zincir restoranların menülerinde Sydney'e dair hiçbir şey bulamazdı. Herhangi bir kızın gardırobunda olabilecek kıyafetlerle dolu dolabında fark edilebilir bir kişilik bulamazlardı. Değerli mücevherler, *New York Times* aboneliği (hepsi mutfak tezgâhında düzgün bir şekilde istiflenmiş, okunmamış), tatillerden kalma biblolar, aile yadigârları ya da hatıralar dışında hiçbir hobi kanıtı bulamayacaklardı. Kalbinin hiçbir parçası hiçbir yerde açıkta kalmamıştı.

Bu onu güvende hissettiriyordu. Her istihbarat teşkilatının aradığı türden biriydi: yıkıcı derecede zeki, sır saklamada iyi ve ailevi ya da kişisel bağları olmayan, en azından yabancılaşmamış biri. Sydney Cossette dünyada tek başına yürüyordu ve bundan hoşlanıyordu.

Buzdolabına yöneldi ve sandviç için gerekli malzemeleri çıkarmaya başladı. Şarküteri jambonu, Amerikan peyniri, beyaz ekmek. Bunlar da geneldi ama içinde kalbinden bir parça saklıydı. Eskiden sandviçlerden nefret ederdi çünkü annesini ziyarete gittiğinde hastanenin kafeteryasında onlardan çok yemişti. Ancak daha sonra Sydney ne zaman rahatlamaya ihtiyacı olsa kendine sandviç yapmayı alışkanlık haline getirmişti. En azından, bu ona hayatı üzerinde biraz kontrolü olduğunu hissettiriyordu.

Mutfağa gidip buzdolabından sandviç malzemelerini çıkarırken telefonunda bir bildirim belirdi.

Gelen Arama

Bilinmiyor

Sydney elbette telefonun Niall O'Sullivan'dan geldiğini biliyordu. Bir süre telefona baktı. Panacea, muhbire dönüşen mızımız bir suçlunun peşine düştüğü sinir bozucu bir görevin ardından ona bir hafta izin vermişti ama işte buradaydılar ve üç gün sonra onu arıyorlardı.

Daireden dışarı çıktı ve limana bakan balkona çıktı. Orada korkuluklara yaslandı ve daha önce geldiği boş otobüs durağına baktı. En azından ciğerleri şimdi biraz daha iyi hissediyordu ve yüzünü buruşturmadan tekrar nefes alabiliyordu.

"Nani?" dedi Japonca. "Kes şunu, Syd."

İngilizceye geçti. "Ben de bana gerçek bir tatil vereceğinizi sanıyordum patron."

"Sanki boş zamanlarınızda eğlenceli bir şeyler yapıyormuşsunuz gibi."

"Bunu bilemezsin. Cabo'da bir plajda yatıyor olabilirim."

"Peki Cabo'da bir plajda mı yatıyorsun?"

Sydney bir an için okyanus dalgalarının seslerini içeren rastgele bir video açmayı düşündü. "Nerede olduğumu ve ne yaptığımı çok iyi bildiğinden eminim," diye mırıldandı ve gökyüzüne kısa bir süre bakarak, yarı yarıya onu izleyen küçük bir drone görmeyi bekledi. "Bu bizim uzmanlık alanımız değil mi?"

"Sahada sadece iki yıl çalışmış biri için oldukça gevezesin."

"Bağışlayın beni. Ben bir çocuğum. Ne oldu?"

"Bir görev, tabii ki."

"Sakın bana bir hafta daha küçük bir şüpheliye bakıcılık yapacağımı söylemeyin."

"Oh, inanın bana, bundan çok daha kötü."

"Öyle mi?" dedi. "Zaman ayırmaya değer gibi görünüyor."

"Ama bu görevde başarılı olursanız, sadece terfi etmekle kalmayacak, aynı zamanda sağlıklı bir ikramiye de alacaksınız."

Terfi. Bu onun dikkatini çekti. "Tam bir gizli ajan mı? Beni yine yurtdışına mı gönderiyorsun? Geçen yıl Moskova'dan sonra hâlâ yeni bir pasaporta ihtiyacım var."

"Çok heyecanlanma. Hala seni işe alıp almamam gerektiğini sorguluyorum. hepsi."

Sydney gülümsemekten kendini alamadı. Niall'in sesinin mutlu çıktığını hiç duymamıştı.

Panacea'nın görevleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu - analist her şeyin her zaman kötü bir fikir olduğuna inanıyor gibiydi. Onun telefondaki huysuz gürültüsünü iyi şans olarak düşünmeye başlamıştı.

"Beni işe aldığın için her gün minnettar olduğumu biliyorsun," diye tatlı bir şekilde cevap verdi.

Sadece homurdandı. Niall, bir CIA ajanına gönülsüzce eşlik ederken şans eseri onun lise kampüsünü ziyaret etmiş ve okulun boks ekipmanlarından bazılarını çalmak için kilitli spor salonu kapılarından geçtiğini görmüştü. Onunla yüzleştğinde, İngilizceyi iyi konuşamadığına onu ikna etmeye çalışmış, Rusça bir paragrafı o kadar düzgün bir şekilde gevelemişti ki, neredeyse ana dili olduğuna inanacaktı.

Sessiz harfleriniz, diye ona ders verişini hâlâ hatırlayabiliyordu. Ona masumca başını sallamıştı.

Çok fazla aspire etme, dedi. Seni ele verir. Yine de çok iyiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu iltifat karşısında gurur duymuştu. Onu ispiyonlamamayı kabul ettikten sonra, ona bazı sorular sormuş, kendi kendine öğrendiği diğer bir düzine dili anlamaya çalışmış ve ardından Panacea Grubu için çalışmak üzere bir eğitim programına katılıp katılmayacağını sormuştu.

Turizmde falan mı? diye sorduğunu hatırlıyordu.

Bunun gibi bir şey, diye yanıtlamıştı Niall.

Ne olduğu umurumda değil.

Ben yaparım. Mükemmel.

Ama bir şartım var.

Niall bir kaşını kaldırdı, muhtemelen asık suratlı bir gencin talepleriyle eğleniyordu. *Para mı? diye sormuştu. Stajyerlerimize iyi para ödüyoruz.*

Hayır, diye cevap verdi. Bu kasabadan bir çıkış bileti. Adam soru sorarcasına ona baktı.

Tek yön mü? Kadın başını salladı. Yarın.

Bugün, eğer yapabilirsen.

Niall bir kez bile evdeki durumunu sormadığı için hâlâ minnettardı. Belki de bir casus grubu için çalıştığı ve onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi zaten bildiği içindi. Ya da belki de daha önce onun geldiği türden köhne bir kasabadan adam topladığı içindi, çünkü o kasabaların kaçmaya can atan insanlarla dolu olduğunu biliyordu.

Sebepler ne olursa olsun, *her şeyi ayarlayabiliriz*, demişti.

Ona inanmamıştı. Kim olduğumuzu da anlamamıştı. Ama bir saat sonra eve vardığında gerçekten de garaj yolunun dışında onu bekleyen siyah bir araba vardı. Evin içine adım atma zahmetine bile girmemişti.

Sydney şimdi ona, "Bugün sesin özellikle mutsuz geliyor," dedi. "Çok iyi bir görev olmalı."

"Başlatma şimdi," diye cevap verdi Niall. "Londra'ya gidiyorsun. Bazı partilerde bodyguard'lık yapman için sana ihtiyacımız var."

"Bana bebek bakıcılığı gibi geldi. Kim kutluyor?"

"Bir Eli Morrison."

Bu isim Sydney'i heyecan ve korku dolu bir sarsıntıya sürükledi. "Beni Morrison operasyonuna mı alıyorsunuz?" diye dişlerinin arasından tısladı.

"Eğer doğru yaparsak, bu son Morrison operasyonu olacak."

Sydney, CIA'in Eli Morrison'ı geçmişte en az dört kez hedef aldığını hatırlayabiliyordu; her biri adamı parmaklıklar ardına tıkmak için yeni bir girişimdi ve her biri yeterince yaklaşamadıkları ya da yeterince kanıt toplayamadıkları ya da işadaminin cebinde gizlenen üst düzey bir yetkili tarafından yenilgiye uğratıldıkları için başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Sydney adamın Hamburg'da yeni bir çocuk hastanesi için kurdele kesme töreninde, aynı zamanda operasyonlarının şehrin limanından otuz ton kokain geçirdiği sırada çekilmiş görüntülerini görmüştü; Fransa Cumhurbaşkanı'yla el sıkışıp fotoğraf çektirdikten saatler sonra bir rehineyi çekiçe öldüresiye dövdüğüne dair istihbarat raporlarını duymuştu; adamları açıklanmayan bir yerde bütün bir aileyi katlederken bir sandalyede dinlenip şarabını yudumluyordu. Sydney'in rüyalarına giren türden bir adamdı; canavarlıklarını iyi bir takım elbisenin, havalı bir aksanın ve güçlü arkadaşların arkasına saklamayı bilen bir tipti. Aradan nasıl sıyrılacağını bilen türdendi.

"Görev detayları?" diye sordu.

"Onun yakın çevresine iki ajan sokmak için nadir bir fırsatımız var -Ve sen de onlardan biri olacaksın. Morrison'ın hafife alacağı, etrafında rahatlayacağı birini görmeye ihtiyacı var. Sen en parlaklarımızdan birisin evlat ve kusura bakma ama seninle ilgili araştırılacak kadar ilginç bir şey yok."

"Peki ben kimi koruyorum? İkinci ajan kim?" Niall tereddüt etti. "Biraz ünlü biri," dedi sonunda.

Heyecanı yerini şüpheciliğe bıraktı. "Öyle mi? Duyduğum herkes ne?"

"Winter Young ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Sydney boş boş baktı, sonra gözlerini sıkarak kapattı. Gözlerini kapatmamış olmalıydı.

doğru duymuş. Evinin dışındaki reklam panolarında hâlâ onun yüzünün videoları oynuyordu.

"Alo? Hala orada mısın?"

"Bir pop yıldızını mı gönderiyorsunuz?" dedi kuşkuyla.

"Şikâyetlerinizi Sauda'ya iletin, bana değil," dedi iç çekerek. "Ama Morrison'a bu kadar yakın bir menajer bulma konusunda hiç başarılı olamadık. Winter Young, Morrison için özel bir konser düzenlemek üzere şahsen davet edildi."

Morrison'ın kızının doğum günü ve bu elimize geçecek en iyi fırsat."

"Hayır."

"Müzisyenlerden nefret ettiğini biliyorum ama beni dinle."

"Bana bebek bakıcılığı görevi veriyorsun, değil mi?"

"Eğer yardımı olacaksa, onunla arabada sohbet ettik ve biraz alaycı olsa da yeterince hoş görünüyordu."

"Sabırsızlanıyorum," dedi.

"Sanki ikiniz aynı kişiymişsiniz gibi, gerçekten." "Peki biz neyin peşindeyiz?"

"Tek bir kanıt parçası. Eğer onu elde etmeyi başarırsanız, kızının doğum günü kutlamasının ertesi sabahı Morrison'ı alaşağı edebiliriz."

Sydney'in bakışları uzaktaki reklam panolarına takıldı. Başka haberlere geçmeye hazırlandıkları için birkaçı kararmıştı ama çocuğun profilinin ekranında hâlâ belli belirsiz bir yanık görebiliyordu.

Böyle bir görev için bir pop yıldızını göndermenin büyük bir hata olduğu hissinden kurtulamıyordu. Eli Morrison sadece bir suç kralı değildi.

Bir keresinde bir iş adamına suikast düzenlemiş ve arkasında müfettişlerin bulması için düzgün bir sıra uzuvdan başka bir şey bırakmamıştı. Bir başka seferinde, adamlardan birinin köstebek olduğunu sadece adamın bir ziyafet için seçtiği çiçeklerden anlamıştı; adam -ve tüm ailesi- o gece ortadan kaybolmuştu. Eli'in her yerde gözleri ve kulakları vardı. Yanılmaz bir hassasiyet gerektiren bir işi vardı. Hiçbir şeyi kaçırmazdı. Birini kendi elleriyle öldürmekten hiç çekinmezdi. Ve her zaman paçayı kurtarırdı.

Bu yüzden Winter Young'ı işe alma düşüncesi gülünç görünüyordu. Kendisini böyle bir hedefle yüzleşmeye hak edecek ne yapmıştı ki? Onu eğitecek zamanları bile var mıydı? Londra'ya indikten sonra beş dakika içinde gizliliklerini bozar mıydı? Morrison'ın başlarının kesilmesini emretmesinin nedeni o mu olacaktı? Sydney bu düşünceyle yüzünü buruşturdu ve ölümünün bir pop yıldızının aptallığına bağlı olabileceği düşüncesiyle sinirlendi.

"Eee?" Niall sordu. "Görevi istiyor musun, istemiyor musun?"

Neredeyse gülecekti. Niall cevabın evet olacağını biliyordu. Sydney her göreve evet derdi. Bir balığın okyanusu yutmak için doğması gibi kendini bu işe kaptırmıştı. Bu işle ilgili her şey -gizlilik, titiz planlama, tehlike, kötü insanlara hak ettiklerini vermenin verdiği tatmin- onu geçmişinden bir adım uzaklaştırıyor ve bir adım ileriye götürüyordu.

Geleceğini, yolunu ve uğruna kendini riske attığı şeyi seçtiği, yaptığı işte çok iyi olduğu bir yer.

Dudakları gerildi. Bu görev Winter için ne anlama geliyordu? Sadece biraz eğlence ve gelecekte casus olarak çalışmakla övünmenin getireceği bir avantaj mı? Panacea'nın teklifini geri çevirirse, evine, milyonlarına ve umursamaz zenginlik hayatına dönmeyecek miydi? Ya yarı yolda artık bu işi yapmak istemediğine, bırakmak istediğine karar verirse?

Yine kıldandığını hissetti. Sydney her göreve evet diyordu ama bu onları sevmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Her an gelebilir Syd," diye homurdandı Niall.

Sydney gözlerini reklam panolarından çevirdi.

"Ben varım," dedi.

Niall ses tonunda bir değişiklik olmadan, "Öyle olacağını tahmin etmiştim," diye cevap verdi. "Aşağıda seni bekleyen bir araba var zaten. Kendini merkeze götür. Yapacak çok işimiz var."

The Panacea Group

Winter, Panacea'nın karargâhında ne görmeyi beklediğini bilmiyordu.

Los Angeles'ın güvenli bir mahallesindeki evinden, otomatik sürüş sistemi ile donatılmış, camları dışarıdan kimsenin onu görmemesi için sahte bir manzarayla renklendirilmiş, sıradan siyah bir arabayla alınmıştı. Havaalanının VIP terminalinden sessizce özel bir uçağa bindirilmiş ve üç saat sonra Saint Paul, Minnesota'ya iniş yapmıştı.

Her zamanki çevresinden hiçbiri yanında değildi; ne korumaları, ne Claire, ne Leo ya da Dameon, ne de yardımcıları. Mahallesinin yakınlarında kamp kurmaya karar vermiş olan iki paparazzi sadece içinde sürücüsü olmayan tanınmaz bir arabanın ayrıldığını gördü.

Claire'e iki gece önce yaşadığı olayla ilgili tek kelime etmemişti. Söz verdikleri gibi, ajanlar Sauda ve Niall konuşmalarının ardından onu otele bırakmışlar ve Winter Claire'den ona haber vermeden stadyumu tek başına terk ettiği için küçük bir azar işitmişti. Akşam yemeğini çocuklarla birlikte yemiş ve gece üç sularında yatmıştı. İki saat sonra erken bir fotoğraf çekimi için uyanmış, sonra da eve uçmuştu. Hiçbir yerde adı geçmiyordu.

Sonra, havaalanında Claire ona mesaj atarak haberi paylaştı.

Milyarder Eli Morrison seni özel bir konser için istiyor, diye haykırmıştı. Büyük para! Hadi konuşalım.

Mesaj Winter'ın arabanın arkasındaki tuhaf buluşmasının bir rüya olmadığını doğruluyordu. Panacea Grubu gerçektir. Sauda gerçekten de onu gizli ajan yapmayı teklif etmişti.

Winter, Claire'den bir sır sakladığı için kendini biraz kötü hissediyordu. Birlikte oldukları onca yıl boyunca, ona kötünden iyiye her şeyi anlatmıştı.

En kötüsü. Ama bu sefer, "*Tabii*" diye mesaj atmıştı.

Claire'in daha sonra verdiği ayrıntılar Sauda'nın ona anlattığı her şeyle örtüşüyordu. En büyük hayranı olan bir kız. Londra'da özel bir konser. Bir uçak filosuyla gelen on bin konuk.

Winter telefonu kapattıktan sonra banyoda tüm sinirlerini kusmuştu.

O zamandan beri aldığı azıcık uyku da Artie'yle ilgili kâbuslarla doluydu. Siyah bir okyanusa bakarak tek başına oturdu, iskelenin ışıkları sönmüştü ve yanında karanlık bir siluetin oturduğunu hissetti. Artie'ye benziyordu ama yüz hatlarını seçmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir şey göremiyordu. Rüyasında silütle konuşmaya çalıştığını hatırlayamasa da, sanki bütün gece bağırmış gibi boğazı düğümlenerek uyandı.

Şimdi içini çekti, şakağını ovuşturdu ve gözlerini şehir manzarasına dikti. Genelde hayatındaki seyahat anlarında kendini boş boş beste yaparken bulurdu ama bugün müzik parçaları zihnine girip çıkıyor, bir türlü bir araya gelemiyordu. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Belki de gerçekten hiç uyanmamıştı.

Nihayet, bir saat sonra, araba kapılı bir girişten içeri girdi ve bir binanın arka tarafında durdu.

Şehir merkezindeki Claremont, Saint Paul'deki en yeni lüks otellerden biriydi. Dışarı çıkarken binanın girişini çerçeveleyen Grek sütunlarına baktı, sonra geçtiği kapılı girişin ötesindeki ana caddeye, diğer arabaların otelin önünden yolcu indirip bindirdiği yere baktı.

Genç bir iş arkadaşı kapıyı onun için açık tutuyordu. Ceketinin yakasında otelin özenle işlenmiş armasını taşıyan altın bir rozet parlıyordu.

"Trafığe takıldınız mı, Bay Young?" diye sordu kibarca.

içi

nd "Sanırım öyle," diye cevap verdi, şaşkınlıkla ona bakarak. "Sen nasıl..."

e. Bileğindeki saate dokundu. "Araba bana güncellemeler gönderiyordu konumunuz ve yol durumu hakkında. Beni takip edin Bay Young. Ekibinizi bekletmek istemeyiz."

Onun takımı. Sadece alışık olduğu takım değil.

Üst düzey bir yemek salonunun kubbeli avlusuna açılan sakin bir koridorda yürüdüler. Winter restoranın adının en yakın sütuna kazınmış olduğunu fark etti.

TANRILAR İÇİN YEMEK

Bu koridorun ötesinde otelin ana lobisine açılan başka bir koridor vardı ve burada otelin masum misafirlerinin boğuk gürültüsünü duyabiliyordu.

Ancak bu atriyum, otelin diğer bölümlerinden altın bir halatla hafifçe ayrılmış, sanki özel etkinlikler için ayrılmış bir yerdi. Tepesinde, kubbenin kıvrımlı cam şeritlerinden gelen ışık huzmeleriyle aydınlatılan devasa bir avize asılıydı. Mermer sütunlar duvarları kaplıyordu ve aralarındaki paneller pastoral Avrupa sahnelerinin panoramalarıyla kaplıydı. Yemek masaları ve sandalyeler, alçak sesle konuşan iyi giyimli misafirlerle doluydu. Havada hafif bir şeker ve yasemin kokusu vardı.

Winter manzaraya gözlerini kırıştırdı. Arada sırada gelen konuklar kim olduğunu anlamak istercesine ona bakıyor, hatta birkaçı gülümsüyor, sonra da sohbetlerine geri dönüyordu. Winter en son ne zaman heyecan yaratmadığını hatırlayamıyordu, bakkala gittiğinde bile. Kendinden başka dayanacak kimsesi olmayan başka bir boyuta girmiş gibi rahatsız edici bir duyguya kapıldı. Eli bileğindeki deri bilezikle bilinçsizce oynuyordu.

"Bu taraftan Bay Young," dedi görevli, onu avludan ayrılan başka bir koridora yönlendirerek. "Özel bir odanız var."

Koridorun sonunda bir metal detektörü ve bir güvenlik görevlisi vardı. Görevli her ikisini de kontrol noktasından geçirdi -bilezik ve takılarının taranması, kimlik kontrolleri, bir dizi temel soru- ve sonra iş arkadaşı onu küçük bir asansöre ulaşana kadar koridorun bir kolunda yönlendirdi. Yanındaki panel yüzlerini tarıyor gibiydi. Asansörün kapısı hoş bir çınlamayla açıldı.

İş ortağı Winter'a tekrar elini uzattı. "Önden buyurun," dedi.

"Panacea'nın yeri bir otel restoranının içinde mi?" diye sordu Winter kapılar açılırken.

Kapalı.

"Michelin yıldızlı bir restoran," diye düzeltti, sanki biraz kırılmış gibi. Ellerini arkasında kavuşturdu. "Bazen en iyi sırlar açıkta saklanır, Bay Young. Bu arada, telefonunuz burada çalışmıyor. Sadece ajans ekipmanı. Konum takip cihazlarına izin yok. Üzgünüm."

Asansör tekrar açıldığında, aynı koridora çıktılar.

-Ancak bu sefer ortak ani bir dönüş yaptı ve bir

Çift kapılı bir set. "Bu taraftan," dedi.

Tam kapasite çalışan bir mutfağa girdiler. Tereyağı ve kavrulmuş sarımsak kokusu Winter'ın duyularını dolduruyordu. Beyaz önlüklü ve uzun şapkalı işçiler koşuşturarak yanından geçiyordu; arada sırada göz göze geliyorlardı ve Winter adının havada dalgalandığını duyuyordu.

Mutfakta bir köşeyi döndüler ve devasa buzdolaplarının sıralandığı bir duvarla karşılaştılar. İş ortağı ikinci buzdolabının kapısını açtı.

Sonra içine adım attı.

Kış dondu. Buzdolabının kapısı uzun bir koridora açılıyordu ve iş ortağı şimdi onu beklemek için durmuştu.

"Beni takip edin lütfen," dedi kibarca, sanki bu son derece normalmiş gibi.

Belki de Winter Claire'e nereye gittiğini söyleseydi fark etmezdi - zaten ona inanmazdı. Tereddütle içeri adım attı. Buzdolabı arkasından kapandı.

Koridorun sonunda bir kapı daha vardı ve görevli bir şifreyi tuşlayarak ilk girdiklerine benzeyen, cilalı meşeden yapılmış kapılara benzeyen ve her birinde otelin arması şeklinde pirinç bir tokmak bulunan uzun, lüks bir koridoru ortaya çıkardı.

Sonunda ortak kapılardan birinin önünde durdu. Tokmağı bir kez vurdu, ses garip bir şekilde metalikti. Winter kapının tahtadan değil, çelikten yapıldığını ancak şimdi fark etti. Kapı bir tıkırtıyla açıldı ve kadın ikisini de içeri aldı.

"O burada," dedi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Yüksek bir tavandan sarkan kendi avizesi ve duvarları kaplayan benzer mermer sütunlarıyla kaliteli bir restoranın özel yemek süitine benziyordu.

Pencere yok.

Winter içeride şık tabakların önünde oturan üç kişi gördü. Bunlardan ikisi Niall ve Sauda'ydı, kendisini stadyumun dışında arabaya alan ajanlar. Bugün Niall, iri cssesini, yoğun kaşlarını ve mkemmek bir şekilde kesilmiş sakalını zapt etmekte zorlanan koyu mavi şık bir takım elbise giyerken, Sauda başrtsnden ayakkabılarına kadar oldukça soluk bir yeşil giymişti. Renkleri odanın sessiz grilerine karşı göze çarpıyordu. Her ikisi de kıyafetlerine görevlinin taktığı altın armalı rozetin aynısını takmıştı.

Niall her zamanki gibi huysuz bir şekilde, "Merhaba," diye gürledi. "Otelin logosu Panacea'nın mı?" Winter sordu, gözleri hâlâ iğnelerdeydi. "Ne demek istiyorsun?" Sauda gülümseyerek cevap verdi. "Biz sadece otel personeliyiz." Winter homurdandı. Odayı tekrar incelerken, yemek cephesinin ardında alışılmadık bir teknoloji olduğunu fark etti. Duvarlar yerden tavana kadar ekranlarla donatılmıştı. O orada dururken, kendisine en yakın olan ekranda bir metin parçası belirdi ve adını heceleyerek Profil.

Winter Young
19 Yaşında
Doğum yeri: Los Angeles, CA, ABD Etnik
köken: Çinli Amerikalı

Mesaj devam ediyor, ev adresinden sosyal güvenlik numarasına, en sık gittiği restorandan en son aradığı telefon numarasına kadar her şeyi gösteriyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Sauda ekranlara bakarak başını salladı. "Karargâhımızın dost canlısı yapay zekâsı Avalon, binaya yeni gelen herkesin verilerini gözden geçirmeyi seviyor. Ama merak etmeyin. Bu bilgilerin hiçbirisi bizim için yeni değil."

Winter bunun kendisini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini tartışırken, ekranlardaki metin kayboldu ve yerini tek bir satır aldı.

Günaydın, Winter Young! Panacea'ya hoş geldiniz.

"Ya Avalon haydutluk yaparsa?" Winter ajanlara dönüp bakmadan önce şöyle dedi.

"Çok fazla film izlemişsin. Otur," dedi Sauda ve onu masadaki boş sandalyeye doğru yönlendirdi.

Winter'ın midesi yanıt olarak guruldadı. Buharda pişirilmiş bambu bao, pırlıl pırlıl çay yumurtası ve sanki mutfaktan yeni gelmiş gibi yüzeyi hâlâ hafifçe fokurdayan bir kâse sıcak yulaf lapasının önüne tereddütlü bir şekilde oturdu.

"En sevdiğim brunch mı?" dedi Sauda'ya dönüp bakarak. Onun hakkında ne kadar şey biliyorlardı?

"Ne tesadüf." Sauda gülümsedi, sonra yanında oturan ve konuşmayan üçüncü kişiye baktı. "Sizi Sydney Cossette ile tanıştırmak isterim. Kendisi sizin korumanız olacak."

Dikkatini ona çevirdi.

Demek Çakal buydu, onunla birlikte gönderdikleri Panacea ajanı. Dalgalı, sarı saçlı, solgun bir kızdı, kendi yaşlarında gibi görünüyordu, siyah kot pantolon ve üzerinde arma iğnesi olan siyah bir bomber ceket giymişti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

İlk bakışta, muhtemelen dış görünüşünden daha yaşlı birine benziyordu. Aslında, eğer hepsi Panacea'nın karargâhında oturmuyor olsalardı, onun eski sınıf arkadaşlarından biri olduğunu düşünebilirdi. İki kez bakardı çünkü kızın da öyle bir yüzü vardı: küçük ve kalp şeklinde, gözleri olmasa neredeyse masum bir güzelliği vardı. Onu tereddüde düşüren de o gözlerdi: koyu mavi ve taş gibi soğuk, Niall'inkilere taş çıkartan bir çift dolgun, çatık kaşın altında düşünceli. Orada koca bir dünya vardı; sırlar, bilgiler ve bilmediği ve sormaya biraz korktuğu fikirler. Beş yılını dünyanın dört bir yanındaki kalabalıkların önünde geçirmişti ve yine de bir şekilde onun bakışları onu rahatsız ediyordu. Onu alışık olmadığı bir şekilde fark etmişti, sanki onunla ilgili her şeyi metodik olarak ezberliyormuş gibi, sanki o bir insandan çok bir veri yığınıymış gibi.

"Farklı görünüyorsun," dedi onu selamlarken, sesi beklediğinden biraz daha tiz ve derindi.

"Ben de memnun oldum," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Ne zamandır Panacea Grubu'ndasınız?"

"Zamanında yetiyecek kadar uzun," diye yanıtladı.

"Özür dilerim," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Winter, sözlerinin canını yakmasından rahatsız olmuştu. "Buzdolabı tüneline geçerken kayboldum."

Sydney dönüp Niall'a baktı. Tamamen boş bir yüz ifadesiyle, "Haklısın," dedi. "Çok komik biri."

Niall kaşlarını çatarak, "Kibar ol Sydney ve risotto'nu ye," diye uyardı. Ortağına bir bakış attı. "Devam et, Sauda."

"Şu anda güvenli bir bilgi odasındasınız," dedi Sauda ona. "Biz buna SIR diyoruz. Bunun anlamı, burada açıklanan hiçbir bilginin özel izin olmadan bu odaya girip çıkamayacağıdır. Duvarlar, bizim onayladıklarımız dışında herhangi bir sinyalin iletilmesini engelleyecek şekilde tasarlanmıştır."

Ajans ekipmanları. Bugünkü kahvaltınız bile gizli bilgi. O yüzden müdürünüze yulaf lapamızdan övgüyle bahsetmeyin."

Winter onun yüzünü inceledi. "Ya hayır deseydim?" diye sordu. "Müdürünüze yulaf lapamızdan bahsetmeye?"

"Arabadaki isteğinize." Kaşlarını çatı. "Orada seninle çalışacağıma dair hiçbir garanti vermeden bana çok şey anlattın."

Biraz gülümsedi. "Seni o gecedен biraz daha uzun süredir inceliyoruz. Aylardır aslında. Senin, ekibin, müziğin ve inançların hakkında bilgi topluyorduk. Sizin için önemli olan şeyler. Risk alırsız Bay Young, ama hesaplı riskler alırsız ve sizi o arabayla götürdüğümüzde, hayatınızı sorguladığınız bir dönemde hayatınıza girdiğimizi biliyorduk. Bu da sizi ideal bir potansiyel varlık yapıyor. Avalon başarılı bir şekilde işe alınma şansınızı yüzde doksan üç olarak hesapladı."

Winter ağzını biraz açtı, sonra kapattı. Kafası rakamlarla uğulduyordu. Aylardır onu psikanalize tabi tutuyorlardı.

"Peki Avalon'un hesaplamaları ne kadar doğru?" dedi sonunda. Bir hevesle omzunun üzerinden duvarlara baktı. "Avalon, ben sevimli miyim?"

Bir saniye sonra duvara bir yazı düştü.

Çevrimiçi bahsedенlerin mevcut verilerine dayanarak, sevimlilik özelliği %89'dur.

Winter Sauda'ya kırgın bir bakış fırlattı. "Kırılmış."

Sauda çatalını bıraktı ve "Avalon, ışıkları kıs ve görevi yükle," dedi.

Oda karardı. O sırada Niall masaya vurdu ve yukarı doğru bir kaydırma hareketi yaptı. Tabaklarının üzerinde iki fotoğraf belirdi ve Niall'in hareketiyle birlikte kayarak masanın üzerinde havada asılı kaldı.

Fotoğraflardan birinde Winter'ın yaşlarında bir kız görülüyordu, saçları tepesinde toplanmıştı, gözleri geniş ve doe benzeri, ifadesi ciddi ve biraz da kaybolmuştu. İkincisinde ise altmışlı yaşlarının sonlarında, babası olduğu belli olan, yuvarlak gözlüklü ve yüzünde kızının masumiyetinden eser kalmamış bir adam görülüyordu; cilalı ve kurnaz görünüyordu, bulaşılmaması gerektiğini söyleyen bir karizmaya sahip bir işadamı.

"Eli Morrison yıllardır listemizdeydi," diye açıkladı Niall. "Görünüşte, kendisini defalarca milyarder yapan yasal bir gemicilik imparatorluğunun patronu. Gerçekte ise yasal işleri borç batağında ve

Servetinin büyük bir kısmını uyuşturucu baronları, yasadışı silah tüccarları, kaçak avcılar, insan kaçakçıları için büyük bir nakliyecisi olarak kazanmıştır... Aklınıza ne gelirse, onu nakletmiştir. Büyük limanlardan güvenli bir şekilde geçmesini sağlayan karmaşık bir siyaset ve polis ilişkileri ağı var. Bu da onu yakalamamızı zorlaştırıyor."

Niall iki fotoğrafı silip attı, sonra da geçmiş mahkeme mahkûmiyetlerinin birkaç yeni hologramını gösterdi. "Birkaç yıl önce, CIA onu dolandırıcılık suçlamasıyla tutuklamayı başardı, ama o sadece bir yıl gözetim altında tutulacağı ve hapis cezası almayacağı bir anlaşma yapmayı başardı. Yani CIA bizi dinledi. Daha iyi bir mahkûmiyet için ona karşı daha güçlü kanıtlara ihtiyacımız var, CIA için çok fazla bürokrasi içeren türden kanıtlara."

Sauda yüzünü buruşturdu. "Başka bir deyişle, CIA'in vicdanının elvermediği türden bir kanıt. Çok fazla onay katmanı gerekiyor."

Sauda konuşurken Sydney kıpırdandı. Burnundan sessiz, ince bir nefes alıp dudaklarından yavaş ve eşit bir şekilde verirken Winter'ın gözleri ona kaydı.

"Ee," dedi Sydney. "Ne bulmamız gerekiyor?"

"Sadece bir şey." Niall kollarını masaya dayadı. "Eli Morrison'ın son nakliye defterindeki kanıtlar."

Winter midesindeki düğümün gerildiğini hissedebiliyordu. "Peki o defter ne için?" diye sordu.

"Corcasia'daki kurumsal bir tedarikçiden Güney Afrika, Cape Town'a büyük miktarda yasadışı kimyasal madde sevkiyatı." Sauda havaya dokundu ve mahkeme mahkûmiyet kararları kaybolup yerini Estonya ile Rusya arasında sıkışmış bir ülkeyi gösteren Doğu Avrupa haritasına bıraktı.

Niall içini çekti. "Herhangi bir yasadışı silah malzemesi değil," dedi. "Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının gerçekte neye benzediğini gösteren görüntüleri hiç izlediniz mi?"

Winter yapmamıştı. Bir keresinde okulda izlediği bir belgeselde, ABD'deki bir test sahasında nükleer bombanın patlamasını, patlama etrafındaki dünyayı yutarken ağaçların yana doğru eğilmesini gösterdiğini hatırladı. Sınıf arkadaşlarından bazıları bu manzara karşısında gülmüştü bile, o kadar bunaltıcı görünüyordu ki. "İşte a yeni laboratuvarında yetiştirilmiş kimyasal aradı Paramecium," Niall açıkladı, "kimyasal savaşın atom bombasına cevabı diyoruz. Corcasia'nın terörist hücresi İsviçre'deki bir kardeş hücreyle birlikte çalışarak

Üretiyorlar ve insan deneyleri için kilolarca göndermek üzere Morrison'ın nakliye imparatorluğuna güveniyorlar. Bir şehir merkezinde bir Paramecium bombası patlatmak yüz binlerce insanı öldürebilir, bunun izini soluyan herkes."

Sözleri gergin bir odanın sessizliğiyle buluştu.

"Başka bir deyişle," dedi yumuşak bir sesle, "yeni bir dünya savaşını önlemek üzereyiz."

Winter artık bedeninin içinde değil de dışında kendini izlediğini, bunun yaklaşan bir performans için brifing değil de tam olarak neyin içine girmek üzere olduğuna dair bir uyarı olduğunu hissetti. Sanki ayağını öldürecek kadar soğuk bir suya daldırmış gibiydi.

Sydney onun karşısında yine sakın sakın nefes alıp dudaklarından yavaşça verdi, bu kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar ince bir hareketti.

"Morrison'ın bu malzemeleri en büyük kargo gemilerinden birine gizleyerek sevk etmeye başladığını biliyoruz," diye devam etti Sauda. "Görünüşe göre Kiel Kanalı'nda sevkiyatın Londra'ya geçmesine izin veren müttefikleri var." Haritaya dokunmak için durakladı, önce Almanya'da Kuzey ve Baltık Denizlerini birbirine bağlayan bir kanala, sonra da İspanya ile Fas arasındaki dar boğaza. "Cebelitarık Limanı'na ulaşmadan önce onu durdurmamız gerekiyor, burada izlerini silmeye yardımcı olmak için başka bir gemiye aktarılacak. Ancak arama emrine ihtiyacımız var ve bu sözleşmenin kanıtı olmadan bu emri alamayız."

"Yani tek yapmamız gereken bir tür defter almak mı?" Sydney sordu. "Sevkiyatlarının ve sözleşmelerinin kaydını tutuyor mu?"

Niall başını salladı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, çoğu el sıkışarak yapılan anlaşmalar. Sözlü anlaşmalar. Ama milyar dolarlık bir şirketi yöneten herkes gibi Morrison'ın da düzgün bir muhasebeye ihtiyacı var. Yasadışı ticari işlemleriyle ilgili her türlü bilginin kesinlikle çevrimdışı olarak ve Londra'daki bir yerde sakladığı bir dizi sürücüde tutulduğunu düşünüyoruz."

Sydney, "Bu yüzden bu sürüslere ihtiyacımız var," dedi.

"O sürücülere ihtiyacımız var," diye yineledi Sauda başını sallayarak.

Sydney bir kaşını kaldırdı. "Kızının doğum günü partisinin aynı zamanda olması ne tesadüf."

Sauda kısaca onu işaret etti. "Sana bir altın yıldız," dedi. "Morrison yakında Londra'da müşterilerini ağırlayacak, sevkiyat çıktığında ve bu toplantıları gizlemek için, müşterileri için dünyanın en büyük partisini düzenliyor.

aynı zamanda kızı. Devlet başkanlarının yanı sıra diğer ünlüler ve zengin seçkinler de katılacak. O hafta Londra'ya gelenlerin kızı için orada olmadıklarından şüphelenmek için bir neden yok. Bu önemli bir anlaşma için büyük bir kılıf."

"İyi ki programım açıldı," diye mırıldandı Winter.

"Şanslı adam," diye karşılık verdi Sydney.

Winter ona kaşlarını çatı. "Senin için daha fazla ücret alırdım." "Seni işe alacağımı sanıyorsun."

"Eğer paran yeterse."

Niall, "Yeter," diye homurdandı ve ikisi de durdu. "Tartışmalarınızı işe saklayın."

"Bu defterlere nasıl ulaşacağız?" Winter sordu. "Sanırım bizi onlara vals yaparak götürmeyecekler."

"Eli'nin kızı," diye yanıtladı Niall. Haritayı kaydardı ve yerine aynı kızın daha önce çekilmiş yeni bir fotoğrafını koydu; Paris'te bir dükkânın önünde birkaç arkadaşıyla kıkırdarken teleskopla çekilmiş bir fotoğraf. "Penelope Morrison," dedi.

"Kötü şöhretine rağmen," diye açıkladı Sauda, "Penelope analizlerimizden çıktı. Eli'nin işlerine karışmıyor ve milyarder bir varisin sahip olabileceği kadar normal bir hayatı var. Eli ona gerçekten düşkün görünüyor, belki de bir süre önce ölümcül bir hastalıktan ölen karısının acısından dolayı."

Bunun üzerine Sydney gözlerini kaçır. "Canavarın kalbi mi var?" dedi soğuk bir sesle. Sauda başını sallayarak, "Gözünü kırparsan göremeyeceğin kadar küçük," diye cevap verdi. "Ama Kızını gerçekten koruyor, kirli politikalarına bulaştırmak istemiyor ve onu temiz tutuyor."

"Penelope Morrison, Eli'in dünyada güvendiği tek kişi," diye ekledi Niall. "Bu da bizi babasının dünyasına, onu suçlayacak kadar yaklaştıracak biri varsa o da Penelope Morrison'dır."

"Onun işlerine karışmazsa ne işe yarar ki?" Sydney sordu.

Sauda gülümsedi. "Tamamen karışmamış değilim."

Üçüncü bir fotoğraf getirdi, bu kez dar yüzlü ve sakallı genç bir adamın fotoğrafıydı, gözleri renkli bir gözlük arkasında keskin ve ihtiyatlıydı. "Bu Connor Doherty, doğrudan Eli Morrison'a rapor veriyor. Görünüşte, Penelope'nin işlerini yönetmeye yardımcı olan genç bir mali danışman.

güven fonu. Aslında Eli'nin kirli parasını takip etmek ve temizlemekle görevli. Ödemelerin zamanında ve doğru miktarlarda yapılmasını ve ardından iz bırakmadan yasal para olarak bankalara aktarılmasını sağlıyor."

"Penelope son zamanlarda babasıyla biraz gerginlik yaşadı," diye ekledi Niall. "Bunun Eli'nin onu ne kadar boğucu bir yakınlıkla koruduğuyla ilgili olduğunu düşünüyoruz. Dolayısıyla, babasına karşı sessiz isyanının bir parçası da bir süredir aşık olduğu Connor'la sürdürdüğü gizli bir ilişki."

Sydney alçak sesle ıslık çaldı. "Morrison Evi'nde skandal romantizm. Bu kızdan hoşlandım."

"Connor bizim için gizemli bir figür ve ona yaklaşmak neredeyse imkansız. Eli'nin iş toplantılarında ya da etkinliklerinde fotoğrafının çekildiğini nadiren görürüz. Eli'nin diğer ortakları bile onu pek tanımıyor ve o da onları kendisinden uzak tutmak konusunda oldukça bilinçli. Ancak Penelope'nin fonlarını ve ilişkilerini yönettiği için zaman zaman onunla birlikte bulunabilir. Partisine kesinlikle katılacaktır."

"Nasıl biri?" Sydney sordu.

"Pek bir şey bilmiyoruz." Sauda Winter'a başıyla onay verdi. "Ama bir ilgi alanı olduğunu biliyoruz."

"Resim mi?" Winter alaycı bir tavırla önerdi. "Kötü müzik zevki mi?" Sydney cevap verdi.

Winter yüzünde bir sıcaklık hissetti ve tartışmak için ağzını açtı.

Sauda kaşlarını çatarak ellerini masum bir edayla havaya kaldıran Sydney'e baktı. Sonra kadın dikkatini tekrar Winter'a çevirdi. "Winter, Penelope son iki yılda verdiği konserlerin yarısından fazlasına katıldı. Bazı röportajlarında seyirciler arasında yer aldı, eski sahne kıyafetlerinden ikisini yardım müzayedelerinden satın aldı - her birinin fiyatı iki yüz bin doların üzerindeydi ve hatta bir keresinde bir avuç hayranın için düzenlenen VIP sahne arkası etkinliğinde seninle tanıştı. Muhtemelen onu hatırlamazsınız - oldukça utangaçtır ve dikkat çekmez."

Yutkundu, zihni otomatik olarak daha önce yaptığı yüzlerce buluşma ve selamlaşmaya geri döndü ve onun yüzünü hatırlamaya çalıştı. "Gerçek bir hayran," diye mırıldandı.

Sauda başını salladı. "Sanırım sen onun ve babasının onun etrafında kurduğu baskıcı dünya için bir kaçış yolusun. Eli gibi Connor Doherty de sahiplenici bir adam. Sahip olduğu güzel şeylere değer verir ve

Şu anda o güzel şeylerden biri de Penelope. Gerçi Penelope'nin sana olan aşırı düşkünlüğünün farkında ve eğer Penelope parti boyunca senin koluna asılırsa onu dışarı çekmenin zor olmayacağını tahmin ediyorum."

Bu tuzağın tehlikesi Winter'ın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Onu baştan çıkarmamı mı istiyorsun?"

Sauda omuz silkti. "Bizim için fark etmez. Flört et, sırdaş ol, ne olman gerekiyorsa onu ol. Connor'ı sizi tanımak isteyecek kadar kıskandırın ama sizi dışlamasına neden olacak kadar da değil."

Winter'ın dikkati tekrar Penelope'ninkinin yanında duran Connor Doherty'nin fotoğrafına kaydı. Müzik ve performans dışında iyi olduğu bir şey varsa, o da istediği sonuçları elde etmek için ne kadar cazibeye ihtiyaç duyduğunu bilmektir. Sadece bunu casusluk için kullanacağını hiç düşünmemişti.

"Evet, tabii," diye mırıldandı. "Çocuk oyncağı."

Sauda başıyla onayladı. "Mükemmel. Connor'a bir şeyler yerleştirecek kadar yaklaşabilirsek, Sydney'in ihtiyacımız olan kanıtı çalabileceğine inanıyorum."

"Bunun herhangi bir kısmını eleştirmek istemem," diye araya girdi Sydney, "ama Winter'ın gizliliğimizi koruyup koruyamayacağı konusunda ciddi şüphelerim var."

Winter, "Bu bana daha çok bir eleştiri gibi geliyor," dedi.

Ona baktı. "CPU'nun ne olduğunu bile bilmiyorsun." Winter elini Sauda'ya doğru uzattı. "Ona bilmediğimi mi söyledin?"

"Artık biliyor," dedi Sauda ve Winter'a dönmeden önce Sydney'e sert bir bakış attı. "Sizi hazırlayacağız. Ama gizlenmenizin en iyi yanı, Bay Young, bunun aslında bir gizlenme olmaması. Kılıfınız *sizsiniz*. O yüzden sadece kendiniz olun."

Bakışları Sydney'e geri döndü. Gözleri Sydney'den uzak duruyordu ve Sydney'in vücut dilindeki her şey, işbirliği yapmaları gerekmedikçe ondan uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapacağını gösteriyordu.

Onunla çene çalmak yok.

Güzel. Winter dudaklarını sıktı ve Sauda'ya odaklanmaya devam etti. Zaten Panacea Grubu'na bu görev için yeni arkadaşlar edinmek amacıyla katılmamıştı. Görevin sonunda, dışarı çıktıklarında, birbirlerini bir daha asla görmeleri gerekmeyecekti.

"Hepimiz aynı fikirde miyiz?" Niall gözlerini her birinin üzerinde gezdirerek sordu. Kimse bir şey eklemeyince başını salladı ve telsizi kapattı.

hologram. Penelope'nin fotoğrafı kayboldu ve masanın ortası boş kaldı. "Mükemmel." Ellerini ceplerine soktu ve Winter ile Sydney'e sıkı bir gülümseme verdi. "Ve birbirinizi tanıyın. İkinizin de iyi anlaştığı ya da en azından kibar olduğu izlenimini vermenizi istiyoruz."

"Bu seni şimdiye kadar duyduğum en iyimser halin, Niall," dedi Sauda.

"Bunu sadece senin için yapıyorum," diye yanıtladı Niall.

Sauda elini kalbine götürdü. "Her zamanki gibi gurur duyduğum." Niall sadece homurdandı. "İyimserlik benim gizli gücümdür."

İyimserlik benim gizli gücümdür.

Bu tanıdık cümle Winter'ın içinde bir şimşek gibi çaktı. Birden, Artie'nin eski evlerindeki kanepede arkasına yaslanmış, bir deftere şarkı sözlerinden parçalar karalarken Winter'la dalga geçtiği anı gözünün önüne geldi.

Geçmişe dönüş kayboldu ve Winter kendini yeniden Niall'a bakarken buldu. Başı dönüyordu. "Bekle," dedi elini kaldırarak. "Bunu neden söyledin?"

"Ne diyeyim?" Niall sordu.

"İyimserlik benim gizli gücümdür." Önce Sauda'ya, sonra Niall'a baktı. "Kardeşim bunu her zaman söylerdi. *Sen* neden söylüyorsun?"

Niall ve Sauda birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

Winter'ın gözleri ciddi ve soğuk bir hal almıştı. "Evraklarını imzaladım ve seni dinledim," diye fısıldadı. "Sanırım bana gerçeği söylemenin zamanı geldi."

Sauda parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi ve ona kararlı bir bakış attı. "Kardeşini Barış Gönüllüleri'ne katıldıktan bir ay sonra işe aldık," dedi. "Bizim için çalıştı. O bir Panacea ajanıydı."

Tüm Dünya Gizli Bir Sahne

Winter bilmeliydi.

Sauda ve Niall ile ilk konuşmasında bunu tahmin etmeliydi.

Ama kim rahmetli kardeşinin gizli bir ajan olduğunu otomatik olarak varsayabilir ki?

Tüm o görevler. Kardeşinin haftalarca ayrılıp sonra geri döndüğü ve ona yaptıklarıyla ilgili ayrıntılı hikâyeler anlattığı onca zaman. Yalanlar.

Hayır, yalan değil. Barış Gönüllüleri için çalışmıştı. Sadece tüm gerçek bu değildi.

Artie bir keresinde bir arabanın arkasında oturmuş ve Sauda'nın ona yaptığı teklifi şaşkınlıkla dinlemiş miydi? Reddetmiş, sonra da kabul etmiş miydi? Gerçekten nasıl ölmüştü?

"İyi misin?"

Winter yüzme düşünceleri arasında başını kaldırıp Sydney'in kaşlarını çatmasıyla karşılaştı.

Sauda, "Bunu değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacınız varsa," dedi, "bugünkü toplantının geri kalanını yeniden planlayabiliriz."

"Hayır." Winter gözlerini sıkıca kapattı. "Evet. Yani bilmiyorum."

"Oldukça dikkat çekici bir aile," dedi Niall.

"Annen bilmiyor," diye devam etti Sauda, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Hâlâ da bilmiyor. Sana bu şekilde kalmanı emredeceğim."

"Fazla seçeneğim yok, değil mi?" Kış tersledi. Sauda'ya kızmanın bir faydası yoktu ama damarlarında dolaşan öfkeye engel olamıyordu. Annesine böyle bir şey söylemeyi nasıl aklına getirebilirdi ki?

Sauda soğukkanlılıkla uzaklara baktı ve ayağa kalktı. "Toplantının geri kalanı için hazır mısınız Bay Young, yoksa erteleyelim mi?"

"Sauda," dedi Niall sessizce.

"Ne?" Çenesini adama doğru kaldırdı. "Kaçınılmaz olanı geciktirmek mi?"

"Çocuğun bunu sindirmesi biraz zaman alacak." Niall Winter'a baktı. "Belki de onu biraz yalnız bırakmalıyız."

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Winter ve hepsi dönüp ona baktı.

"Hayır," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde. "Kendime zaman ayırmaya ihtiyacım yok ve senin de *bana bir* şeyleri düşünmem için *alan açmana ihtiyacım yok*. Bilgiye ihtiyacım var. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Senin için ne yaptı? Onu nereye gönderdin?" Sesi kısıldı, kalbinin üzerindeki ağırlık bir öfke akıntısıyla savruldu. "Nasıl öldü?"

Sauda'nın şimdi ona verdiği gülümseme hüznüydü, sanki Artie'yle olan bağının onların içinde olacağını, bir şekilde kaderinde burada olmak olduğunu hep biliyormuş gibiydi. İçini çekti ve ayağa kalktı. "Gerçeği bilmek ister misin?" Başıyla kapıya doğru işaret etti.

"Evet," diye yanıtladı Winter.

Kapıyı açtı ve ona yan gözle baktı. "O zaman bizi takip edin."

★ ★ ★

Winter kendini bir rüyanın içinde yürüyormuş gibi hissetti. İkinci bir asansöre ulaşana kadar diğerlerinin peşinden koridorda ilerlerken vücudu hafifçe sallanıyordu. İlkinin aksine, bunun kapıları şeffaf camdan yapılmıştı. İçeri adım attıklarında kapılar tıslayarak kapandı ve ofis odasındaki ekranlar gibi üzerlerinde yazılar belirdi.

Nereye?

"Deneysel Tasarım," dedi Niall.

Yazı kayboldu ve asansör aşağı inmeye başladı. "Yeraltı mı?"

Winter sordu.

"Sadece birazcık," diye yanıtladı Sauda.

Sonunda "Ne kadar az?" demeden önce bir dakika boyunca sessizlik içinde yolculuk ettiler.

"Yaklaşık iki bin fit." Sauda başıyla onu onayladı. "Yeni yan işine resmi bir giriş yapmaya hazır mısınız?"

Asansörün dışındaki karanlık boşluk yerini göz alabildiğine uzanan bir zemine bıraktığında Winter hâlâ ona nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

Winter cam kapıların ardından imkânsız gibi görünen bir yere baktı.

"Vay anasını," diye fısıldadı.

Oda daireseldi ve en az birkaç kat yüksekliğindeydi, yukarıdaki lüks, neoklasik otele benzer bir tarzda tasarlanmıştı. Sütunlar mekânı süslüyordu ve sütunların arasında her biri koridorlara açılan devasa taş kemerler vardı.

Kemerli salonlardan biri park etmiş ticari uçaklarla, bir diğeri ise savaş uçaklarıyla doluydu. Bir diğesinde ise sıra sıra arabalar vardı. Diğer kemerli koridorlar şeffaf camlarla kaplıydı ve kapılar kobalt mavisi tulumlar ve kasklar giymiş işçilerin geçmesi için zaman zaman açılıp kapanıyordu. Koridorların her birinin kemerli tavanı farklı bir renge boyanmıştı.

Winter yutkundu ve tekrar konuştuğunda sesi boğuk geliyordu. "Artie burada mı çalışıyordu?"

Niall başıyla onayladı. "Bu asansöre ilk bindiğinde neredeyse tam olarak şu anda bulunduğun yerde duruyordu."

Winter sanki ağabeyinin hayaletini burada hissedebiliyordu; daha uzun boylu, daha yaşlı ve daha bilgeydi, elleri cebinde ve gözleri önündeki sahneye sabitlenmişti. O da Winter gibi ağzı açık mı kalmıştı? Her şeyi olduğu gibi kabul etmiş miydi? Bir şaka yaptı mı?

Bu nasıl gerçek olabilir?

Winter Sydney'e baktı. Asansörün arkasına yaslanmış, bilinçsizce parmak eklemlerini kırıyordu, yüz ifadesi neredeyse sıkılmıştı. O bakarken, Sydney ağzından yavaşça nefes vermeden önce tekrar ince, sakın bir nefes aldı.

Onu bunu yaparken üçüncü kez görüyordu. Winter bunu sessizce not etti, sonra başka tarafa baktı.

Sauda, "Panacea Grubu, Amerika Birleşik Devletleri'nin Devrim Savaşı'ndan bu yana faaliyet gösteriyor," diye açıkladı. "Bağımsızlık Bildirgesi'nin imzalanmasından sonra, kurucumuz Charlotte May Hughes, dul ve Hughes ailesinin servetinin varisi, hükümete bağlı olmayan, kendi şartlarına göre çalışabilecek kadar zengin ve bağımsız bir gizli teşkilat kurmanın gerekli olduğunu düşündü. Yüzyıllar boyunca, ajanlarımız

Yeraltı Demiryolu'nu korumaktan İç Savaş sırasında Konfederasyon'a casusluk yapmaya, İçki Yasağı sırasında Amerikan mafyasıyla savaşmaya ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilere karşı görevler yürütmeye kadar her şeyde. Bazen CIA ve dünyanın dört bir yanındaki diğer ajanslarla ortaklık yapıyoruz ama her zaman değil." Kollarını kavuşturdu. "Bayan Hughes her zaman doğru olanı diplomatik olana tercih etme gücüne sahip olmamızı isterdi. Biz de burada bu inanca saygı göstermeye çalışıyoruz."

Başını sallayarak devasa odaya baktı. "Şu anki yerimiz aslında on dokuzuncu yüzyılda terk edilmiş bir dizi demir madeni için tasarlanmıştı. Daha sonra burayı bir parçacık çarpıştırıcı laboratuvarına dönüştürme planları vardı. Laboratuvar nihayetinde yerini çölün derinliklerine taşımaya karar verdi ve Claremont Oteli bu alanın üzerinde yükseldi. Biz de oteli satın aldık ve bu yeraltı alanını ihtiyaçlarımız için donattık. Yeraltı, meraklı gözlerden korunaklı, yeni silahların küçük ölçekli versiyonlarını denemek için iyi, sırları kilit altında tutmak için iyi. İnsanları mülkümüzden uzak tutmak için de iyi ve ayrıca gizemli yeni bir yer kazdığımız için haberlere konu olmamak için de iyi."

"Peki bu tam olarak nedir?" Winter sordu.

Asansör nihayet durduğunda Niall, "Sizin ve diğer ajanlarımızın kullandığı tüm ekipmanları tuttuğumuz ve test ettiğimiz yer," diye cevap verdi. "Silahlar, kılık değiştirmeler, özelleştirilmiş telefonlar ve dinleme cihazları. Aklınıza ne gelirse, bizde var. Bu alanın üzerindeki katların çoğu araştırmaya ayrılmıştır. Zamanınızı burada ve onun altındaki katta geçireceksiniz."

"Dahası mı var?"

Sydney başını salladı ve asansöre bindiğinden beri ilk kez konuştu. "Eğitim katı altımızda," dedi ona. "Hepimiz bir yerlerde pratik yapmak zorundayız."

Artie buraya gelmişti. Burada çalışmış, bu gizli dünyada dolaşmıştı.

Bakışları sonunda tekrar Niall'ın üzerinde toplandı. "Artie'nin işi neydi?"

Kapılar açılıp Sauda onları dışarı çıkarırken adam, "İşe kıdemsiz bir analist olarak başladı," diye cevap verdi. "Altı ay boyunca benim için staj yaptı, şifreleri kırdı ve mesajları ele geçirdi. Ama Barış Gönüllüleri'nde çalışması -ki bu onun kılıfı oldu- onu bir saha ajanı olarak yerleştirmek için daha ideal hale getirdi."

"Yani, gerçek bir casus."

Ciddiyetle başını salladı. "İyi bir tane."

Sesinde dile getirilmemiş bir keder vardı. Winter aniden boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Barış Gönüllüleri'nin bir görevi için havaalanına giderken Artie'ye el sallamak için evden dışarı fırladığı onca zaman, gerçekten de dünyanın en tehlikeli durumlarından birine giden bir gizli ajana veda ediyordu. Yine de Artie her geri dönüşünde annesine hediyeler ve Winter'a hatıra eşyaları getirir, akşam yemeğinde sanki her şey normalmiş gibi sözde maceralarıyla ilgili hareketli hikâyeler anlatırdı. Winter bazen onu alışılmadık bir şekilde sessiz davranırken yakalıyordu ama her zaman bunun Barış Gönüllüleri'nde çalışmanın kalbe ağır gelmesinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Artie kendi başına gerçekten nelere katlanmıştı?

Kemerli salonlardan birine döndüklerinde diğerlerini uyuşuk bir şekilde takip etti, bu salon sıra sıra arabalarla doluydu. Markalardan birkaçını seçebiliyordu -Mercedes, Porsche, McLaren, Bugattis. Aralarında süper arabalardan küçük akıllı arabalara ve ortalama bir ailenin garaj yolunda bulunabilecek arabalara kadar her marka ve modelde araba vardı.

"Tanıdığınız araçlara benziyor olabilirler," dedi Sauda ona, "ama değiller. Bu modellerin hiçbirisi yukarıdaki dünyada mevcut değil." Titanyum renkli bir Mazda'nın önünde durdu, sonra ellerini iki kez çırpı.

Mazda'nın kapıları Winter'ın beklediği gibi açılmak yerine yana doğru kaydı ve sedanın içi, koltuklar arkaya katlandığında zeminin altında gizli bir bölme bulunan düz bir alana dönüştü.

"Yaralıları taşımak için," dedi, "ve bir ambulansın dikkati ve reklamı olmadan hareket halindeyken yaralarıyla ilgilenmek için. Ya da muhbirleri ve yüksek riskli mültecileri kaçırmak için." Üç kez el çırpı ve aracın altından dört keskin kenarlı metal üçgen uzandı. "Sizi taciz edebilecek herhangi bir arabanın tekerleklerini kesmek için."

Sonra tekrar el çırpı ve arabanın tüm gövdesi yer değiştirdi, tekerlekleri şasisinin altına doğru çekildi ve yeni çelik plakalar aşağı inerek alt kısmını tamamen metalle kapladı. "Suda seyahat etmek için tam anlamıyla vites değiştirmeniz gerekirse diye."

Winter daha önce de pek çok sıra dışı araba görmüştü ama bu dönüşmüş sedana bakarken nutku tutulmuştu.

Sydney onun yanında alçak sesle ıslık çaldı. "Görevimiz için bunlardan bir tane alacak mıyız?" diye sordu.

Sauda son bir kez el çırpı ve araba yeniden bir aile arabasına benzeyene kadar kendini sıfırladı. "Bu sefer değil. Belki bir gün."

Araba salonundan çıktılar ve ilerlediler, onları daha yüksek bir kemer seviyesine çıkaran bir taşıyıcıya adım attılar. Burada onları başka bir salona yönlendirdi, bu salonun girişi cam bir duvarla kapatılmıştı. Avucunu düz bir şekilde cama dayadı ve kapı hiç ses çıkarmadan kayarak bir dizi bitişik bölme açıldı. Kapı arkalarından bir sessizlikle kapandı ve ana katın gürültüsü aniden kesildi. Winter tonozlu kemerli tavana bakarken ürperdi. Bu kapalı alanda olmak hem rahatlatıcı hem de bir yeraltı mezarına adım atmış gibi hissettiriyordu.

Her biri cam vitrinleri destekleyen bir sıra podyumun önünde durdular. Bakışları ilk vitrine takıldı. Neye baktığını fark etmesi bir anını aldı.

"Onlar benim küpelerim," dedi.

"Değiller," diye yanıtladı Niall huysuzca. "Sadece onlar gibi görünüyorlar."

Winter inanamayarak çantaya tekrar baktı. Küpeler, Claire'in yıllar önce ona hediye ettiği bir çift küpenin tıpatıp aynısıydı; soldakinin gümüş çerçevesindeki hafif bir çizige kadar.

Sauda'ya sertçe baktı. "Neden?"

Sauda cam kutunun kenarına vurdu, parmak izini yüzeye düz bir şekilde bastırmaya dikkat etti. Cam paneller açan bir çiçek gibi geriye katlanarak içindeki mücevherleri ortaya çıkardı.

"Devam et," dedi başıyla onu işaret ederek. "Bunlar senin için."

Winter küpelerden birini nazıkçe eline aldı. Kendi çiftine benziyordu, ancak kendisininkinden çok az daha ağır olduğunu söyleyebilirdi.

"Mücevherleriniz elbette dünyanın en sıra dışı mücevherleri," diye devam etti Sauda, "ama bence bizim versiyonumuz biraz daha... daha süslü."

Winter küpelere kaşlarını çatarak baktı. "Daha süslü mücevherler isteseydim, stilistimi çağırırdım."

Sauda telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. Hemen Winter'ın sözlerini tekrar oynattı, sesi net ve açıktı. *"Daha süslü mücevherler isteseydim, stilistimi arardım."*

Sydney Winter'ın yüz ifadesine sırtıttı ve bir an için onun düşmanca, alaycı tavrı yerini sevinç gibi görünen bir şeye bıraktı. Ellerinin hâlâ huzursuz olduğunu, başparmaklarının eklemlere bastırıldığını fark etti

Sanki parmaklarıyla başka türlü ne yapacağını bilmiyormuş gibi. "Ses kalitesi güzel, değil mi?" dedi.

Winter kendini onun masmavi gözlerine ihtiyat ve hayranlık karışımı bir duyguyla bakarken buldu. Şimdiye kadar onun gizli bir ajan olduğuna pek inanmamıştı. Kız ona bilerek bakıyordu, başı hafifçe eğikti, böylece sarı saçları bir yanağının önünde usulca perdelendi. Her nasılsa, onun Panacea için çalışmaya ilk başladığı zamanki kadar şaşırmış göründüğünü hayal edemiyordu.

Sauda başıyla onayladı. "Bu küpelerin gümüşünün içine dünyanın en küçük ses kayıt cihazları yerleştirilmiştir. Etraflarındaki çoğu konuşmayı kristal netliğinde algılayabilirler."

Winter bakışlarını Sydney'in lacivert gözlerinden ayırıp Sauda'ya çevirdi. "Bana bunun gibi gizli dinleme araçlarına sahip olduğunuzu söylüyorsunuz," dedi, "ama Eli Morrison'ı yakalamak için ihtiyacınız olan suçlayıcı kanıtları hâlâ toplayamadınız mı?"

"Şimdiden işten atılmaktan mı bahsediyorsun?" Sauda cevap verdi.

"Ayrıntılı bir dinleme cihazına sahip olmak başka bir şey," dedi Niall.

"Onu işe yarar hale getirecek kadar yaklaşmak başka bir şey. Eli kiminle takıldığına ve ne söylediğine dikkat ediyor. Biz her zaman bir adım önde olmaya çalışıyoruz." "Ve bununla birlikte," dedi Sauda, odacıktaki ikinci çantaya doğru yürürken,

"İşte yeni yüzüğün."

Winter kendini hayatında gördüğü en güzel yüzüklerden birine bakarken buldu. Siyah elmaslara benzeyen bir sarmal, güzel siyah bir taşla son buluyordu ve bir yılan gibi görünmesi için kristallerle süslenmişti.

Bir nefes verdi. Tam da takmayı sevdiği türden bir şeydi, mücevher koleksiyonuna uyacak bir şey. "Benim böyle bir yüzüğüm yok," dedi.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Sauda. "Bunu biz kendimiz tasarladık."

Winter ona şüpheyle baktı, sonra kolunu yukarı çekerek sol bileğinin etrafını saran yılan dövmesini ortaya çıkardı. "Benim için aylar öncesinden özel bir şeyler mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Bizim amatör olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Sauda yanıtladı. "Elbette öyleyiz." Niall'a baktı ve sesine bir hayranlık tonu girdi. "Sen ve tasarım ekibi elinizden geleni yaptınız. Dövmesinin açısına bile uyuyor."

Sauda'nın övgüsü karşısında Niall'in yanakları hafifçe pembeleşti. İri adam öksürdü, kalın kaşları aşağıya doğru çatıldı. "Yapması uzun sürmedi," diye gürlledi.

"Sanırım sizin için önemli bir sembol?" Sauda Kış'a sordu.

Winter kolunu bir o yana bir bu yana çevirerek, "Sadece benim burcum," diye cevap verdi. "Çin takvimine göre yılanlar sadıktır, kurnazdır ve iyi şans getirir."

Sauda onun nedeninin bundan daha fazlası olduğunu sezmiş gibiydi ama başını sallamakla yetindi. "Eh," dedi omuz silkerek. "Umarım bu iyi şans hepimizi kapsar." Yanında, Sydney'in bakışları merakla onun yüzünde gezindi.

Winter içgüdüsel olarak dövmeyi ovuşturdu. Altı yaşındayken, Artie'nin üniversiteye ilk gidişinden aylar sonra, babasının nadir ziyaretlerinden birinde anne ve babasının birbirlerine bağrımlarına kulak misafiri olduktan sonra kolunun etrafına Sharpie kalemle bir yılan çizdiğinden bahsetmedi; annesi birlikte yaptıkları her şeyin bir hata olduğunu söylüyordu: *nişan, evlilik, bebek*. Babası homurdanmış ve soğuk bir şekilde, "*Ben hiç oğul istemedim ki*" diye cevap vermişti. Winter, babası evden hışımla çıktıktan sonra yılanı kendi üzerine çizmiş, sanki kendini iyi şans sembolüyle kaplamak her şeyi düzeltecekmiş gibi pulların üzerine karmaşık ayrıntılar eklemişti. Annesine çalışmasını göstermiş, annesi de babasının ziyaretlerinden sonra her zamanki o boş, şişkin gözleriyle ona hüznle gülümsemişti. Sonra annesi hiçbir uyarıda bulunmadan iki günlüğüne evi terk etti ve Winter her zaman yaptığı gibi bu iki günü yalnız geçirdi, internette eski konserleri izledi ve dondurucuda nugget aradı.

Anı yok oldu. Sydney'in bakışlarına karşılık vermeden önce kolunu geri çekti. "Sanırım oldukça şanslıydım," demeye karar verdi. Sydney ona düz bir gülümsemeyle baktı ve Panacea'nın onun geçmişi hakkında ne kadar şey bildiğini merak etti.

"Bu yılan yüzük bir kayıt cihazı ve kızılötesi kamera," dedi Niall başıyla yüzüğü işaret ederken. "Ve yüzüğün tepesinde gördüğünüz taş, dünyanın en pahalı meteorlarından biri olan dört nokta beş milyar yıllık Hierapolis pallasit meteorundan gerçek bir parça."

"Sakın kaybetme," dedi Sauda.

Winter taşa daha yakından baktı. Koyu renkli kayanın her tarafına dağılmış yeşil-altın renkli bir mineralin parıldayan parçaları ışığı yakalıyordu.

"Olivine," dedi Niall, Winter'ın ilgisini fark ederek. "Çok güzel, değil mi?" "Kesinlikle büyüleyici," dedi dürüstçe.

"Connor'ın satın alma alışkanlıklarını takip ettik ve müzayedelerde nasıl teklif verdiğini fark ettik," diye devam etti Niall. "Modadan çok iyi anlayan bir adam. Nadir mücevherlerin büyük bir hayranı. Özellikle de nadir meteoritlerin büyük bir hayranı. Bir koleksiyoncu ve pek çok müzenin hamisi. Bu taşı hemen tanıyacaktır - tabii eğer ona ulaşabilirsiniz. Penelope ile çalışmanız size kapıları açacaktır."

"Eğer seni bir partide Connor'la tanıştırsa," dedi Sauda, "bunu ona hediye etmeni istiyoruz. Bunu giymekten çok memnun olacak ve biz de ona bir cihaz yerleştirmiş olacağız."

Winter yüzüğü aldı ve orta parmağına geçirdi. Serin ve ağır hissetti.

"Connor'ın Winter'dan hediye kabul edeceğini nereden çıkardın?" Sydney sordu.

"Başka biri olsa aynı fikirde olurdum," diye yanıtladı Sauda. "Herkes tanımadığı kişilerden şüphelenir. Ama ondan?" Winter'a başıyla onay verdi. "Dünyanın en büyük ünlüsünden gelen spontane bir hediyeğin bir casus ajansına rapor vermek için dinleneceğini düşünür müydün? Özellikle de onu en başta davet eden sizseniz?"

Sydney homurdandı ama konuyu tartışmadı.

"İşte burada Winter'ın kimliği işimize yarayacak," dedi Niall. "İnsanların buradan çıkmasını beklediği kişi değilsiniz."

Winter, "Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değilim," dedi. Niall omuz silkti. "İkisi de değil. Bu sadece bir gerçek."

Devam ettiler. Kaidelerin her birinde Winter'ın başını döndüren bir şey vardı. Kendisinininkine benzeyen bir kredi kartı vardı ama üzerinde bir dinleme cihazı bulunuyordu. Plastik kaplarda renkli nane şekerleri gibi gizlenmiş zehirler vardı. Mermi atabilen kalemler, felç edebilen saç spreyleri ve bir şehrin trafik sinyallerini hackleyebilen, takip cihazlarıyla donatılmış telefonlar vardı. Sauda, Niall ve Sydney'in taktığı otel arması iğnesi de vardı, ancak sahibinin eliyle iki kez hızlıca bastırıldığında hem iğneye benzer bir bıçak fırlatıyor hem de merkeze bir uyarı ve konum gönderiyordu.

Sauda ekranlardan birinin içindeki küçük takip çipini işaret etti. "SIM kartınızı bununla değiştireceğiz," dedi. "Oldukça içeri ve dışarı kayar

kolayca."

Winter'ın onlar ilerlerken düşünebildiği tek şey Artie'nin kendi görevleri için nelere sahip olabileceği, neleri kullanmış olabileceğiydi. Son anlarında onu ne hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi?

Sonunda Sauda ceketinin cebindeki küçük bir şeye uzandı.

"Sonunda," dedi, "bunlar var."

Sydney sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi boğazından ilgisiz bir ses çıkardı ama Winter, Sauda'nın avucundaki, her biri viskiyi andıran kehribar rengi bir sıvıyla dolu iki küçük şişeye kaşlarını çatarak baktı.

"Toksiner," dedi Niall.

"Bunları her görevde ajanlarımıza veririz," dedi Sauda, "ve sen de farklı değilsin." Sesi değişti, daha da ciddileşti. "Bir şeyler feci şekilde ters giderse, kendini kaçamayacağın bir durumda bulursan, bunu al."

Kadının sözleri Winter'ın kanını dondurdu. Şişeye baktı. Bu bir intihar içeceğiydi.

Sydney ona "Hızlı ve acısız hareket ediyorlar,"

dedi. Winter otomatik olarak, "Kendimi

öldürmeyeceğim," dedi.

"Herkes böyle düşünür," diye devam etti sakın bir sesle. "Ta ki o pozisyona düşene ve aslında o kadar da farklı olmadığınızı anlayana kadar."

Bunları her zaman ajanlarımıza veririz, demişti Sauda. Bu Artie için de geçerliydi. Winter şişelere baktı ve boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Buna ihtiyacın olma ihtimali çok düşük," diye devam etti Sauda onun sessizliği üzerine. "Yine de. Ajans protokolü."

Sydney şimdi Winter'a dikkatle bakıyordu. "Sorun ne?" diye sordu.

"Kardeşim böyle mi öldü?" diye fısıldadı, yüzünü onlara dönerek.

"İntihara mı zorlandı?"

Ağır bir duraklama oldu. Niall içini çekti ve konuşmak için onayını almak istercesine Sauda'ya baktı. Sauda başını salladığında, çatık kaşlı bakışları Winter'a döndü.

"Hayır," diye yanıtladı. "Kardeşin, Panacea'nın emirlerine karşı gelerek yanlış giden bir takas sırasında bir rehine için geri döndüğü için öldü. Bir hayat kurtarıken öldü."

Winter gözlerini kapattı. Bir keresinde, yoğun bir turne haftasından ve annesini kontrol etmek için aceleyle eve yaptığı ziyaretten sonra çok az yemek yediğinde, provalar sırasında bayılmış ve birkaç konseri iptal etmek zorunda kalmıştı.

vücudu toparlandı. Şimdi de öyle hissediyordu - etrafındaki dünyanın aynı bulanıklığı, kafasındaki aynı telaş, vücudundaki aynı gevşeme.

Elbette Artie bir hayat kurtarıırken ölmüştü.

Gözlerini açtığında Sydney'in sanki düşerse onu yakalamaya hazırlanıyormuş gibi içgüdüsel bir adımla ona doğru geldiğini gördü. Ona başını salladı ve bir adım uzaklaştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne yapacağını da bilmiyordu. Kelimeler diline oturdu ve eridi.

"Pek çok şeye tanık oldun Kış," dedi Sauda ona usulca. "Hiç savaşa tanık oldun mu? Ben bir tanesine görev için gönderildim. Kaçamayacağın bir şeyin içinde sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Sauda ona acıyan bir yüz ifadesiyle baktı ve içinin geri teptiğini hissetti. "Seni tehlikeye atmamızın tek nedeni bütün bir halkın bize güveniyor olması. Ve bunu söylediğimde, bunun gerçekten ne anlama geldiğini hayal etmenizi istiyorum. Çocuklarını otobüse götüren anneler. Birlikte öğle yemeği yiyen inşaat işçileri. Tren istasyonunda ailelerini bekleyen babalar. Anaokulunun ilk günündeki çocuklar. Aşık insanlar, arkadaşları olan insanlar, dolu dolu hayatları olan insanlar. İyi insanlar." Winter'a başını salladı. "Kardeşin bu işi kabul ettiğinde işin tehlikelerini tamamen anlamıştı. Senin de anlamanı istiyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olacağı konusunda sana yalan söylemeyeceğim, ama hazırlıksız gitmeyeceğine söz veriyorum. Tamam mı?"

Sertçe yutkundu. Sauda'nın sesi çok uzakta gibiydi. "Tamam," diye cevap verdiğini duydu.

Kabinden çıkıp Deneysel Tasarım alanının geri kalanına adım attıklarında kalbinin kaburgalarına çarptığını hissedebiliyordu. Devasa oda onu bütünüyle yutacakmış gibi hissediyordu. Boğazında bir çığlık düğümlendi, gözlerinin kenarları yaşarmakla tehdit ediyordu, keder dışarı dökülmenin rahatlığını arıyordu. Artie'nin burada dolaştığını, üstlerinden görevler aldığını, küçük toksin şişelerini sorgusuz sualsiz cebe indirdiğini hayal etti. Bir gün onları kullanması gerekebileceğini kabulleniyordu.

"Fazla zamanımız yok," dedi Niall koridorda durup Winter'a dönerek. "O yüzden önümüzdeki haftalarda sizi sıkı bir şekilde eğiteceğiz." Kendisine somurtkan bir bakış atan Winter ve Sydney arasında sert bir bakış fırlattı. "İkinizin çabucak birbirinizi tanımanızı öneririm. Buna ihtiyacınız olacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye yanıtladı Sydney ve Winter sessizce başını salladı.

Niall ve Sauda önden yürürken Sydney ona doğru eğildi.

"Sadece beni itme," dedi alçak bir sesle. "Ve yoluma çıkma. Sana söylediklerimi yaparsan iyi geçiniriz."

Sanki bu kızın önünde ağlayacaktı. Gözyaşlarını bastırdı. "Hiç söz hakkımın olmadığı bir ortaklığı her zaman takdir etmişimdir," diye cevap verdi sinirli bir şekilde.

Ona gözlerini devirdi. "Saygısızlık etmek istemem ama senin yüzünden bir terfi aldım. Biraz tecrübe kazandığımda benimle tekrar konuş."

Winter olduğu yerde durdu ve Sydney de onunla birlikte durdu. "Biliyor musun," dedi, "üst kattaki toplantı odasına adımımı attığımdan beri kafamı kesmek istediğini hissediyorum. Bana neden zor anlar yaşattığına dair bir ipucu vermeni çok isterdim."

Kız ona öyle bir bakışla bakıyordu ki, adam kızın kafasında bir delik açtığını hissetti. Konuşmaya başladığında sesi buz gibiydi. "İşte sana ipucu. Senin gibi bir sürü insan gördüm."

"Ne gibi?" diye tersledi.

"Tüm güvensizliğini gizlemek için o havalı halini geliştirdin. Ama aslında ünlü olmak istedin çünkü ünlü olmamaktan korkuyordun. Ah, haklıyım, değil mi? Ne kadar gösteriş, o kadar güvensizlik. Ve zaman içinde öğrendim ki güvensiz erkekler en kötüleridir, en uygunsuz zamanlarda dağılmaya meyillidirler."

Gözlerini ona dikti. "Peki ya sen?" dedi. "Bana öyle geliyor ki sen de kendine ait birkaç şey saklıyorsun. Kötü bir aile hayatı mı? Kötü ebeveynler mi? Bu boktan tavrını bir yerden almış olmalısın. Ama sanırım hepimizin sorunları var, değil mi?"

Ona zarar vermek için peşinden gitmemesi gerektiğini biliyordu. Şu anda ağzından çıkan kelimeler hiç de ona göre değildi. Ama kalbi bugün paramparça olmuş gibi hissediyordu ve bunu umursayacak durumda değildi.

Sydney'nin bakışları dümdüz oldu, mavisini bir fırtına gibi karardı.

"Keşke kardeşin hâlâ hayatta olsaydı," dedi, sesi soğuk ve kararlıydı. "Belki sana ihtiyacımız olmazdı."

"Kardeşimi bu işe karıştıрма," dedi sessizce.

"O zaman beni zorlama," diye seslendi omzunun üzerinden, sonra da deri bir bileziği havada salladı. "Ayrıca, eşyalarına daha iyi göz kulak olmalısın. Senin için resepsiyona bırakırım."

Kadın bir şekilde bileziklerinden birini bileğinden çıkarmayı başarmıştı ve adam hiçbir şey hissetmemişti. Koluna baktı, sonra kızın uzaklaşan figürüne baktı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmış, doğru kelimeleri bulamamıştı. Tek yapabildiği onun arkasına bakmadan umursamazca uzaklaşmasını izlemektir.

Yeni İş

Sydney'in yanlış anladığını kabul ettiği Winter Young hakkındaki ilk varsayım, onun aptal olduğuydu.

İnatçı, evet. Yoğun... evet. Ama kesinlikle aptal değildi. Panacea merkezinde tanıştığı Winter Young dikkatli gözlere sahip bir çocuktuk. İçeri adımını atar atmaz bunu fark etmişti; etrafındaki odayı süzüp onu ve diğer ajanları tek bir bakışla değerlendirdiğini, el hareketlerini, başını eğişini, bakışlarının bir insandan diğerine geçişini. Kız kardeşinin adını söylediğinde gözlerinde parlayan öfke.

O anlarda Sauda'nın onu neden seçtiğini hemen anladı.

Şimdi akşamın koyulaşan karanlığında yatağında uzanmış, dairesinin çok altındaki sokaklardan gelen hafif siren seslerini dinliyor, Niall'ın dairesine getirdiği siyah dosyanın içindekileri metodik bir şekilde ezberliyordu.

Klasörde Winter Young'ın koruması olarak yeni kimliği için tüm belgeler vardı. Sahte isim (Ashley Coving Miller), sahte ehliyet ve pasaport, sahte lise diploması, Ashley'nin sahte bir kişisel banka hesabına sözde doğrudan para yatırması için sahte şifreler ve hesap numaraları. Sauda'nın Sydney için temin ettiği, zaman zaman Panacea ile çalışan gerçek bir koruma şirketi olan Elite Securities'e ait bir kabul mektubu. Dağıtması gerektiğinde kullanması için sahte kartvizitler, sahte aile üyelerinin sahte fotoğrafları, bir yıl öncesine kadar uzanan sahte e-postalarla dolu sahte e-posta hesapları, sahte en iyi arkadaşlarının sahte telefon rehberleri vardı. Şifrelemesinin nasıl açılacağına ve Panacea'ya güvenli arama hatlarının nasıl kurulacağına dair bir dizi talimat içeren özel yapım bir telefon. Kurgusal kişiliğinin ödemediği sahte kredi kartları bile vardı, sahte

süresi dolmuş spor salonu üyelikleri, dövüş sanatları için sahte başarı sertifikaları, sahte silah ruhsatları ve sahte sosyal medya hesaplarında sahte tanıdıklar tarafından gönderilen sahte yanıtlarla tamamlanan sahte atıp tutmalar.

Sahte bir hayatı gerçekmiş gibi gösteren ayrıntılar.

Sydney, gerçek kimliğinin bu hayali kimlikle bulanıklaştığını hissedene kadar kâğıtları okudu ve tekrar okudu. Sonra gözlerini kapattı, zihninde Kış'a dair düşünceler dönüp duruyordu.

Winter zekiydi, umduğundan daha zekiydi - bileziğini bileğinden çıkarmasını çok kolaylaştırmış olsa bile. Daha basit denekler daha az uğraştırırdı; kendilerine söyleneni yaparlar ve plandan sapmazlardı. Sydney, Winter'ın bu görev sırasında kendi çılgın fikirlerine kapılmadığından ve onları teğet geçmediğinden emin olmalıydı.

İkinci yanlış varsayımı ise onun şöhretinin bir hile olduğuydu. Hayır, bu çocuğun kaderinde bu vardı. Onu tedirgin eden eşsiz bir güzelliğe sahipti, toplumun geri kalanına hiç de ait olmayan türden. Onunla ilgili her şey - koyu renk gözleri ve kalın kirpikleri, zahmetsizce mükemmel görünen zengin siyah saçları, yastık yumuşaklığındaki dudakları, sol eline kadar ön kollarını süsleyen dövmeleleri, adımlarındaki zarafet, vücudunun hatları -Gözü çekti. Toplantı odasına adımını atmıştı ve varlığı sanki havayı ateşe vermiş gibi hissediliyordu. Panacea'da o gün onu görenler her koşulda sakın kalmak üzere eğitilmişlerdi ama yine de merkezdeki herkes Winter'ın ziyaretiyle ilgili haberlerle çalkalanıyordu.

Bu onda gülme isteği uyandırdı. Sauda'ya onu kovmasını söylemek istiyordu. Casuslar ona benzemiyordu. Bildiği kadarıyla kardeşi de kesinlikle benzemiyordu - gerçi Artie Young'la yolları hiç kesişmemişti. Casuslar, gölgelerin arasında eriyip gidebilmek için ortama uyum sağlayan bir görünüme sahip olmalıydı.

Winter Young görünmezlik gibi süper bir güce sahip olsa bile ortadan kaybolamazdı. Açıkçası, onun ışığına doğru çekilen güvelerle kaplanmamış olmasına şaşırmıştı.

Böyle bir çocukla birlikteyken bırakın terfi etmeyi, bir görevi nasıl tamamlayabilirdi ki?

Sydney karanlıkta gözlerini açtı ve elini yatağının ipek çarşaflarında boş boş gezdirdi. Ondan neden bu kadar hoşlanmadığını, ona neden bu kadar zor anlar yaşatmak istediğini bilmiyordu. Dün toplantı odasına girdiğinde, Sydney'in içinde bir öfke kıpırdanması hissetmişti; bu duygu onun her bir parçasını ezberlemek istemesine neden olmuştu, böylece

Onu nasıl küçülteceğimi, geri adım atmaya zorlayacağımı ve yeni bir mekanda nasıl bağısız hissedeceğimi bulmalıyım.

Bu his onu kalbinin çarpmasına ve midesinin ağrmasına neden olmuştu. Bileziğini çalmaya karşı koyamamasına şaşmamalı.

Kardeşinin ölümüyle ilgili olarak ona acımıştı, gerçekten acımıştı. Yüzündeki acı gerçek ve derindi. Ama Winter Young burada olmayı kendi seçmişti. Panacea'ya mecbur kaldığı için, hayat ona başka seçenek bırakmadığı ve geri dönüşü olmayan bir yola sürüklediği için gelmemişti. Winter bunu seçmişti, tıpkı bir şovmen olmayı seçtiği gibi, ne tür bir yıldız olmak istediğini, etrafını kimlerle sarabileceğini, ne yapmak istediğini seçmişti.

Sydney buradaydı çünkü çocukluğundan tek çıkış yolu buydu. Annesinin hayaletinden, hastane odasındaki aralıksız bip sesinin hatırasından ve nefes alışının hırıltısından kaçmak zorundaydı. Çocukluğunun geçtiği evin önündeki yapraklarla kaplı kaldırımdan, babasının sarhoş sesinin öfkeli gürültüsünden kaçmak zorundaydı. Çalmayı bırakmayı öğrenmesi, raflardan ve masalardan bir şeyler aşırma isteğini, hayatındaki bir şeyleri kontrol etme saplantısını kırması gerekiyordu.

Parmakları seğirdi, her zaman almak için ağrıyordu. Yan tarafına ve dairesinin tavandan tabana penceresinden aşağıdaki uçsuz bucaksız şehre baktı. Kendi kendine artık Kuzey Carolina'da değil, Seattle'da, diğer kıyıda çok uzakta yaşadığını söyledi. Artık bir çocuk olmadığını.

Telefonu bilinmeyen bir kaynaktan gelen aramayla çaldı.

Sydney kulaklıklarını almak için döndü. "Ich schlafe," dedi Almanca.

"Hayır, değildin," diye mırıldandı Niall telefonda. "Ve kes şunu, Syd." "Ne oldu?"

"Doğum günü etkinliklerinde korumaların da kostüm giymesi gerekecek gibi görünüyor. Resmi fotoğraflar için iyi estetikle ilgili bir şey."

"İyi estetik mi?"

"Her çekimde bir sürü penguen kıyafeti istemiyorlar. Bu yüzden sen şık bir şey giyeceksin ve biz de ona dinleme çipi yerleştirmekle meşgul olacağız."

Zihninin bir kısmı bu düşünceyle canlansa da iç çekti. Eli Morrison elinden geleni yapıyordu. "Lütfen bana işlevsel ayakkabılar ver."

"Ve gelecek hafta resmi olarak Kış ile başlıyoruz. Salı günü. Erken gel ki prova için güncel ölçülerini alabilelim. Ve onu biraz rahat bırak, tamam mı?"

"Sauda sana böyle söylemeni söyledi, değil mi?" "Sauda haksız değil."

"Sence Winter'ı işe alma konusunda haklı mı?"

"Bence bu soru için biraz geç kaldın evlat, ayrıca Sauda'nın kararlarını sorgulamak sana düşmez."

"Sauda bana fikrimi söylememi söylediydi," diye cevap verdi. "Ve bence bir hata yapıyoruz."

"Peki bunun nedeni görevi yapamayacağını düşünmeniz mi, yoksa ondan hoşlanmamanız mı?"

"İkisi birden olamaz mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben de senin iyi bir Panacea ajanı olacağını düşünmüyordum. Ama yine de buradasın."

Sydney güldü. Ses bir an için boğazında düğümlendi ve zayıf ciğerleri küçük bir spazm geçirdi.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim baba," diye cevap verdi. "Sadece boğazımda bir gıdıklanma var."

Onun, kendisine taktığı lakaptan duyduğu öfkeyle gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyordu. Yine de ona, böyle anlarda bunu bir lakap olarak kullanmadığını söylemedi. Bunu söylemişti çünkü onun sahip olabileceği baba olduğunu hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Ama bu aptalca bir düşünceydi. Niall onun için bir baba değildi. O sadece sözleşmeli bir çalışandı. Eğer Niall akciğer rahatsızlığını bilseydi, onu Panacea'nın programından derhal çıkarırdı. Bu yüzden kimseye bundan bahsetmemiştir ve bu kadar uzun süre yeterince iyi idare etmiştir. Bir gün durumu daha da kötüleştiğinde bunu açıklamak zorunda kalacaktı ama o zamana kadar bu şekilde gayet iyi idare ediyordu.

"Tamam," dedi Niall alçak sesle. "Salı günü o zaman. Winter Young'ı bir hafta içinde bir casusa dönüştürmemizi beklemiyorum ama en azından bir görev için yeterince güvenilir olmasını bekliyorum. Yapılabilir mi?"

"Göreceğiz, değil mi?" Sydney penceresinin dışındaki şehre bakıyor, Kış eğitiminin başlamasından korkuyordu. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Sauda'ya ne zaman gerçek bir randevu teklif edeceksin?"

Niall boğazından sinirli bir ses çıkardı ve Sydney gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. "Kurallara aykırı, Syd. Bunu biliyorsun."

"Oh, hadi ama. Merkeze söylemem."

"İyi geceler Sydney," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

Telefonunda yağmurun döngüsel bir parçasını açtı, sonra onu bir kenara fırlattı ve gözlerini kapattı. Su sesi düşüncelerini doldurdu ve kaslarında yükselen gerginliğin biraz gevşediğini, boynunun gevşediğini, çenesindeki gerginliğin azaldığını hissetti. Gözlerini tekrar kapattı, sonra yatağındaki çarşaflardan başka hiçbir şeye konsantre olmamaya çalıştı.

Bunun yerine, Winter'ın buluştukları yere gelişinin görüntüsü zihninde canlılığını koruyor, onunla ilgili her şeyi kavradığı andaki ayrıntılar hâlâ yerli yerinde duruyordu. Karanlıkta öylece duruyor, kaybolmayı reddediyordu.

Sydney kaşlarını çatı. Eline bir kürek alıp onu kelimenin tam anlamıyla düşüncelerinden söküp attığını hayal etti.

Belki Winter hoş bir sürprize dönüşebilirdi. Belki de işleri beklediğinden daha hızlı öğrenebilirdi. Belki onu en azından bu görevde hayatta kalmaya ve tam ajanlığa terfi etmeye yetecek kadar hazırlayabilirdi. O zaman Winter kendi hayatına geri dönebilirdi ve Winter da kendi hayatına geri dönebilirdi ve bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmazdı.

Sonunda uykuya dalana kadar kendini bu kararın içinde bıraktı, Winter'ın yüzü hâlâ zihnindeydi.

Sonradan Düşünce

Winter annesinin evinin kapısını çaldığında, ziyaretinin kötü geçeceğini hemen anlamıştı. Her zaman bilirdi.

Eğer içeriden gelen telaşlı sesleri ve ardından kapının açılıp annemin diğer tarafta durduğunu duyarsa, her şey yoluna girecekti. Bu onun iyi olduğu, onu gördüğüne sevindiği ve hatta normal bir konuşma yapabilecekleri anlamına gelirdi. Ama bugün hemen cevap vermedi ve kapı kapalı kaldı. Bir saniye sonra Winter diğer taraftaki kilidin yumuşak tıkırtısını duydu, ardından annesinin apartmanın uzak bir yerinden gelen şakıyan sesi geldi.

"İçeri gel," diye seslendi ona. "Kapı kilitli değil."

Kalbi biraz burkuldu. Yıllar boyunca bunu binlerce kez yapmıştı ve hiçbirisi sürpriz olmamıştı. Ama bugün Panacea eğitimine başlamak için ayrılıyordu, bu yüzden sinirleri zaten yıpranmıştı. Bir hafta boyunca Sydney Cossette'in vesayeti altında olacağı düşüncesi onu germişti. Ve şu anda bu acı verici garip ziyarete katlanmak zorunda olmak, arkasını dönüp asansörle aşağıdaki sokağa inmek istemesine neden oluyordu.

Ama o yapmadı. Hayatı hiç bitmeyen bir uçak yolculukları ve otel konaklamaları akıntısına dönüşmüş olsa da, bir yolculuğa çıkmadan önce annesini kontrol etmeyi bir kez bile ihmal etmemişti. Bunun yerine yakası kıvrılmış gömleğinin kollarından birini düzeltti, elindeki çiçek buketini omzuna dayadı ve kapıyı açtı.

Beş yıl ve milyonlarca hayranın önünde verdiği yüzlerce konser... Yine de içeri adımını attığında kalbinin endişeyle çarptığını hissetti.

Daire her zamanki gibi görünüyordu - bir şekilde hem kaotik hem de düzenli olan hoş bir dağınıklık hali, yetenekli bir el tarafından çizilirse sanatsal görünecek türden, sanki her şey ortada durmuş gibi

bitmek üzereydi. Antreye yakın yan sehpanın altı ve üstü, iç renklerine göre düzenlenmiş ve toz kapakları çıkarılmış kitap yığınlarıyla doluydu. Tereyağı sarısı bir battaniye yarı katlanmış bir şekilde kanepenin üzerine serilmişti ve sehpanın her santimi kitap, dergi ve gelişigüzel sarmaşıklar halinde halıya kadar uzanan saksı bitkilerinin altına gizlenmişti. Yemek masasının üzerinde Buda'nın sütlü pembe seramik heykelciği ve şanslı bir kedi heykelinin yanında, içinde iki Japon balığı bulunan bir akvaryum duruyordu. Mermer mutfak tezgahının üzerinde, bulaşık makinesinden çıkarılmış ama henüz kaldırılmamış mavi-beyaz Çin porseleni tabak yığınları sırasız duruyordu.

Yatak odalarına giden koridorun sonunda Winter onun eski bir şarkının nakaratını tekrar tekrar mırıldandığını duyabiliyordu. Çok güzel bir sesi vardı.

-hiç değilse kendininkini ondan miras almıştı- ve şimdi kendini durup ona hayranlıkla bakarken, tatlı notaların kendilerini tekrarlamasını dinlerken buldu. "Merhaba anne," diye seslendi ona. Şarkı durakladı. Elini uzattı. Önündeki çiçek demetini sanki görebiliyormuş gibi. "Yedek vazunuz var mı?" "Zài shuǐ cǎo xià," diye Mandarin dilinde seslendi. *Mutfağın altında*

Lavabo.

Şimdi sesindeki gerginliği, ne zaman ziyarete gelse ortaya çıkan müzikal sesini lekeleyen hafif hayal kırıklığını duyabiliyordu.

Lavabonun altından eski bir cam vazo çıkarmak için mutfağa gittiğinde, annesi sessiz bir telaş içinde yatak odasından çıktı. Bugün kalın beyaz bir kazak ve yürüdükçe sallanan pilili yeşil bir elbise giymişti ve dalgalı siyah saçları bir bandana ile arkadan bağlanmıştı, bukleler omuzlarından birine dökülüyordu. Kolundan büyük bir çanta sarkıyordu. Daire gibi, onunla ilgili her şey de aceleyle bir araya getirilmiş gibi görünüyordu, ama bir şekilde mükemmel görünüyordu. Annesi, çabalamadan bile her zaman şıktı.

Ama elbette denediğini biliyordu. Muhtemelen birkaç saattir ayakta idi, kıyafet üstüne kıyafet giyip çıkarıyor, sonunda döngüyü sona erdirecek bir şeye karar verene kadar duramıyordu.

"Çiçekler için teşekkür ederim, yavru ayı," dedi nefes nefese, bu kez İngilizce olarak, küpelerini aynasız takarken. "Çok güzeller."

Winter doğrudan ona bakmamasına ve çiçekleri görmemiş olmasına rağmen başını salladı. "Sana lale aldım."

"Laleleri severim."

Bunu biliyordu elbette. Lalelerin en sevdiği çiçek olduğunu, sarı ve mavinin en sevdiği renkler olduğunu biliyordu, sadece onun için kapanmış olan şehrin en iyi çiçekçisine bizzat gitmiş, en taze görünmeleri için her bir laleyi özenle seçmişti.

Annesinin fark etmeyeceğini bildiği halde bukete kalbini koymuştu.

"Yarın bir inzivaya gidiyorum," diye ekledi bir makas ararken. "Sonra da denizaşırı bir konsere. Birkaç hafta içinde döneceğim."

Cüzdanını bulmak için yan masanın çekmecelerini karıştırdı, sonra ona ilk kez doğrudan baktı ve kısa bir gülümseme verdi. "Bu harika, Winter!" diye haykırdı. "Harika olacaksın."

İnzivanın ne için olduğu ya da nerede olacağı hakkında soru yok. Konseri hakkında soru yok. *Güvende ol!* ya da *ceket getir!* yok. En azından Panacea'yı ondan saklamak kolay olacaktı. Çiçeklerin saplarını keserken ve onları onun tercih ettiğini bildiği şekilde düzenlerken yüzünü asmadı. "İngiltere'deki şu milyarder adamı tanıyor musun? Eli Morrison?"

"Mm-hmm?"

"Kızının doğum gününde onun için sahne alacağım," dedi.

"Öyle mi?" Annem hafifçe dönüp kaşlarını kaldırarak ona baktı, cüzdanı artık elindeydi. Tekrar Mandarin diline geçti. "Nǐ gēn tā hǎo le?" *Onunla mı çıkıyorsun?*

Güldü. "Hayır. Ben sadece eğlenceyim."

"Ah, xióng bǎobǎo." *Ah, bebek ayı.* Cüzdanını çantasına attı. "Zǒng huì yǒu yì tiān, nǐ zhǎo dào shì hé de nǚ péng yǒu." *Bir gün doğru kıızı bulacaksın.*

İşte oradaydı, her zamanki gibi onu yarı dinliyor, sadece kızlarla çıktığını varsayıyor, ona cevap veriyor ama söylediklerini gerçekten anlamıyordu. Winter mutfağın musluğunu açıp vazoyu doldururken dilini ısırды. "Hayır, onunla çıkmaya çalışmıyorum," diye tekrar açıkladı. "Bu sadece gerçekten harika bir fırsat ve sanırım hafta boyunca partilerde bazı önemli insanlarla tanışacağım. Bu büyük bir kutlama."

İngilizceye dönelim. "Öyle görünüyor!"

İçini çekerek oturma odasına doğru yürüdü ve çiçek vazosu için sehpanın üzerinde dikkatlice bir yer açtı. "Nín hái hǎo ba, Anne?"

İyi misin anne? Bu, ilaçlarını düzenli olarak alıp almadığını sorma şekliydi.

"Haí hăo," dedi. "Bugün ilerleyen saatlerde birkaç arkadaşım ile birlikte bir haftalığına New York'a gidiyorum."

Tabii ki öyleydi. Annemin bavulunu çıkardığını bile görmemişti. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen gitme kararını daha bu sabah vermişti.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi ve oturmak için kanepedeki küçük dergi yığınına bir kenara itti.

Telefonunu çıkarırken ona tekrar gülümsedi. "Neler yapıyorsun?"

Son albümü bir ay önce çıkmıştı ve bu albüm için ulusal bir tura çıkmıştı. Albümüyle rekorlar kırmıştı. Gece gündüz her talk show'a çıkmış, *Rolling Stone*, *Vogue*, *GQ* ve bir düzine başka derginin kapağını süslemişti.

Annem bunların hiçbirini sormamış, ona bir kutlama mesajı bile göndermemişti.

Artie nereye ve ne kadar süreyle gittiği konusunda annesinin uzun sorgulamalarına katlanırdı. Artie'nin gerçekte ne iş yaptığını artık bilen Winter, kardeşinin sırrını annelerinden saklamayı başarmış olmasından daha da etkilendiğini hissetti.

Kışın böyle bir sorunu olmazdı.

Çocukken bazen bu konuda onun yüzüne bağırırdı. *Ben buradayım! Neden beni göremiyorsun?* Ama şimdi on dokuz yaşındaydı ve artık bunu yapacak yüreği yoktu. Onun böyle davrandığını, kendini korumak için hayatında olup bitenleri kasıtlı olarak görmezden geldiğini biliyordu.

Bunun nedeninin babasına, ikinci kocasına, çılgınca aşık olduğu ve bir yıl içinde boşandığı adama tıpatıp benzemesi olduğunu biliyordu. Şimdi kalbinin her zerresiyle nefret ettiği adam. Winter'a her baktığında *onu* gördüğünü, ona oğlunu değil, kendi kabuğuna dönüşene kadar yüzünden kıyafetlerine ve sözlerine kadar her şeyi didik didik eden bir adamı hatırlattığını biliyordu. Winter onu evde sık sık yalnız bıraktığını biliyordu çünkü onunla aynı odada uzun süre kalmaya dayanamıyordu. Winter'ın başarısını izlemek ona biraz da *o adamın* başarısını izlemek gibi geliyordu.

Winter dirseklerini dizlerine dayadı ve "Her zamanki gibi. Ben iyiyim."

Annem gelip onun karşısına otururken, "İyi," dedi. "Claire nasıl?"

"Haí hǎo." *Güzel.*

"Hala her zamanki gibi meşgul müsün?"

"Bana iyi bakıyor, eğer kastettiğiniz buysa." "Güzel, güzel."

Winter ona bir bakış attı, Artie hakkında soru sormak için yanıp tutuşuyordu. Kardeşinin her şeyi bu kadar gizli tutmayı nasıl başardığına dair ipuçlarını araştırmak için. Annesinin Artie'nin hayatına her zaman bu kadar takılmışken gerçekten bilmediğini görmek için.

Ama sorular dilinin ucuna kadar geldi. Artie'nin adını anmak bile Pandora'nın Kutusu'nu açacaktı ve tüm bu ziyareti mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

Winter onun yerine arka cebini karıştırdı ve kırmızı bir zarf çıkardı. Annesine uzattı.

"Ah, yavru ayı," dedi başını ona doğru eğerek ve başını sallayarak. Gülümsedi. "*Sana hóng bǎo* veriyor olmam gerekiyordu."

"Hayır, ben bir yetişkinim anne," dedi başını bir kez ona doğru eğerek. Bir süreliğine şehirden ayrılacağı her seferinde çiçek ve kırmızı zarf götürmek onun alışkanlığıydı. Boşandıktan ve Artie'nin ölümünden sonra, uzun süren travma uykusuz geceler geçirmesine ve bir saatten fazla sakinleşememesine yol açtığına, bir terapist ona sakinleştirici bir ritüel olarak çiçekleri önermişti. Winter da fırsat buldukça çiçek getiriyordu. Kırmızı zarfın içine özenle birkaç bin dolar koymuştu çünkü annesinin üzerinde kırıksıklık olan nakit paradan hoşlanmadığını biliyordu. Bir keresinde, kendisine yeni banknotlar verebilecek bir banka bulamadığı için Fransa'da mahsur kalmıştı. Winter ona parayı teslim etmek ve işlerini halletmesine yardımcı olmak için bizzat oraya uçmuştu.

Ayrıca, Winter'ın onu görmesi için bir bahaneydi. Nasıl ziyaret edeceğini bildiği tek yol buydu. Eğer ziyaret etmezse, Winter onu hiç sormayacak, hiç gelmeyecek, hiç aramayacaktı. Onu hiç özlemeyecekti. En azından sık sık vedalaşmaları ona hediyeler getirmek için bir bahane veriyordu.

Annem bir an o hüzünlü, araştıran ifadeyle ona baktı, sonra zarfı aldı. "Duì nǐ mā zhēn hǎo," dedi, okşayarak

yanagını. *Annene karşı iyisin.* Onun dokunuşunun serinliğine doğru eğildiğini hissetti.

"New York'ta ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Biraz eğleneceğim, biraz stres atacağım. Herkesin bahsettiği *Highland Street Hustle* adlı yeni Broadway gösterisini izleyeceğim, sonra da şehir dışında kiralık bir eve gideceğim." Cık cık diye bir ses çıkardı. "Arkadaşlarımın hepsi seni soruyor. Katie, kızı Emma'nın sizden imzalı bir albüm alıp alamayacağını soruyor, ben de evet dedim."

"Tabii ki."

"Teşekkür ederim, bebek ayıcık. Emma'yı seveceğini düşünüyorum. İyi bir kız ve şunu da dinle, o da senin son sınıfta yaptığın gibi Baltimore'da bir yaz staj yaptı. Ona söylemeliyim, bayılır-"

"Hayır,
yapma."

"Neden?"

"Çünkü yapmadım."

"Evet, yaptın."

Winter boğazını hafifçe temizledi. "Baltimore'a ben gitmedim. O Artie'ydi."

Annesinin yan masadaki telaşlı hareketleri aniden durdu ve ona baktığında, geldiğinden beri ilk kez gözlerini ona dikmişti, tüm vücudu kehribarın içine hapsolmuş bir böcek gibi kaskatı kesilmişti. Hatasını anladığında gözleri irileşti.

"Oh," diye mırıldandı. "Dui, Artie yaptı."

Winter rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek kardeşinden bahsetmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Annesinin geçmişini rahmetli ağabeyininkiyle karıştırması yeni bir şey değildi; Winter'ın doğum gününü sık sık Artie'ninkiyle karıştırıyor, Artie'nin sevdiği yemekleri, giysileri ve uğrak yerlerini Winter'ınkilerin yerine koyuyordu. Artie'nin ölümünden sonra bu durum daha da kötüleşmişti. Ama Winter hâlâ Artie'nin adının anılmasının bile annesinin durup her şeyi unutmasına neden olmasından nefret ediyordu; oysa Winter'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şey annesinin durup dikkatini ona vermesini sağlayamıyordu.

Sonra da ölen kardeşini kışkırttığı için kendini bir pislik gibi hissetti. Barış Gücü'nden gizli ajana dönüşen kardeşini. Duyguları tanıdık bir fırtınanın içinde çalkalanıyordu.

Annem şimdi "Özür dilerim," dedi ve bu kez gerçekten ciddiydi. Annesinin gözlerindeki kederin, içindeki huzursuz enerjiyi örttüğünü görebiliyordu.

sadece birkaç dakika önce ilerinde dans etmişti. "Biliyordum, sadece-"

"Mei shì, anne," diye araya girdi ve ona toplayabildiği kadar kaygısız bir gülümseme verdi. *Sorun değil.* "Emma kulağa hoş geliyor. Bana kiralık evinizin adresini gönderin. Claire'den albümü sana postalamasını isteyeceğim."

"Teşekkür ederim." Annesi duraksadı, yüz ifadesi aniden kayboldu ve kalbinin üzüntüyle çarptığını hissetti. Annesinin sabahın tam altısında aldığı o meşum telefonu hâlâ hatırlayabiliyor, çığlık sesiyle yatak odasından balkona koşarken saatin kaç olduğunu hatırlayabiliyordu. Annesinin kırık dökük, titrek sorularının aşağıdan yukarıya süzölüşünü dinlerken yüzünü tırabzanlara dayamıştı. *Nasıl? Ne zaman? Ne oldu? O olduğuna emin misin?*

O günden beri Winter altıdan sonra hiç uyuyamamıştı.

Artie'yi ne kadar özlese de, kendi kederinin annesininkiyle, Artie'nin ölüm haberini aldığında yere yığılmasıyla, sonraki aylarda yatağında tek başına kıvrılmış, şifonyerinin üzerinde açık duran antidepresan ve metilfenidat şişeleriyle kıyaslanamayacağını biliyordu. Kederinin içinde o kadar kaybolmuştu ki Winter'ın kendi acısını bastırmak için haplarından birkaçını gizlice içtiğini fark etmemişti bile. Bazen onu yeni doğmuş Artie'yi kucağına almış, ilk oğlunun her bir özelliğine hayranlıkla bakan genç bir kadın olarak hayal ediyordu. Göz kapaklarını, burnunu, küçük ağzını, mükemmel parmaklarını öperken. Narin sesiyle ona ninniler söylüyor, ona tüm dünyayı vaat ediyordu. Onu, aşkın o baş döndürücü ilk günlerinde hayal etti ve kendisine, yıllar sonra o bebeği kaybetmeye katlanmak zorunda kalan bu kadına karşı nazik olması gerektiğini hatırlatmaya çalıştı. Onun gerçekte kim olduğunu ya da neden öldüğünü asla bilemeyecekti.

Winter onun ikinci bir bebeği olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etmemeye çalıştı.

şimdi annesinin bakışları ondan ayrılmıştı. Vücudundan küçük bir ürperti geçer gibi oldu ve sonra elleri tekrar hareket etmeye başladı. Yan masadan anahtarları aldı ve kolundaki çantayı düzeltti. O bunu yaparken Winter gitmek için ayağa kalktı. İkisi de tek kelime etmedi.

Kış ona her şeyi çok fazla hatırlatıyordu. Korkunç, kısa süren ikinci evliliğini. Nefret ettiği ikinci kocasını. Ama en kötüsü, çok sevdiği ilk oğlunun sonsuza dek gitmiş olması ve geriye sadece Winter'ın, onun sonradan düşünölmüş halinin kalmış olması gerçeğiydi.

Daireden birlikte çıktıklarında ve annesi kapıyı arkalarından kilitlediğinde, alnına hızlı bir öpücük kondurmak için uzandı. Şimdi bile doğrudan ona bakmıyordu.

"Lù shàng xiǎo xīn, xióng bǎobǎo," dedi. *Kendine iyi bak, yavru ayı.* Gözleri çoktan başka yöne dönmüştü, vücudu sanki onun yanında geçirebileceği zamanın sınırına ulaşmış gibi asansöre doğru eğilmişti.

Bir arenada doksan bin kişinin dikkatini çekebilir, herhangi bir kapıdan dışarı adım attığında çılgık atan kalabalıkları kendine çekebilir, dünyadaki tüm dergilerin kapaklarında yer alabilirdi. Ama yine de annesini kalmaya ikna edememişti.

"Sen de anne," dedi elleri ceplerinde. "Seni seviyorum."

Omzunun üzerinden ona gülümsedi ve el salladı. Adam onun karşılık verdiğini duymadı. Sonra asansöre doğru koşarak gitti, havada yasemin parfümünün hafif kokusundan başka bir şey bırakmadı.

Winter uzun bir süre orada durdu, kalbi hâlâ boğazında düğümleniyordu, yalnızlığın soğuk parmaklarını etrafında dolaştırdığını hissediyordu. Annesinin dairesindeki lale vazosunu hayal etti, kimsenin kıymetini bilmeyeceği güzel ve taze çiçekler, haftayı yalnız geçirmeye hazır, ölüyorlardı. Annesi New York'tan dönene kadar ölmüş olacaktı.

Titredi, aniden çevresindekilerin arkadaşlığını özledi. Kalabalığın gürültüsünü. Herhangi birini.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonu cebinde vızıldadı. Telefonu çıkardığında Claire'den gelen bir arama gördü.

"Ne oldu?" dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

"İşe aldığınız şu yeni kız," dedi Claire, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Ona bugün öğle yemeği için bizimle buluşmasını söyledin mi? Çünkü kapıma dayandı ve nerede olduğunu soruyor. Çok tatlı ve birini öldürebilecekmiş gibi görünüyor."

Sydney. Winter kederinin parçalarının biraz geri çekildiğini ve boğazında bir kahkaha kabarcığının yükseldiğini hissetti. Sydney çevresindekileri sinirlendirmek için hiç vakit kaybetmemişti.

"Yaptım," diye iç geçirdi telefonda. "Ve yoldayım."

"Her zamankinden sipariş edeceğim," dedi Claire. "Kıyafetini seçmek çok uzun sürmesin. Seni seviyorum."

Winter bir Şey s  yleyemeden telefonu kapattı. Winter telefonuna baktı, yalnız olmanın ağırlığı Claire'in sesindeki amansız ne eyle bir anlığına kalktı. Ona sevgisini g  sterme kolaylığı.

Ona ne zaman ihtiyacı olduğunu her zaman nasıl bildiğini asla anlayamadı.

Telefonu cebine geri koydu ve annesinin boş dairesini geride bırakarak merdivenlere y  neldi.

Oyunun Kuralları

Panacea Grubu'nun Deneysel Tasarım katının bir kat altında devasa bir yeraltı eğitim alanı bulunuyordu. Dairesel alanın etrafında, ajanların sürüş ve binicilik tekniklerini uygulamaları için tasarlanmış, zeminde ve duvarlarında pist bulunan elli ayak genişliğinde bir tünel vardı. Ana kat çeyreklere bölünmüştü ve bu çeyrekler daha sonra eşit olarak çeşitli habitatlara, aşırı sıcaklığı veya soğukluğu veya nemi veya kuruluğu, tamamen karanlığı veya yakıcı güneş ışığını, ajanlarını sınırlarına kadar zorlamak için düşünebilecekleri her ortamı simüle eden alanlara bölündü. Fizik tedavi eğitim alanları ve spor salonları, dövüş sanatlarını ve kendini savunmayı öğrenmek için matlaştırılmış alanlar vardı.

Her şey vardı.

Sydney bu bölgeyi ilk kez on beş yaşındayken, Panacea'ya resmen katıldıktan iki ay sonra, sahip oldukları en iyi ajan olmaya kararlı bir şekilde ziyaret etmişti. Suda ona bölgeyi bizzat gezdirmiş, Sydney'nin genç bir delikanlı olarak yüzündeki şaşkın ifadeyi, gözlerinin etrafındaki her şeyi aç bir şekilde algılayışını izlemişti. Burada durmaksızın eğitim almış, belirli çeyreklere ve ortamlara girmeye hak kazanmış, silah, araç ve savaş seviyelerine yükselmişti. Tüm alanı gerçekçi bir şekilde işleyen bir casuslar ve suikastçılar şehrine dönüştürdükleri sürükleyici bir kurstan sağ çıkmış, altı ayını bu simülasyonda yaşayarak geçirmiş ve oradan o kadar yerleşmiş olarak çıkmıştı ki bazen hâlâ o kurgusal dünyada yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Sydney burada iki yıl okumuştı.

Winter bir hafta geçirecekti. Ve onu hızlandırmaktan o sorumluydu.

Belki de bu yüzden ona karşı biraz kızgınlık hissediyordu, ana eğitim katında onunla buluşmak için asansörden inişini izlerken fark etti, saçları gelişigüzel toplanmış, elleri siyah eşofmanının ceplerinde, bakışları geniş alanda keskin bir şekilde atlıyordu. Hayat ona her şey için kestirme yollar sunmuş gibiydi.

Gözleri ona kilitlendi. Dudaklarının kenarında bir gülümseme seğirdi, sonra onu uzaklaştırdı ve telefonunu kaldırdı.

"Huyl ne demek?" diye sordu, Sydney'in dakikalar önce ona gönderdiği mesaja bakarak.

"Acele et, geç kalıyorsun," diye cevap verdi. Adam başını salladı.

"Çok sezgisel," dedi.

Onun alaycılığını görmezden geldi ve siyah sweatshirt'ünün üzerinde şık ve kalın bir fontla yazılmış neon sarısı kelimelere baktı.

BEN BİR CASUSUM

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

Önce tişörtüne baktı, sonra tekrar ona döndü. "Ne?" dedi masumca. "Balmain'in yeni Sonbahar koleksiyonundan."

Sydney onu yere serme isteğini bastırdı.

İlk buluşmasında olduğu gibi, onun varlığı mekândaki herkesin dikkatini çekmiş gibiydi. Katta yürüyen birkaç işçinin hafifçe ona doğru kaydığını, konuşmalarının bir an için kesildiğini ve onu fark ettiklerini görebiliyordu. Şu anda test sürüşü için hazırlanmakta olan iki ajan duraklayarak ona doğru döndü. Sonra hepsi işlerine devam etti ama Winter Young'ın burada olduğunun farkında olmadan.

Fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu.

Sydney ondan uzaklaşıp doğru çeyreğine doğru yürürken, "Benimle gel," diye cevap verdi. "Ve hiçbir şeye dokunma."

Başıyla alaycı bir selam verdi ve itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Gizliden gizliye, gözlerini kaçırdığı için minnettardı. Onun manyetik çekimini herkes gibi o da içinde hissetmişti ve bu onu rahatsız ediyordu.

"Demek beni eğitiyorsun," diye ekledi. "Seni kim eğitti?"

"O artık öldü."

Winter onun yanında durdu. "Şaka yapıyorum," dedi. "Bana Sauda öğretti."

Güzel dudaklarının öfkeyle gerilmesinde çok tatmin edici bir şey vardı.

"Oh iyi," diye mırıldandı. "Bütün bir hafta boyunca bunu senden duyacağım için heyecanlıyım."

Adam onun peşinden gitmek yerine yanına geldi ve bir an için omuzları birbirine değdi. Adımlarının basit hareketinden bile onun bir sanatçı olduğu anlaşılıyordu. Adamın her parçası zarafet çılgınlıkları atıyordu. Yaptığı araştırmalardan onunla ilgili detaylar kafasında uçuştı. Keşfedildikten sonra resmi bale ve sokak dansı eğitimi almış. Altı ay boyunca Rusya'da dans eğitimi almış. Yedek dansçıların her birini, onlarla bir gün boyunca tek tek çalışarak seçti.

"Bu haftayı biraz bunaltıcı bulacaksın" dedi. "Kimseyi bu işe alıştırmıyorlar ve sen de hiç alıştırılmayacaksın. Ama muhtemelen bu tür bir yoğunluğa alışkınsınızdır diye düşünüyorum."

Bunun üzerine homurdandı, hâlâ ona kızgın görünüyordu. "Peki bugün tam olarak ne yapıyoruz?"

"Temel bilgiler." Sydney onu otomatik sürgülü cam kapıdan geçirip geniş bir odaya soktu, sonra dönüp avucunu odanın duvarlarından birine bastırdı. İlk tanıştıkları ofiste olduğu gibi, duvar onun dokunuşuna tepki verdi, elinin etrafındaki duvarda bir dizi düğme belirdi.

KELLY CADDESİ

KING'S CROSS ST. PANCRAS

WATERLOO

İlkin dokundu. Düğmeler kayarak uzaklaştı. Sıcaklık hafifçe değişti, hava soğuk, keskin ve nemliydi ve eğitim katının geri kalanının sesi aniden kesildi. Etraflarındaki duvarlar değişti, yerini Londra sokaklarına bıraktı - kaldırımlardaki kırmızı telefon kulüpleri, elektrik direklerinden sarkan çiçek saksıları, arabalar ve çift katlı otobüsler geçiyordu. Sesler bile değişti; tavana, zemine ve duvarlara yerleştirilmiş hoparlörler bir şehir caddesinin tüm kakofonisini çalıyordu, böylece bir an için gerçekten Londra'ya adım atmış gibi göründüler.

Winter bir an için dondu kaldı. Sydney onun bir daire çizerek dönmesini izledi, sonra bakışlarının tekrar onunkilere yerleşmesine izin verdi, birkaç saniye önceki rahat havası yerini tedirgin bir korkuya bırakmıştı.

Sydney onun yüz ifadesi karşısında yumuşamadan edemedi. Bir zamanlar böyle hissettiğini, burada hayal bile edemeyeceği bir dünya olduğunu fark ettiğini hatırlıyordu.

"Sizin için temel bilgiler biraz hızlandırılmış olacak," dedi. "Bu yüzden, bir temsilci olarak her zaman aklınızda tutmanız gereken bazı evrensel kurallarla başlayacağım." Kollarını kavuşturdu. "Nihai hedefinizin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Görevimizde başarılı olmak için mi?" diye tahmin etti.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bundan canlı çıkmak için. Her zaman başka bir görev olacaktır. Ama bir ajanı kaybetmek, başarısız bir işten daha ağır bir darbedir. Sen sadece bir hayat değilsin. Sen bir yatırımsın. Bu yüzden burada öğreneceğin her şey seni zarar görmeden korumaya yönelik olacak."

Winter'ın tavrı bunun üzerine ciddileşti. Sydney onun yüzündeki ışık değişimini, gözlerinde gelip giden keder kıvılcımını izledi ve ona karşı bir acıma duygusu hissetti. Hiç kuşkusuz düşünceleri kardeşine gitmişti.

Etraflarındaki boşluğa başıyla işaret etti ve konuyu değiştirdi. "Burası çok sayıdaki simülasyon odalarımızdan biri. Sizin için bazı durumları gözden geçirirken Londra'nın çeşitli yerlerinde bizim için bazı ön ayarlar oluşturdum."

Bir kez başını salladı ve ortamı incelemek için tekrar ona sırtını döndü. "Peki başlamam gereken bu evrensel kurallar neler?"

"Birincisi," diye cevap verdi, "asla arkana bakma. Bakmana gerek yok. Sadece birinin her zaman sizi izlediğini varsayın. Arkanıza bakarsanız, onların varlığının bilincinde olduğunuzu ve bir şeylerin peşinde olduğunuzu onlara göstermiş olursunuz."

Winter onun bu sözleri üzerine arkasını dönüp ona baktı ve başını öne eğdi. "Benim için yeni bir şey değil."

Başını eğişinde, onun üzerinde oyalanmak istemesine neden olan bir şey vardı. Gözlerini kaçırdı. "İkincisi," diye devam etti, "hazırlıklı ol. Her zaman. Eğer bir şeyler ters giderse, dönmeye hazır olun. Olağandışı bir şey olursa, saniyeler içinde adapte olmanız gerekir. Kulağa geldiğinden daha zor. Bunu performanslarınızdan biri gibi düşünün. Sahnede her türlü şey ters gitmiş ve şarkı ortasında yer değiştirmek zorunda kalmış olmalısınız."

Sertçe başını salladı. "Ne tür şeyler?"

"İşte bir örnek." Sanki simüle edilmiş sokağın sonuna doğru yürüyormuş gibi ondan birkaç adım uzaklaştı ve sonra geri döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu ona.

Pek öyle görünmüyordu ama hakkını yemeyelim, başını kaldırdı ve ona sabit bir selam verdi. "Elbette," diye cevap verdi. "Vur bana."

Bunun üzerine biraz gülümsemek istedi ama kendini tuttu. Sonra yoldan geçen biriymiş gibi ona doğru yöneldi.

Birbirlerine yaklaştıklarında Winter, "Umarım sokakta böyle tek başıma yürümeyeli uzun zaman olduğunu biliyorsundur-" diye söze başladı.

Adam cümlesini tamamlayamadan, kadın tökezler gibi yapıp dengesini korumaya çalıştı ve adamın geri adım atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ona çarptı. Kapalı yumruklarından biri cebinden çıkarak adamın yan tarafına vurdu.

Adam irkilerek ondan uzaklaştı. O bunu yaparken, kadın gözlerini büyüttü ve ellerini ona doğru kaldırdı. "Tanrım, özür dilerim!" diye haykırdı, sonra patikada hızla ilerlemeye devam etti. Sonra durdu ve geri döndü.

Diğer yumruğunu açarak elinde kalem benzeri bir silah olduğunu gösterdi.

Ucuna dokunduğunda uzun, iğne inceliğinde bir bıçak fırladı.

"Az önce yaptığım şey, 1898'de bir anarşistin Avusturya İmparatoriçesi'ne düzenlediği suikastın aynısıydı." Bıçağı tekrar tutucusuna sıkıştırdı. "Sadece bir göz kırpması sürer."

Onun bu sözler karşısında yüzünün solmasını bekliyordu ama bunun yerine gözleri tekrar yüzüne dönmeden önce elindeki bıçağa kaydı. Yüz ifadesinde ona karşı ciddi bir hayranlık pırıltısı vardı ve en son ne zaman böyle tamamen hazırlıksız yakalandığını merak etti.

"Peki bıçaklı bir saldırıya karşı nasıl sürekli hazırlıklı olmalıyım?" diye sordu.

"İçgüdüleriniz sandığınızdan çok daha değerlidir. Normal bir insanın içgüdüleri ile bir ajanın arasındaki tek fark, bir ajanın daha fazla şekilde tepki vermek üzere eğitilmiş olmasıdır. Şimdi, bu senaryoda, mevcut içgüdüleriniz size ne yapmanızı söyler?"

"Kaçmak mı?"

"Açıkçası fena bir plan değil," diye yanıtladı Sydney. "Eğer yapabilirsen, kaç ve kurtul. Hızlısın, hakkını vereyim, sahnedeki görüntülerini defalarca izledim.

Ona eğlenen bir gülümseme verdi. "Öyle mi?"

Sydney kaşlarını çattı ve onun sözleri karşısında kızaran yüzünü bastırmaya çalıştı. "Evet. Buna iş için araştırma deniyor. Her neyse, hızını kendi yararına kullan.

Kaçmak en iyi seçeneğiniz olabilir."

Kaşlarını çattı. "Ya değilse?"

"Sana göstereceğim." Hiç uyarmadan bıçağı ona doğru fırlattı.

Winter şaşkınlık içinde hızla geri çekildi ve bıçağı tek eliyle yakaladı.

"Güzel refleksler," dedi. "Solak mısın?"

"Ambidextrous." Ona ters ters baktı. "Şimdi ne olacak?" "Beni yakalamaya çalış."

Winter derin bir nefes aldı, sonra birkaç adım geri çekildi. Adam da aynı soğukkanlılıkla ona doğru yürüdü. Sydney yine etkilendiğini hissetti. Winter'ın önceki hareketlerini, hatta göz kırpması ve etrafa bakma şeklini bile ezberlemiş ve o kadar iyi taklit etmişti ki, sanki bu egzersiz için önceden eğitilmiş gibiydi.

Onu geçerken tökezledi ve ona doğru düştü. Sağ eli sanki kalem bıçağıyla ona saldırıyormuş gibi parladı. Ne de olsa iki elini de kullanabiliyordu.

Sydney düşünebileceğinden daha hızlı hareket etti. Vücudu anında uzağa doğru kıvrıldı, aynı hareketle kolu dışarı fırladı ve adamın bileğini mengene gibi kavradı. Sertçe bükte, adamın homurtularını duydu, sonra onu kendine doğru çekerken geriye doğru eğildi ve kolunu rahatsız edici bir dik açığa çekti. Bıçağı ona çelme takmak için dışarı çıktı. Göz açıp kapayınca kadar dizini adamın göğsüne, bıçağı da boğazına dayamıştı; yüzleri birbirlerine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Adam gözlerini kırptırdı, bir an sessizliğe gömüldü ve kadın kendini alışkanlıktan gözbebeklerini incelerken buldu. Acıdan daralmışlardı ve gözbebeklerindeki tüm altın-kahverengi çizgiler ortaya çıkmıştı. Sığ nefesleri tenine sıcak geliyordu ve göğsü dizinin altında yükselip alçalırken vücudunun sert panellerini fark etti. Şimdi ona bakıyordu, onu gerçekten içine çekiyordu ve ne gördüğünü bilmeseydi de, kalbinin onun dikkati karşısında beklenmedik bir şekilde çarptığını hissetti.

Sonra irkildi, kolu hâlâ diğer eli tarafından acı verici bir şekilde kilitlenmişti. "Tamam," dedi kısık sesle. "Bırak beni."

Onu serbest bıraktı, sonra yukarı çekmesi için elini uzattı. "Bunu iki yıl boyunca yaparsan," dedi, "içgüdülerinin yeni bir parçası haline gelir. Başka bir bağışıklık sistemi gibi."

"Bildiğim iyi oldu."

"Şimdi sen dene."

Sydney ilk başlarda dövüş hareketlerini öğrenmekte zorlandığında Sauda ona güven vermiş, çoğu insanın tepkilerini içgüdüsel hale getirmek için zaman harcadığını söylemişti.

Ama bu kez Winter'ın üzerine atıldığında, Winter anında tepki verdi. Hareketlerinin her biri, vücudunun belirli bir açısına ve kolunun dönüşüne kadar onun öncekileri mükemmel bir şekilde taklit etti. O kadar doğru bir şekilde yapmıştı ki, Winter'ın onun kilidinden kurtulacak zamanı bile olmamıştı. Bacağı kadının ayaklarını yerden kesti.

Düştü ve göz açıp kapayıncaya kadar kendini sırt üstü yatmış, Winter'ın dizi göğsüne hafifçe bastırılmış ve bıçak boğazına dayanmış halde buldu.

Bir an öylece ona baktı, kalbi çarpıyordu, tüm alaycılığı unutmuştu. Ciğerleri acı veren bir spazmla sıkıştı ve nefesini sertçe içine çekti. Bu hareketlerde ustalaşması haftalarını almıştı. Onları içgüdüünün bir parçası haline getirmek iki yılını almıştı. Ve bu çocuk onları hiçbir şey olmamış gibi özümsemişti.

Eğitimli dansçı, gerçekten.

"Bu neredeyse çok iyiydi," diye mırıldandı.

Göz kırptı, sonra ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Tıpkı koreografi öğrenmek gibi," diye cevap verdi.

Gözlerini kısarak adamın yüzünde uçuşan kısa duyguları inceledi. Ona bir şey söylemiyordu.

"Daha önce de bıçaklı saldırıya uğramıştın," dedi dikkatle.

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bir kere," diye cevap verdi. "Bir partinin çıkışında kalabalık üzerime çullanmıştı ve korumalarımın ayrı düşmüştüm. Claire o olaydan sonra bana kendini savunma kursu aldırıldı."

Kaşlarını çattı. "Bununla ilgili bir makale yoktu."

"Çünkü Claire beni arabamıza bindirene kadar bıçaklandığımı bilmiyordum," diye açıkladı. "Ve hastaneye gitmek yerine özel doktorumun beni tedavi etmesinde ısrar ettim. Hiçbir şey duyulmadı."

"Kimseye söylemedin

mi?" "Claire dışında

kimseye."

Her nasılsa, Winter gibi bir adamın böyle bir olay hakkında basına konuşup reklam yapmak isteyeceğini düşünmüştü. Bunun için onu suçlamazdı bile.

Belki de Winter gerçekten özeldi. Yüzünü inceledi ve onu başka nasıl açabileceğini düşündü. Kendi karşılaşmalarını düşünmemeye çalışarak

bir bıçakla.

"Anneni endişelendirmemen çok hoş," dedi sonunda, bu sefer daha nazik bir şekilde.

"Endişelenmezdi," diye cevap verdi.

Tekrar ona baktığında gülümsemesinin soluk bir hal aldığını gördü. "Özür dilerim," diye cevap vermeye karar verdi.

"Biz iyiyiz."

Onun yüz ifadesini inceledi ve göğsünde yükselen sempati titreşiminden rahatsız olarak rutin bir şekilde dosyaladı. Bunlar bir insanın arkadaş olarak gördüğü birine söyleyeceği türden şeylerdi ve şu anda bile onun duvarının bir kısmını ona indirdiğini, göğsüne yakın tuttuğu bir şeyi ona sır olarak verdiğini hissedebiliyordu.

Ama onun arkadaşı değildi. Onu eğiten bir ajandı. İçini çekti, sonra da itiraf etti: "Sana o soruları nasıl sorduğumu anlıyor musun?" diye sordu.

Adam ona baktı, dönüşü kafasını karıştırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Siz ikinci tavsiyemi uygulamakla meşgulken," dedi bıçağı bir kez sallayarak, "biz de üçüncü tavsiyemin üzerinden geçiyorduk."

Winter bir an duraksadıktan sonra gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Beni sorguluyor muydun?"

Sydney başını salladı. "Gizli ajan olmak gerçekten de başkalarının size güvenmesini sağlamakla ilgili. Her an, birinden hayatıyla ilgili ayrıntıları öğrenmen ve onun da sana aynı şeyi yapması için bir fırsattır. Kendini bıçakla nasıl savunacağını öğrenmeye konsantre olmanı sağladım. Odak noktanız başka bir yerdeydi ve ben de bundan faydalandım, siz dikkatinizi dağıtmış ve duvarlarınızı yıkmışken size geçmişinizle ilgili sorular sordum. İşte benim üçüncü evrensel kuralım. Her zaman çevrenizdeki insanların size güvenmesini sağlayın ve asla başkasına güvenmeyin."

İlk kez gözlerinde acı vardı. Onu gerçekten yaralamıştı. Bakışlarında bir şeylerin donup kaldığını, vücudunun ondan hafifçe geri çekildiğini, ihanetin yüzünde yarattığı keskin acıyı görebiliyordu, sonra bunu düzeltti ve duvarlarının tekrar yükselmesine izin verdi.

Sevmediği biriyle bile olsa eğitimin bu kısmından her zaman nefret etmiştir. Ama aldatma, ona öğretilen içgüdülerden biriydi ve onu soğuk tutuyordu.

"Bu yalnız bir iş," dedi, "ama başlayana kadar *ne kadar* yalnız olduğunu fark etmeyeceksiniz. Eninde sonunda bununla başa çıkmayı öğreneceksiniz."

Adamın bakışları şimdi kadının içine işliyordu. "Gizli nefes egzersizlerini bu yüzden mi yapıyorsun?" diye sordu. "Başa çıkmak için mi? Yoksa ciğerlerin mi kötü?"

Şimdi onu şaşırtma sırası ondaydı. Kız ona göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

Adamın yüzünden bir şey bulduğunun farkında olduğunu anlayabiliyordu. Tekrar konuştuğunda sesi daha alçaktı, sanki kimsenin duymadığından emin olmak ister gibiydi. "Nefes egzersizlerin. İlk buluşmamızda fark etmişim; burnundan ölçülü bir nefes alıp ağzından iki kat daha yavaş nefes veriyorsun." Başını salladı, yan gözle ona baktı. "Performanslarımda ciğerlerimi güçlendirmek için bana da aynı egzersiz öğretildi. Ama neden nefes terapisine ihtiyacın var?"

Pekâlâ. Sydney Winter'ın aptal olmadığını kendine bir kez daha hatırlattı. Sorguyu tekrar ona çevirmiş, tam da ona acımaya başlamışken onu terslemişti. Bir an için öylece ona baktı.

Anılar içinden akıp geçti-

-Hastanede annesinin zor nefes alışının sesi.

-Sydney'in ergenlik döneminde başlayan ve aşırı stres altında olduğunda kötüleşen inatçı göğüs ağrıları

-Teşhisi annesinin aynı kronik rahatsızlığı olarak geri geldi.

-babası bir keresinde onu mutfak bıçağıyla tehdit ettiğinde nefes almak için çırpındığı gibi-

Anı kayboldu ve geriye göğsünde oturan eski bir korku kaldı. Winter dudaklarını sıktı. "Panacea bilmiyor, değil mi?"

Üç yıl boyunca bunu bir istihbarat teşkilatındaki herkesten başarıyla saklamıştı. Bunu nasıl anladı? Nasıl bu kadar çabuk fark edebilmişti?

"Yalancı olduğumu mu ima ediyorsun?" dedi, sesi alçaktı, içinde bir öfke vardı.

Doğruca ona baktı. "İki kişinin sizin oyununuzda oynayabileceğini söylüyorum."

"Yaratıcısınız," diye cevap verdi ters bir şekilde. "Ama ciğerlerim gayet iyi durumda."

Onu inceledi. "Onlara söylemeyeceğim, biliyorsun," dedi sessizce.

Karşısında duran çocuk kariyerini şu anda bitirebilecek güce sahipti. Onun için önemli olan her şeyi eritmek için.

Eğitimi devreye girdi. Gözleri kısıldı. Sydney cevap vermek yerine bıçağı ona geri fırlattı. "Anlatacak bir şey yok," dedi.

Winter bıçağı bir eliyle usulca kavradı ve sanki hayatı boyunca alıştırmaya yaptığı bir dans hareketiymiş gibi döndürdü. Sonra bıçağı geri fırlattı. O da yakaladı.

"Hızlı öğreniyorsun," dedi.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi, bakışları hâlâ ona kilitlenmişti. "Bir hikâyeyi ne kadar hızlı anlatabilirsen."

Onun kalkanında delikler açıyor, geçmişiyile ilgili ipuçlarını tıpkı onun için yaptığı gibi acımasızca arıyordu. Kalbinin hızla çarptığını hissediyordu, aniden tekrar kapana kısılmış, kaçmak için çırpınan o kıza dönüşmüştü.

Yüz ifadesindeki rahatsızlığı fark edip etmediğini bilmiyordu - duygularını yüzünden uzak tutmak için iyi eğitim aldığı için bundan şüpheliydi. Ama derslerine devam ederken onun sözleri kafasında çınılıyordu. Sırrını saklayıp saklamayacağı ya da bundan sonra doğruca Sauda ve Niall'a koşup koşmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve ondan bunu kendisine saklamasını isteme fikrine katlanamıyordu. Doğru olduğunu kabul etmek.

Ama nedeni ne olursa olsun, geri çekildi, sonra bıçağı aldı ve elinde çevirdi.

"Uyum içinde olduğumuza sevindim," dedi.

Onun ne demek istediğini anladı. *Eğer ben sana güvenebiliyorsam, sen de bana güvenebilirsin.*

"Bu şekilde devam edelim," diye cevap verdi.

Ona biraz gülümsedi. Ve bir sonraki alıştırmaya geçtiklerinde, onun yanında her zaman olduğu gibi, sırrı hakkında bir şey bildiğine dair hiçbir belirti olmadan konuştu.

Mesafesini korumak konusunda daha iyi olmalıydı. Bu çocuğun yanında daha dikkatli olmalıydı.

Fırtına Öncesi Sakinlik

"Biriyle görüşüyorsun."

Winter, masalarındaki ocağın etrafında birlikte otururlarken Dameon'a bıkkın bir bakış attı. "Hayır, değilim," diye cevap verdi. Kore barbekü restoranı hareketliydi ama onların köşesi sessizdi, etraflarındaki masalar güvenlik görevlileri tarafından tutulurken, meraklı izleyiciler sokaklarda oyalanıyordu. Hayranlarından birkaçı üzerinde *I'M A SPY* yazan sweatshirtler giymişti, bu da son moda akımı haline gelen son kıyafetine bir göndermeydi.

"O zaman en azından birini düşünüyorsun," diye devam etti Leo. "Bunu söyleyebilirim."

Birini, özellikle de Sydney Cossette'i düşündüğü doğrudu ama bunun nedeni kesinlikle onunla çıkmak istemesi değildi. Bir haftalık yorucu eğitimden sonra, aklında teknikler, stratejiler ve Sydney'nin soğukkanlı, çelik gibi yüzünün görüntüsünden başka bir şey yoktu. Onun gizemini, verdiği cevaplardaki tereddütleri fark ederek hayatından ayrıntılar çıkarabilmesini, nefes alma teknikleri konusunda onunla yüzleştğinde kaşlarını çatmasını düşünmeden edemiyordu. Geceleri, müziği üzerinde çalışmak için zaman bulduğunda, onun ipuçlarının barlara ve sözlere sızdığını, ona onu hatırlatan melodilerin parçalarını buldu.

Bunları Leo ya da Dameon'a anlatabileceğinden değil. Sydney'nin verdiği derslerden biri aklına aniden geldi.

Bazen insanlar sadece onaylanmak ister. Onlara biraz onay verin ve bir sohbeti ne kadar yönlendirebileceğinize şaşıracaksınız.

O da dedi ki, "Tamam. Bir kız. Ama ondan hoşlandığım için değil." Leo daha yakına eğildi ve sırıttı. "Evet, hoşlanıyorsun."

"İstemiyorum. Çok sinir bozucu biri."

"Annemin her zaman dediği gibi, bana gerçekler hakkında yalan söyleme."

"Bekle." Dameon ızgaradaki biftek dilimlerini çevirirken durakladı. Maşayı Winter'a doğrulttu. "Daha yeni birkaç yeni güvenlik elemanı işe almadınız mı? İçlerinden biri bizim yaşıımızda bir kız."

"Geçen gün onu Claire'le öğle yemeği yerken gördüm." Leo'nun gözleri büyüdü, sonra tekrar Winter'a döndü. "Bu o, değil mi? Çok tatlı."

Dameon ısıık çaldı, gözleri düşünceli bir şekilde Winter'ın üzerindeydi. "Bodyguard aşkları zordur."

Winter ellerini havaya kaldırdı. "Değil, çünkü ortada romantizm falan yok. Sadece onun etrafımda olmasından nefret ediyorum."

"Neden?"

"O..." Winter bir tanımlama bulmakta zorlandı. "Fazla gözlemci."

Dameon bir kaşını kaldırdı. "Sana çok mu bakıyor?"

"Her zaman dişlerime bir şey sıkışmış gibi hissetmeme neden oluyor."

"Yani... sadece işinde iyi mi?"

Leo, Dameon'a yan yan gülümsedi. "Bence bunun nedeni ona bir kez bakıp erimemesi. Onu oyundan düşürdü."

"Onlara baktığımda kimse *erimiyor*," diye alay etti Winter, maşayı kaptığı gibi bitmiş biftek dilimlerini arkadaşlarının tabaklarına bırakırken yanaklarının kızarmasına sinirlenerek.

"Sanki Mexico City'yi yeniden yaşıyoruz," diye devam etti Leo. "Geçen sene oraya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Konserimizden sonra kış geç kalkmıştı."

"Ben hiç geç kalkmam," diye yanıtladı Winter. Küçük bir parça bifteği ince bir dilim turp turşusuna sardı ve ağzına atarak tat patlamasının tadını çıkardı.

"Yine de geç kalmıştın," diye ısrar etti Leo. "O sabahı bu yüzden hatırlıyorum. Çünkü antrenmana geç kalmıştın ve ben bunu tuhaf bulmuştum."

"*O kadar da* geç kalmadım. Setimiz bir gece önce bitti," diye yanıtladı Winter. "Hatırlamıyor musun?"

"Dört bis," dedi Leo. "Hatırlıyorum."

"Beşe kadar oteldeydik. Max yolun aşağısındaki köşede duran bfeden bizim için st kata tlacoyos getirdi." Sanki sokak isimlerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını iki kez şıklattı.

"Tonalá ve Campeche," diye hatırladı Dameon Winter'ın diğer tarafından, her birinin tabağına daha fazla pişmiş et koyarken sakın bir şekilde.

"Ve sonra odana geri dönmedin," diye ekledi Leo sinsi bir sırıtışla.

"Evet," dedi Winter.

"Hayır, yapmadın," diye bastırdı Leo. Kalın buklelerinin arasından ona baktı. "Çünkü yanlışlıkla benim odama senin için bir uyku maskesi bırakmışlar, ben de onu senin odana götürdüm ve sen orada değildin."

"Muhtemelen kendimden geçmişim," dedi.

"Benim kapını yumrukladığım gibi değil, sen yumruklamıyordun." Leo parmağıyla Winter'ı işaret etti. "O kızın evine gittin," dedi. "Mercedes. Açılış gösterimiz. Sabahın beşinde otelden tek başına çıktın ve bir taksiyle geri döndün. O zamanlar hâlâ onunla görüştüğünü *biliyordum*. Mexico City'ye her gelişinde, öyle değil mi?"

Winter ters ters bakarak, "Ben onun evine gitmedim," dedi. Bir duraksama. Sonra mırıldandı: "İnsanların onun nerede yaşadığını öğrenmesini istemedim."

Leo az önce bir gizemi çözmüş küçük bir kardeş gibi sevinçle ellerini çırpı. "O zaman onunla birlikte bir yerlerde özel bir mülk kiralamışsınız."

"Bunların Mexico City'de olanlarla ne alakası var?" Winter itiraz etti.

"Çünkü sen de antrenman sırasında Mercedes'e dayanamadın. İkiniz neredeyse birbirinize bağırıyordunuz. Ve sonra bu ikinizin de dillerinizi birbirinizin boğazına sokmanıza dönüştü."

Dameon biraz güldü ama gözleri hâlâ Winter'ı takip ediyor, o sessiz haliyle onu inceliyordu. Winter bunu görmezden gelmeye çalıştı ama ensesindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. Dameon her zaman böyle biriydi; bu kadar çabuk yakınlaşmalarının bir nedeni de buydu. Winter'ın ruh halindeki tüm küçük rahatsızlıkları hissedebiliyordu - annesiyle kötü bir konuşma yaptığında, turnede yeterince dinlenmediğinde, bir basın toplantısı günü için hazır olmadığında. Bu onu hem tedirgin ediyor hem de rahatlatıyor, sırlarını itiraf etmek istemesine neden oluyordu.

Winter, Dameon'ın da artık onda bir tuhaflık sezdiğini biliyordu. Ama konuştuğunda, Leo'nun düşünce zincirine ayak uydurdu.

"Lanet olsun, evlat," dedi Dameon. "Onun için çok üzüldün. Seni suçlayamam." Winter'ı dürterek yudumlamakta olduğu sojudan bir parça dökmesini sağladı. "Tıpkı New Orleans'taki gibi. Annemin barbeküsüne getirdiğin o kız kimdi?"

Winter bardağını yere bırakıp gömleğini silerken, "Aleksa," dedi.

Dameon parmaklarını şıklattı. "Aleksa," dedi. "Hayatımda gördüğüm en seksi insan."

"Gerçekten mi?" Winter Dameon'ı kaburgalarından sertçe dürttü. "Peki ya bizimle İtalya'ya gelen adam?"

"Jinhai? Sanırım." Dameon ona bir kaşını kaldırdı. "Neredeyse senin kadar güzel."

Winter, arkadaşının Leo'nun önünde geçmişlerinin etrafında dolanmasına gözlerini devirdi. Dameon'ı otel odasında ziyaret ettiği ilk geceyi hâlâ hatırlıyordu. Birlikte çıktıkları ikinci turdaydılar ve Winter'ın üzerindeki baskı onu sabahlara kadar ayakta tutuyordu. O uykusuz gecede Dameon kapısını açmadan önce Winter sadece onunla dertleşmek istemişti, ona yakın bir ruh ya da en azından bir uyku hâpı arıyordu. Bunun yerine, Dameon'ın hâlâ buruşuk, yarım düğmeli yakalı bir gömlek ve yırtık bir kot pantolon giymiş, saçlarını gelişigüzel bağlamış, sanki Winter'ın gelmesini başından beri bekliyormuş gibi şaşırmamış yüz ifadesine bir kez bakmıştı... sonuçta kendilerini yatakta bulmuşlardı. Her ikisi de gizli bir ilişkinin ağırlığının işlerine engel olmasından dolayı çok stresli olduklarından, ilişkiyi bitirmeden önce birkaç hafta boyunca her gece devam etmişlerdi. O zamandan beri, sadece sizi başka hiç kimse gibi tanımayan biriyle sahip olabileceğiniz türden bir arkadaşlığa yerleşmişlerdi.

Şimdi Dameon'un hâlâ onu incelediğini, ruh halini anlamaya çalıştığını hissedebiliyordu. "Onunla görüşmeye devam ediyor musun?" diye sordu, sanki konuyu değiştirmeye çalışıyormuş gibi. "Yıllar oldu."

"Hayır." Dameon başını salladı. "Bu çok kötü. Annem onu severdi."

"Siz ikinizin neden uzun süreli bir ilişkiniz olmadığını biliyor musunuz?" Leo, aralarında gidip gelen sırlardan habersiz bir şekilde konuştu.

"Aynı şehirde bir aydan daha uzun süre kalmadığımız için mi?" Dameon önerdi.

"Hayır, çünkü yemek yapmayı bilmiyorsun."

Winter, "Sen de uzun süreli bir ilişki içinde değilsin," dedi.

Leo onu umursamazca görmezden geldi. "Tost bile yapamıyorsun."

Winter Leo'ya savunma amaçlı bir parmak salladı. "Bunun tek nedeni tost makinem olmaması ve tavada yapmamdım."

Dameon, "Tüm otelin yangın alarmlarını çalıştırdın," diye itiraf etti.

Leo başını salladı. "Bütün tías'larım ikinizi de hayal kırıklığına uğrattı."

Winter ona tatlı tatlı gülümsedi. "Teyzeleriniz kendimiz için yemek yapmayı bilmememize bayılıyor."

"Beni sevdiklerinden daha çok, orası kesin," diye karşılık verdi Leo, ama dudaklarında bunun doğru olmadığını bilen küçük bir sırıtma da vardı. Winter, Leo'nun ailesinin onun üzerine nasıl titrediğini ve eve getirdiği bavullar dolusu hediyeği kendi gözleriyle görmüştü.

"Bir sonraki turumuzda ikinize de iyi bir yahninin nasıl pişirileceğini öğreteceğim," diye devam etti Leo, sanki bu konuşma daha önce yapılmış gibi diğer ikisinden inilti yükseldi. "Hayır, dinleyin, bana güvenin. Annem hep derdi ki, iyi bir pozole yapmayı öğrenerseniz herkesi kendinize bağlarsınız."

Leo ve Dameon pozole hakkında tartışmaya başladıklarında Winter kendine yavaş bir nefes alma izni verdi. En azından Sydney'nin onunla olan ilişkisine duydukları kısa süreli ilgi başka bir yöne kaymıştı; en azından Dameon sonunda onu bağışlamış ve meraklı gözlerini başka yöne çevirmişti. Ve en azından Sydney bu gece burada değildi - yarın Londra'ya gidecekleri zamana kadar Winter'ı korumaya başlamayacaktı. Ama Leo'nun onu bu kadar kolay okuyabilmesi, Dameon'un nedenini tam olarak tahmin edemese de bir şeylerin farklı olduğunu hemen anlaması onu rahatsız etmişti.

Sydney'nin fiziksel olarak burada olmamasının bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Onu aklından çıkaramıyordu, delici bakışlarını ya da dudaklarında asılı kalan kaşlarını, dilinin keskinliğini ya da ona her yaklaştığında hissettiği hafif korku heyecanını.

Onun gibi bir kız Panacea gibi bir ajansa nasıl girmişti ki?

Winter'ın gözleri içgüdüsel olarak bitişik masadan ona doğru bakmakta olan Claire'i buldu. Başını soru sorarcasına ona doğru eğdi, sonra da "*Çıkabilirsin*" diye mırıldandı.

Aklını okuyabildiğine şükrederek ona yorgun bir baş selamı verdi. Kısaca, bıçaklandığı olayı hatırladı. Kalabalıktan kurtulup kendisini bekleyen arabaya binmeye o kadar hevesliydi ki yan tarafındaki ağrıyı hissetmemişti bile. Arabanın içinde gömleğini ıslatan kana dikkat çeken kişi Claire olmuştu. Onun dehşet içinde soluğunu tuttuğunu hâlâ duyabiliyor, elleri kan içinde kalırken kollarına yığıldığını hatırlayabiliyordu.

Hayır, ona yalvardığını hatırlıyordu. *Hastaneye değil*. Kendisini tedavi etmelerini istemediği için değil, tüm haberlere çıkma ihtimalinden korktuğu için.

okumaya zahmet etmeyeceğini, onu orada ziyarete gelmeyeceğini söyledi.

Gözlerini pencerelere, gecenin örttüğü sokaklara çevirdi. Bir an için etrafındaki sesler kesildi ve tanıdığı insanların görüntüleri -Leo ve Dameon tartışıyor, Claire ekibiyle strateji tartışıyor- uzakta, bir şekilde ulaşamadığı güvenli bir alanda hissetti.

Yarın bu saatlerde Londra'da olacaktı. O andan itibaren, tarlanın karanlığında, kendisiyle hiçbir şey yapmak istemiyor gibi görünen bir kız dışında kimseye güvenemeyecekti. Geri döneceğinden bile emin değildi.

Sydney'in eğitim haftasındaki sözleri zihninde yankılandı.

Bu yalnız bir iş, ancak başlayana kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmeyeceksiniz.

Şimdiden hissedebiliyordu. Ve bir şekilde tanıdık geliyordu.

GÖREV GÜNLÜĞÜ

Ajan B: "Birbirleriyle işbirliği yaptıkları için mutlu olun."

"Mutluyum."

"Oh. Kaş çatmak bunu belirtmek için kafa karıştırıcı bir yol."

"Sadece endişeliyim."

"İyi geçinmeleri hakkında mı?"

"Turuncu alarm hakkında."

Ajan B: "Her yıl bir şey yüzünden Turuncu Alarm alıyoruz. Kafeterya çalışanı çoktan tutuklandı ve sorgulandı. Sunucularımızdan hiçbir şey alınmadı."

Ajan A: "Bakın, Turuncu Alarm yüzünden her görevi iptal edin demiyorum."

Ajan B: "■■■■■ için endişeleniyorsunuz."

"Onu daha önce de kötü durumlara gönderdiğimizi biliyorum. Ama onu takip etmek başka bir şey. ■■■■■ Bir diğeri de merkezdeki bir güvenlik ihlalden sonra bunu yapmak için."

"Onları çekeyim mi?"

"Hayır. Bu sadece benim sana endişelenmem."

Ajan B: "Londra'daki ■■■■■ adresini arayacak ve çiftimiz geldiğinde onları daha yakından takip etmelerini söyleyecektim. Merak etmeyin. Bu gece ihlal hakkında tam bir briefing alacağız."

"Güzel. Teşekkür ederim." Ajan

B: "İyi misin?" Ajan **A:** "İyiyim."

Ajan B: "Bu bakışı biliyorum ve bunu sevgiyle söylüyorum. O senin kızın değil."

Ajan A: "İnanın bana, hayatımda hiçbir konuda bu kadar rahatlamamıştım."

Canavarlar Beyefendi Gibi Görünüyor

Çeşitli görevler için aldığı araçların bu kadar farklı olması Sydney'i hiç şaşırtmamıştı. Bir yıl önce, Marshall Adaları'ndaki Kwajalein Mercan Adası'nı çevreleyen karanlık tropik denizlere bakan bir askeri üste temizlik görevlisi kılığında sabahın dördünde bir cipe tırmanmıştı. Yedi ay önce, Kinşasa'da Kongo Nehri kıyısından ayrılırken şoförle Fransızca tartışırken bir çekcekin arkasına atlamıştı, bu sırada lüks bir sitenin güvenlik görevlileri ile nehrin aşağısındaki balıkçı köyü arasında bir protesto dalgalanıyordu.

Bugün aylık kirasından daha pahalı siyah bir takım elbise giymiş, Londra Heathrow'da Winter Young adında bir süperstar, menajeri Claire, iki yedek dansçısı ve dört güvenlik görevlisiyle birlikte özel bir jetten iniyordu.

Akşamın erken saatleriydi ve fırtınanın başlangıcı asfaltta çiselemeye başlamıştı. Gökyüzünün kenarları koyu mor ve mavinin tonlarıyla çalkalanıyordu. Görevliler merdivenin dibinde sıraya girdiler ve Winter beraberindekilerle birlikte jetten çıkarken, eşyalarını alıp siyah bir sedana taşıdılar. Temiz ıslak bezler, ferahlatıcı spreyle ve bir dizi lüks banyo malzemesiyle birlikte kendilerine verildi. Sedanın kapısında bir ayakkabı boyacısı bile vardı ve arabaya binmeden önce her birinin botlarını hızlıca cilaladı.

İçeri girmek için beklerken Sydney, Winter'ın başını gökyüzüne doğru eğdiğini ve yüzüne serpilen yağmurun tadını çıkardığını gördü. Bu hareketin onu gülümseten sevimli bir yanı vardı. Bir çift havacı gözlüğü kapalı gözlerinin etrafındaki deriyi soluk bir yeşile boyuyordu. Dökümlü ceketinin altındaki yakalı gömleği sanki içinde uyumuş gibi buruştu; kolları gelişigüzel dirseklerine kadar uzanıyor ve vücudunun geometrik hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Dövmeleri vardı, yakasının üst düğmeleri hâlâ açıktı ve saçları mükemmel derecede dağınıktı. Pantolonunun tasarım olduğu belliydi, ayak bileklerinin hemen üzerinde bitecek şekilde mükemmel bir şekilde dikilmişti. Hem kelimenin tam anlamıyla yataktan fırlamış gibi görünüyordu, hem de bir şekilde geçen haftanın herhangi bir noktasından daha iyi görünüyordu, ki on saatlik bir uçuştan sonra bunu gerçekten dayanılmaz buluyordu.

Onun yüz ifadesini yakaladı. "Ne?"

Gülümsemesi dalgalandı. Kendine geldi. "Hiçbir şey," dedi.

Hepsi içeri doluştu. Pelüş deri koltuklara yerleştiklerinde Leo takdirle ıslık çaldı. Claire'e, "Teyzelerim onlar için çikolata getirmemi istiyor," dedi. "Sence yoldan sapabilir miyiz?"

Claire ona bir kaşını kaldırdı. "Anlaşıldı. Özel bir isteğiniz var mı?" "Cadbury Twirls," dedi Leo.

"Başka kimse var mı?" Claire telefonuna dokunurken söyledi.

"Yorkies," diye cevap verdi Dameon.

"Galaxy barları," diye ekledi Winter. "Kinder Buenos."

"Sadece Necco Gofretleri," dedi Sydney. "Eğer onları burada bulabilirsiniz." Hepsi ona doğru baktı.

Dameon ona göz kırptı. "Necco Gofretleri mi?" "Evet."

"Bunları yiyen tanıdığım tek kişi sensin," dedi Leo. "Tadı tebeşir gibi değil mi?"

"Onları seviyorum," diye cevap verdi.

Winter omuz silkti. "Onu rahat bırakın," dedi ve karalamalarına geri döndü.

Onların tepkilerine biraz gülümsedi. Bunu kanıtlamak istercesine, her zaman cebinde taşıdığı Necco Gofret şekerlerinden bir rulo çıkardı ve uzattı.

Herkes kibarca başını salladı.

Sydney ağzına bir gofret attı ve boş boş geveledi. "Sanırım benim için daha fazla."

Diğer muhafızlar sessizce oturup onu görmezden gelirken, Leo ve Dameon bir şey hakkında alçak sesle konuşmaya başladılar. Sydney de şeker rulusunun mumlu kâğıdıyla oynarken onları görmezden geldi. Gözleri tekrar arkasına yaslanmış, sol bacağını sağ dizinin üzerine koymuş ve yıpranmış bir not defterine bir şeyler karalarken konsantrasyonunu kaybetmiş olan Winter'a takıldı. Müzik yazdığını tahmin etti. En azından onun hakkını vermek zorundaydı; çocuk onu şaşırtan bir yoğunlukla çalışıyordu, onunla birlikte lazer odaklılıkla çalışmıştı

tüm varlığını zanaatına adamaya alışkın biriydi. Belki de ona öğrettiği her şeyi hatırlayacaktı.

Bir şeyler çalmak için tanıdık bir kaşıntı hissetti ve bakışları onun defterine takıldı.

Sanki düşüncelerini duymuş gibi gözleri ona kaydı. Gözlerini hızla kaçırdı, içindeki dürtüyü bastırdı ve bir Necco Gofret daha ısırdı. "İniyoruz," diyordu Claire şimdi, telefonunu tararken hiçbirine bakmıyordu, "Eli Morrison'ın sahip olduğu yere gitmek üzere alınıyoruz. Sonra da saat altıda akşam yemeği için dışarı çıkacağız."

Sydney kadın konuşmaya devam ederken Claire'i analiz etti. Konuşmakta ne kadar iyi olursa olsun, Claire'in doğal bir konuşmacı olmadığını söyleyebilirdi. Dışa dönük biri de değildi. Kadının başkalarıyla konuşurken elleriyle ne yapacağını tam olarak bilemediğini, bunun yerine bilinçsiz bir rahatlık olarak her zaman telefonunu tuttuğunu fark etti.

Bakışları Winter'la birlikte oturan iki yedek dansçıya kaydı. Bu kadar çekici oğlanları bir arada görmek sarsıcıydı. Winter'ın solundakinin adının Leonardo Medina Santiago olduğunu biliyordu; yakışıklı ve neşeliydi, dört çocuklu bir ailenin en küçüğüydü ve Winter'ın ekibi hakkında araştırma yaparken öğrendiğine göre, ailesinin üzüntüsüne rağmen sahneye çıkma hayalinin peşinden gitmek için Stanford Üniversitesi'ne gitme teklifini geri çevirmişti. Adamın vücudunun huzursuz bir enerjiyle nasıl kıpırdadığını, Winter'a doğru nasıl eğildiğini inceledi. Kendine güveni gerçekte, sağlam bir aileden gelen türdendi.

Diğeri Dameon Carter'dı, ela gözlü, uzun ve zayıf, saçları rastalı, yakışıklı olduğundan daha güzel, beş erkek kardeşi olan New Orleanslı bir Siyah çocuktı - bu da sahip olduğu sonsuz sabrı açıklayabilirdi. Dameon, Winter'ın diğer yanında sessizce uzanmış, gözleri kapalı, Leo'nun gevezeliklerini dinlemekle yetiniyordu. Winter ne zaman gülse ya da cevap verse, sanki onun varlığından etkilenmiş gibi gözleri açılıyordu. Winter'la aralarında bir tür geçmiş vardı ve çocukta Sydney'in ilgisini çeken bir dinginlik vardı, özellikle de hâlâ her şeyi fark ediyor gibi görüldüğü için.

Sonunda Dameon ona baktı ve "Bu mankafalar adına özür dilerim Ashley," dedi. Bakışlarını diğerlerine doğru eğdi. "Ve bundan sonra Winter'a katlanmak zorundasın."

Ashley, takma adı. Sydney Dameon'a gülümsedi. "İnan bana, bu iş kolunda her şeyi gördüm."

Leo komplocu bir tavırla ona doğru eğildi. "Bizimle paylaşacak hikâyelerin olmalı, değil mi?" diye mırıldandı ona göz kırparak. "İnsanları koruma maceraları mı?"

"Oh," diye yanıtladı Sydney. "Ben hiç."

Leo güldü. "Seninle seyahat edeceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. hepsi."

Dameon merakla ona baktı. "Kaç y a ş ı n d a s ı n sen? Nasıl kaç görev almış olabilirsin?"

Sydney ona biraz gülümsedi. "Şaşıracaksın."

Claire telefonunun üzerinden kaşlarını kaldırarak onlara baktı. "Ashley bize Elite Securities tarafından tavsiye edildi," dedi. "Siz çocuklar onun yanında uslu durun. Ve bunda ciddiylim." Ashley'e baktı, kendi bakışları da temkinliydi. "Bana en iyi korumalarından biri olduğu söylendi. Winter onu getirmem için beni ikna etti. Şimdi onu rahat bırak. Hepinizin güvende olduğundan emin olmak için burada."

Leo biraz ıslık çaldı. "Elite Securities. Sektörün en iyisi."

Dameon etkilenmiş görünerek, "Bu şaka değil," diye ekledi. "Hepinizin deniz kuvvetlerinde eğitim gördüğünü duydum."

Winter dizlerinin üzerine eğildi. "Bu yüzden onun yanında ne söylediğine dikkat etsen iyi olur," dedi. "O her şeyi yakalar."

Sydney gözlerini ona dikti. Eğitim seansları yüzünden onu hâlâ tamamen affetmemişti. "Sizi fark etmenin benim işim olduğunu söyleyebilirim, Bay Young," diye cevap verdi.

Winter ona masumca gülümsedi. "Ve?"

Ve sen de gelmiş geçmiş en seksi insan gibi görünüyorsun. Dürüst cevap zihninde beklenmedik bir şekilde belirdi.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık hissetmekten nefret ediyordu - özellikle de adamın onu tahrik etmeye çalıştığını bildiği için.

Onun yerine soğukkanlılıkla, "Kolonyanı da yenilemelisin. Berbat."

Öyle değildi, rüya gibi kokuyordu. Ama Dameon kısık bir ıslık çaldı ve Leo'yla bilmiş bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Winter'a baktı.

Winter koltuğuna geri yerleşti ve kaşlarını çatarak uzaklara baktı.

Yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Londra'nın ıslak sokakları pencerelerin dışında bulanıklaşıyor, uzun kırmızı otobüslerin ve motosikletlerin, ambulansların ve kalabalığın kakofonisi sabit bir ambiyansa karışıyordu. Sydney kafasındaki planı gözden geçirirken parmakları cebindeki gofret rulosuyla oynuyordu.

Bir saat sonra, Kensington'da yağmurla yıkanmış bir yola girdiler. Araba Leo ve Dameon'u onlar ve diğer birkaç mürettebat için ayrılmış bir komplekse bıraktı. Ardından, beyaz taş cephesinde bir salkım söğüt bitkisinin çıplak kollarının tırmandığı Georgian tarzı zarif bir malikânenin önünde durdu.

Siyah takım elbiseli iki adam onları burada bekliyordu. Dışarı çıktıklarında adamlardan biri yanlarına gelip onlara elini uzattı.

"Bu taraftan lütfen," dedi muhafız.

Onu ferforje kapılardan geçerek kadının boyunun iki katı uzunluğunda siyah bir dikdörtgen olan ön girişe kadar takip ettiler. Adam kapıyı iterek açtı ve ortaya bir rüyaya benzeyen bir şey çıktı.

Sydney Panacea için zengin mahallelerde kaç kez görev yaparsa yapsın, burası kadar göz alıcı evlere adım atmaya asla alışamayacaktı. Sydney iki yatak odalı bir barakada büyümüştü, perdeler çürümüştü, halı bir kış fırtınası sırasında evlerinin zemin katını su bastığı için siyah küfle kaplanmıştı.

Burası Londra'daki herhangi bir konutta olması gerekenden daha büyüktü. Ana fuaye, arka duvarı tamamen camdan yapılmış ve üçüncü kata kadar uzanan geniş bir odaya açılıyordu. Sydney içeriden, zarif bir şekilde bakımlı devasa bir bahçeye bakabiliyordu. Cam duvarın bir bölümünden aşağıya doğru inen bir şelale perdesi, evin arka genişliği boyunca uzanan kapalı bir sonsuzluk havuzuna akıyordu. Havuz, dışarıda yağmuru seyrederken içerin rahat sıcaklığında yüzülebilecek şekilde tasarlanmıştı. Cam duvarın ve havuzun önünde, pürüzsüz beyaz taştan dramatik bir merdiven, damlayan kristallerden oluşan modern bir avizenin etrafında sarmal çizerek yükseliyor.

Yanı başındaki Claire mekânı onaylayan bir ses çıkardı. Winter evi dikkatli bir gözle inceledi. Sydney, böyle bir mekânın onun için ikinci doğa olması gerektiğini, kendi evinin de muhtemelen benzer lüksler içerdiğini kızgınlıkla fark etti.

Oturma odasında göremedikleri bir yerden bir adamın sesi onlara doğru sürüklendi ve içeri girmelerini istedi. Sydney tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

boynunun arkasında. Fuayenin geri kalanından geçip oturma odasına doğru ilerlediklerinde, kendini şöminenin sağ tarafındaki kıvrımlı kanepede oturan iki figüre bakarken buldu.

Eli Morrison ve Penelope çoktan gelmişlerdi. Önlerindeki alçak masada zarif bir ziyafet vardı: taze havyar tabakları, buzlu meyve dilimleri, özenle kesilmiş etler, ustalıkla hazırlanmış fileminyon ve ıstakoz yemekleri. Yeni doldurulmuş gibi görünen şampanya kadehleri.

Claire onlara doğru eğildi. "Altındaki yemeği iptal et," diye fısıldadı. "Sanırım şimdi yiyeceğiz."

Sydney göğsünde bir kıpırtı hissetti. Eli Morrison kimseyi beklemezdi. O bir milyarderdi ve bir sürü insan onun için misafirlerini karşılıyordu, böylece o beklemek zorunda kalmıyordu.

Ama işte buradaydı, ete kemiğe bürünmüştü, hazırды ve kızıyla birlikte bekliyordu. Adam uzun boylu ve zinde görünüyordu; derin bir bronzluk, gümüş rengi saçlar ve gülümsemesinde kırıksıklıklar vardı. Mükemmel dikilmiş bir takım elbisenin altına lüks bir keten gömlek giymişti ve elleri ceplerinde rahatça duruyordu, bu da ona rahat bir güven veriyordu. Gözlüklerinin ardında gözlerinde bir parıltı ve Sydney'in onun hakkında hiçbir şey bilmese bile samimi bulacağı bir sıcaklık vardı.

Şimdi tek yapabildiği, bir rehineye yapılan işkenceye nezaret ederken bakışlarındaki o parıltıyı hayal etmektir. Parmaklarını şıklatıp bütün bir ailenin infazını emrederken.

Köşede duran ve herhangi bir talebi yerine getirmek için bekleyen bir görevliyi fark etti. Bahçeye açılan büyük sürgülü cam kapının yanında iki kişi daha duruyordu. Evin her yerinde muhafızlar olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Eli Morrison onlara gülümsedi ve ayağa kalktı. Penelope de aynısını yaptı, elleri gergin bir şekilde sıkılıyordu.

"Pekâlâ!" dedi. Sesi sessiz ve nazikti, Sydney'in beklediği gibi değildi. Sydney'nin tüyleri diken diken oldu. "Şehrin trafiği ikinizin de moralini bozmuş olmalı. Umarım geçici eviniz bunu yatıştırır."

Winter ona gülümsedi. "Söyleyeceğim."

Sydney kendini Winter'a biraz daha yaklaştırdı. Bırak Eli, Sydney'nin iyi bir koruma rolü oynadığını düşünsün. Babasının yanındaki Penelope Morrison onlar yaklaştıkça kollarını açtı. Sydney kızın hafifçe titrediğini görebiliyordu, gülümsemesi

heyecanlı ve dehşete düşmüştü. Eliyle saçlarını tekrar tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı, oysa saçlarında hiç dökülme yoktu. Gözleri heyecandan yaşlarla parlıyordu, bakışları sanki fiziksel olarak geri dönemeyecekmiş gibi Winter'a takılmıştı.

Gerçekten de en büyük hayranı.

Winter'a baktığında, adam rahat görünüyordu, hiç rahatsız olmamıştı. Hiç şüphesiz bu tür tepkilere alıştı.

Eli süperstara gülümsedi. "Winter Young," dedi ve ona elini uzattı. "Yoğun programınıza bizi de dahil ettiğiniz için size ve ekibinize en içten teşekkürlerimi sunmak isterim. Bu dünyada tanımaya değer herkesi tanıdığımdan emin olmak isterim ve birçok insan için sizin bu listenin başında olduğunuzu söyleyebilirim."

Sydney'i rahatlatan Winter hiç istifini bozmadı. Bir adım öne çıktı, adamın gülümsemesine karşılık verdi ve uzattığı elini sıkı. "O şeref bana ait efendim," diye cevap verdi. "Bizi burada bizzat karşılayacağınızı bilseydim, çok daha özenle giyinmiş olurdum."

Eli güldü ve Winter'ın saygısını elinin tersiyle itti. "Peki bu neye benziyor Bay Young?"

Winter Eli'nın yanına baktı ve Penelope'nin bakışlarıyla ilk kez karşılaştı. Kadın irkildi. "İyi bir ilk izlenim bırakmaya çalışan bir adam," dedi ona kibar, gizli gülümsemesini vererek.

Sanki dayanamıyormuş gibi bakışlarını hemen onun bakışlarından kaçırdı. Gözleri onun yerine Sydney'e kaydı. Sydney ona nazikçe başını salladı.

Eli kızın omzunu şefkatle sıkarak, "Bu benim kızım, Penelope Morrison," dedi. Sydney, Penelope'nin bu jestle karşılık vermediğini fark etti. "Yıllardır senden bahsedip duruyor."

Winter ona başıyla bir selam verdi. "Ne büyük bir onur, Bayan Morrison," dedi ona.

"Ah!" diye nefes aldı ve bir an için ne diyeceğini bilemez hale geldi. "Bu şeref bana ait," demeyi başardı. Sesi biraz titriyordu ama onun dışında yüksek ve netti. "İlk single'ınızdan beri hayranınızım." Gergin gülümsemesi geri döndü. "Çıkardığınız her şeyi seviyorum."

Winter sanki böyle bir iltifatı ilk kez duyuyormuş gibi şaşkınlıkla biraz güldü. "Bunu senden duymak çok anlamlı," diye cevap verdi ve Winter o kadar kızardı ki Sydney onun kırılacağını düşündü.

Winter Sydney'e baktı. "Bu Ashley Miller, en iyi korumalarımından biri." Sonra ikisine de kibar bir gülümseme sunan Claire'e başıyla selam verdi. "Ve Claire Richardson, menajerim."

"Elbette," dedi Eli Morrison, Claire'e saygılı bir şekilde başını sallayarak. "Lütfen, oturun. Yemek yiyin. Kendinizi evinizde hissedin."

"Tüm yıl boyunca katılacağımız en iyi kutlama," diye yanıtladı Claire, ellerini özenli bir hareketle önünde birleştirerek. Bir kaşık havyar aldı ve küçük bir tostun üzerine koydu. "Winter'ın davetiniz karşısındaki heyecanı görülmeye değerdi."

Oturlurken Eli Winter'a "Birkaç konserinize katıldık, biliyorsun," dedi. Yanında oturan Penelope dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Etkileyici bir gösteri sergiliyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Winter utangaç bir gülümsemeyle konuştu.

"Elimden geleni yapıyorum."

Eli gülerek, "Sanırım performanslarınızdan ben de en az onun kadar keyif aldım," dedi. Penelope elbisesinin kenarıyla oynadı. "Üzerinde anlayabildiğimiz tek şey sizsiniz Bay Young."

Winter, "Gururum okşandı," dedi.

"Peki sizi bir daha ne zaman görmeyi umuyoruz?" Claire Eli'a şöyle dedi. "Bir sonraki karşılaşmamız için hazır olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Sydney kadına karşı bir sevgi patlaması hissetti. Claire bir milyarderle konuşuyor olmasını hiç umursamıyor gibiydi; yine de soğukkanlı ve rahatsız olmamıştı.

Eli, "Konserde hazır bulunmanızı dört gözle bekleyeceğim," dedi.

Penelope cebinden küçük sarı bir kart ve kalem çıkardı. Kartı ters çevirdiğinde Sydney bunun Winter'ın bir portresi olduğunu gördü. "İmzanızı alabilir miyim acaba?" diye sordu tereddütle. "Belki bir fotoğraf?"

Winter kartını kabul etmek ve onunla fotoğraf çektmek için ayağa kalktığı anda Sydney'in gözleri Eli'a kaydı. Adam ona bakıyordu. Ona nazik bir gülümseme sundu. "İşinde çok iyi olmalısın," dedi, "Winter Young'ın yanında bulundurmaya seçtiği tek koruma olduğuna göre."

Sydney adamın gözlüklerinin arkasındaki ifadesini inceledi. Adam, sıradan bir güvenlik görevlisi olan Sydney'in sinmeden ona itaat etmesini beklerdi. Bu yüzden gözlerini indirdi ve "Sizi temin ederim ki onu güvende tutacağım efendim" dedi.

"Peki kaç yaşındasın?" diye sordu. "On dokuz, efendim."

"On dokuz," diye düşündü. "Penny ile hemen hemen aynı o zaman." Gözleri kısa bir süreliğine, fotoğraf çekirmek için Winter'a bastırırken saçını düzelten kızına kayd. "Amerikalı mı?"

"Houston, Teksas'tan, doğma büyüme."

"Ah, bir Teksaslı. Banliyö mü?"

Sydney onun yalanlarını test ettiğini, cevaplarında açıklar aradığını fark etti. Kibar görüntüsünün ardında aradığı adam vardı, tonlarca yasadışı kimyasal silahı sınırlardan geçirebilecek adam. Ama Sydney itaatkâr bir şekilde cevap verdi, adamın ilgisinden memnunmuş gibi görünmeye dikkat ederek kimliğini gizledi. "Pearland, efendim. Shadow Creek Lisesi'nde okudum."

"Pearland." Başını salladı. "Müdürlerimden biri orada büyümüş. Sizi güvenlik dünyasına ne getirdi?"

Yakınlarda Winter, Penelope'nin kulağına bir şeyler söyledi ve Penelope elinin arkasından küçük bir nefes verdi. İkisi de sessizce güldü. En azından şimdiye kadar rolünü iyi oynamıştı.

"Aslında donanmaya katılmayı umuyordum," dedi Sydney Eli'a, "ama kötü davranışlarım yüzünden acemi birliğinden atıldım. Bir koruma eğitim programına kabul edilmeden önce bir süre bir otoparkta güvenlik görevlisi olarak çalıştım."

"Houston'da mı?"

Onun geçmişinin haritasını çıkarıyor ve ileride uyuşmayan bir şey söylemesi ihtimaline karşı saklıyordu. "San Diego'da, efendim," dedi.

Adam ona eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Donanma seni kavga çıkardığın için mi kovdu?"

"Evet, efendim." Sydney utanç içinde kızarmış gibi yaptı.

"Claire bana Elite Securities'den geldiğini söyledi," diye devam etti Eli, gözleri hâlâ onu arıyordu. "Etkileyici ve çok gençsin."

Claire neredeyse savunmaya geçmiş gibi bir sesle,

"Öyle yaptı," diye onayladı. "Peki seni onlara getiren neydi?"

Eğitilmiş bir ajan için bile Sydney onun sessiz sorgulamasının baskısını hissetti. Winter, Penelope'nin yanına katıldığından beri ilk kez ona baktı. Neşeli dış görünüşünün ardında, Eli'ye temkinli bir bakış attığını görebiliyordu. Demek ki adamın ses tonunda da alttan alta bir tehdit sezmişti.

Sydney, "Benim gibi insanları agresif bir şekilde işe alıyorlardı," diye yanıtladı.

"Senin gibi insanlar mı?"

"Genç kadınlar, efendim," dedi. "Resmi etkinliklerde varlığımız daha sorunsuz bir şekilde uyum sağlama eğiliminde olduğu için bu yıl çok moda bir güvenlik görevlisiyiz."

"Evet, biliyorum." Eli başını salladı. "Ben de senin gibi birkaç kişiyi işe aldım ve hepsi de işlerinde çok etkili olduklarını kanıtladılar."

Cümlesinin sonunda hafif bir eğim vardı.

Sydney farkına varınca sarsıldı. Eli, Winter onunla yattığı için burada olduğunu ima ediyordu. Uygun bir ganimet çağrısı.

Winter'ın gözleri de aynı anda ona baktı.

Eli'nin böyle düşünmesinin iyi bir şey olduğunu kendi kendine zorla söyledi ve bunu bakışlarıyla Winter'a iletmeye çalıştı. Adamın, Winter'ın şu anki flörtünü de yanında götürmek istediği için bu geziye katılmak üzere seçildiğini düşünmesi onların yararınaydı. Bu, Winter'ın onu ciddiye almasını engellemek için mükemmel bir bahane olacaktı.

Yine de yanaklarının ısınmasına engel olamadı. Bu da iyiydi, onun imasına verdiği samimi tepki. Bu yüzden yüz ifadesinin şaşkınlığa dönüşmesine izin verdi ve itiraz etmek için ağzını açtı.

Winter sanki bu ince göndermeyi fark etmemiş gibi başını salladı. Bu senaryoda bir yıldızın yapacağı şey de buydu, diye düşündü, eğer gerçekten doğruysa. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırdı. "Ashley en az onlar kadar profesyonel," dedi.

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladı Eli. Sanki hiç ima etmemiş gibi iması şimdi kaybolmuştu. Sydney ağzını kapattı ve o anın kendi kendine geçip gitmesine izin verdi.

Gözleri kısa bir süreliğine Penelope'ye kaydı. O da babasının önerisini anlamış gibi görünmüyordu; karşısındaki koltukta yerini alırken gülümsemesi hâlâ Winter'a sabitlenmişti.

Minnettarlığını ifade etmek için Claire araya girdi ve Penelope'ye tatlı bir gülümseme sundu. "Doğum gününüzü kutlamak için burada olmaktan çok mutluyuz, Bayan Morrison. Ve bunu tarih kitaplarına geçecek bir şey haline getireceğiz."

Winter, Penelope'ye göz kırparak, "Ya da paranı geri alırsın," deyince kız yine güldü ve elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdi.

Yemeğin geri kalanı sorunsuz geçti ve en azından başka sorgulama olmadı. Eli aynı şeyi Winter'a yapmakla ilgilenmiyor gibiydi. Sydney isteksizce, bu iş için Winter gibi birini seçerek Sauda'ya bir puan daha kazandırdığını kabul etti. Eli'nin muhtemelen Winter'ın halka açık geçmiş hakkında hiçbir şüphesi yoktu. Bir pop yıldızının ne gibi tehlikeli sırları

olabilirdi ki?

Sonunda ayağa kalktılar. Sydney, Winter adamın elini son bir kez sıkarken ona baktı.

"Eğer bir ihtiyacınız olursa," dedi Eli şimdi, "bunu karşılayacağımdan emin olabilirsiniz. Bu tesiste emrinize amade koca bir personel var. Ve eğer canınızı sıkan bir şey olursa, söylemeniz yeterli." Adam gülümsedi. "Çoğu şeyi gerçekleştirebilirim."

Bunu sakın, düşünceli sesiyle söylemişti ama Sydney'e güvence gibi gelmemişti. Bir tehdit gibiydi. Sanki Eli ikisini de bağlamış ve boğazlarına bıçak dayamış gibi yalındı. Çoğu şeyi gerçekleştirebilirdi - rahat bir konaklama geçirmelerini ya da ortadan kaybolmalarını sağlayacak parası ve imkânları vardı.

Gülümsemesi genişledi ve memnun bir ifadeyle kızına merdivenlerden inerken eşlik etmek üzere ondan uzaklaştı. Penelope omzunun üzerinden Winter'a baktı, gülümsemesi baş döndürücüydü ve Winter da ona komplocu bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Girişte iki adam onları karşıladı ve bekleyen sedanlara bindirdi. Sonra arabalar ayrıldı ve sonunda yalnız kaldılar.

Winter ancak o zaman Sydney'e anlamlı bir bakış attı. "Demek birlikte yatıyoruz, öyle mi?" diye mırıldandı.

Sydney yüzünü buruşturdu, sonra yüzünü bir eline gömdü.

Claire nefesini bıraktı. "Pekâlâ!" dedi neşeyle. "Ne muazzam bir pislik."

Biri Her Zaman İzliyor

Claire ayrılıp Winter bir düzine bavulunu açmaya koyulduğunda Sydney'in yaptığı ilk şey evi taramak oldu.

Tahmin ettiğinden çok daha etkileyici bir mekândı. Ana oturma ve yemek odasının hemen altındaki yeraltı katında özel bir sinema ve bowling salonu vardı. İkinci katta özel bir salon ve güzellik salonu ile birlikte evdeki dairesinin tamamı kadar büyük dolaplar vardı. Bahçenin diğer ucunda personel için iki katlı ayrı bir ev vardı. Üçüncü kattaki yatak odalarının üzerinde, Sydney'in önlerinde uzanan Londra'nın gece şehir manzarasını, yağmur ve sis perdesi altında parıldayan bir harikalar diyarını görebildiği devasa bir güverte ve çatı bahçesi vardı.

Sydney her katta dolaşıyor, arada bir cebinden bir Necco Gofret çıkarıp ağzına atıyordu. Her katta anahtarlığındaki küçük bir düğmeye bastı. Tarama sessizce devam etti. Tarama ilerledikçe telefonunda kırmızı bir ızgara düzeninin belirlediğini, evin odalarının haritasını çıkardığını ve alçıpanın altına yerleştirilmiş böcekleri aradığını görebiliyordu.

Şüphelendiği gibi, ortak yaşam alanlarında birkaç nokta yandı.

Bildiğim iyi oldu, diye düşündü acımasızca. Onlar hakkında bir şey yapacağından değil. O böcekleri devre dışı bırakmak, Morrison'ın ekibine Winter'in korumasının normalden daha yetenekli olabileceğini gösterecekti. Ama en azından evin nerelerinde daha rahat fısıldaşabileceklerini ve nerelerde konuşmalarını gürültünün arkasına gizlemeleri ya da tamamen sessiz kalmaları gerektiğini biliyordu.

Tuvaletlerdeki aynaları kontrol etti, bir yandan camı temizliyormuş gibi yaparken bir yandan da parmağını yüzeyde boş boş gezdirerek tek yönlü olmadıklarından ya da kayıt yapabilecek ekstra paneller içermediklerinden emin oldu.

Herhangi bir şey. Parmağı ile yansıması arasında bir boşluk olması güvenli bir ayna anlamına geliyordu; boşluk olmaması ise bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

Tuvaletler testlerini temizledi.

Merdivenlerden inmek için son yatak odasından çıktığında, Winter'ın kendisine doğru geldiğini gördü, karanlık gözleri merakla onu takip ediyordu. Dansçı zarafeti görevleri için mükemmeldi ama Winter'ın o kadar sessiz hareket edebilmesi onu rahatsız ediyordu ki Winter bile onun yaklaştığını duymamıştı.

Küçük bir gülümsemeyle, "Buraya da hayran kaldınız, ha?" dedi.

Adamın gözlerindeki ifadeden aslında ona ne sorduğunu anladı. *Olağandışı bir şey buldun mu?*

Başını işaret edencesine salladı. "Çok şaşırtıcı bir şey değil," diye yanıtladı.

Burada nasıl davrandığınıza dikkat edin demek istedi. *Gözetleniyoruz.*

Adam onun hareketini fark etti ama onaylamak için elini salladı. "Oturma odamda ısıtmalı bir kapalı havuzum olmadığı kesin," dedi alt kata bakarak.

Sydney bunun, evdeki böceklerin duyabileceği bir mesafede aralarındaki cazibeyi ortaya çıkarması ve Eli'nin onlar hakkındaki varsayımına boyun eğmesi için bir fırsat olduğunu biliyordu. Ondan sadece bir basamak yukarı çıkana kadar merdivenlerden aşağı yürüdü.

"O zaman bunu iyi değerlendirek iyi olur," dedi nazlı nazlı.

Winter kaşlarını çattı. Sonra kulağına mırıldanabilmek için daha yakına eğildi. "Ne halt ediyorsun sen?" diye fısıldadı.

Adamın kokusunu aldı; temiz çamaşır, şampuan ve bir oğlan çocuğunun narin kokusu. Ona bu kadar yakın durduğunda çok sıcaktı. Kendi kendine biraz gülümsedi. Flört etmek, eğitim sırasında başarılı olduğu bir dersti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, elini hafifçe onun koluna koyarak, sanki kendini sabitlemek istermiş gibi. "Havuzu kullanmak istemiyor musun? Oh, hadi ama."

Ona şüpheli bir kaş kaldırdı.

"Peki." Burnunu çekti. "Tek başıma kullanacağım. Ama bil diye söylüyorum," diye ekledi, yan gözle ona bakarak, "yanıma mayo almadım."

Adamın nefesinin bir an için kesildiğini, gözbebeklerinin büyüdüğünü görmek ona heyecan verici bir tatmin duygusu verdi. En azından onun flörtlerine karşı bağışıklığı yoktu.

Sonra farkına varır gibi oldu. Dudaklarında küçük bir gülümseme

belirdi. Elleri ceplerinde, merdivenin kenarına yaslandı,

ve ona bir meydan okuma gibi baktı.

"Bu biraz cesaret ister gibi oldu Bayan Miller," dedi.

"Öyle mi?" diye cevap verdi. "Peki seni ne yapmaya cesaretlendirdiğimi düşünüyorsun?"

Öne doğru eğildi, böylece kolu onunkine değdi. "Sen söyle.

Seni havuzda eğlendireyim mi?"

Onun dokunuşuyla teni karıncalandı. "Tecrübeli olduğun bir şey mi?" "Benim işim insanları mutlu etmek."

"Peki müşterileriniz memnun mu?"

Doğruca ona baktı. "İşimde çok ama çok iyiyim."

Sesi sadece onun duyabileceği kadar yumuşaktı. Ve küçük oyunlarına rağmen, kendini bir kalp atışı için tereddüt ederken buldu.

Kadının cevabındaki duraksama bir saniyeden daha uzun olamazdı ama Winter bunu yakaladı. Güldü, boğazının dibinden küçük, parlak bir ses geldi. Gözlerinde sanki kazanmış gibi memnun bir parıltı vardı ve Sydney'in göğsünde kızgınlık alevlendi.

Hayır, yapamazsın.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, dudakları adamın tenine değecek şekilde kulağına doğru eğildi. Onun biraz titrediğini hissetti. "Yüksek sesle konuş," diye fısıldadı. "Bir gösteri yapıyoruz, unuttun mu?"

Kendini beğenmiş bakışı dalgalandı ve yerini somurtmaya bıraktı. "Hiç eğlenceli değilsin" diye fısıldamak için başını çevirdi.

Dayanılmaz. Sydney'nin kalbi hâlâ hızla atıyordu. Adamın bunu hissetmemesini umuyordu. "İnan bana," diye mırıldandı soğukkanlılıkla, yanağını onunkine yaklaştırarak, "bir ağaçla flört etmek zorunda kalmayı tercih ederim."

Ona alaycı bir kaşını kaldırdı. "Bunun bir yalan olduğunu *biliyorum*."

Öyleydi. Ama Sydney'in yapmak istediği son şey bu flört oyununu onun kazanmasına izin vermektir, bu yüzden tamamen geri çekildi ve ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bir ağaç bu kadar rahatsız edici olmazdı," diye karşılık verdi kısık bir sesle.

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Çok kötü," diye mırıldandı, nefesi kulağını gıdıklıyordu. "İyi vakit geçiriyordum."

Bunu o kadar rahat fısıldadı ki, dışarıdaki yağmur hakkında yorum yapıyor olabilirdi. *İyi vakit geçiriyordum.*

Karakterini korumayı iyi beceriyordu. Bunda şaşılacak bir şey yok elbette. Ne de olsa o bir yıldızdı, muhtemelen her gün flört eden biriydi.

onun hayatı. Yoksa onun etkili bir casus olma yeteneğiyle alay mı ediyordu? Gerçekten kastetmediyse-

Sonra geri çekildi, gözleri ilgisiz bir ifadeyle ondan uzaklaştı.

Elbette onunla dalga geçiyordu, hâlâ gizleniyordu ve Sydney'in umduğundan çok daha başarılıydı. Onların rutinine kapıldığı için kendine vurmak istedi.

Bir anda kendini toparladı ve sesinin yeniden profesyonelleşmesine izin verdi. "Yapmamı istediğiniz bir iş var mı Bay Young?"

Merdivenin diğer tarafına geçti, sonra da onun yanından geçti. "Sadece annem için bir kartpostal," dedi.

"Ben dönene kadar uyuma," diye seslendi omzunun üzerinden. "Jetlag'ını daha da kötüleştireceksin."

"O zaman bir de latte," diye karşılık verdi. "Teşekkürler."

Vardıklarında aralarında prova edilmiş bir soru-cevap vardı: Winter'ın Sydney'i Panacea ile çalışan yerel bir varlıkla buluşması için evden göndermesinin bir yolu, daha sonra ona ihtiyaç duydukları malzemeleri içeren bir paket teslim edecekti.

Winter merdivenlerden çıkıp yatak odasına doğru yöneldi. Sydney arkasını döndü, onun da aynısını yapıp yapmayacağını görmek için arkasına bakmayı reddetti. Sonra merdivenlerden inip ön kapıdan çıktı. Açıkta iyi bir merdiven değişimi. Morrison'ın ekibinden biri onları gerçekten izliyorsa, bu sadece bir yıldızla korumasının birbirleriyle gelişigüzel flört ettikleri, sıcak ve gizli bir ilişkiyi sürdürmeye çalıştıkları gerçek, sözde gizli bir an gibi görünmeliydi. Anlamsız ünlü davranışı.

Gece soğuktu, çiseleyen yağmur hâlâ devam ediyordu. Havadaki serinlik kafasını boşaltmasına yardımcı oluyordu. Gizli görevdeyken bir ajanla hiç flört etmemiş değildi, Sydney daha önce de iş üstündeyken flört etmişti. Sadece bu ajanın onu etkileyeceğini tahmin etmemişti.

Çok kötü oldu. İyi vakit geçiriyordum.

Bunu söylerken adamın kendisine diktiği kara gözleri hâlâ hissedebiliyor, o bakışın yoğunluğunu görebiliyordu. Sadece onunla alay ediyordu, diye hatırlattı kendine. Hem neden umursasın ki? Umursadığından değil.

Kaşlarını daha da çatarak düşüncelerini Winter'dan uzaklaştırdı ve dikkatini dağıtmak için ağzına bir Necco Gofret atarak şekeri emdi.

Birkaç blok ötedeki kafeye doğru yürüdü, etrafındaki dünyayı dosyalayacak kadar yavaş ilerliyordu. Bir kasap dükkânı, bir şarap dükkânı, bir diş kliniği, posta pulu büyüklüğünde bir bakkal. Bir tentenin altına serilmiş parlak portakal ve elma sepetleri. Bir Fransız pastanesinden yayılan çikolata ve tereyağı kokusu, ardından bir Hint kafesinden gelen kişniş ve kimyon kokusu. Bir barın asılı çiçek sepetlerinin altındaki yola saçılmış yapraklar. Bir vitrinde asılı duran sucuk ve sosis dilimleri. Bir metro istasyonundan aşağı ve yukarı koşuşturan insanlar, botları sığ su birikintilerinde sıçırıyor, sesleri yarım düzine farklı dilin karışımı.

Onlara özellikle dikkat etti - kışlık montlarının altında egzersiz kıyafetleri olan yaşlı kadınlar, Chelsea FC tişörtleri giyen gürültülü bir grup futbol taraftarı, başlarının üzerinde tuttukları evrak çantalarıyla koşuşturan iş adamları, bavullarını taşıyan ve telefonlarındaki haritalara gözlerini kısararak bakan turistler, şeffaf şemsiyelerin altında toplanırken birlikte gülen gençler, bazıları hala okul üniformaları içindeydi. Sonra köşeyi döndü ve aynı insanların yeniden ortaya çıkma ihtimalini gözledi. Aynı aceleci iş adamını on beş dakika sonra başka bir sokakta ters yönde görürse, onu takip ediyor olabilirlerdi.

Sonunda bir Caffè Nero mağazasına girdi. Orada Winter için bir latte ve kendisi için bir tane aldı, ödeme için belirli bir kredi kartına dokunmaya dikkat etti. Onu bırakmakla görevlendirilen Panacea ajanı telefonuna kartın bakiyesinin değiştiğine dair bildirim geldiğinde, bunu Sydney'in buluşma noktasına başarıyla gittiğinin işareti olarak algılayacaktı.

Çıkışa doğru dönerken Winter'a mesaj attı.

Eta 20m

Hemen mesaj attı. *Acele et. Seni özlüyorum.*

Neredeyse yüksek sesle *gülecekti*, kızgın mı yoksa eğlenmiş mi olduğundan emin değildi.

dsu, diye yanıtladı.

Ne?

Uyanık kalma anlamına geliyordu ama kapıdan çıkıp postaneye doğru giderken bunu açıklama zahmetine girmedi. O giderken, adam tekrar mesaj attı.

Hiç tam kelimelerle mesajlaştınız mı?

Hayır, diye cevapladı.

Bu seferki uzun *sürmedi* ama şimdi sadece onunla dalga geçiyordu. Onun gözlerini devirdiğini hayal etti, biraz gülümsedi, sonra telefonunu cebine geri soktu ve sokağa odaklandı.

Telefonu ona on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğunu söyledi; bu süre, varlığın uygunluğunu kontrol etmesi ve ihtiyacı olan şeyi oraya bırakması için yeterli bir süreydi.

Sauda'ya güvenli bir yer için önerdiği yer de bu postanenin özel posta bırakma yeri idi. Sıkıcı bir noktaydı, sokak kameralarının ya da gözetleme cihazlarının bulunmadığından emin olmak için kontrol ettiği bir yerdi, şehirde trafiğin nispeten az olduğu bir noktaydı ve en önemlisi, her saat ulaşılması mümkündü. Her şey yolunda giderse, Winter'ın kartpostalını posta kutusuna bırakacak ve posta kutusunun altında kendisi için küçük bir paketin alınmayı beklediğini görecekti.

Sonra da cebinden çıkardığı bir Necco gofreti ile posta kutusunun altını işaretler ve daha sonra kontrol ettiklerinde başarılı bir şekilde geri alındığını varlığına duyururdu.

Panacea'daki ilk resmi eğitim gününde Niall'ın masasına bir rulo şeker koyduğunu hatırlayınca sırtıttı.

"*Senin için evlat,*" demişti Sydney'e alametifarikası olan homurdanmasıyla. "*Cebinde her zaman bir tane bulundur. Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.*"

Sydney hemen cebine atmıştı. Daha önce hiç kimsenin ona şeker almadığını ancak o zaman fark etmişti. "*Evet, efendim,*" diye cevap verdi.

Hatıralar kayboldu. Kısa süre sonra yağmur hızlandı, çiselemeden sürekli bir sağanağa dönüştü. Kepenkleri kapalı postaneye vardığında, gürültülü bir senfoni şemsiyesini ıslatıyordu. Tufanın altında, sokak lambasının altında nemli, yuvarlak kenarları kraliyet armalarıyla süslenmiş bir dizi silindirik kırmızı posta kutusu duruyordu.

Hemen bir şeylerin yanlış gittiğini fark etti.

Kullanmaları gereken posta kutusunda, sıranın sonundakinde, bırakma yuvasında ince bir tebeşir işareti yoktu. Bu, varlığın hiç ulaşmadığı anlamına geliyordu. Alması için posta kutusunun yuvasına sabitlenmiş ince bir paket yoktu.

Bu, muhtemelen onları izleyen biri yüzünden düşüşün iptal edildiği anlamına geliyordu.

Her zaman takip edildiğini varsay, dedi Sauda ona her fırsatta.
var.

O da öyle sandı ve arkasına dönmedi. Endişeli görünmüyordu. Bunun yerine posta kutusuna yöneldi ve Winter'ın kartpostalını kabaca attı. Bunu yaparken göz ucuyla sokakları taradı.

Şurada. Mal varlığını ele veren şeyi gördü.

Sokağın diğer tarafında, içinde bir siluetin oturduğu siyah bir araba ona doğru bakıyordu.

Sydney bir daha bakmadı. Ama tek bir bakış ona yeterince şey anlatmıştı.

Ne de olsa biri onu izliyordu.

İçinden küfretti. Bırakma iptal edildi. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde, Winter'ın konseri başlamadan önce tekrar denemeleri gerekecekti. Ama en azından bu küçük başarısız yolculuk ona Eli Morrison'ın onun hareketlerini izlediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstermişti. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca şehirdeki düzinelerce insanı izleyecekti.

Amacı kendini olabildiğince sıkıcı göstermekti. Bir koruma, daha fazlası değil.

İkinci kez bakmadan posta kutusundan uzaklaştı ve elindeki iki kahveyi düzeltti. Sonra eve geri dönmek için döndü.

Ancak şimdi görevlerinin büyüklüğünü kavrayabilmişlerdi. Eli Morrison aptal değildi. Vahşete düşkün bir adamdı. Eğer yakalanırlarsa, Sauda ve Niall'in onları kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ne de olsa bu da işin bir parçasıydı.

Londra ölmek için ilginç bir yer olurdu. Burada olur muydu?

Sydney ölümden hiç korkmamıştı, çünkü ölümlerin hiçbir şey hissetmediğini düşünüyordu. Ama *ölmek*? Bu tamamen farklı bir konuydu. O anı daha önce pek çok kez yaşamıştı; kıl payı kurtulduğu bir görev sırasında ya da nefret ettiği bir evde kapana kısılmış bir çocukken. Dolayısıyla bu onun için tanıdık bir soruydu, her görevin başında zihninde beliren bir şeydi.

Nerede ölecekti? Burada mı?

Elbette cevabı bilmiyordu, sadece bu gerçekleştiğinde bir yerlerde tek başına olacağını ve kendisinden başka onu kurtaracak kimsenin olmayacağını biliyordu. Bu farkındalık tüm hayatı boyunca onunla birlikte olmuştu. Belki de bu yüzden bu işe bu kadar kolay girmişti. Herkes yalnız ölürdü. Ne de olsa annesi ölmüştü.

Bu düşünce ona ciğerlerini hatırlattı ve sanki bir işaretmiş gibi, göğsünde rahatsız edici bir acı kasılması dalgalandı.

İçgüdüsel olarak nefesini içine çekti, sonra havayı yavaş bir egzersizle dışarı verdi ve yürüyüşünü hızlandırdı. Sanki burada ölecekti, son görevi sinir bozucu bir süperstarla sıkışıp kalmaktı.

Ve bu düşünce aklına iyice yerleştikten sonra, başka birinin onu izleyip izlemediğini merak etmeden aceleyle caddeden aşağı indi.

Şüpheler

Winter'ın evindeki kapalı havuz serin ve rahatlatıcıydı, suyun şırıltısı pencerelere vuran yağmurun şıpırtısına ve yakındaki seslerin sabit ritmine karışıyordu. Winter suyun içinde arkasına yaslandı ve en üst kata doğru kıvrılan merdivenlere baktı. Birkaç metre ötede, Leo ve Dameon koltuklara uzanmış, Claire'in onlar için bıraktığı bir yığın çikolatayı karıştırıyorlardı.

Leo, Cadbury Twirl'ün ambalajını açarken Winter'a "Seni görmeyeceğiz çünkü ara vermeyeceğiz," dedi. "Claire konserden doğruca Penelope'nin onur konuğu olarak parti sonrasına gideceğini söyledi."

"Nereye gidiyorsunuz?" Winter onlara şöyle dedi.

Dameon omuz silkerek, "Kulüpler," diye cevap verdi. "O yüzden başını belaya sokma."

Winter, "Benim başım asla belaya girmez," diye itiraz etti.

Leo sırtarak, "*Biz olmadan* başınızı belaya sokmayın demek istiyor," diye açıkladı. Akşam evin köşelerine yerleştiğinden, mekân zarif olmaktan çok tekinsiz görünüyordu. Winter çevresel görüşünde titreşen gölgeler, bahçede esintiyle sallanan ağaçların silüetlerindeki şekiller görebildiğini düşündü. Arada sırada uzaktaki gök gürültüsünün alçak sesi duyuluyordu.

Havadaki huzursuz elektrik ruh haline uyuyordu ve kendini kafasında bu enerjiye uygun melodiler bestelerken buldu, sanki Burada bulunmasının gerçek sebebinden uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Claire partiye girmesine izin verilip verilmediğini söyledi mi?"

Winter sordu. "O da değil," diye yanıtladı Dameon. "Sadece sen ve Ashley."

Winter bunu zaten biliyordu, ancak sormasını bekleyeceklerini de biliyordu. Suyun içinde doğruldu ve kollarını havuzun kenarına yasladı. "Harika," diye mırıldandı.

"Merak etmeyin." Dameon gülümsedi ve başının üzerinde tutturduğu büyük topuz saçlarını düzeltti. "Claire orada olmasa bile sen oradaymış gibi hissedeceksin."

Winter'ın telefonu sanki bir işaretmiş gibi havuzun kenarına çarptı ve ekran Claire'den gelen uzun bir mesajı gösterecek şekilde aydınlandı.

Yarın gece için arabanız onaylandı! Ana girişin hemen dışında bekliyor olacak, yan tarafta değil. O yüzden kendinizi kalabalığa hazırlayın. Eğer o arabadan başka bir şeyle, tanımadığım biriyle gidersen, BANA SÖYLEMEYİ unutma, anladın mı? Hayır cevabı evet demektir!

Claire'in Sydney'in üç-beş mektupluk mesajları hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu.

"Ayrıca," dedi Leo. "Sanırım Ashley'nin arkadaşlığından itiraf etmek istediğinden daha fazla hoşlandığın konusunda anlaşmıştık."

Dameon etrafına bakındı. "O nerede bu arada?"

Evin izlediğini unutma, dedi Winter kendi kendine. "Onu benim için bazı postaları teslim etmesi için gönderdim," dedi.

Dameon bir kaşını kaldırdı. "Korumanı mı gönderdin?"

Winter arkadaşının şüphelerinin dikenlerini hissetti. "Bana bir şey olmaz," dedi Winter esneyerek ve etrafını işaret ederek. "Eli Morrison'ın sokağı gözetleyen kendi korumaları var ve bu ev tepeden tırnağa alarmlarla donatılmış durumda. Ayrıca, yakında dönecektir."

Dameon ona baktı. "Endişeleniyorsun," dedi.

"Endişelenmiyorum," diye mırıldandı Winter havaya.

Dameon kollarını kavuşturdu. "Yalan söylediğinde anlarım."

Winter gözlerindeki gerçeği göreceklelerinden korkarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Onu en iyi tanıyan insanları getirmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Konser öncesi sinirler," diye cevap verdi.

"Daha önce halletmediğin bir şey değil," dedi Dameon. Bakışları insanın içine işliyordu.

"Oldukça yüksek profilli bir konuk listesi gibi görünüyor."

Leo da düşünceli bir ifadeyle Winter'a bakıyordu, her zamanki neşeli sırtışı bozulmuştu. "Onu rahat bırak," dedi aniden. Dameon'u dürttü ve bacaklarını kanepede çapraz bir şekilde yukarı çekti. "O iyi olacak. İlk stadyum konserimizi hatırlıyorsun, değil mi?"

Dameon'un sorgulayan bakışları başka yöne döndü. "Los Angeles mı?" dedi.

Leo başını salladı. "Hepimiz dehşete düşmüştük. Ama Winter gözünü kırpmadan bu işin üstesinden geldi."

Winter hatırlıyordu ve Leo aslında doğruyu söylemiyordu.

Bu olay, o meşum hayran videosunun viral olmasından ve yıldızlığa fırlatılmasından iki yıl sonra gerçekleşmişti. O zamanlar, o ilk büyük konserin arkasında toplanan ivmeyi hissedebiliyor, artan manşetlerin, satış rakamlarının, kayıtların ve röportajların dikişlerinde kendini zorladığını hissedebiliyordu. O kadar hızlı fırlamak üzereydi ki, kendini sabitleyebileceği hiçbir zemin olmayacaktı. Gösteri saatinden on dakika önce Winter sonunda cesaretini kaybetmiş ve bir dolaba saklanmaya gitmişti. Onu bulan Leo olmuştu. Arkadaşının kapıdaki bir aralıktan tereddütle baktığını, sonra da içeri girip tek kelime etmeden yanına oturduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Birkaç uzun saniyenin ardından Winter titrek bir sesle fısıldadı: "Yapamam."

Bu.

Leo sessizce ona baktı, sonra da uzaklaştı. Winter başladığında kekeleyerek bir neden bulmaya çalışırken başını salladı. *Kendini bana açıklamak zorunda değilsin, demişti Leo.*

Sesi çok yumuşak ve çok kolaydı. Winter, tek düşünebildiği şeyin seyirciler arasında olmayacak insanlar olduğunu itiraf edemeyecek kadar utanmıştı. Annesini. Kardeşi. Bilinmeyen sulara adım atmak üzere olduğunu ve bunu tek başına yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Hepsi beni göreceksin, diye mırıldandı. Ya gördükleri şeyi beğenmezlerse?

Gördün mü?

Leo bir an için onun yüzünü inceledi. O kadar konuşkan ve aşırı O zaman hevesli, alaycı bir arkadaştı; düşünceli ve ciddi görünüyordu, bakışları içine işliyordu. *Hey, demişti sonunda. Bana bak.*

Winter isteksizce bakışlarını arkadaşına doğru kaldırdı. Dolaptaki düşük ışığın gözlerindeki yaş parıltısını ortaya çıkarmamasını ummuştu.

Kış, demişti Leo, bugün buraya gelen insanların hepsi

Sen.

Winter ona şüpheyile baktı.

Leo gülümsedi. *Tüm dünya sana aşık olmak üzere. I*

Söz veriyorum.

Birkaç dakika sonra Leo ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Winter onu tutmuş ve kendisini yukarı çekmesine izin vermişti. Dışarı çıktıklarında

Leo sahnede her zamanki haline geri dönmüş, çılgın Claire'e Winter'ın bir gardırop arızasını gidermesine yardım ettiğini açıklamış ve ardından herkese kıyafetlerini anında tamir edebilmeleri için bir dizi yararlı tavsiye vermişti.

Anı kayboldu ve Winter'ın etrafındaki havuz suyunun şırıltısı geri döndü. Kanepelerin yanında, Leo ona cesaret verici bir gülümseme veriyordu ve Winter minnettarlık duydu.

"Sadece kendin ol," dedi Leo şimdi. "Önemli bir şey değil."

Winter'ı rahatlatmak için, Dameon da bir küp peynire daha uzanırken şüphelelerinden vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Panacea da ona sadece kendisi olmasını söylemişti. Winter da bunun rahatlığına alışmaya çalıştı. Kendini bırakırsa, Panacea için burada olduğunu unutabilirdi. Bunun sadece başka bir konser ve turnede uykusuz geçen başka bir gece olduğunu.

Eli Morrison'ın yüzündeki gülümseme düşüncelerinde belirdi ve midesindeki tatsız çalkantı geri döndü.

Evin diğer tarafından hafif bir klik sesi geldi.

Winter'ın kafasının arkasında sessizce bestelediği melodiler kesildi. Hızla ayağa fırladı, dalgalar havuzun kenarlarına çarpıyordu, aynı anda Leo'nun ve Dameon'un kafaları senkronize bir şekilde kapıya doğru döndü.

Sydney'in sarı saçları yağmurdan ıslanmış bir şekilde ana fuayenin karanlığında belirdi.

Leo elini sallayarak, "Hey, Ashley," dedi.

Winter onu gördüğünde vücudundaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissetti.

Sonra onun yüz ifadesine baktı.

Bir şeyler ters gitmişti.

Bunu yüzüne yansıtmamaya özen gösterdi. Bunun yerine, çocuklar ona selam verirken gözlerinden akan suyu siler gibi yaptı. Sydney oraya yöneldi, sonra merdivenlerin yanında durdu ve ellerini ceplerine sokarak tereddütle beklemeye başladı.

"Sizi rahatsız etmek istemedim," dedi.

Dameon Leo'ya bir bakış attı ve ikisi de hafifçe başlarını salladı. Sonra Dameon gerinerek ayağa kalktı. "Zaten geceyi bitirsek iyi olacak," diye cevap verdi. "Oldukça erken bir provamız var."

"Sabah sekizde," diye ekledi Leo. "Jet-lag olanlar için dinlenme yok." Ayağa kalktı ve Winter'a doğru bir kez başını sallayarak Dameon'un izinden gitti. "Sen de.

Yarın bizden daha geç gelerseniz, parti sonrası için beyaz bir mayo giymek zorundasınız."

Winter gülümsemekten kendini alamadı. "Anlaştık."

Çocukların gidişini izledi. n kapı nihayet arkalarından kapandığında, Sydney havuzun kenarında yanına oturmak için yürüdü. Birdenbire onun önünde neredeyse çıplak olduğunun farkına vardı.

Ne olmuştı yani? Sadece Sydney'di. Yine de bakışlarının bir an için göğsüne takıldığını ve sonra hızla uzaklaştığını fark etti.

Kız başını ona doğru eğdiğinde "Hey," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Sydney'in sesi zorlukla algılanabiliyordu. "Bir sorunumuz var," diye cevap verdi.

Kalbe Musallat Olan Şey

Sydney'in rüya gördüğünü anlamak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı ama kendini uyandıracak gücü yoktu.

Bu gece Havenville'deki yerel hastaneye geri dönmüş, annesinin odasında oturuyordu. Kulaklarında çınlayan kalp monitörünün sabit bip sesini duyabiliyor, havaya sinmiş fenol temizleyicisinin kokusunu alabiliyor, dirseklerini dayadığı yatağın sert hastane çarşaflarını hissedebiliyordu. Ayaklarına baktığında, on dört yaşındayken giydiği eski püskü botlarını giydiğini gördü.

İçindeki her şey küçülmek istiyordu. Hatırlamaktan nefret ediyordu, nefret ediyordu, *nefret ediyordu*. Beyninin buraya gitmesini engelleyememekten nefret ediyordu. Görevdeki küçük şeylerin bu rüyaları tetiklemesinden nefret ediyordu. Onlardan yeterince uzağa kaçamadığı için nefret ediyordu. Onlardan kurtulamamaktan nefret ediyordu.

Bu sefer onu harekete geçiren neydi? Posta kutusuna başarısız bir koşu yaparken aniden ölümlü olduğunu hatırlaması mı? Döndükten sonra Winter'la yaptığı gergin konuşma, bir sonraki adımda ne yapacaklarını düşünmeleri mi? Yatmadan hemen önce yeni bir damla planlaması mı?

Etrafındaki rüya dünyası o kadar içgüdüsel ki gerçek olma ihtimalini aklından çıkaramıyordu. Sydney annesinin yatakta kıpırdadığını hissedebiliyor, kadının dudaklarından çıkan yumuşak iniltiyi duyabiliyor, annesinin yüzünü, kırışıklıkları, solgun, titreyen cildini, kaşlarının arasındaki çatık çizgiyi görebiliyordu. Hâlâ çok gençti ama hastalık onu yirmi yıl yaşlandırmıştı.

"Ah, Syd," diye fısıldadı annesi. Sydney'in adı bir öğütücünden çıkan tuz gibi çatlak ve rendelenmiş çıktı.

Sydney kendi pozisyonunu ayarladı ve vücudundaki sertlikten dolayı irkildi. "Evet, anne?" diye sordu. "Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Annesi hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde, "Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Sydney zaten üç gün üç gece boyunca burada tek başına nöbet tutmuştu. Ruhu yorgundu ve telafi etmesi gereken ödevleri vardı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sydney. "Ama şimdilik hâlâ buradayım."

Annesinin gözleri bir an için aralandı ve Sydney kendisine doğru eğilmiş koyu mavi irisleri gördü. "Hayır." Başını bir kez salladı. "Yani, burada ne kadar kalmayı planlıyorsun? Bu kasabada?"

Sydney nasıl cevap vereceğini bilemedi, çünkü soruyu anlamamıştı. "Kaç yıldır demek istiyorsun?"

Annesi içini çekti ve gözlerini kapadı. "Gidebildiğin zaman git," diye fısıldadı. "Bu yerde senin için hiçbir şey yok."

Sydney ona bağırarak istedi. Nasıl gidebilirdi ki? *Annesi* buradaydı. Nereye gidebilirdi ki? Sydney giderse, bu annesinin artık yanında olmadığı anlamına gelirdi ve bu da onun öldüğü anlamına gelirdi. Ve Sydney bunu düşünmek istemiyordu.

"Peki ya babam ve Matt?" diye sordu.

Annesi boğazından küçük bir ses çıkardı. "Onlar için kalmayın," diye mırıldandı.

Sydney yorgun göğsünde yükselen hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıyordu. Babası çoğunlukla hayatının çeperinde yer alıyordu, bu doğrudu; on iki saatlik bir vardiyadan sonra ne zaman eve sendeleyerek gelse, vücudunun her yerine domuz kanı kokusu sinmiş bir adamdı. Onu fark ettiği zamanlar genellikle sarhoş bir öfkeyle ilgiliydi - bir keresinde *anlamsız şeyler* izlediği ve televizyonu yabancı dilde bir kanalda bıraktığı için ona bağırarak, bir keresinde birasını devirdiği için ona bıçakla saldırmış, bir keresinde akşam yemeğinde kasabalarının ötesinde ne olduğunu bilmek istediğini söylediğinde onu tokatlamıştı.

Neden? Masaya yaslanmış ve çatalını ona doğrultmuştu. *Bizim için çok mu iyisin?*

Acıyan yanağını kucaklamıştı. Kardeşi Matt kıs kıs gülmüştü.

Ne işe yaramaz bir boğazsın sen, demişti babası. Tıpkı annen gibi.

O kasabada yaşamak ona bazen çamura saplanıp kalmak gibi geliyordu. Ama bazen yazın, babası ve Matt evde yokken ve annesi işten eve erken döndüğünde, Sydney'i dondurma yemeye götürür ve nehir kenarında, köprüden geçen yük trenlerini görebilecekleri bir yer seçerdi. Bu Sydney'in dünyadaki en sevdiği anıydı, etraflarında böceklerin vızıldadığı, sivrisinek kovucunun tenine yapıştığı o sıcak günler ve bunu geride bırakma, bir daha asla annesiyle nehir kenarında oturup çikolata kaplı bir kaşığı diline bastırmama düşüncesi ona dayanılmaz geliyordu.

Annesinin şimdi bunu söylediğini duymak -burayı terk etmek, *babasını ve Matt'i terk etmek*- biraz hayatının reddedilmesi gibi *hissettirdi*. Bu kasabadaki hiçbir şey Sydney için önemli değildi. Babası ve erkek kardeşi için kalmaya değmezdi. Annesi daha önce hiç kabul etmediği bir şeyi kabul ediyordu.

Sydney zorlukla yutkundu ve hastane çarşaflarına doğru kaydı. "Tamam anne," dedi, çünkü söylenebilecek tek iyi şey buydu.

Annesi boş boş başını salladı. Sydney onun bu konuşmayı hatırlayıp hatırlamayacağından ya da ilaçların onu uykuya sürükleyip sürüklediğinden emin olamıyordu. "Bu iyi," diye fısıldadı. "Şimdi biraz daha benimle kal. Bu gece üşüyorsun."

Sydney başını salladı, göz kapakları düşmüştü. Tanrım, çok yorgundu. Babasıyla Matt'in yakın zamanda buraya gelmeyeceklerini biliyordu -Matt hafta sonu arkadaşlarıyla dışarıdaydı ve babasının da fazladan vardiyası vardı. Ama eve gitmeden daha fazla kalamazdı.

"Sadece bir süreliğine gideceğim anne," dediğini duydu. "Sonra geri geleceğim. Söz veriyorum."

Annesi cevap vermedi. Bir süre sonra, annesi uykuya dalmış gibi görüldüğünde, Sydney sessizce dışarı çıktı.

O gece kar yağıyordu ve botları beyaz sokakta usulca gıcırıyordu. Hava yanaklarını ısıyor ve göğsünü yakıyordu. Son bir yıldır ciğerlerinde ara sıra spazmlar hissetmeye başlamıştı ama annesine bundan hiç bahsetmemişti. Kimseye de söylememişti. Belki de bu sır onunla kalırsa, olası teşhis gerçek olamazdı. Her şey kafasındaymış gibi davranırsa, belki de öyleydi, belki de ona miras kalmamıştı.

Sydney hastaneden telefon geldiğinde eve geleli sadece bir saat olmuştu. Altındaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını hissedebiliyordu, sanki ev de onunla birlikte keder içinde kayıyordu.

Annenizin vefat ettiğini bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum... Rüya, cenaze töreni geçtikten sonra birkaç hafta geleceğe kaymıştı. Okulun tatil edildiği yeterince soğuk bir gündü, bu yüzden Sydney evinden birkaç blok ötedeki ana caddede yürüyüşe çıktı. Başını bir kaplumbağa gibi boynuna kalınca sardığı atkının içine sokmuştu. Korkunç bir fırtına etrafındaki dünyayı acı bir soğuğa terk etmişti.

Her şey buzdan bir koza içinde.

Nereye gittiğini gerçekten bilmiyordu. Rüzgâr etrafında dönüyor, kot pantolonunu delip geçiyor ve ciğerlerinden aşağı acı dalgaları gönderiyordu.

Sonunda ısınmak için eczaneye girdi. Birkaç evsiz, sürgülü cam kapıların dışında kümelenmiş, kapılar her açıldığında bir anlığına içeri dolan sıcaklığın tadını çıkarıyordu. Sydney içeri girince yer değiştirdiler.

Bir süre koridorlarda dolaştı, cebinde para yoktu, ona gitmesini söylemeden önce ne kadar oyalanmasına izin verileceğinden emin değildi. Kalbi alçak, sürekli bir keder halinde asılı duruyordu ve akli başka bir yerde, bu kasabadan çok uzaklardaydı. Göğsündeki acının gerildiğini hissedebiliyordu, ciğerleri dışarıdaki soğuktan dolayı hâlâ ağrıyordu.

Kasanın yanında bir ailenin konuşmalarını duyabiliyordu. Sydney reyonların arasından baktı ve ailesiyle birlikte duran genç bir çocuk gördü. Babası bir elini koruyucu bir şekilde çocuğun omzuna koymuştu. Annesi eğilip çocuğun yüzünü avuçlarının arasına aldı, gülümsemesi içtendi, yüzü parlıyordu.

Sydney onları izlerken öfkesinin yükseldiğini, üzüntüsünün üzerine çıktığını hissedebiliyordu. Nedeninden emin değildi. Yanlış bir şey yapmamışlardı. Ama öfke duvarların etrafına kapanmasına neden oldu. Eczanenin koridorlarının daraldığını, yazar kasaların birbirine karıştığını, etrafındaki her şeyin canlı canlı gömülüymüş gibi hissedene kadar içeri doğru hareket ettiğini görebiliyordu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Belki çocuğun da kendi gizli acıları vardı. Ama belki de babasının yüzüne bıçak salladığı bir günü hiç yaşamamıştı, annesinin hastane yatağının yanında hiç nöbet tutmamıştı. Belki de Sydney'in önünde koca bir gelecek planları vardı.

Babasının kapıdan adımını her duyduğunda sinerek, hakaretlerine katlanmak zorunda kalmamak için ağabeyinden saklanarak bu yerde yavaş yavaş soldu.

Burayı terk et, diye fısıldamıştı annesi ona.

Ama Sydney nereye gidebilirdi? Ayrılmak için parayı nasıl bulacaktı?

Ve diğer insanlar aşkı hak etmek için ne yapmıştı? İyi bir hayatı?

Bir hayatın hâlâ bir değeri var mıydı? Büyük hayaller kurmak hâlâ önemli miydi?

Sydney tüm bunların adaletsizliğinin parmakları karıncalanana kadar uzuvlarına dolduğunu hissetti. Kasanın yanındaki aileye bir kez daha baktı. Sonra gözyaşlarının arasından önündeki reyonda duran ürünlere baktı. Vitaminler. Soğuk algınlığı ilaçları. Alerji spreyleri.

Bu dürtünün onu neden çarptığını ya da neden durdurmaya zahmet etmediğini tam olarak bilmiyordu. Belki de herkesin istediği şeye sahip olmasından bıkmıştı. Belki de yas tutmaktan, geride bırakılmaktan, kapana kısılmaktan yorulmuştu.

Belki de bu, adaletsizliği dengelemek içindi.

Nedeni ne olursa olsun, uzanıp alerji ilacı şişelerinden birini aldı ve paltosunun iç cebine soktu.

Eli bir saniyeden kısa bir süre içinde oradaydı ve gitti.

Yuvarlak şişenin yan tarafına bastırıldığını hissedebiliyordu. Harika hissettiriyordu. Onun burada olduğunu fark etmemiş gibi görünen tezgâhtarlara doğru bakarken kalbi küt küt atıyordu.

Bir kutu aspirin çaldı. İki kutu

burun spreyi çaldı.

Sonra ellerini ceplerine soktu ve tekrar girişe doğru yöneldi.

Alarmların çalmasını bekledi. Ama sonra cam kapılar kayarak onun için açıldı. İçeri adımını attı, evsizler girişin iki yanında yer değiştiriyordu. Alarm yoktu.

Korku boğazına düğümlenmiş bir halde, durması için bağırان bir memurun sesini bekleyerek kaskatı yürüdü. Elleri ceplerinde soğuk terden nemli bir haldeydi ve dişleri takırdıyordu.

Ama kimse peşinden koşmadı. Köşeyi döndü, yine kimse gelmedi. Caddenin karşısına geçti ve bir blok daha gitti, yine kimse gelmedi.

Kalbini sıkıştıran ezici ıstırap aniden yerini mide bulandırıcı bir coşku dalgasına bıraktı. Çalınan ilaç onun içine saklanmıştı.

Ağır paltosu yan tarafına çarptı, haplar şişelerinde şıngırdadı.

Lanet olsun, bu *ok iyi* hissettirdi.

Aceleden dişleri takırdıyordu. Kendinden nefret ediyordu.

Ama bundan da öte, bu acıya bir saniye daha katlanmaktansa kendinden nefret etmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Ve tekrar çalmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Sydney soluk soluğa yatakta doğruldu, vucudu terden sırsıklam olmuştu, elleri hırsızlıktan dolayı hâlâ karıncalanıyordu. Gözyaşları görüşünü lekeledi. Bir ses duyup duymadığını, polislerin dışarıda onu bekleyip beklemediğini merak ederek çılgınca etrafına bakındı. Pencerenin önündeki mavi ve kırmızı ışıkların ritmik parıltısını görüp görmeyeceğini merak etti. Ama odası boş kalmıştı.

Havenville'e geri dönmemişti. Annesinin ölümünü ve hırsızlık yapmaya başlamasını yeniden yaşamıyordu. Sadece Kensington'daydı, görevlerinin başlamasından bir gece önce.

Ama midesi hâlâ keder ve öfke karışımı bir hastalıkla çalkalanıyordu.

Uzun bir süre sonra Sydney kendini oturur pozisyona çekti ve yüzünü avuçlarının içine gömdü, sonra gözyaşlarını sildi. Ay ışığı çapraz bir şerit halinde yatağının üzerine dökülüyor, zayıf mavi ışıkla vücudunu ve dağınık saçlarını belirginleştiriyordu. Sauda'yı ya da Niall'ı arayabilmeyi diledi, sanki onların rehberliği onu bir kez daha kendi zihninin karanlığından çıkarabilirdi.

Döşeme tahtalarından gelen bir gıcırtı sesi onu hayal aleminden kopardı. Başını otomatik olarak duvara doğru çevirdi. Uyanmadan hemen önce rüyasında o sesi duymuştu; zeminin iniltisini. Onu uyandıran şey bu olmalıydı.

Bir süre sonra alt kattan hafif bir ayak sesi geldi. Winter uyanıktı.

Sydney bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve sessizce ayağa kalktı, sonra bir kedi gibi odanın diğer ucuna, kapısına doğru ilerledi ve kapıyı hafifçe çekerek açtı. Kıvrımlı merdivenin üzerinden Winter'ın yalınayak alt katta dolaştığını gördü. Hâlâ gece kıyafetlerini giymişti; düz beyaz bir gömlek ve gri uyku pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu, öyle ki

Elini uzatıp dağınık saçlarının arasında gezdirirken eğik kalça kemiklerinin bir kısmını ortaya çıkardı.

İçinde kızgınlık ve arzu uçuşuyordu. Kendini onu yukarıdan sessizce izlerken buldu. Bu saatte uyanık ne işi vardı ki? Durup uzun süre pencereden dışarı baktı, ay ışığı gölgesini arkasına doğru uzatıyordu. Sonra arkasını döndü, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve sanki kendisiyle yavaşça dans ediyormuş gibi ayaklarıyla yarım yaylar çizerek küçük hareketler yaptı.

Kadın, adamın vücudunun sessiz zarafeti karşısında hipnotize olmuş bir halde ona bakıyordu. Adam hareket ederken başını hafifçe yukarı kaldırdı ve gözleri kapalı bir şekilde dönüşlerini zahmetsiz bir piruete dönüştürdü, mükemmel kemerli bir ayağının üzerinde sessizce döndü, elleri hâlâ ceplerindeydi. Dudakları aralandı ve o anda kendini unuttu. *Bale eğitimi*, onu hatırladı. Sonra bacağı tekrar düştü ve yumuşak bir adımla yürüyüşe geri döndü.

Bu gece vücudunun hatlarına kazınmış bir hüznün vardı, kızın zaman zaman performanslarından tanıdığı bir şey. Bu ona gizli bir çekicilik, göz kırpmasının ve yan gülümsemenin ardına gizlenmiş acıyan bir kırılmalık veriyordu. Sanki hem ilgi odağı olmaya çok ihtiyacı varmış hem de bu ilgiye dayanamıyormuş gibi. Burada başka kimse yoktu ama yine de, şu anda bile bir yıldız gibi görünüyordu, elinde olmadan o kadar parlak yanıyordu ki, hava bile ona çekiliyordu, ay onu aydınlatmak için can atıyordu.

Sydney onu ne kadar süre izlediğini bilmiyordu. Ve sonunda merdivenlerden geri çekilip tekrar yatağına yerleştiğinde, onun yalnız, büyüleyici dansını hala zihninde görebiliyordu, karanlıkta parlayan figürü.

Belki rüyaları bu gece de ona musallat olmuştu.

Sahneye Giriş

Sydney Cossette birçok role girmiş ve birçok kıyafet giymişti. Ancak genellikle arka planda kalan birini oynamak, onu görünmez kılan kıyafetler giyme eğiliminde olduğu anlamına geliyordu - bir otoparkta görevli üniforması, metroda unutulabilir bir kız ya da bir güvenlik görevlisinin sade siyah kıyafeti.

Kostüm balosuna eşdeğer bir kıyafet giymesi gereken bir pop yıldızının koruması değil.

Şimdi odasındaki aynada kendine bakıyor, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Winter'ın konser gecesi için giyeceği kostüm bir geyikti ve iki parçadan oluşan gümüş rengi Oscar de la Renta lame kıyafeti tam ona göreymiş; üst kısmı sırtını beline kadar açıkta bırakıyordu, alt kısmı ise uzun bir etek gibi görünecek kadar kabarık, ışıltılı bir pantolundu. Ayakkabıları lüks koyu gri süetten, aynı sivri uçlu botlardı ve topukları pratik olacak kadar alçaktı. Boynuzları zarıftı, Swarovski kristallerinin sarkan izleriyle kaplıydı ve gözetim çipleriyle yerleştirilmişti. Onlardan daha çok mu rahatsız olduğunu yoksa gurur mu duyduğunu bilmiyordu. Pratik bir boyuttaydılar ve Winter'ın stilistinin gerektiğinde tek bir hareketle çıkarabileceği şekilde saçına tutturduğu bir bant üzerindeydiler ama başlık yine de onu garip hissettiriyordu, gizli ajan olmaktan çok Bambi mankeni gibi.

Yine de göz kamaştırıcı görünüyordu. Kesinlikle şimdiye kadar giydiği en güzel gizli ajan kıyafetiydi. Ve kendine rağmen, bir kalçasını dışarı çıkararak ve başını eğerek ışığın sahte eteğin üzerinde kaymasını görmek için ince bir poz verdi.

Kapısı hafifçe vuruldu ve o tepki veremedi Winter kafasını içeri uzattı. "Arabamız az önce geldi," dedi. "Claire onun-"

Sonra gözleri ona kaydı, duruşunun son parçasını yakaladı ve sözleri yarıda kaldı. Gözlerindeki ışık değişti, yüzünden uzak tutmak için savaşa da bir düzine farklı duygu arasında gidip geldi. Dudakları hafifçe aralandı. Tek bir uzun bakışla onu içine aldı, üstünü ve akan pantolonunu, solgun kollarını ve kemerli boynunu, açıkta kalan sırtını.

Kesinlikle ilk kez dikkatleri üzerine çeken bir şey giymiyordu ama genelde bunu umursamazdı da. En azından şimdi olduğu gibi, çıplak teni Winter'ın bakışlarının yoğunluğu altında hoş bir şekilde karıncalanıyordu.

Onun kıyafetlerine karşı kendi iç tepkisini de beklemiyordu.

O akşam geçireceği yarım düzine kostüm değişikliğinden sadece birini giyiyordu ama bu onun göz kamaştırıcı görüldüğü anlamına gelmiyordu. İçten yakalı gömleği ve ince kravatı ipeksi siyah renkteydi; takım elbisenin kollarıyla birleştirilmiş özel dikim bir pelerini vardı, rengi koyu orman yeşili tonundaydı ve etek uçlarında gümüş işlemeler vardı.

İlk kostümünün teması: gece yarısı.

Bir an için birbirlerine baktılar.

Sonra gözlerini ondan ayırdı ve aynada onun bakışlarıyla buluştu. "İçeri gelebileceğini söyledim mi?" dedi.

Gözlerindeki hipnotize olmuş bakış kayboldu ve ellerini havaya kaldırırken kendine gelir gibi oldu. "Kapınız açıktı," dedi. "Kapıyı çalmadan iyi olduğunuz anlamına geldiğini düşündüm." Sonra yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Yoksa poz verirken yakalandığın için utanıyor musun?"

Aynadan uzaklaşıp ona doğru adım atarken kaşları iyice çatıldı. "Unut gitsin," diye mırıldandı. "Geç kalıyoruz."

Dışarıda, koridorda, hazırlık ekibinin güzellik odasına dönüştürülen diğer yatak odasındaki malzemelerini topladığını hâlâ duyabiliyordu. Şimdi Winter'ın tam karşısında durduğu için, yüz hatlarındaki hafif makyaj tozunu görebiliyordu: ince bir fondöten, zaten koyu olan kaşlarında hafif bir koyulaşma ve göz kapaklarında ay ışığıyla boyanmış gibi ince bir parlaklık.

Belli ki ona çok uzun süre bakmamaya çalışıyordu.

"Eğer yardımı olacaksa," dedi koridorda birlikte yürürlerken, nefesi kulağını ısıtacak şekilde ona doğru eğilerek, "çok güzel görünüyorsun."

Sydney onun samimi mi olduğunu yoksa kendisiyle dalga mı geçtiğini anlayamadı ama yanaklarının kızarmasından önce gözlerini kaçırdığı için memnundu.

Odasından çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken ona "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti, ama kız onun gözlerinin koridorda nasıl gezindiğini fark etti, yerleşmekten korkuyordu. "Her konserden önce olduğumdan daha gergin değilim."

Sydney başını salladı. Havadaki söylenmemiş sözleri, bunun sıradan bir konser olmadığını duyabiliyordu. Ama her nasılsa Winter'ın işin kendisine düşen kısmını aksamadan halledeceğini biliyordu. Öte yandan, bu gece konser alanının hemen dışında yeni onaylanmış bir teslim yerinde bağlantı kurması gereken bir Panacea bağlantısı vardı. Burası daha az ideal bir yerdi, daha kalabalık ve tehlikeye daha yakındı ama belki de etkinliğin kaosu onun lehine işleyebilirdi.

Merdivenlerin tepesine ulaştılar. Yanında Winter ona kolunu uzattı. Kız bir an için ne yapacağını bilemez bir halde ona baktı.

"Ben senin korumanım," dedi orada dururlarken.

"Evet. Ve?"

"Tüm korumalarınızın merdivenlerden inmesine yardım ediyor musunuz?" Kadın ona şüpheyle baktı.

"Bu, benim." Winter ona biraz gülümsedi. "Bak, böyle giyinip seninle arabaya kadar yürümemi bekleyemezsin. Buraya pislik olduğuma dair bir dedikodu başlatmak için gelmedim."

"Eğer yağcılıktan anladığın buysa, bu kadar uzun süre işe yaramasına şaşırdım."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Claire dışarıda beklerken sigortayı attırmadan önce şu kolu al."

Eli Morrison kızının özel doğum günü konseri için Londra'nın kuzeyinde 196 dönümlük bir eğlence kompleksi olan Alexandra Palace'ı kiralamıştı. Gökyüzündeki yağmur bulutlarının arasından mor ve pembe şeritler çizen muhteşem bir gün batımının görkemi altında Sydney bile alaycılığını bir kenara bırakıp mekâna hayranlık duymak zorunda kaldı.

Elbette saray hakkında gerekli araştırmayı yapmıştı; 1873'te inşa edilmiş, ardından yüzyıllar içinde iki kez yanmış ve yeniden inşa edilmiş, bu arada bir müze sergisinden Birinci Dünya Savaşı mülteci merkezine, bir haber istasyonundan bir konser alanına kadar her şeye hizmet etmişti.

Winter'a içeri kadar eşlik etmeye hazırlanırken arabadan ilk o çıktı. Onun yanında Claire dışarı çıktı ve dikkatini sarayın çimenlerinin altında toplanmış olan hayran kalabalığına çevirmeden önce malikâneye kısa bir bakış attı. Bir Grek kraliçesi gibi altın ve beyaz giyinmişti, altın makyajı koyu renk göz kapaklarında parlıyordu.

"Her zaman nasıl öğreniyorlar, asla bilemeyeceğim," diye mırıldandı hayranlarına doğru. Yine de gülümsedi ve Sydney'i dürttü, gözlerinde memnun bir parıltı vardı. "Kötü reklam diye bir şey yoktur, değil mi?"

"Ben söyleyeyim," diye mırıldandı Sydney sahneye bakarken. Sarayın cadde girişinin tam karşısındaki çimenlikte bekleyen binden fazla insan olmalıydı, polis ve kiralık güvenlik önlerinde kol kola girmiş, huzursuz kalabalığın beton barikatları aşmasını engellemeye çalışırken, hepsi de ellerinde pankartlarla hevesle bir araya toplanmıştı. Tezahüratları ritmik bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Morrison'ın bir düzine adamı çoktan gelmiş, arabalarının kapılarının iki yanında iki sıra halinde dizilmiş, sarayın girişine giden basamakları çıkan kırmızı halı boyunca onlara eşlik etmeye hazır bekliyorlardı.

Sydney arkalarında sıralanan ve çok sayıda başka ünlüyü, zengin seçkinleri ve özel davetlileri taşıyan siyah sedanlara dikkat etti. Bu gece sadece davetli listesinin önemine bağlı olarak haberlere konu olacaktı.

Bir saniye sonra Winter nihayet pelerini arkasında dalgalanarak arabadan çıktı ve hayranlarına el salladı. Kalabalık patladı, bir dalga gibi ilerledi. Polis hattı geri itildikçe dalgalandı.

Sydney ona kolunu uzatırken, "Burada tam bir isyana neden olacaksın," dedi.

Güçlkle zaptedilen kitlenin görüntüsü onu korkuttuysa bile bunu yüzüne yansıtmadı. Bunun yerine Sydney'e göz kırparak onu merdivenlerden yukarı, girişin yüksek revakına doğru götürdü. "Ve sabaha kadar dedikoduları tetikliyor olacaksın," diye cevap verdi. "Umarım buna hazırsındır."

Arkalarındaki çığlıklar gecede yankılanırken, Leo ve Dameon kırmızı halı boyunca ilerlerken arabadan inen sıralarına katıldılar. Her adımda kameralar parlıyordu. Sydney tüm bunlar olurken yüzünü asmadı, gözleri Winter'ı koruduğu belli olan alanda geziniyordu. Sarayın iç mekânıyla birlikte içeriye doğru ilerleyen konuk akışını not etmek için mükemmel bir bahaneydi.

Etkinlik için güvenlik kontrolü iç avluda başladı. Ana salona girdiklerinde Sydney alanı kırmızı kadife bir halatın kapladığını ve burada bir sıra güvenlik görevlisinin ana listeye göre konukları kontrol ettiğini gördü. Ayrıca bir metal dedektörü ile çantaları ve vücutları tarayan bir koruma ekibi de vardı.

Sydney'in gözleri güvenlik hattından önce ayrılan daha küçük koridorlara gitti. Sol koridordaki tuvalet, Panacea varlığının paketini bir kez daha almaya çalışmak için gitmesi gereken yerdı. Posta kutusu çok daha ince bir damla olabilirdi ama en azından bu kalabalık o kadar çok önemli insanla doluydu ki kimsenin gözü onun üzerinde olmayacaktı. Buradan çalabilir, sonra da fazla şüphe uyandırmadan içeri girmenin yolunu bulabilirdi.

Ayrıca, Panacea bir şeyleri teslim etmeleri için vasat varlıklar göndermezdi.

Kırmızı halıdaki ilerleyişleri çileden çıkaracak kadar yavaştı. Eli Morrison, bu etkinliğin ne kadar destansı bir doğum günü partisi olacağını kaydetmek amacıyla yarım düzine muhabiri dış avluya davet etmişti. Winter şimdi kendini kendisine doğru itilen mikrofonlardan kaçarken ve sorulara cevap vermek için durdurulurken buldu.

Sonunda sessiz bir salona girdiler, ardından bir asansörle yeraltındaki, sanatçılar için özel çalışma ve dinlenme alanları olarak tasarlanmış olması gereken bir dizi odaya indiler.

"Ashley, Winter sahne arkasına götürülene kadar onu soyunma odalarına kadar takip et," diyordu Claire şimdi onlarla birlikte hızlı adımlarla yürürken. Leo ve Dameon'a başıyla selam verdi. "Siz de çocuklar. Uslu durun. Ben yerime oturmak için yukarı çıkıyorum."

Winter arkasından, "Umarım muhteşem bir varisin yanına oturursun," diye seslendi. "Ve o da seni güzel bir randevuya çıkarır."

Winter'a parmağıyla şakacı bir işaret yapacak kadar arkasını döndü ve sonra insan selinin içinde kayboldu.

Hazırlık odalarına vardıklarında Dameon ve Leo çoktan setin bir kısmının üzerinden geçiyordu. Sydney, Winter'ın arkadaşlarını selamlamaya başlıyor, hazırlık ekibi üzerine çullanırken içeriden gelen bir espriye gülüyordu.

Ekibin aslında onu *soymaya başladığını* fark etmesi bir saniyesini aldı; pelerin ceketini çıkarıp yaka gömleğinin düğmelerini açarak onu sahne kıyafetlerinden ilkinde dönüştürmeye başladılar.

Soyunuyorum.

Sydney hemen gözlerini kaçırdı ama adamın vücudunu görmeden önce değil. Bir dansçı gibi yapılıydı, zayıf ve güçlüydü, kollarını iki yana açtığında kasları ışığın altında oynuyordu.

Sonra tasarımcılardan biri kemerini çözmeye başladı, pantolonunu değiştirmeye hazırlanıyordu. Sydney artık tuvalete gitme zamanının geldiğine karar verdi.

Morrison'ın adamlarından ikisi antrenman odasının girişinde durmuş, Sydney çıkarken onu izliyorlardı ama Sydney onlara "banyo" diye mırıldandı ve hemen ilgilerini kaybeder gibi oldular, dikkatleri etraflarındaki kaostan içinde olup biten binlerce başka küçük şeye kaydı. Sydney bunu memnuniyetle not etti; Eli'nin kendisiyle ilgili ilk şüpheleri sadece tribünlere oynamaktan ibaretti. Belki de onu resmen çıkarları olan bir korumadan başka bir şey olarak görmüyordu.

Koridorda ilerledi ve güvenlik hattının ötesinde tuvaletlere doğru yol aldı. İçeri girdiğinde Panacea'nın temas ettiği kişinin bıraktığı izi rahatlayarak fark etti; son kabinin kapısında kırmızı bir ruj lekesi vardı. Ruj bir mendille sildi, kendini içeri kilitledi, sonra tuvaletin su haznesinin kapağını kaldırdı.

Paket o kadar inceydi ki, nereye bakacağını bilmeyen biri tankın içine yapıştırılmış gri plastiği fark edemeyebilirdi. Sydney yan tarafındaki oyuğu yokladı, sonra paketi yavaşça tanktan ayırdı ve tırnağıyla üst kısmından yavaşça açtı. Ambalaj hiç ses çıkarmadan açıldı.

İçinde Niall'dan gelen eşyalar vardı. Winter'ın küpeleri, sahnede takacaklarının aynısıydı. Yılan yüzük. Birkaç şey daha vardı: ucuna kör edici bir flaş takılmış ince bir kalem, gizli iğne bıçağıyla donatılmış otel armasası iğnesi ve takip ve izleme için Panacea yazılımı yüklenmiş yeni telefonlar.

Son olarak, paketin iç astarına karalanmış küçük bir sembol gördü. Durakladı, sonra daha yakından baktı.

Üzerinde hançer gibi çizilmiş bir haç bulunan bir kalp karalamasıydı.

Gözlerini devirdi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bu paketi onun için bırakan Panacea ajanı, bir zamanlar birlikte çalıştığı, kısa bir kaçamak yaptığı bir ajandı.

Başını iki yana salladı. Belki de geçmişinden tanıdık bir işaret almak iyi şanstı. Belki de bu görev şu andan itibaren doğru gitmeye başlayacaktı.

O

Telefonunu değiştirdi, ardından pantolonunun bel kısmına dikilmiş küçük, gizli bir cep açtı ve eşyaları içine attı. Tekrar yerine taktığında, eşyalar kabaran kumaşın içinde kayboluyor, i kısımdaki gözetleme önleyici ağdan izi srlemediyordu.

Banyoya başka biri girdi. Topuk sesleri fayanslarda yankılandı. Sydney sifonu bir kez çekti ve sifonun sesinin, paketi küçük parçalara ayırırken çıkardığı sesi bastırmasına izin verdi.

Sonra dışarı ıktı.

Ve Penelope Morrison'a rastladım.

Olmadığından Daha Benzer

Penelope onu görünce lavaboların yanında irkildi. Kız çoktan kostümünü giymişti; ışığın altında parıldayan siyah beyaz bir elbise ve güneş çemberi ile ay hilalini birleştiren gümüş ve altın rengi zarif bir başlık. Kulağının yanında mücevherli bir saç tokası parlıyordu.

Bu banyo güvenlik alanının dışındaydı; Sydney buraya bilerek gelmişti, soran herkese çizginin ötesindeki kalabalık odalardan daha özel bir yer aradığını bahane etmeye hazırdı.

Penelope'nin burada ne işi vardı?

Penelope ona göz kırptı ve hızla başka tarafa baktı. Sydney kızın hıçkıra hıçkıra ağladığını hemen anladı; gözleri hâlâ kırmızıydı ve makyajının kenarları hafifçe lekelenmişti.

Sydney ona güven verici bir gülümseme verdi ve hiçbir şey fark etmemiş gibi davrandı.

"Sen Winter Young'ın korumasısın, değil mi?" Penelope bir anlık tereddütten sonra aynadan Sydney'e kocaman gözleriyle bakarak konuştu. "Ashley mi?"

"Evet, Bayan Morrison," dedi Sydney ellerini masanın yanında yıkarken. Kız

ım. "Babamın ekibine burada olduğumu söylemeyeceksin, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Ben Bay Young'ın idarecisiyim hanımefendi, sizin değil."

Bunun üzerine Penelope rahatlamış görünüyordu. Küçük bir nefes kaçı. "Teşekkürler," dedi alaycı bir kahkaha atarak ve makyajının köşelerini düzeltmeye geri döndü. "Sadece onlardan kaçmaya çalışıyorum." Durakladı, sonra Ashley'nin elbisesine gülümsedi. "Bu arada harika görünüyorsun. Boynuzlarına bayıldım."

"Teşekkür ederim." Sydney ellerini yıkarken gözlerini yere indirmeye dikkat etti, duruşu neredeyse itaatkârdı. "Sadece Bay Morrison'ın korumaların temaya uygun olması yönündeki talimatlarını uyguluyorum."

"Aslında bu benim talimatımdı." Penelope ona mahcup bir sırıtış attı. "Babamın siyah takım elbiseli yüz adamının partimin görüntüsünü bozmasını istemedim. Beni geriyorlar. Bu işe bulaştığın için üzgünüm, kulağa iğrenç geldiğini biliyorum."

Sydney biraz güldü. "Bana giyinmek için bir bahane verdiğin için özür dilemene gerek yok."

Bunun üzerine gözlerinde bir an önceki hüznünü yarıp geçen hevesli bir ışık belirdi. "Winter da şimdiden giyindi mi?"

"Şu anda onu hazırlıyorlar," dedi Sydney ona göz kırparak. "Heyecanlı olmalısın."

Penelope nefesini içine çekti ve gülümsemesini engelleyemeyerek utangaç bir şekilde gözlerini indirdi. "Bu doğum gününün en güzel yanı o," diye itiraf etti.

Sydney kıza karşı bir acıma duygusu hissetti. Olayın yıldızına bakılırsa, kutlama konusunda pek de coşkulu görünmüyordu. Penelope'nin kapana kısılmış bir kuş gibi endişeyle etrafına bakınması Sydney'e kendi geçmişini, kaçamayacağı bir hayatı yaşıyormuş gibi hissetmesini hatırlattı.

En azından Sydney babasının kim olduğu gerçeğini biliyordu.

Zavallı zengin insanlar, dedi kendi kendine alaycı bir şekilde. Kızın bir tutam saçı kafasına sarmasını izledi, sonra kapıya baktı.

"Biliyor musun," dedi Sydney, "eğer babanın muhafızlarından bazılarıyla karşılaşsam, onlara başka bir yerde olduğunu söyleyebilirim. Kendine biraz daha zaman ayırırsın."

Penelope ellerini kurulamak için bir havlu aldı. "Teklif etmen büyük incelik," dedi ona minnettar bir bakış atarak.

Sydney omuz silkti. "Ben de babalardan saklanmaya alışkınım," diye cevap verdi.

Bu küçük parçasını Penelope'yle bir taktik olarak, kızın güvenini kazanmanın bir parçası olarak paylaşmıştı. Ama Penelope'nin empati dolu gözlerinin kendisine dönmesi o kadar gerçektir ki Sydney bir parça utanç hissetti.

Penelope ona küçük, hüznü bir gülümseme verdi. "O zaman biz aynıyız," dedi. Değildiler elbette, gerçekten değillerdi. Penelope'nin babası bir milyarderdi.

Kendi babası bir mezbahada saatte yedi dolar kazanıyordu. Ama Sydney yine de başını salladı, bağ kurma fırsatından yararlandı.

"Daha çok benziyor," diye cevap vermeye karar verdi.

Penelope başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim," dedi kibarca, sesi öncekinden daha da küçük ve çekingendi. "Ama buna gerek yok. Konser başlamadan önce babama bir hediye vermem gerekiyor, zaten konserden sonra da buralarda olmayacak. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Sydney başını salladı. Demek ki aralarındaki gerginliğin altında, hafif de olsa hâlâ biraz sevgi vardı. Penelope'nin konuşmasındaki duraklamalardan bunu duyabiliyordu, sanki kendisi de kabul etmek istemiyormuş gibi.

"Umarım partinizin geri kalanında eğlenirsiniz, Bayan Morrison," dedi.

"Lütfen bana Penelope deyin." Sydney'e gülümsedi. "Sadece babamın "Gardiyanlar *Bayan Morrison* diyor."

Sydney de gülümsedi. "Penelope, o zaman."

Penelope banyodan çıkmak için döndüğünde Sydney kızın bileğindeki küçük dövmeyi fark etti. İlk bakışta hatalı bir çizgi gibi görünüyordu. Sydney'in bunun İtalyanca olduğunu anlaması ve kafasında tercüme etmesi bir saniye sürdü.

Kalp geniş ve derindir.

Zihni Penelope hakkında bildiği her şeyi gözden geçirdi. Eli birçok kuşaktan İngiliz'di. Ama annesi, Eli ile kısa bir süre evli kalmış ve Penelope üç yaşındayken boşanmış İtalyan bir kadındı. Annesi hakkında çok az bilgi vardı, özellikle de boşandıktan sonra... İtalya'ya döndüğü ve yıllar sonra bir hastalıktan öldüğü söyleniyordu.

Sydney bu ifade hakkında şu ya da bu şekilde bir yargıya varamıyordu. Belki de annesinin sık sık kullandığı bir deyimdi. Belki de Sydney'in aşına olmadığı bir İtalyan deyişiydi.

Sonra Penelope banyo kapısından çıkıp Sydney'i yalnız bıraktı.

Sydney'in eli belinin kenarına dokunarak gizli cebindeki paketin ağırlığını kontrol etti. Sonra o da dışarı çıktı ve güvenlik kuyruğundan geçerken başını öne eğdi. Penelope'nin yüzüne kazınan hüznün aklından çıkmıyordu.

Eli Morrison kızının hayatını ne kadar kontrol ediyordu?

Her neyse, Winter'ın kullanması için yeterliydi. Ve biraz şansla, Penelope babasının yasadışı imparatorluğunu çatlatan kama olabilirdi.

Süperstar ve Kodaman

Dışarı çıkmaları için çağrı geldiğinde, Sydney Winter'ın yanında yerini aldı ve onu ve dansçılarını özel bir koridordan tiyatronun sahne arkası kapısına doğru götürdüler.

Şimdiye kadar tamamen sahne kişiliğine dönüşmüştü; ilk performans kıyafeti, ışık altında renk değiştiriyormuş gibi görünen akan gümüşten bir kıyafetti. Yüzündeki hafif makyaj parıltısı onu büyüleyici bir ışıltıya bürümüştü. Yürüyüşünde yeni bir yumuşaklık, yürüyüşünde taze bir güven, Leo'ya bir şaka yaptığında ve çocuk karşılığında güldüğünde sesinde yaramaz bir tını vardı. Sydney etkilenmekten kendini alamadı. Sanki tanıdığı gerçek bir insan ortadan kaybolmuş, geride sadece bir fikir bırakmıştı.

Dar koridorun sonuna ulaştıklarında onları bir asansör bekliyordu. Asansörün önünde Eli'nin korumaları duruyordu ve Sydney'in yoluna çıktılar. Sydney içgüdüsel olarak gerildiğini hissetti.

"Kendi muhafızlarımız," dedi Leo coşkuyla. "Şu kraliyet muamelesine bakın."

En yakındaki Sydney'e başını salladı. "Onlara buradan itibaren tek tek eşlik edeceğiz," dedi. "Şimdi seyirciler arasındaki yerinize geçebilirsiniz, Bayan Miller."

Sydney Winter'a kısa bir bakış attı. Şimdiden o, Leo ve Dameon, Eli'nin idarecilerinden biriyle eşleştirilmişti.

Leo şüpheli bir bakışla korumasına baktı. "Bizimle dans etmek için de mi sahneye çıkıyorsun?" diye takıldı.

Adam tedirgin bir şekilde başını çevirene kadar taş suratlı bir şekilde ona baktı. "Yani, insan gibi birine benziyorsun," diye mırıldandı.

Sydney tereddüt etti. En fazla bu kadar ileri gidebilirdi.

Adamlara başıyla selam verdi ve Winter'dan bir adım uzaklaştı. Winter da ona başını salladı. Winter ona bakarken, sahne kişiliği yerini bir an için kendine bıraktı.

İyi olacağım, der gibiydi gözleri.

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra muhafıza döndü. "İyi," dedi.

Leo küçük asansöre ilk giren oldu, bakıcısı da onun yanındaydı. Onlara gergin bir gülümseme verdi. "Hepinizle eğlenenin olduğu yerde görüşürüz," dedi. Sonra kapılar üzerine kapandı.

Sırada Dameon vardı. Sonunda Winter yeni muhafızıyla birlikte içeri girdi. Kapılar üzerine kapanırken Sydney son bir kez onun bakışlarıyla karşılaştı.

Ona hızlıca sıırttı. "Gösterinin tadını çıkarın," dedi.

Sonra da gitti.

Tiyatronun ön girişine doğru ilerledi, bu kapıdan da davetlilerin geri kalanı geçiyordu.

Birçoğunu ya haberlerden ya da zengin ve güçlü kişiler hakkındaki genel bilgilerinden tanıyordu. Başka gençler de vardı, muhtemelen Penelope'nin arkadaşları ve tanıdıkları, vakıf fonu çocukları. Diğerleri de Panacea'da geçirdiği zamanlardan tanıdığı insanlardı - Eli ile yakın çalışan insanlar, MI6'dan yöneticiler, diğer Avrupa ülkelerinden diplomatlar. Hepsine olan yakınlığı tenini karıncalandırıyordu.

Burada havada bir tehlike kokusu vardı.

Tiyatro salonunun girişinde bir güvenlik görevlisi ona adını ve kimliğini sordu, ardından kartını bir okuyucuya okuttu. Ekran yeşil renkte yanıp söndü. Konuk listesindeydi.

İçerideki alan devasa boyutlardaydı ve loş bir şekilde spot ışıklarla aydınlatılmıştı. Winter'ın sahnesi sürpriz bir şekilde salonun diğer ucundaki orijinal sahneye değil, dev odanın tam ortasına, yükseltilmiş, dairesel bir kürsünün üzerine kurulmuştu. Böylece herkes onu her açıdan görebilecekti.

Yukarı baktı. Kürsünün üzerine yeni bir kanca ve salıncak sistemi ile yuvarlak sahnenin etrafına düzenli aralıklarla yerleştirilmiş bir dizi küçük siyah makine yerleştirilmişti.

Sydney kürsünün etrafında toplanan insanların oluşturduğu ön çembere doğru ilerledi ve yerini buldu. Etrafındaki izleyicilere baktı.

Claire ön sırada durmuş, kibarca başını sallayan Penelope ile hararetli bir şekilde konuşuyordu. Sydney, Penelope'nin evde kendilerini karşıladıklarında tanıdığı diğer iki korumasını fark etti.

Sonra Eli Morrison'ın yanlarında, neredeyse tam karşısında oturduğunu gördü, yüzü gölgelerle kaplanmıştı. Aralarına karışmış olması önemli değildi. Sydney'in kafasındaki alarmları tetikleyen türden bir varlığı vardı. Diğerlerinin onun etrafında nasıl davrandığını fark etti; Eli bir soru sormak için döndüğünde, hemen yanında oturan iki iş arkadaşının başlarını hızla nasıl salladıklarını ve o konuşmasa bile, sanki bir işareti kaçırmaktan korkuyormuş gibi vücutlarının ona doğru nasıl eğildiğini. Eli güldüğünde sıcak, cömert bir ses çıkarırdı ama diğerleri böyle tepki vermezdi. Sanki ses diğerlerine ulaşamıyormuş gibi, vücutları kaskatı kesilmiş bir halde gergin bir şekilde gülüyorlardı.

Sanki adam bir an onlarla şakalaşıp bir an sonra ortadan kaybolmalarını ayarlayabiliyormuş gibi. Belki de buna daha önce tanık olmuşlardı.

Ara sıra, etraflarındaki gürültünün arasından onların mırıltılarını parça parça duyabiliyordu. Eli'nin yatırım fonlarından biriyle ilgili anlaşmalar. Sıra dışı bir şey değildi.

Sonra neredeyse tam önünde oturan üçüncü kişiyi tanıdı. Connor Doherty'ydi.

Connor Doherty, Niall'ın Eli'nin tüm iş finansmanı ile ilgilendiğini söylediği genç adam, Eli'nin halka açık toplantılarının neredeyse tamamına katılmamasıyla ün salmıştı. Penelope ile ilişkisi olma ihtimali olan. Eli'ı alaşağı etmek için biletleri oydu.

Sydney'in tüm içgüdüleri, sanki az önce nadir bir hayvan görmüş gibi adama odaklandı. İlk bakışta alçakgönüllü biriydi, zayıf ve incedi, duruşu yirmili yaşlarının ortasındaki bir adamın olması gerekenden biraz daha yıpratıcıydı, bir insanın giyebileceği en sade kıyafeti giymişti - standart siyah takım elbise ve kravat, küçük, dar yüzünde süslenmemiş siyah bir göz maskesi. Kalabalığa karışan türden bir insandı.

Sydney'nin gözleri adamın ellerine gitti. Orada Panacea'nın güvendiği pahalı zevkin tek ipuçlarını gördü: Rolex saat, kalın bir platin bilezik, elmaslarla süslü yüzükler. Eli'ye doğru eğildi ve ne dediğini anlayamadığı alçak bir sesle onunla konuştu.

Alan tamamen karardığında onun dudaklarını okumanın tam ortasındaydı. Kürsünün etrafındaki makinelerden çıkan sis koltukların arasından sızmaya başlamış, botlarını örtmüş ve arenadaki koltukların her sırasına yerleştirilmiş hoparlörlerden ilk müzik sesleri gelmeye başlamıştı. Sydney başını tavana çevirdiğinde, artık bir yıldız tabakasının göz kırptığını görebiliyordu.

Kürsüde, buz mavisi ışıklar tüm sahneyi aydınlatıyor ve sahnenin altından yükselen, dizlerinin üzerine çökmüş bir silueti öne çıkarıyordu. Winter ortaya çıktığında seyirciler bir alkış tufanı kopardı.

Bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı; üzerinde, kuş olduğu izlenimi veren, birbirine dolanmış dallardan ve uzun ak balıkçıl tüylerinden oluşan ışıltılı bir başlık vardı. Siyah saçlarına gümüş simler serpilmişti ve parmaklarında ince yüzükler parlıyordu. Beyaz ipek bir eşarp gözlerini bağlıyor, kolları ve bacakları metal ve deri ile bağlanmıştı. Kürsünün etrafında parmaklıklardan oluşan bir kuş kafesi onu çevreleyecek şekilde yükseliyordu.

Müzik başladı ve heyecan kalabalığının içinde dalgalandı. Yakınlarda, Penelope nefesini sertçe içine çekti ve öne doğru eğildi, gözleri tamamen ona kilitlendi.

Kuşu kilitlediler, onu derinlere kilitlediler.

Unutulmaz parçanın sesi odayı doldururken Winter dansına başladı. Her ağır vuruşta bağlarından kurtulmak için hareket ediyordu. Bilekleri kayışlara karşı büküldü ve gerildi. Ellerinden biri bir hareket yaptı ve sanki malzemenin içinden geçmiş gibi, açıklanamaz bir şekilde kayıştan dışarı fırladı.

Sydney gözlerini kırıştırdı. Panacea'da, bağlardan kurtulmanın bir düzine farklı yolunu öğrenmişti. Winter'ın bağlarına bir kez bakmış ve bundan kendi başına kurtulmasının mümkün olmadığını anlamıştı, *gerçekten anlamıştı*. Yine de burada, onun tam olarak bunu yaptığına tanık oluyordu. Elleri havadan yapılmış gibi görünüyordu, öyle ki bir kelepçeden ses çıkarmadan kayıyordu.

Kelepçeler ve bağlar özellikle bu performans için yapılmış olmalı, diye hatırlattı kendine. Sadece bir göz hilesi.

Winter başının arkası kürsünün zeminine değene kadar eğildi. Bağlı olan ikinci kolunu yukarı doğru uzattı, böylece tüm metal kelepçeler

ışıkta açıkça görülebiliyordu. Ritim tekrar düştüğünde bileğini çevirdi ve Sydney bir kez daha şaşkınlıkla onun bağlarından kurtuluşunu izledi. Yere düştüler. Bir başka yumuşak hareketle ağzındaki tıkaçı ve gözlerindeki bağı çıkardı. Seyirciler onaylayarak nefeslerini tuttular.

Beni kilitlediler, ama ben kaçtım, kaçtım

Winter ayağa kalktı. Müzikle aynı anda döndü ve geriye doğru kavis çizdi. Bir bacağı ve ayak bileği bağlardan kurtuldu. Sonra diğeri. Bunu yaparken gömleğini çıkardı ve şok edici bir saniyeliğine çıplak üst bedenini ortaya çıkardı, ardından gömleği ters çevirip tek bir hareketle tekrar giyerek kobalt mavisi ipeği ortaya çıkardı. Aynı anda pantolonu da aynı koyu mavi tonda bir alt katmana doğru açıldı. Artık bir kuştan çok bir okyanusa benziyordu. Seyirciler bir solukta dalgalandı.

Dudaklarında hafif bir tebessümle izleyicilere baktı, başlığı ışıktan parlıyordu.

Sydney görevlerine başlamadan önce Winter'ın bazı performanslarını izlemiş, hareketlerini incelemiş ve onu araştırmak için gereken özeni göstermişti. Ama onu daha önce hiç canlı performans sergilerken görmemişti. Ve o anda, onun hakkındaki tüm küçümseyici düşünceleri aklından uçup gitti.

Bu, alaycı sırıtışı ve hızlı ağzı olan, tartışmayı bırakmadığı çocuk değildi.

Bu süper yıldızdı.

*Onu yakalamaya çalıştılar, ama o havaya dönüştü
Suya dönüştü, seninle benim aramdaki denize*

Şimdi de yedek dansçılar gelmiş, karanlık figürler halinde koridorlardan geçerek sahneye ulaşmışlardı. Sydney hemen Dameon ve Leo'yu seçti. Parçanın nakaratı gök gürültüsünü andıran bir tempoyla başlarken, dansçılar onun etrafında bir düzene girdi ve sonra hepsi hareket halinde senkronize oldu.

Sydney kendine rağmen kalbinin hızla çarptığını hissediyordu.

Beni durdurmaya çalıştılar, ama o kadar yol geldim, o kadar yol

Leo ona sarı ve beyaz çiçeklerden oluşan bir buket fırlattı. Winter onu kaptı ve akıcı bir hareketle sahneden atladı. O Penelope'ye doğru ilerlerken seyirciler sevinçle kıpırdandı, ayrıldı ve öne doğru çekildi. Sahne ışıkları onu takip etti.

Bunca yolu, sadece seni dilemek için geldim.

Ona doğru bir adım attı. Sydney, ışığın altında Penelope'nin içini çekip küçük bir kahkaha attığını gördü.

Sadece mutlu yıllar dilemek için

Seyirciler Winter'ın Penelope için yazdığı şarkı sözlerinde yaptığı bu değişiklik karşısında kahkahalara ve tezahüratlara boğuldu. Ona çiçekleri uzattı. Penelope titreyerek iki eliyle ağzını kapatırken, etrafındaki arkadaşları sevinçle çığlık atıp onu itip kaktılar. Sonra gözlerini ondan ayırmadan buketi aldı. Adam ona yan yan gülümsedi ve müzik bir kez daha değişirken sahneye geri döndü.

Döndüğünde bakışları Sydney'e takıldı.

Sydney, kendisine rağmen, onun dikkati karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. Ona daha önce hiç böyle bakmamıştı - sahne kişiliğine tamamen gömülmüştü, gözlerinde sıcak bir ışık parlıyordu. Bir an için kendini zincirlenmiş gibi hissetti.

Sonra bir anda kürsüye geri döndü ve dansçılarına öfkeli, hızlı tempolu bir parçada eşlik etti. Ritim Sydney'in ayaklarının altındaki zemini salladı. Işıklar kırmızıya dönerek tüm alanı kıızıla boyadı ve ardından görünmez bir kanca Winter'ı sahne zemininden havaya doğru itti. Seyirciler çığlık attı.

Sydney nefesini yavaşça bıraktı. Ne piç kurusu bir çapkındı. Eğer Penelope bundan sonra neşelenmezse, dünyadaki hiçbir şey onun ayaklarını yerden kesemezdi.

Seyircilerin karanlığındaki hafif bir hareket onu tekrar yerine oturttu. Eli Morrison'ın oturduğu kürsüye doğru göz gezdirdi. Connor Doherty ve üçüncü bir adamla birlikte ayağa kalkmıştı. Birkaç kelime daha konuştular.

Sydney yaklaşmak için can atıyordu. Ama Winter'ın birincil koruması olan kendisi şimdi giderse burada çok açık olurdu. Eli'nin adamlarının odanın bir düzine farklı noktasından onu izlediğinden hiç şüphesi yoktu. Bu yüzden tek yapabildiği Eli ve diğerlerine doğru bakışlar fırlatmaktı.

Sonra Connor'ın Eli'ye doğru eğildiğini ve Winter son rutinine geçerken adama bir şeyler mırıldandığını gördü. Gözlerini kısarak adamın dudaklarını okudu ve kelimeleri deşifre edebildi.

"Bu gece olmalı, efendim."

Salon açılıştaki bas vuruşlarıyla sallanırken Eli kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır. Toplantı yarın." Sonra ne dediğini anlayamadığı bazı kelimeler döküldü ağzından.

"Korkarım yapamayız, efendim."

Eli, Sydney'in karşılaştığı en korkutucu adamlardan biriydi ama Connor'ın sessiz, yalvaran bakışlarındaki bir şey onu düşündürüyor gibiydi. Hemen cevap vermedi. Gözleri Winter'ın sahnedeki hareketlerini izledi, sonra kızının silüetine döndü.

Sydney kafasından saniyeleri saydı. *Sekiz, dokuz, on, on bir.*

Sonunda Eli, "O zaman bu gece," dedi.

Sözlerinde bir aciliyet, vücudunda Sydney'in kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden olan bir gerginlik vardı. Planlarında bir dalgalanma gibi hissettiren bir şeyler oluyordu. Yüz ifadesi hiç değişmedi, bakışları da öyle, ama Eli Morrison'ın sözleri zihninde yankılandı, katı ve uğursuz.

Bu gece o zaman.

Yapması gereken bazı işler vardı.

Sahnedeki Karakterler

Winter Young hayatı boyunca yeteri kadar konser sonrası partiye katılmıştı ama böylesine bir partiye hiç katılmadığından oldukça emindi.

Performansı sona erdikten birkaç saat sonra, kendini Penelope ile birlikte Thames Nehri kıyısındaki özel, korumalı bir girişten yeraltına inen devasa bir silindirin içi boyunca kıvrılan merdivenlerden aşağı inerken buldu.

"Aslında Brunel'in Thames Tüneli deniyordu," diye açıkladı Penelope ona giderken, bir eli huzursuzca saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyordu. Parmakları yanından geçerken mücevherli saç tokası parlıyordu. "Brunel adında bir adam ve oğlu, büyük bir nehrin altından yeraltına bağlanan ilk tüneli inşa ettiler. Eskiden at arabaları içindi, sonra da trenler için. Babam birkaç yıl önce restorasyonunu finanse ederek bir sergi alanına dönüştürdü."

Kolunu sıkı ve gergin bir şekilde kavıyordu ve ara sıra titrediğini hissedebiliyordu. Babası burada ensesinde değildi ama varlığı hâlâ bu partinin her ayrıntısında belirliyordu. Yine de ilk tanıştıklarından beri en konuşkan olduğu andı.

Sydney'in arkasında olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Arkadaşlarından hiçbirinin burada olmayacağını bilmek garip hissettiriyordu. Dameon rahatsız görünmüyordu, kendi başına partiye gitmek için şehre gitmekten memnundu ama Leo gösterilerinden sonra alışılmadık derecede sessizdi, Winter'ın sarayın arkasındaki partiye gitmek için hazırlanmasını tek kelime etmeden izlemişti. "Kendini iyi hissediyor mu?" Winter Claire'in önünde dururken mırıldandı Eli'in arabalarından biri.

Claire ona, "Oğulların için endişelenme," demişti. "Onlar kendi eğlencelerini yaşayacaklar." Sonra da ona cesaretlendirici bir *aferrin* bakışı atmıştı!

onu göndermeden önce.

Şimdi sadece Sydney onun iki adım gerisinden aşağı iniyordu, gümüş pantolonu her hareketinde kumaşın parıltısıyla bacaklarında sallanıyordu.

Kalp atışlarını hızlandırdı. Kıyafetindeki parıltı, performansı sırasında birkaç kez dikkatini dağıtmıştı. Belki de Panacea görünüşünü abartmıştı. Daha sonra onu yakalayıp cebine otel armasını iğnesini soktuğunda, verdiği cevapta kendini bir ritim atlarken, dili dolanırken bulmuştu.

"Korunmanız için," demişti.

İğne Panacea'nın onlar için bıraktığı şeyin bir parçası olmalıydı, bu da Sydney'in paketi başarıyla aldığı anlamına geliyordu.

Sonra ona yan gözle bir gülümseme fırlattı, sonra da onun yanına geçti. *"Güzel konserdi,"* diye ekledi gözlerini kaçırmadan önce.

Winter'ın bakışları önce ona, sonra da sallanan pantolonunun ışıltılı parlaklığına kaydı. Ağzını açtı, söyleyecek tutarlı bir şeyi olmadığını fark etti ve hemen kapattı. Kadın ona bakma zahmetine bile girmemişti -ki bu da gayet iyiydi. Adamın yüzündeki utancı görmemiş olması daha iyiydi.

Şimdi dikkatini tekrar Penelope'ye yöneltti. "Peki Brunel yarattığı tüneli bu kadar iyi bir partiye dönüştürmeyi biliyor muydu?" dedi.

"Neredeyse," diye yanıtladı Penelope, utangaç bir gülümsemeyi gizlemek için elini ağzına götürerek. "Görünüşe göre bir ulaşım sisteminden daha iyi bir parti yeri olmuş. Büyük açılışta dans eden maymunlar ve akrobatlar olduğunu duydum."

Winter merdivenlerde ilerlerken aşağıya baktı. Akrobatlar kesinlikle hâlâ buradaydı. Şaftın tavanından kalın sarı ipek şeritler sarkıyordu ve bunların içinde bükülmüş, metal merdivenin her iki yanında çeşitli yüksekliklerde dönen kıvrak genç figürler vardı. Onlarla birlikte sarkan uzun, alçak avizeler, kuyunun duvarlarına bir ışık ve gölge kaleydoskopu yansıtıyordu. Müziğin gümbürtüsü mekânın her yerinde yankılanıyordu ve gökyüzüne baktığında, yıldızlı bir gökyüzünün kristal ampullerinin tavandan parıldadığını gördü.

Merdivenlerin dibinde, küçük izleyici kümesinin soluk soluğa kalmasına neden olan, bir çemberin içinden alev üfleyen bir ateşçinin yanından geçtiler. Eski tren tünellerine doğru uzanan shaftın kenarları boyunca dükkanlar ve tezgahlar kurulmuştu; bar arabaları, yiyecek istasyonları ve masalar vardı

altın hediye antalalarıyla kaplı. Servis elemanları ellerinde gümüş tepsilerle dolaşıyor, ısırik büyüklüğünde samosalar ve tuzlu turtalar, minik fincanlarda patates kızartmaları ve üzerine biber yağı gezdirilmiş köfte tabakları taşıyorlardı.

Sydney'e tekrar baktığında, onun alanı taradığını, gözlerinin bir standdan diğetine geçtiğini ve yüzünde temkinli bir kaş çatma olduğunu fark etti. Sanki tipik bir korumaymış gibi.

Winter parmağındaki yılan yüzüğü boş yere çevirdi. Gözleri bütün akşam boyunca sürekli onu aramıştı. Eli tekrar yanına düştüğünde, cebinin gizli bir yerine dikilmiş küçük toksin şişesine çarptı. İntihar içkisi, görevlerini hatırlatan bir şeydi. Nefesi kesildi ve onu zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Şaftın zeminine iner inmez bir kargaşa yarattılar. Saniyeler sonra, etraflarında bir halka oluşturacak şekilde toplanmış, hevesli yüzler ve sıkılmayı bekleyen uzanmış ellerle dolu bir küme oluşmuştu. Penelope'ye "*Mutlu Yıllar!*" tezahüratları. Winter, hayranlarının her birine nezaketle gülümserken ve etraflarındaki halka büyürken onunla birlikte geride kaldı.

"Winter Young mı?" diye bağırdı içlerinden biri.

Bir diğeri genişçe gülümsedi. "Hiç böyle bir performans görmemiştim," diye nefes aldı, gözleri ona sabitlenmişti. "Dans pistinde bize bu hareketlerden bazılarını öğretmek zorunda kalacaksın."

Penelope Winter'ın kolunu sıkıca kavrarken kıza kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Kendi süper yıldızını bul," dedi.

"Winter! Winter Young!"

İsmi etrafındaki bir yarıçapta yankılandı. Aralarında Eli Morrison'ın güvenlik görevlilerinden birkaçı yürüyor, devasa varlıklarıyla büyüyen kalabalığı sakın bir şekilde yönlendiriyorlardı.

Winter, Sydney'nin kendi yanına yaklaştığını hissetti. Ona baktığında, Sydney neredeyse ona yaslanmış, yaklaşan insanları dikkatle izliyordu. Rahat edemeyecek kadar yaklaşan genç bir adama ters ters baktı, sonra aralarına girdi ve sadece ona doğru yürüyerek misafiri sürekli geri itti. Adam gözlerinde şaşkın bir suçluluk ifadesiyle geri çekildi.

Winter bu manzara karşısında biraz gülmek istedi. Sydney gizli ajan olmasaydı, gerçekten de etkili bir koruma olarak kariyer yapabilirdi.

Etraflarında dalgalı bir daire çizen güvenlik görevlileriyle birlikte kalabalık insan kümesinden dışarıya doğru ilerlediler.

Penelope Winter'a skandal yaratan bir sırtışla, "Korumanız az önce Orange-Nassau Prensi'ni itti," dedi.

Winter kaşlarını kaldırarak, "Ekselanslarına daha sonra özürlerimi iletacağım," dedi.

Başının üzerinden Sydney'le kısa bir süre göz göze geldi. İkisi birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Görmeleri gereken kişiden hâlâ bir iz yoktu -Connor Doherty. Belki de böyle partilere katılmıyordu. Adamın adından söz etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Kısa süre içinde Penelope'nin birkaç arkadaşıyla daha tanıştılar. Müzik değişti, tempo yavaş ve boğucu bir şeye dönüştü ve pistin açık bir alanı diğer çiftlerle dolunca, Winter Penelope'yi dansa kaldırdı. Nihayet burada etraflarındaki kalabalık biraz dağılmıştı ama yine de odanın her yerinden insanların onlara uzun bakışlar fırlattığını görebiliyordu. Alışık olmadığı bir şey değildi.

Sydney onlara yer açmak için dans pistinden kayarak duvarın yanındaki bir köşeye geçti. Gözleri hâlâ onların her hareketini takip ediyordu. Winter her döndüklerinde onun bakışlarını yakaladığını fark etti.

"Evet, Bayan Morrison," dedi müziğe ayak uydurduklarında, "bana not verin. Birden ona kadar bir ölçekte, doğum günü performansınız için nasıl puan verdim?"

Penelope, adamın loş ışıktaki fark edebileceği kadar kızardı. "On en yüksek mi yoksa en düşük mü?"

"On, hayatının en iyi tatiline çıkmak olurdu."

Gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü. "O zaman dokuz alırsın."

"Dokuz!" Winter yüzünde yaralı bir şok ifadesiyle itti. "Hayatının en iyi tatili kadar iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Penelope gülerken bir eliyle ağzını kapattı. Gözleri utangaç bir şekilde aşağıya döndü. "Sadece çok kısa olduğu için bir puan kırıldı."

Elini kızın sırtının küçük kısmına koydu. "Yeterince adil."

Hoş bir sessizlik içinde bir süre daha dans ettiler. Winter çevresindekilerin kendisini şaşırtmasına izin verdi. Ama Penelope onun şaşkınlığından memnun görünmek yerine tekrar geri çekilir gibi oldu, adımlarındaki o sertlik geri geldi. Winter tekrar ona baktı.

"Yanlış anlamayın," dedi yaklaşıp sesini alçaltarak. "Ama sana küçük bir değerlendirme önersem sorun olur mu?"

"Ne?"

"Bir şey fark ettim."

"Neymiş o?"

"Dans adımlarında gerginlik var." Onu biraz geriye çekti ve onunla birlikte döndü. "Yana doğru hareket ettiğinde, gördün mü? Sanki harekete direniyorsun."

Tekrar kızardı, bu sefer utanmıştı. "Özür dilerim. Senin yanında biraz gerginim."

Kollarında hafifçe titrediğini hissedebiliyordu. "Kariyerimin başlarında ben de aynı şeyi yapardım," diye onu rahatlattı. "Fark etmemin tek nedeni buydu. Koreografım bu yüzden sürekli başımın etini yerdı."

Bunun üzerine onun bakışlarını tamamen karşıladı. "Sakın bana Winter Young'ın sahneden korktuğunu söyleme."

"Oh, dehşete düştüm. Eskiden tıklım tıklım dolu bir stadyumun önünde sahneye çıkmadan önce titrerdim. Koreografımı çıldırtırdı. Bu yüzden öğrendiğim ilk şey rahatmışım gibi davranmak oldu. Çoğu insana rahat görünüyordum. Ama sertliğin orada olduğunu biliyordum." Sessizleşti, sonra onu inceledi. "Bazen bir insanı tanımak için gergin bir insan olmak gerekir."

Gülümsemesi kederli bir renk aldı ve sanki onaylandığı için minnettarmış gibi ona doğru biraz rahatladığını hissetti. "Özür dilerim," diye kekelemeye başladı, "öyle olmak istememiştim-"

"İnsan doğum gününde asla üzülmemeli," diye cevap verdi Winter ve tekrar güldü. Sydney'den ve bir haftalık eğitimlerinden aldığı dersler Winter'ın aklından geçti. *Her zaman etrafındaki insanların sana güvenmesini sağla.*

"Seni başkalarının varlığında da bu kadar bilinçli hisseden biri olarak düşünmemiştim," dedi sonunda. Bunu söyleme şekliyle, etraflarındaki kalabalığı değil, tek bir kişinin görünmez, her yerde hazır ve nazır elini kastetmişti.

"Babandan bahsediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ona küçük bir gülümseme verdi ve Eli'nin güvenliğinin onları duvarların arkasından izlediğini açıkça görebileceği şekilde onunla birlikte döndü. "Sürekli izlendiğin için kendini bitkin hissetmiyor musun?" diye mırıldandı.

Winter Sydney'e anlamlı bir bakış fırlattı ve Sydney'in elbisesinin loş ışıktaki yansıması karşısında bir an için dikkatinin dağıldığını fark etti.

"Bununla mı? Son derece yorucu. Ama en azından iyi bir arkadaşla birlikteyim."

Penelope gözlerinde yeni bir ifadeyle ona baktı. Konuşmalarındaki bir şey omuzlarını gevşetmiş, ayak hareketlerine biraz olsun rahatlık getirmişti. Sanki kendisiyle akraba bir ruh bulmuştu.

"O zaman daha az meraklı gözün olduğu bir yere gidelim." Bir an durakladı ve onun elini tuttu. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

Gülümsemesini engellemek için dudağını ısırarak onu nazikçe kendine çekti. "Korumanın seni affedeceğine söz veriyorum."

İçgüdüsel olarak, gidişini izleyen Sydney'e baktı ve ona yerinde kalmasını söylemek için başını hafifçe bir kez çevirdi. Sydney de hemen anlayarak başını salladı. Ama gözlerini kaçırdığında, onunla konuşmaya çalışan bir adam fark etti; beyaz takım elbiseli ve oldukça cafcacı bir silindir şapkalı, iyi giyimli bir adam. Penelope'yle birlikte katın diğer tarafına ulaşmadan önce Sydney'in ona dikkatli bir gülümseme ve kısa bir cevap verdiğini gördü.

Onu partinin kenarlarında sıralanan ana masalara ya da yanlarından geçerken onlara el sallayan misafir kümelerine doğru götürmedi. Bunun yerine onu merdivenlerin yanından geçirdi ve daha önce kapatılmış olan bir tünelden geçerek mekânın gölgeli bir bölümüne götürdü. Muhafızlar bir an bile tereddüt etmeden onlar için kenara çekildi.

Winter, Sydney'i tamamen geride bıraktığının farkına vardığında zihnindeki uyarı vızıltısını hissedebiliyordu. Sanki ilk kez onsuz bir ödül törenine katılıyormuş gibi Claire'i neredeyse kulağında duyabiliyor, onun sırtını sıvazladığını hissedebiliyordu.

İstediğin kadar korkabilirsin. Sadece bunu kameraya göstermeye cesaret etme.

Bu yüzden kaslarını gevşek ve gülümsemesini rahat tuttu, dikkatini merak içinde etraflarındaki tünele odakladı.

"Londra sokaklarının altında düzinelerce terk edilmiş tünel var," dedi Penelope ona giderken. "Bu onların boş olduğu anlamına gelmiyor."

Sonra geçidin diğer ucuna ulaştı, orada bir muhafız kenara çekildi ve onlar için kapıyı açtı.

Bir gürültü ve ışık patlaması Winter'a çarptı.

İçeride başka masa ve sandalyeler dizilmiş, duman ve müzikle puslu bir hava vardı. Buradaki müşteriler Penelope'nin arkadaşlarına pek benzemiyordu.

-zengin gençlerin ana parti alanında etrafta dolanması, çok fazla

ve daha çok sosyal ortama ayak uydurmayı daha az önemseyen bir kalabalık gibiydi. Bazıları onu tanıyarak başını kaldırdı ve adının her zamanki hevesli mırıltılarını duydu. Ama etrafını sarmadılar ve bir süre sonra herkes kendi işine döndü.

Winter burada Eli'nin her zamanki güvenliğinden hiçbir şey görmemişti, muhtemelen Penelope'yi rahatlatmıştı ama yaşlı Morrison'ı şahsen görmemiş olsa da adamın tehlikesini hissedebiliyordu.

Penelope soru sorarcasına Winter'a baktı, gözleri parlıyordu, sanki partisinin tüm havalı köşelerini ona göstermeye hevesliymiş gibi.

Winter adamı hemen gördü. Bir barbut masasının kenarında durmuş, bir turun galibini alkışlıyordu. Odadaki diğer herkesin aksine, bu gece kostüm giymemişti; bunun yerine yeleği düzgün ve sade, ceket ve takım elbisesi siyahtı, gözleri süssüz siyah bir maskeyle kapalıydı. Saçları iki yandan kısa kesilmiş ve tepeden geriye doğru düzgünce taranmıştı.

Ele geçirilmesi zor Connor Doherty sonunda ortaya çıkmıştı.

Tehlikeli Oyunlar

Sıra dışı bir özelliği olmayan, zayıf, çelimsiz bir genç adamdı. Ama tıpkı Sauda'nın iddia ettiği gibi, Connor'ın taktığı küçük mücevherler dikkat çekecek kadar pahalıydı. İnce bir kolye, ellerinde gösterişli yüzükler, platin ve altından sınırlı sayıda üretilmiş bir Rolex. Kıyafetleri gösterişli değildi ama pahalı aksesuarlara düşkün olduğu kesindi. Ve şimdi nihayet Winter'ın ona yaklaşma şansı vardı.

Sydney'in ona verdiği otel arması iğnesi cebinde ağır duruyordu. Winter bunu not etti, yanında gizli bir silah bulundurmaktan memnundu.

Sadece kendin ol, demişti Sauda. Ve böylece, gizli görevde olmasaydı bunu söyleyeceğini bildiği için, Winter karizmasını yükseltti, Penelope'nin kulağına yaklaştı ve "Kim o?" diye fısıldadı.

Penelope, adamın kulağına değen nefesiyle ürperdi. Masaya doğru bir gülümseme fırlattı. "Bay Doherty muhasebecilerimden biri. Neden sordunuz?"

Winter *kimliği doğrulandı*, diye düşündü. "Mücevher konusunda iyi bir zevki var," dedi dürüstçe.

Onun fark etmesinden memnun olmuş gibi sırıttı. "Evet," dedi, "bazen onu benim için mücevher seçmeye gönderiyorum."

Winter ona şakacı bir gülümseme verdi. "Benimkini de seçebilir mi?" Penelope güldü, yanakları pembeleşmişti.

"Sormaktan asla zarar gelmez."

Yaklaştıklarını fark etmiş olmalıydı ama oyunu izlediği yerden başını kaldırıp bakmadı. Bunun yerine, oyun masasına yaklaştıklarında gözlüklerini burnunun üzerine itti ve "Doğum gününüzden şimdiden sıkıldınız mı Bayan Morrison?" dedi.

"Bir kız istediği zaman özel odaları ziyaret edemez mi?" dedi Winter'a komplocu bir gülümseme atarak. "Sadece ikimiz de bizi izleyen gözlerden biraz uzaklaşmak istedik."

Burada, babasının adamlarından uzakta olmak Penelope'nin özgüvenini artırıyor gibiydi, sanki gizli ve tamamen kendisine ait bir şeyi şımartıyormuş gibi. Winter onun vücudunun dikleştiğini, yürüyüşündeki sertliğin azaldığını, bu yönünü ona göstermenin verdiği yeni kendini beğenmişliği hissedebiliyordu.

Connor ona eğlenen bir gülümseme ve saygılı bir baş hareketiyle karşılık verdi. Gözleri saçındaki mücevherli iğneye gitti. "Bunu taktığına sevindim," dedi.

Memnuniyetle gözlerini indirdi ve onu okşadı. "Mükemmel," diye mırıldandı.

Winter onları yakından izledi. Aralarında bir gerginlik olduğunu hissedebiliyordu, havada normal iş arkadaşlarında olmayan bir elektrik vardı. Ama aynı zamanda tam olarak anlayamadığı bir şeyler de vardı. Panacea hikâyesinin tamamını bildiklerinden emin miydi?

Winter etraflarındaki diğer seyircilerin Penelope'ye gülümseyip iyi dileklerini ilettiklerini fark etti.

Connor şimdi Penelope'ye yumuşak bir sesle konuştu. Sonra ilk kez başını çevirip Winter'ı gördü ve ilgisiz bir ifadeyle tekrar masaya baktı. Gözleri soluk, sulu bir maviydi. "Bir arkadaş getirmişsin."

Yani pek hayranı değildi. Belki de genel olarak insanlarla tanışmayı sevmiyordu.

Penelope onun yanındaki yere kaydı ve Winter'ın kibar olması için sessiz bir yalvarış olarak algıladığı bir bakış fırlattı. "Bu Winter Young," dedi.

"Evet, *eğlence*," diye cevap verdi. Oyunculardan biri zarları attı ve bir tezahürat yükseldi.

"Bay Young size iltifat etmek istedi," dedi Penelope. Winter adama saygıyla başını salladı. Gürültü üzerine "Efendim," dedi.

"Connor Doherty," diye cevap verdi adam, ama elini uzatmadı.

İyi, diye düşündü Winter. Bir küçümseme. Bir pop yıldızının beyninde fazla bir şey olamayacağını düşünen insanlardan daha önce de bu tür bir bakış almıştı.

"Değerli koleksiyonunuzu fark ettim," dedi Winter, Connor'ın mücevherlerine başını sallayarak.

Şimdi adamın gözleri Winter'ın kılere dikilmişti. Elbette, hemen Winter'ın sol elindeki yılan yüzüğüne baktı.

İlk kez, gözleri ilgiyle hafifçe açıldı, sonra daha yakından bakmadan önce daraldı.

"Bu bir meteor mu?" dedi.

Yani Sauda ve Niall onlara bu yüzüğü vermekte haklıydılar. Winter Connor'a gülümsedi ve başını salladı. "Bu mu? Hierapolis meteorundan elde edilen gerçek bir taş," diye cevap verdi. "Geçenlerde Christie's müzayedesinde ilk kez görücüye çıktı."

"Evet, biliyorum. İhaleyi kaybettim." Connor alaycı bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı, sonra Winter'a yeni bir ilgiyle baktı. "Anlaşılan sana kaptırmışım," dedi gülerek.

Winter onun sözleri karşısında eğlenmiş gibi davrandı ve ardından, "İstiyor musun?" dedi.

Connor gözlüklerinin ardından ona göz kırptı. Gafil avlanması ender rastlanan bir durum olmalıydı, çünkü Penelope bile onun yüz ifadesini fark etmiş gibiydi. "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Tam bir meteoritten benim için özel olarak yapıldı," dedi göz kırparak. "Ondan bir sürü parça sipariş ettim."

Adam şimdi gerçekten afallamış görünüyordu. Sonra ellerini birbirine vurdu ve güldü. "İşte," dedi yanındaki kişiye, zarını uzatarak. "Oyunu benim için bitir. Ben biraz konuşacağım."

Winter yüzüğü parmağından çıkarıp ona uzattı. Connor mücevheri eline aldı, sonra da taşta parlayan olivin parçalarına hayranlıkla bakmak için ışığa tuttu.

"Bu kadar güzel bir göktaşını yerleştirmek için iyi bir zevke sahip olmak gerekir," dedi.

Winter omuz silkti. "Taş bana başka seçenek bırakmadı," dedi.

Connor ona gülümsedi, sonra Penelope'ye baktı. "Bunu beğendim," diye cevap verdi.

Penelope, Connor'ı alaycı bir şekilde dürterek Winter'a, "Ciddi söylüyor," dedi. "Onu bütün yıl boyunca hiçbir şeyden bu kadar memnun görmemiştim."

Winter, titremeye başlama ihtimaline karşı ellerini saklamak için ceplerine soktu. Parti sonrası alışkanlığı. Belki ondan şüphelenmiyorlardı ama bu sinirlerini yatıştırmaya hiç yardımcı olmuyordu. Sydney'nin ana katta onu izlerken ve tekrar ortaya çıkmasını beklerken ne düşünüyor olabileceğini merak etti. Belki de sessizce kaç dakikadır ortalıkta olmadığını sayıyor ve onu ne zaman yakalamak zorunda kalacağını hesaplıyordu. Belki de onun nasıl sürüklenip gittiğini onaylıyordu. Belki de mekanın giriş ve çıkışlarına bakıyor, işler ters giderse en iyi planları üzerinde çalışıyordu.

Belki de hâlâ o silindir şapkalı adamla sohbet ediyordu. Öyle ya da böyle umurunda değildi.

Penelope'nin koluna dokunan eli onu tekrar düşüncelerinden uyandırdı. Connor onları küçük odanın kenarındaki masalardan birine çektikten sonra ikisine de birer içki doldurdu. Winter bilerek bir saniye bekledi ve Penelope bir yudum alana kadar hayranlıkla odaya baktı. Güvenli olmalı. O da aynısını yaptı.

Viski, iyi bir tane.

Connor içkisini Winter'a doğrultarak, "Sen bir moda uzmanısın," dedi. Winter'ın kıyafetine başını salladı. "O zaman sen de astronomi uzmanı mısın?"

Winter başını salladı. "Ben sadece nadir bulunan şeylerin kıymetini bilirim," diye cevap verdi. "Ve bu pallasit meteorunun dünyamızı süsleyen en değerli nesnelerden biri olduğunu biliyorum."

Cevap Connor'ı memnun etmişe benziyordu. "Peki senin için bu kadar değerli olan ne?"

"Çünkü bu kaya parçası güneş sistemimizdeki her şeyden önce vardı," diye yanıtladı Winter. "Etrafımızdaki her şeyden önce, herhangi bir medeniyetten, hayvandan, canlı toprak zerresinden önce oradaydı. Ve şimdi onu parmağında taşıyabiliyorum." Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Bu kazandığımızın bir işareti, değil mi?"

Bu, Winter'ın konuştuğu kişinin kişiliğini yansıtacağını bildiği türden bir cevaptı. Yine de bu onu iğrendirmişti. Connor yine de gülümsedi ve onu onaylayan gözlerle süzdü. "Bir ara sana kişisel koleksiyonumu göstermem gerekecek. Çok hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Winter'ın midesindeki düğüm çözüldü. Yüzeysel olarak, ilgiyle öne doğru eğilmesine izin verdi. "Bu hoşuma giderdi."

Connor memnun görünüyordu. Kesinlikle başka bir varlıklı adama kendi değerini göstermekten hoşlanan türden bir varlıklı adamdı. "Birbirimize benziyoruz, biliyorsun. Akıllı bir adam değerli bir şey bulduğunda onu ya kendine saklar ya da onu daha çok isteyen kişiye satar."

Winter, öfkesinin yükseldiğini hissetse de saygılı bir gülümsemeyle "Bilgelik," dedi. Bu, hayatları mahveden şeyleri alıp satmak için çalışan, gemilere yasadışı silahların yüklenmesine yardım ederken bir deftere pervasızca rakamlar yazan bir adamdı.

Etrafındaki sis ve dumanın arasından Sauda'nın kendisine doğru eğildiğini, gözlerinin ciddi olduğunu görebiliyordu. *Hiç savaşa tanık oldun mu?*

Ve o anda, içindeki değişimi hissetti. Artık sadece varlıklı insanlarla arkadaşlık eden, dünyanın merdivenlerini tırmanma hırsıyla onlara tahammül eden bir çocuk değildi. Burada olmasının bir nedeni vardı ve bu çevrelerde geçirdiği yılların deneyimini şimdi onların en kötülerinden birini alaşağı etmek için kullanıyordu.

Nankör bir iyilik. Sauda'nın sözleri zihninde yankılandı. Ve birden, bir zamanlar Artie'yi neyin ateşlediğini anlayabildiğini düşündü.

"Şimdi," dedi Connor ikisine de başıyla selam vererek, gözleri arkasında oynanan oyuna dönerek, "eğer isterseniz, sizi bir sonraki tura davet etmekten mutluluk duyarım. Sizi uyarıyorum Bay Young, başkalarıyla her zaman iyi geçinmeyiz."

"Bu çok cömert bir teklif," dedi Penelope. Winter onun hafifçe koluna yaslandığını hissedebiliyordu. "Ama sanırım bu partiden gerçekten sıkıldım." Kız ona gülümsedi ve başını salladı. "Yarın görüşebilir miyiz?"

Connor ona hayal kırıklığına uğramış gibi şefkatli bir bakış attı. "Sizi mutlu etmek zor, değil mi Bayan Morrison?" dedi. Sonra gülümsedi ve bir an için onun bakışlarını tuttu. "Merak etmeyin. Babana söylemeyeceğim. Yarın görüşürüz."

Başını salladı, koluna dokundu ve sonra Winter'la birlikte arkasını döndü.

Bunu yaparken Winter onun gözlerindeki kıvılcımın söndüğünü ve ona verdiği çekici, çapkın gülümsemenin bir elektrik düğmesi gibi kapandığını fark etti.

Tuhaf. Yine, bu ikilinin birbirlerine kur yapma tarzlarında bir terslik olduğunu hissetti. Zihni dönüp duruyordu, ne olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Ve sonra fark etti. Kızın gözlerindeki o kıvılcım bir anda yok olmuştu.

Ünlüler, basının ilgisini çekmek ve manşetlere çıkmak için bir ilişki içindeymiş gibi davrandıklarında böyle davranıyorlardı. Bu *bir gösteriydi*.

Winter bu tür sahte romantizmleri her seferinde fark edebiliyordu - Claire'le bunun her gerçekleştiği zaman için bir iddiaya girmişlerdi ve o her zaman kazanıyordu. Bunu daha önce kendisi de yapmıştı, kariyerinin başlarında başka bir popüler şarkıcıyla eşleşmişti, ne tür duygular sergilemesi gerektiğini ve bunun halka nasıl yansıyacağını biliyordu. Kimsenin artık dikkat etmediğini hissettiğinde ne zaman kapatacağını biliyordu.

Connor ve Penelope'nin bir ilişkisi yoktu. *Rol* yapıyorlardı. Ama bunu neden yapsınlar ki? Eli'ı kızdırmak için mi? Başka bir nedeni var mıydı?

Winter sarmal halindeki düşüncelerinin hiçbirinin ortaya çıkmasına izin vermedi. Onun yerine Penelope'ye tek söylediği "Şimdi nereye?" oldu.

Ona umutla gülümsedi, sonra da ana kata çıkan tünele doğru baktı. "Buradan çıkmak ister misin?"

Winter ona bir kaşını kaldırdı. İlk kez böyle bir teklifle karşılaşmıyordu ama nedense bir görevde olmak onu daha da tedirgin ediyordu.

Dudağını ısırdı, sonra tam olarak ne söylediğini fark eder gibi oldu. Aceleyle yere baktı. "Demek istediğim" -söylemek için acele etti- "yani, bunu ima etmeye çalışmıyorum-" Durakladı, kıpkırmızı olmuştu. "Sadece daha özel bir yerde takılmak istersen demek istemiştım. Hepsi bu."

Ona gülümsedi. "Elbette."

Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Gerçekten mi?"

Parti alanının etrafına bakındı. "Belli olmayabilir," dedi, "ama ben içine kapanık biriyim."

Bunun üzerine yüzü aydınlandı. "Ben de!" Sonra patlamasının farkına vardı ve biraz güldü. "Evim buradan çok uzakta değil. Bize kahve yapabilirim."

Sydney. Winter'ın aklına gelen ilk şey onun adıydı. Bunu tek başına halletmesini isterdi, sinirlerine lanet olsun. Onu takip edecek miydi? Penelope'nin evinin dışındaki çalılıklarda saklanır mıydı? Gecenin nasıl geçeceğini, Sydney için bu aşamada görevlerin genellikle nasıl gittiğini hayal etmeye çalıştı.

Bütün yollar Penelope'ye çıkar, demişti.

Bu yüzden kendini ona gülümsemeye zorladı. Görev bir mengene gibi etrafını sardı.

"Gidelim o zaman," diye cevap verdi.

Çıkmaz Sokak

Winter ve Penelope otuz dakika kadar gittiler.

Sydney kendini parti alanında huzursuzca dolaşırken buldu, Winter'dan gelen mesajları sürekli kontrol ediyor, hâlâ burada olduğundan emin olmak için onun yerini izliyordu. Ne de olsa dikkatli bir koruma olmalıydı. Belki de Winter'ın yokluğundan duyduğu endişenin gerçek olduğuna o kadar çok inanmaya başlamıştı ki. Kendini masaların yanında dolanırken buldu, gergin bir alışkanlıkla altın kaşıklardan ve çay mumlarından birkaçını aldı ve sonra onları yerine koymaya zorladı. Şimdi hırsızlık yaparken yakalanmanın sırası değildi. Yine de kendini masalara geri dönerken buldu ve kimsenin izlemediğinden emin olduğunda nihayet birkaç kaşığı pantolonunun gizli cebine koydu. Bu alışkanlık sinirlerini yatıştırıyordu. Bir nebze.

Sonunda onların merdivenin arkasından tekrar çıktıklarını gördü. Sydney Winter'ın ona anlamlı bir bakış attığını fark etti.

Penelope'yle baş başa mekânı terk ediyordu, Penelope ona doğru yürüyüp el sallayarak veda ederken Penelope de bunu fark etti.

Penelope arkasında dururken ona "Bekleme," dedi.

"İyi eğlenceler," dedi ve koluna bir şaplak atacak kadar yaklaştı. Akıcı bir hareketle, paketin içinden aldığı kalemi adamın pantolonunun cebine bıraktı. "Korunman için," diye fısıldadı kulağının yanından geçerken, "tek başına olacağın için."

Kalemin cebine düştüğünü hissetmiş olmalı ama bir şey söylemedi. Bunun yerine, arkasını dönmeden önce ona yan gözle bir bakış attı. "Sabah görüşürüz," dedi.

Sonra Penelope'nin yanına döndü ve çıkışa doğru yürüdü.

Sydney onun eline baktı ve yılan yüzüğünün yerinde olmadığını fark etti.

Belki Connor Doherty ile çoktan bağlantı kurmuştur.

Ne de olsa yarı yarıya yetkin biriydi. Gizlice bileziğindeki elmaslardan birine dokundu ve gizli cebindeki telefonunun çaldığını hissetti. Yılan yüzük şimdi kayıttaydı.

Winter rahat görünüyordu, başı Penelope'ninkine yakındı ve dolambaçlı merdivenlerden çıkarken bir şeye gülüyorlardı. Sydney onaylayarak izledi, sonra Claire'e kısa bir mesaj gönderdi. *HU, Winter P ile partiden ayrılıyor. Davetli olduğumu sanmıyorum. O kendi başına.*

Sydney daha mesajını gönderdiğinden emin olmadan bir cevap geldi. *Nereye? Ne kadar süre için?*

dk. İyi olacaklar.

Claire birkaç saniye cevap vermedi. Sonunda şöyle cevap verdi *Şoförüne söylerim. Sadece sabaha döndüğünden emin ol.*

Sydney hızlı bir *K* ile cevap verdi ve arkalarından merdivenlere yöneldi.

Tünelin şaftının üstündeki arnavut kaldırımlı sokaklar yağmurdan kayganlaşmış, pırıl pırıl yüzeyleri bir renk cümbüşünü yansıtıyordu. Winter ve Penelope'nin çıkması için bir araba çoktan burada bekliyordu. Sydney biraz ötede, Morrison'ın adamları tarafından kuyunun girişine kurulan barikatın arkasında dolaşan bir grup hayranı gördü. Her zaman olduğu gibi Winter'ın yerini bir şekilde öğrenmişlerdi. O geçerken çığlık atıp el sallıyorlardı. Onlara kısa bir baş selamı verdikten sonra Penelope'nin arkasındaki sedana tırmandı.

Sıradan bir izleyiciye göre, yüzünde hafif bir gülümseme ve rüzgârın yüzüne savurduğu saç tutamlarıyla kaygısız görünüyormuş olmalıydı. Ama Sydney rahatsızlığının hafif ipuçlarını fark etmişti. Çenesinde bir gerginlik, kaşlarının arasında fazladan bir kırıksıklık vardı.

Artık göreve tek başına gidiyordu ve onu korumak için orada olmayacaktı.

Endişelendiği için kaşlarını çatmak istedi. Onların istediği de buydu. Penelope onun yanındayken Winter'a ne olabilirdi ki? Kesinlikle kötü bir şey olmazdı, Eli'nin kızı orada her şeye tanıklık ederken olmazdı. Onu buraya davet etmişti; o uluslararası bir süper yıldızdı.

Ayrıca. Sydney'nin bu gece geride kalmak için başka bir nedeni vardı.

Taze bir rüzgâr, caddede kükreyerek ilerleyen çift katlı otobüsleri takip etti ve kadın bu rüzgâr karşısında irkildi. Yağmur kokusu ve yakındaki Thames nehrinin belli belirsiz tınısı havada ağır ağır asılı duruyordu, küflü, soğuk ve

Nemli, her balkondan ve ağaç dalından damlıyordu. Soğuk hava ciğerlerine nahoş bir sızı gönderdi ama yine de havanın keskinliğinden zevk aldı. Tamamen fark edilmeyene kadar girişin yakınındaki gölgelere gömüldü, sonra çantasından katlanmış siyah bir ceket çıkarıp ipekli üstünün üzerine attı. Kabarık pantolonundan hızla sıyrılıp hemen bir kot pantolon giydi, boynuz bandını kafasından çıkarıp birkaç küçük parçaya böldü ve düzgünce katlayarak çantasına koydu. Saniyeler sonra dikkatini mekâna girip çıkan konuklara verdi.

Eli ve ekibinin partiye girdiğini görmüştü ama henüz çıktıklarını görmemişti. Connor Doherty'den duyduğu mırıltı zihninde tekrar canlandı.

Bu gece.

Eli'in kargo sevkiyatı yakında yola çıkacaktı. Onlara yeterince yaklaşmanın bir yolunu bulabilirse, konuşmalarındaki kanıtları kaydedebilirse, hazır olacaktı. Ama Winter da bütün akşam Eli ile karşılaşmamıştı.

Winter ve Penelope ayrıldıktan sonra yarım saat daha geçti ve Sydney sonunda hedeflerinin girişten çıktığını gördü.

Adamlardan biri Eli Morrison'dı ve yüzündeki ifade fırtınalı görünüyordu. Onun yanındaki diğer iki takım elbiseli kişiyi tanımıyordu.

Sydney kendini rahat bırakıp duvara yaslandı ama adamların bekleyen bir arabaya binip gözden kaybolmalarını ve sonra da sessizce sokaktan uzaklaşmalarını izlerken tüm duyuları keskinleşti.

Telefonunu açtı ve kamerayı giden arabaya doğru çevirdi. Sonra ekrana dokundu.

Üzerinde yanıp sönen kırmızı bir nokta belirdi. "İz," dedi alçak ve net bir sesle.

Kırmızı noktanın yanıp sönmesi durdu ve kamera, haritalarındaki bir noktayı ortaya çıkarmak için kaydırıldı.

Telefonunu cebine koydu ve duvardan uzaklaştı. Botları arabaya doğru döndü.

Sedan ışıktaki durdu, sonra sola, Penelope'nin arabasının gittiği yöne döndü. Sydney kavşağa varıp onunla birlikte dönerken, araba birkaç şerit değiştirdi. Sonra sola, park etmiş arabaların olduğu bir şeride saptı ve hızlandı, sonunda gıcırdayarak durdu ve geri döndü.

sağ şeride geçti. Ani bir sola dönüş yaptı ve köşede kayboldu.

Onları takip etmeye çalışan herkesi atlatmak için klasik bir manevra.

Sydney koşmaya başladı. Sürücülerin korna seslerini duymazdan gelerek trafiği kesti ve karşı kaldırıma fırladı. Köşeyi dönerken telefonunu kontrol etti ve arabanın önce sola, sonra sağa döndüğünü fark etti. Caddeye paralel bir şekilde koştu, sonra da ara sokağa açılan bir kemerin altına daldı. Sıranın sonunda duvara tekme attı ve denge için asılı bir çiçek sepetinin kenarına tutundu, ikinci katın balkonunun korkuluklarına tutunmak için kendini yukarı çekerken yapraklar yağdı. Bacaklarını yan tarafa doğru salladı ve balkon kapısının üst çıkıntısına tutunmak için yukarı zıpladı. İki tekme daha attı ve çatının kenarını yakaladı.

Ciğerleri ani aktivite patlamasını protesto etmek için sıkıştı. Bir saniye boyunca orada asılı kaldı, kendini derin, ölçülü nefesler almaya zorladı, içinden geçen düşük acı dalgalarını görmezden gelmeye çalıştı.

Hafifçe hafifledi, kendini çatıya doğru sallamasına yetecek kadar. Bir süre orada çömeldi ve yüzünü buruşturdu. O sırada arabanın tekrar görüldüğünü ve son hızla caddeden aşağı indiğini gördü.

Lanet olsun. Şehrin içinde bu şekilde yaya olarak onu kovalamaya devam edemezdi. Sauda'nın nazikçe azarlaması aklına acemi günlerinden, eğitim katında zaman ayarlı turlar attığı zamanlardan geldi.

Hızlan, Cossette! Sauda ona seslendi.

Sydney sadece başını salladı, ciğerlerindeki acıyı yuttu ve kendini ileriye doğru itti.

Daha sonra Sauda akşam yemeği sırasında sürpriz bir şekilde ortaya çıkmış, karargâhın yemek salonlarından birinde tek başına sakin bir yemek yerken gelip yanına oturmuştu.

Sydney, kadın yaklaşırken saygıyla doğrulduğunu ve Sauda ona kayıtsızca el salladığında tekrar eğildiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

Sydney pistteki performansı için özür dileyerek, "*Yarın pistte tekrar koşabilirim,*" diye söze başladı. Ama Sauda başını sallayarak sözünü kesti.

Yarın benimle gel, diye yanıtladı kadın. Rakiplerini yenmek için en hızlı koşan sen olmak zorunda değilsin. Sydney'e alaycı bir gülümseme vermişti. Sadece en zeki olman gerekiyor.

Sydney içgüdüsel olarak duruşunu düzeltti ve derin bir nefes aldı. Vücudu bacaların arkasında tamamen gizlenene kadar eğildi ve sonra saklandığı yerden sokağı inceledi.

Bakışları, siyah çöp torbalarıyla çevrili bir çöp kutusunun yanında park etmiş bir motosiklete takıldı.

"Şimdiden özür dilerim," diye mırıldandı, sanki motosikletin sahibi duyabilirmiş gibi

Onu.

Araba yanından geçerken, bacaların arkasından dışarı fırladı ve Evin çatısının kenarından sallanarak balkona, oradan da sokağa indi. Yere iner inmez motosikletine koştu, anahtarlığında asılı olan küçük alet anahtarını çıkardı ve hızla etrafına bakındı. Kapalı süpermarketler ve kreşler, hiç yaya yok.

Motosikletin kaputunu açarak altındaki kablo karmaşasını ortaya çıkardı. Orada, kontak kilidini ayırdı ve kabloların her iki ucunu da yuvalara yerleştirdi.

Vroom.

Motor onu tatmin edici bir kükremeye ödüllendirirken Sydney gülümsedi. Sonra motosiklete bindi ve pedala basarak yola doğru bir sıçrayışla atladı. Rüzgâr yüzüne karşı soğuk esiyor, yanaklarını yakıyordu. Arabayı takip etmek için aniden sola döndü, sonra yavaşladı ve araç kırmızı ışıktaki durunca geri çekildi. Motosikletin farlarını kapattı. Kıyafeti onu geceye karıştırdı.

İkinci durağa geldiklerinde, araba aniden hızlandı ve gitme sırası kendisinde değilken keskin bir sağa dönüş yaptı. Kavşağın diğer tarafındaki araba gıcırdayarak durdu. Sydney hızla yanından geçerken, sürücüsünün gözden kaybolan araca öfkeyle bir şeyler bağırdığını duyabiliyordu. Bisikletini hızlandırdı. Kavşağı kesen sürücü ileri doğru çekmeye başlayınca, Sydney onun yanından hızla geçti. Arkasındaki bağırışlar kayboldu.

Araba ileride bir köprüye saptı ve hızla akan diğer arabaların arasına karıştı. Sydney onu takip etti. Suyun biraz ötesinde, siyah ufukta Westminster Köprüsü'nün silüetini görebiliyordu. Nereye gidiyorlardı?

Bu düşünce aklından geçer geçmez, araba köprünün yarısında hızlı bir dönüş yaptı ve lastikleri orta refüje sert bir şekilde çarptı. Arkasındaki arabalar ani hareket karşısında çığlık atarak direksiyonu kırdı.

Araç orta refüjden atlayarak karşı yöne giden şeritlere karıştı.

Sydney vites değiştirdi ve motosikleti birkaç yüz metre aşağıda hızlı bir dönüş yapmaya zorladı. Motosikletin tekerlekleri ayırıcıya çarparak onu takla atmakla tehdit etti, ama o oyunbazca tutamaklara asıldı ve motosikleti yönlendirdi. Karşı şeritle birleşti ve motoru tekrar çalıştırdı.

Araba aralarındaki mesafeyi açmayı başarmıştı. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Sydney saatini telefonuyla senkronize ettiğinde kırmızı takip cihazı hâlâ haritasında görünüyordu. Şimdi köprüden çıkıyor ve güneye, şehir merkezinden çıkıp Thames Nehri boyunca batıya doğru ilerliyordu.

Adımlarını hızlandırmaya devam etti. Köprünün sonu görüldüğünde, köprüye paralel caddenin yeni arabalarla dolduğunu ve hepsinin yüksek sesle korna çaldığını gördü. Bir saniye sonra Eli'nin arabasının, bir sokağın köşesindeki poşet yığınlarını toplamak için duraklayan bir çöp kamyonunun arkasına takılmadan hemen önce bir sokaktan hızla geçtiğini fark etti. Sydney, mahallenin gece geç saatlerde çöp toplama programını hatırlayarak içinden küfretti.

Önündeki arabalar durunca, aniden yoldan saptı ve kaldırıma fırladı. Bisiklet, nehir kenarı boyunca uzanan kısa duvarın tepesine çıkan bir dizi taş merdivene doğru hızla ilerledi.

Dişlerini sıktı, hızlandı ve bisikletin ön tekerleğini yerden kaldırdı.

Kükreyerek merdivenleri çıktı ve kısa bir süre havaya fırladı.

Tekerlekler bir gümbürtü ve çığlıkla duvarın üstüne indi. Nehir kenarına doğru hızla ilerledi.

Ay ışığı Thames Nehri'nin dalgalanan siyah yüzeyinden yansıyor. Dünya karanlıkta bulanıklaşıyordu. İleride, akşam sisinde dönen arabanın arka lambalarının ilk ipuçlarını gördü. Sonra sis üzerine çöktü ve nehir gri örtünün içinde kayboldu. Önünde görebildiği tek şey bina silüetlerinin soluk gölgeleri ve çok ilerideki arka lambaların soluk kırmızı bulanıklığıydı.

"Haritalarımı göster," diye telefonuna seslendi.

Ekran aydınlandı ve aniden önünde şehrin sanal bir tablosu belirdi - sokaklar, Thames Nehri ve yolun diğer tarafını kaplayan apartmanlar - hepsi de sisin içinden hızla geçiyordu.

İleride, araba başka bir sokakta gözden kayboldu.

Sydney motosikleti yola geri sürdü, sonra da onunla birlikte döndü. Londra'nın merkezinin çok dışına çıkmışlardı ve haritalarına göre Richmond ilçesindeki nehir üzerinde bir kilide ulaşmışlardı. Kaşlarını çattı. Eli Morrison'ın burada bir işi varsa, bu iyi bir şey olamazdı.

Küçük bir çift yaya köprüsü kalınlaşan sisin içinde tekrar tekrar belirip kayboluyordu. Sydney bu yaya köprülerinin arasında, haritasındaki kırmızı noktanın aniden durduğunu gördü.

Motosikletin frenlerine bastı. Motosiklet sisin ortasında tekleyerek durdu. Sydney kaputu tekrar açtı ve kontak kilidinin kablosunu çevirerek çıkardı.

Motosikletin gürleyen motoru aniden durdu. Işıkları söndü ve Sydney kendini gecenin karanlığında buldu.

Sis, suyun sesini ve sirenlerin uzaktan gelen çığlıklarını bastırıyordu. İleride, hiçbirisi Eli Morrison'a benzemeyen üç sesin belli belirsiz çıkardığı sesleri ve kaldırıma vuran botlarını seçebiliyordu. Tepesindeki uçağın gürültüsü ne söylediklerini duyma ihtimalini ortadan kaldırıyor.

Onlar ilerlerken, ayak seslerinin kaldırım taşından bir iskelenin iskelesinin içi boş gümbürtüsüne dönüştüğünü duyabiliyordu. Sonra içlerinden biri yürümekten sürüklenmeye geçti. Çizmeler ahşap zeminde uzun çizgiler halinde sesler çıkarıyordu.

Derisi diken diken oldu. Ya yanlarında bir tutsak vardı ya da yürüyemeyen ya da yürümek istemeyen biri. Eli arabada yanlarında kimi getirmişti? Onlar arabaya binmeden önce orada kim tutsaktı?

Sisin içinden sessizce sese doğru ilerledi ve yaklaştığında karanlıkta bir yat belirdi, nehrin yumuşak akıntısına karşı kolayca sallanıyordu, ışıkları şüpheli bir şekilde kısılmıştı. Teknenin içinde yanan birkaç ışığa rağmen dört silüet seçebiliyordu.

Gözleri teknenin ismine kaydı. *Invictus*. Eli'nın sahip olduğu yatlardan biri.

Sydney iskelenin başlangıcına ulaşana kadar yaklaştı, sonra bacaklarını duvarın kenarından çimenlere ve toprak zemine doğru salladı.

nehir kıyısı. İskelenin altındaki gölgeler burada uzun uzun uzanıyordu ve o da bu gölgelerin içinde eriyerek sisin içinde kayboldu. Zemin suya doğru eğimliyken, iskelenin altındaki ahşap iskeleye zıpladı ve yatın yanaştığı iskelenin sonuna ulaşana kadar kirişler üzerinde dengede durdu. Orada, gölgelerin güvenliğinde, güvertedeki kargaşanın bir kısmını görebileceği bir noktada durdu.

Telefonundaki Kayıt düğmesine bastı ve küpesindeki çıtıtlar etkinleştirdi. "Uyandır onu."

Bir yabancı'nın sesi sisin içinden ona doğru sürüklendi. Sydney Corcasian aksanının en ufak bir ipucunu yakaladı ve adamlardan birinin diğerine başını salladığını gördü.

Hafif bir itiş kakışın ardından bir elin bir yüze tokat atma sesi duyuldu. Sydney daha iyi görebilmek için iskelenin altından diğer tarafa geçti. Orada nihayet mahkûmu gördü.

Eli Morrison'dı.

Sydney'nin ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu. O bir mahkûmdu.

Eli'nin başı kayıtsızca bir tarafa doğru sallanıyordu.

"Hiç konuşabiliyor mu?" dedi ilk yabancı.

"Henüz değil," dedi bir diğeri kollarını kavuşturarak. "Sanırım arabada çok güçlü bir atış oldu."

Biraz daha mırıldanma oldu ve ardından ilk yabancı'nın sesi tekrar duyuldu. "Peki ya şimdi?"

Bir inilti daha. Sonra hızla öfkeye dönüşen şaşkın bir mırıltı. "Ben kesilmesini emretmeden önce çek şu lanet ellerini üzerimden."

"Korkarım artık emirleri siz vermiyorsunuz, efendim."

Londra'ya ilk geldiklerinde tanıştığı o karizmatik, sahte cömert yüz ifadesi gitmişti. Eli'nin sesi, bir ailenin işkence görmesini izleyebilen, bir düşmanın kafasının kesilmesini emredebilen biri gibi, öfkeden öldürücü geliyordu.

Neden kaçırılmış ve buraya getirilmişti?

"Sevkiyatınızdan bize bir örnek getirdim," dedi ilk yabancı şimdi. Arkadaşlarından birinden küçük bir metal silindir aldı, sonra Eli'ye doğru yürüdü ve üstünü açtı.

Adam içindekileri çıkarırken Sydney boynunu büktü.

Sonra nefesini tuttu. Buz küpüne benzeyen küçük, yarı saydam bir cisimdi. Karanlıkta bile, cismin ışık yaydığını söyleyebilirdi.

En soluk mavi parıltı. Adam onu dikkatle tutuyordu -şimdi adamın ağır bir eldiven giydiğini gördü.

Zihninde bir uyarı vızıldamaya başladı. Bu, Eli Morrison'ın Güney Afrika'ya gönderdiği kimyasal silah Paramesium'un bir örneği olmalıydı.

Yabancı onu avucunun içinde çevirdi. "İyi görünüyor," diye onayladı. "Adamların bana geminin tamamen yüklendiğini ve yola çıkmaya hazır olduğunu söyledi."

"Bu geceden sonra, sevkiyatını alacağından şüpheliyim." Eli'nin sesi alçalmış, sakinliği tehditkâr bir hal almıştı.

Bir iç çekiş. "Korkarım burada neler olduğunun farkında değilsiniz."

Eli'nin cevabı Sydney'in tüylerini diken diken etti. "Kimse benimle yaptığı sözleşmeyi bozamaz."

"Hayır, Bay Morrison. Anladığınızı sanmıyorum." Diğer adamın sesinde hiç korku belirtisi yoktu. "Pazarlık edecek bir şey yok, çünkü hâlâ bize borçlusunuz."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hesaplarımıza göre, teslimatlarınızda eksiklik var. Son sevkiyat için size tam ödeme yaptık ama yine de elimize geçenler sipariş ettiklerimizi tam olarak karşılamadı."

"Yalan söylüyorsun ya da aptalsın. Tekrar say ve beni serbest bırak."

Adam onu görmezden geldi. Sydney, birinin Eli gibi bir adam tarafından bu kadar tehdit edilmemiş hissedebileceğini fark edince titredi. "Dolandırılmaktan hoşlanmayız, hele de yıllarca bunun farkına varmayacağımızı düşünen biri tarafından."

Bu sefer hemen bir cevap gelmedi.

"Seni ve sevdiğin herkesi öldürecek güce sahibim," diye devam etti Eli. Sesi hâlâ sessiz ve tehdit doluydu ama bu kez içinde bir aciliyet notası duyabiliyordu. Korku. "O yüzden bundan sonra ne yapacağını iyi düşün."

"Peki sevdiklerine ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" Diğer adamın sesi kısıldı.

İlk yabancı hafifçe başını salladı. İki arkadaşı Eli'ye doğru yürüdü ve onu zapt etti, içlerinden biri adamın çenesini sıkıca kavradı. Sydney bakarken, ilk yabancı soluk mavi küpü aldı ve Eli'nin ağzına zorla soktu. Eli elini çekmeden, yabancı Eli'nin ağzını geniş bir bantla tamamen kapattı.

Sydney dudaklarını yaladı ve titredi, nefes alışını sakın ve ölçülü olmaya zorladı. Onu öldüreceklerdi.

Onu öldürmelerine izin veremem, diye düşündü hemen. Panacea'nın Eli Morrison'a canlı olarak ihtiyacı vardı - onun ölümü tüm görevlerini raydan çıkaracak, insan ağını yutacak, Panacea'nın kargosunu ele geçirmek için bir emir almak için erişmeleri gereken şeye erişmesini engelleyecekti.

Sydney çömeldiği yerden doğruldu ve kendini iskeleye çekti, sonra da geminin gövdesine yaslanan merdivenin yanındaki gölgelerin arasına girdi.

Güvertede iki adamın Corcasian dilinde tartıştıklarını duydu. Sydney bu dili idare edecek kadar biliyordu, görevden hemen önce bu konuda kendini geliştirmişti. Şimdi kelimeler kulaklarından süzülüyordu ve kafasındaki geniş dil kütüphanesinin değiştiğini hissetti.

"Çağrı sana," dedi biri.

"Şimdi olmaz," diye hırladı diğeri.

"Acil bir durum. Saat ikiye kadar çıkmamızı istiyorlar ve daha ne kadar kalacağımızı bilmeleri gerekiyor."

Onlar. Kimdi *onlar*? Yoksa dildeki zamirleri yanlış mı anlıyordu? Birbirleriyle Corcasian dilinde mırıldanmaya devam ederken Sydney ipucu aradı ama kimse daha fazla açıklama yapmadı.

Tartışmalarında bir duraklama oldu, sadece Eli'nin ağzındaki ölümcül küpü ısırılmamaya çalışırken çıkardığı boğuk homurtuların sesiyle kesildi. Sydney geminin küpeşesiyle neredeyse aynı hizaya gelene kadar merdivenden sessizce yukarı çıktı.

Buradan Eli'nin kafasının arkasını görebiliyordu. Kendini geminin yan tarafına doğru olabildiğince düz bir şekilde bastırdı.

"Benimle gel," dedi sorumlu adam sonunda ve yardımcısına kendisini takip etmesini işaret etti. Diğer adam tereddüt etmeden adımını attı ve üçüncüyü Eli'yi koruması için yalnız bıraktı.

Sydney adamların ayak sesleri güvertenin köşesinde kaybolana kadar bekledi. Sonra kendini sessizce küpeşenin üzerine çekti ve üçüncü muhafızın arkasına yumuşak bir gümbürtüyle indi. Aynı hareketle botundan bir bıçak çıkardı ve kabzasını elinde tutacak şekilde elinde çevirdi.

Sydney ona saldırıp kabzayı dizinin arkasına saplamadan önce dönecek zamanı bile olmamıştı. Adam tökezleyince bacağı büküldü ve Sydney onu ensesinden acımasızca vurdu. Adam yere yığıldı.

Dört. Sydney ona tekrar vurmak, bayıltmak için hamle yaptı ama adam ona doğru hamle yapmadı. Eli'ye doğru gitti.

Kadın adamın arkasından hamle yaptı. Ama adam onu görmezden geldi, sonra Eli'ye uzandı ve adamın çenesine sert bir yumruk indirdi. Gürültülü bir çatırtıyla yere düştü.

Hayır! Hayır!

Sydney boğazındaki çığlığı bastırmak zorunda kaldı. Kendini muhafızın üzerine atarak onu yandan yakaladı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Sydney bıçağının kabzasını adamın şakağına vurmadan önce ikisi de bir an için çırpındı. Adam sonunda gevşedi.

Sydney ayağa fırladı ve Eli'a doğru koştu-

Ama artık çok geçti.

Eli'nin ağzından köpükler çıkıyordu, koli bandının kenarlarından kanlı baloncuklar damlıyordu. Sydney'in eli havada durdu, çünkü bandı koparmanın daha iyi olacağını düşündü - Eli aniden ayağa kalktı, sanki bağlı olduğu sandalyeden kaçmaya çalışıyordu, uzuvları parçalanmış Paramecium'u dışarı çıkarmak için umutsuz bir girişimde bulundu. Boğazından boğuk bir hıçkırık çıktı.

Hıçkırık yarı yolda kontrol edilemeyen bir öksürüğe dönüştü.

Sydney dehşet içinde bakarken, vücudu geriye doğru kıvrıldı ve botları çılginca güverteye sürtündü. Sydney iki adım geri attı.

Boğuk homurtularının sesi değişti, guruldamaya dönüştü. Kimyasalın boğazını eritiyor olması gerektiğini hemen anladı.

Eli onun gözleriyle bir kez karşılaştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yaşlarla doluydu, o kadar açıktı ki gözbebeklerinin dışarı fırlayabileceğini düşündü. Kız da ona baktı. Eli onu tanıdı; bunu gözlerindeki donuk parıltıdan anlayabiliyordu. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu.

Sonra bakışları bulanıklaştı ve sandalyeye doğru gevşedi, köpük hala çenesinden aşağı damlıyordu.

Sydney, Panacea için çalışmaya başladığından bu yana geçen iki yıl içinde pek çok ölüme tanık olmuş, gördükleri yüzünden hayatı boyunca kâbuslar görmüştü. Neredeyse her tür ölümün nasıl ses çıkardığını biliyordu - bir kurşunun çıkardığı iç çekiş, boğaza saplanan bir kesiğin çıkardığı soluk, can çekişen uzuvların çırpınışı, yığılan bir bedenin çöküşü.

Ama bu. Bu yeni bir kimyasal silahla ölümdü.

Dünyanın en büyük kaçakçılık operasyonlarından birinin arkasındaki milyarder iş adamı. Müzeleri, yatları ve geniş arazileri olan

mülkleri. Panacea'nın yıllardır dikkatini üzerinde topladığı adam. Sydney ve Winter'ın Londra'da olmalarının tek sebebi.

O artık ölmüştü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Sydney kendi kendine. "Kahretsin, kahretsin!"

Paramecium. Kimyasalın Eli'nin ağzından içeri girdiğinde neler yaptığını hayal etmek istemiyordu, o küçük mavi küpün metal silindire geri yüklendiğinde ve binlerce kişi tarafından bir şehrin merkezine fırlatıldığında neler yapabileceğini düşünmek istemiyordu. Silahı iş başında görene kadar bir yanı sevkiyatın bir efsane olduğuna, belki de hiç gerçek olmadığına, sadece bir sayı defteri bulmak için burada olduklarına inanabilirdi.

Artık görmüştü.

Soğuk hava ona doğru döndü ve titredi. Eli arka cebine gitti. Adama saldırdığında, cüzdanını pantolonundan çıkarıp kendi cüzdanının içine sokmayı başarmıştı. Şimdi cüzdanı çevirip açmak ve bu saldırganların kim olduğuna bir göz atmak istiyordu ama zamanı yoktu. Buradan çıkmak zorundaydı.

Bunun yerine, Eli'ye son bir kez bakarak güvertenin korkuluklarına doğru aceleyle ilerledi ve kenardan geri döndü. Elleri titriyordu.

Eli Morrison öldü.

Görevleri de öyleydi.

Ve o anda gövdenin merdivenine yaslanarak donakaldı. Eli'nin ölmek üzere olan hırıltılarını hatırlarken, Corcasian elebaşının söylediği son şey aklına geldi.

Peki sevdiklerinize ne yapabileceğimi düşünüyorsunuz?

Eli'nin sevdikleri.

Düşünceleri bir anda yerine oturdu.

Penelope. Ölüm listelerinde bir sonraki o olabilirdi. Bunun farkına varmak Sydney'in damarlarında bir korku seline yol açtı.

"Kış," diye nefes nefese kaldı.

Aynı Kafesteki Kuşlar

Penelope Morrison'ın tüm tavrı, Alexandra Sarayı'ndan çıkıp onları götüren arabaya bindiği anda yeniden değişti. Koltuğa gömüldü; kasları gevşedi. Winter göz ucuyla onu izlerken, bir yandan da gece vakti Londra'nın manzarasının tadını çıkarıyormuş gibi yapıyordu. Şimdiye kadar onun endişeli, kızarmış bir hayran, zengin bir sosyetik, doğum günü kızı versiyonunu görmüştü.

Ama şimdi iç çekerek başını koltuk başlığına yaslayan Penelope yorgun görünen bir kızdı.

"Daireme dönelim lütfen," dedi şoföre. Sesi bile birkaç nota düşerek yeni bir normale dönmüş gibiydi. Adam tek kelime etmeden başını salladı ve çekip gitti.

"Sence beni orada özlerler mi?" dedi Winter'a onlar giderken.

Belli ki bir iltifat bekliyordu, bu yüzden Winter ona iltifat etti. "Bugün senin doğum günün," diye cevap verdi ve ona komplocu bir göz kırptı. "Bunu yapmayan herkes derhal kapı dışarı edilmeli."

Güldü ve pencereden dışarı baktı. "Onlara ne söylemeliyim?"

"Benimle kaçtığını mı?" Winter önerdi.

Gülüşü kıkırdamaya dönüştü. İkinci kez pencereden dışarı baktığında, kocaman gözlerle ona baktı. "Sokağın köşesinde birkaç fotoğrafçı gördüm!" diye nefes nefese kaldı. "Bizi çektiler, değil mi?"

Gülümsemesi muzipleşti. "Şimdiden özür dilerim, çünkü çok müstehcen magazin manşetleriyle karşılaşmak üzeresiniz."

Tekrar güldü, onu alaycı bir şekilde itti ve sonra dudağını ısırıldı.

Winter botlarını arabanın zeminine hafifçe vurdu. Bunu ne kadar ileri götürmek istediğini bilmiyordu. Ve bazı nedenlerden dolayı

Sydney'nin onun yerine Penelope'nin yerinde oturduğunu, evlerinde yaptıkları gibi birbirlerine takıldıkları küçük bir oyun oynadıklarını hayal etti. Sydney'nin mavi gözlerinin arabanın karanlığında parladığını, sarı saçlarının ona gülümserken dalgalandığını hayal etti.

Sydney şu anda ne yapıyordu? Bir şekilde onları takip mi ediyordu? Evde bekliyor, kaşlarını çatmış bir halde Sauda için bir rapor mu yazıyordu?

Sydney'in ona verdiği kalem cebinde ağır ağır duruyordu. Kalemle oynamaya cesaret edemiyordu ama kalemin ağırlığı ona tamamen yalnız olmadığını hatırlatıyordu. Sydney hâlâ buradaydı, bir bakıma tehlikeye karşı gözcülük yapıyordu.

Bir süre sonra Holland Park'ta sakin bir sokağa ulaşılar ve burada sarmaşıklarla kaplı bir binanın önünde durdular.

Takdir eder gibi bir ses çıkardı. "Güzel yer."

Arabadan dışarı çıktı ve ona başıyla selam verdi. "İçeri gel."

İçeri girip lobinin arka tarafındaki asansöre yöneldiler. En üst kata ulaştıklarında, iki tarafı camdan yapılmış bir koridora çıktılar. Camın arkasından, yarım ayın ışığı altında sıralanmış bacalı çatıların silüetini oluşturan ağaçlardan oluşan hoş bir gece manzarası görebiliyordu.

"İşte bu bir manzara," dedi ona.

Kapısının kilidini açıp onları içeri almadan önce omzunun üzerinden ona gülümsedi.

Mekan genç bir varise aitmiş gibi görünmüyordu. Duvarları kaplayan cam kutuların her birinde bir kitabın klasik baskısı gibi görünen bir şey vardı ve odanın ortasında çeşitli oyun konsolları ve pelüş koltuklarla çevrili devasa bir ekran bulunuyordu. Bir varisin evinden çok bir stüdyoya benziyordu.

Penelope rahatlamış bir iç çekişle güneş ve ay takısını çıkarıp saçındaki mücevherli tokayı çözerken, Winter cam bir kutunun içinden dikkatle aydınlatılmış kitaplardan birine doğru yürüdü. "Bu bir Shakespeare First Folio mu?" dedi, kitabı hayranlıkla incelemeye dönmeden önce ona bakarak. Bir ıslık çaldı. "Muhasebecinizden bile daha pahalı bir zevkiniz var."

Penelope elindeki tokayı sehpanın üzerine bıraktı ve ona şaşkınlıkla gülümsedi. "İlk folyoyu gerçekten tanıdın mı?"

Omuz silkti. "Her iyi müzisyen yazılı kelimelere saygı duymalıdır," dedi gülümseyerek. "Shakespeare de fena değildi."

"En sevdiğin hangisi o zaman?" dedi.

"*Venedik Taciri*," diye cevap verdi otomatik olarak.

Bu soruyu bir tür test olarak sormuş olmalıydı, çünkü ona yeni bir huşu ile bakıyordu. "Peki senin en sevdiğin replik ne?"

Cevap vermeden önce içinden mırıldandı. "İçinde müzik olmayan ya da tatlı seslerin ahengiyle hareket etmeyen adam, hainliklere, hilelere ve ganimetlere uygundur."

Başını mutfak girişinin duvarına yasladı, ona bakarken gülümsemesi şimdi daha yumuşaktı. "Bunu tahmin edemezdim," dedi.

"Öyle mi?" Doğruldu ve çenesini alaycı bir şekilde kaldırdı. "O zaman ne tahmin ederdin?"

"Büyüklikten korkma," diye cevap verdi, sonra gözlerini utangaç bir şekilde aşağıya çevirdi.

Güldü. "Bunu kendim için seçmek için ne kadar narsist olmam gerekir?"

"O kadar da kötü değil!" dedi arkasını dönüp mutfağa gitmeden önce. "Çay?"

"Tabii, teşekkürler. Ama sadece bitkisel olursa. Ve henüz demlemenize gerek yok. Sadece çay poşetini ver, ben kendim yaparım."

Kadının mutfaktan gelen kahkahasını duydu. "Özel biri misin? Endişelenme." Kadın çaydanlığı ısıtırken Winter kanepelerinden birine uzandı.

Evi ilginç ama rahattı, Claire'in onaylayacağı türden bir yerdı. Onun başını kanepeye yasladığını ve gevşemeye başladığını görebiliyordu.

Claire yakında onu aramaya çalışacaktı, bundan emindi. Onu bu döngünün dışında tutmaya alışmaya başlamıştı ve bu onu huzursuz ediyordu.

Gözleri Penelope'nin sehpanın üzerine fırlattığı saç tokasına takıldı. *Bunu takıyorsun*, demişti Connor ona, partide saçında gördüğünde. Belki de ondan ona bir hediye idi.

Winter bir süre daha ona baktı. Eğer Sydney burada olsaydı, onu alıp usulca cebine sokacağını ve hiçbir şey olmamış gibi davranacağını biliyordu.

Sydney ya da hırsız olduğundan değil. Ama bakışları, Penelope ile arasındaki gizemli ilişkinin yeni farkına varmasıyla birlikte onun üzerinde oyalandı.

muhasibecisiyle. Belki de iğne bir şey ifade etmiyordu ya da Connor ile Penelope arasında ne olduğuna dair yararlı bir ipucuydu.

Ve belki de Sydney'nin etrafında olmak ona en kötü şekilde bulaşıyordu. Winter daha fazla düşünmeden kendini tokayı alıp düzgünce cebine koyarken ve kanepeye yaslanırken buldu. Bir dakika sonra Penelope yanına geldi ve ona dumanı tüten bir kupa uzattı. "Umarım papatyanın bir sakıncası yoktur," dedi ve açılmamış fincanı başıyla işaret ederek. çay poşeti uzattı.

"Neredeyse yasemin kadar iyi." Winter kâğıdı yırtıp poşeti çıkardı ve sıcak suyun içine attı. Kanepenin diğer ucunda Penelope kendi fincanını dikkatle kucakladı ve bacaklarını koltuğun üzerine katladı. Saçlarını omzunun üzerinden dolgun bir balık kuyruğu şeklinde örmüştü ve otururken boşa kalan eli saçlarının ucuyla oynuyordu.

Belki de Penelope onun kendisine karşı bir hamle yapmasını umuyordu. Belki de sadece konuşmak istiyordu. Vücudu ona doğru dönüktü ama kendisini koruyacak şekilde sıkıca kıvrılmıştı. Sydney burada olsaydı, Winter onun bu duruşunun ne anlama geldiğine dair bir analiz yapacağını biliyordu.

Eğer Sydney burada olsaydı, eğer Sydney burada olsaydı - neden sürekli düşüncelerine giriyordu?

"Burada takılmayı tercih ediyorum," dedi garip bir duraksamadan sonra. "Babamın partilerinde bulunmaya ancak bu kadar dayanabilirim."

Winter, su ideal rengine dönerken çay poşetini bardağından çıkardı ve Penelope'nin sehpanın üzerine koyduğu küçük tabağa yerleştirdi. Babası hakkında konuşurken dikkatli olmalıydı. "Bu senin için sıradan bir gece mi?" diye sordu.

Omuz silkti. "En azından birkaç gecede bir."

"Yorucu. Neden gidiyorsun?"

Gülümsedi, gözleri kısıktı. "Çünkü bu onu mutlu ediyor."

Winter bir an için bu kıza acıdı. Koşullar farklı olsaydı, onunla arkadaş olabileceğini, şiirlerden, kitaplardan ve en sevdikleri şarkı sözlerinden bahsedebileceğini, kanepesinde çay içip sohbet edebileceğini düşünebilirdi. Bunun yerine, onun hayatını mahvetmek, memnun etmek için çok çalıştığı babasını alaşağı etmek üzereydi.

"Peki sen hayatını babanın mutlu olduğundan emin olarak mı geçiriyorsun?" diye sordu ona.

Ona şüpheyle baktı. "*Beni yargılama,*" diye itiraz etti. "İbiza'da sabahın dördünde parti yaptığın videoyu gördüm."

Ona bir sırıtış fırlattı. "Beni bu kadar yakından takip ettiğini bilmiyordum." "Sanırım senin hayatını biraz kıskanıyorum."

Güldü. "Sen bir milyarderin kızıydın. Benim hayatımda seni kıskandıracak ne var?"

Ona anlamlı bir bakış attı. "Babamın birkaç adamı bir köşeden beni izlemeden sabahın dördünde İbiza'da bir partide olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Hangi adamla dans ediyor olabileceğimi ya da hangi arkadaşlarımla birlikte olabileceğimi ona bildirmeden?"

Babasından tekrar bahsedilince Winter onu izledi ve daha fazla bilgi edinmenin yollarını aradı. "Biraz korumanın nesi yanlış? Sıradan bir kız sayılmazsın."

Bir an tereddüt etti, gözleri Thames Nehri'ne bakan pencerelere gitti. Winter koltuktaki pozisyonlarından, siyah suda bir aşağı bir yukarı gidip gelen gemilerin ışıklarını görebiliyordu.

Sonunda ona geri döndü. "İlk ünlü olduğunuzda sizin için nasıldı?" diye sordu.

Kadının sorusu onu şaşırttı ve bir an cevap veremedi. Videonun ilk kez viral olmasından sonraki kaotik haftalarda, çığ gibi büyüyen muhabirlerin telefonunu tika basa doldurduğu bir an gözünün önünden geçti. Dehşete kapılarak, Claire de dahil olmak üzere hepsinin yüzüne telefonu kapatmıştı; ta ki aynı numaranın giderek daha ikna edici mesajlarla birlikte tekrar tekrar karşısına çıktığını görene kadar.

Lütfen. Sadece seninle tek bir konuşma yapmama izin ver.

Tam adının Winter Young olduğunu yeni öğrendim. Bu doğru mu?

Sadece bir konuşma, Bay Young. Ve söz veriyorum sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim.

Sonunda yumuşadı. Ve kendini o kadar zorlamıştı ki, adam isteksizce bir kahve randevusunu kabul etmişti.

"Biraz... bunaltıcıydı," dedi şimdi Penelope'ye hüzünlü bir gülümsemeyle. "İyi bir rehber olmadan bunu nasıl başarırdım bilmiyorum."

Gülümsedi. "Müdürünüzü kastediyorsunuz, değil mi? Claire mi?"

Başıyla onayladı. Claire o zamanlar bile fırtına gibiydi ve Artie hâlâ hayatta olsaydı onunla aynı yaşta olacaktı, bu da onu rahatlatıyordu. Onda gergin bir iyimserlik vardı.

Ona kendisini hatırlatıyordu, sanki içindeki bir şey dünyaya açılmak için huzursuzdu, sanki kanıtlaması gereken bir şey vardı. Bu yüzden kendini onun yanında olmak isterken buldu, sanki yeterince uzun süre yanında kalırsa bunun bir kısmı ona da bulaşabilirdi.

Claire ilk yüz yüze görüşmelerinde ona *yaptığım işin yeni yetenekler keşfetmek olduğunu* söylemişti. *Ve sana şunu söyleyebilirim ki şimdiye kadar gördüğüm hiç kimse o videoda senin yaydığını gördüğüm türden bir ham potansiyel yaymadı.*

Yani? Ona temkinli bir şekilde söylemişti. *Bu da ne demek şimdi?*

Seni keşfedeceğiz demek. Ona nazıkçe gülümsemişti. *Etrafta kimse yokken kim olduğunuzu hayal edin. Sizi en mutlu eden halinizi hayal edin. İşte onu bulacağız.*

Hatıra soldu ve Winter tekrar Penelope'ye baktı. "Neden sordunuz?"

Penelope kupasını yudumlarken pencereye doğru baktı. "Güzel olmalı," dedi bir süre sonra, "bir zaman öncesini ve bir zaman sonrasını hatırlamak. Topraktan bir şey inşa ettiğini bilmek." Hızla ona baktı. "Hayatımdan şikâyet etmek istemiyorum. Gümüş kaşıkla büyüdüğümü biliyorum." Sonra sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi biraz bocaladı. "Ama bazen merak ediyorum... bir amaç uğruna yaşamış olmanın nasıl bir şey olduğunu, anlıyor musun? Burada olmamın bir anlamı var mı? Hayatımı bir partiden diğerine sürüklenerek geçirmek için doğmuş biri olarak tüm bunları hak ediyor muyum?"

Anlamını. Ve onu anlıyordu, şimdiye kadarki tüm hayatını bir amaç arayarak geçirmiş olması gerektiğini, zaten her şeye sahipse her şeyin amacının ne olduğunu, diğer pek çok kişi böyle yaşamazken kendisinin neden böyle yaşamayı hak ettiğini biliyordu. Karşılığında verecek bir şeyi olup olmadığını. Bunlar onu rahatsız eden düşüncelerin aynısıydı.

"Belki de sadece nankör bir iyilik yapman gerekiyordur," dedi. Kadın soğumakta olan çay bardağına baktı. "Belki," diye yineledi.

Birden Winter'ın aklına, onu buraya bir kaçamak ya da sıradan bir sohbet için getirmek istemediği geldi. Onun kendisiyle akraba olduğunu düşünmüştü. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı çünkü kendini yalnız hissediyordu, çünkü onu anlayabileceğini düşündüğü biriyle dertleşmeye ihtiyacı vardı.

Bir parçası buna sinirlendiğini hissetti. Zavallı küçük zengin kız ve onun zengin sorunları. Başarılı olmadan önce böyle insanlardan nefret ettiğini, onları üzen tek şeyin dünyanın geri kalanının sahip olmayı dileyebileceği şeyler olduğunu hatırlıyordu.

Ama onu üzen tek şey bu değildi. Daha fazlası olduğunu, ona söylemediği şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Bir an için bu konuyu açmanın riskini tarttı, sonra hafifçe ona doğru eğildi. *Onun güvenini kazan. Rolünün seni kandırdığına inanmasına izin ver.*

"Bu yüzden mi babanın arkasından muhasebecinle görüşüyorsun?" diye sordu.

Penelope, far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Onu görmüyorum," diye fısıldadı. "Bunu sana kim söyledi?"

Winter güldü ve elini kaldırdı. "Sorun değil. Arkadaşlarım için o kadar çok ilişki sırrı sakladım ki artık onları kaydetmiyorum bile. Yani benimle güvendesin."

Gözleri hâlâ irkilmiş görünse de nefes almış gibiydi. Sonra o da biraz güldü ve kupasına doğru kızardı. "Gerçekten o kadar belli oluyor muyuz?" diye sordu ona hayıflanarak.

Winter gülümseyerek, "Neon tabelası gibi," diye cevap verdi. "Şaka yapıyorum, çok zekiydin. Diğer ünlü çiftleri analiz etmeye bu kadar alışkın olmasaydım, tahmin edemezdim."

Bundan sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Winter çok fazla şey söyleyip söylemediğini merak ediyordu ki sonunda içini çekip ona baktı. "Ciddi bir şey değil. Sadece benim için biraz eğlence. Connor iyi biri."

Görünüşe göre yeterince nazik değil, diye düşündü Winter, sözleri üzerinde kafa yorarken. Neden gerçekte görüşmediği biriyle ilişki yaşıyormuş gibi davranıyordu? Bunun neresi eğlenceliydi? Onun yerine yüksek sesle, "Öyle görünüyor," dedi.

Biraz gülümsedi. "Annem onu severdi."

Annesi mi? Winter içten içe neşelendi. Sauda ve Niall ona Penelope'nin annesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediklerini söylemişlerdi ve işte o, kadından söz ediyordu. "Öyle mi?" Winter sordu.

"Bir süre önce öldü," diye yanıtladı Penelope.

Sessizlik tekrar etraflarına yerleşti. Cevabında gerçek bir keder vardı, gerçek bir sevginin kalıntıları gibiydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Winter.

Bunun üzerine Penelope ona küçük bir gülümseme verdi ve Winter aralarında bir güven oluştuğunu, Penelope'nin omuzlarının rahatladığını hissetti. Bunun farkına varınca içinden suçluluk duygusu geçti.

Penelope, "Sadece bana ait olan bir şeyi sakladığımı görmek isterdi," diye devam etti.

Winter nazıkçe, "Eminim arzu ettiğin her şeye sahip olmanı isterdi," dedi.

"Arzu ettiğiniz her şeye sahip misiniz?" diye sordu ona.

Sydney tekrar aklına geldi, koyu mavi gözleri, gümüş rengi elbisesi ve çıplak sırtı. Bu anda onu düşünmek onu şaşırttı ve kalbindeki beklenmedik sıçrama yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Penelope düşünceli bir ifadeyle başını ona doğru eğdi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi.

Tekrar fincanına baktı. Yüz ifadesi şimdi yumuşak ve kırılgandı ve ilk karşılaşmalarından hatırladığından bile daha kırılgan görünüyordu.

"O zaman umarım ikimiz de gerçekten istediğimiz şeyi elde ederiz," dedi.

Elindeki bardağı bıraktı ve onunla yüzleştirdi. "Bak, ben..." diye söze başladı, doğru kelimeleri arıyordu.

Ve sonra, o tereddüt anında, sanki sokakta bir tür hareket görmüş gibi pencereye doğru hafifçe ürktüğünü fark etti. Onunla birlikte baktı.

Orada, sokağın diğer tarafında, taş bir kapının arkasında çömelmiş duran karanlık bir figür gördü.

Gözüne çarpan şey, onlara doğru yönelen metalik bir şeyin belli belirsiz parıltısıydı. Birden aklı Sydney'le birlikte Panacea'nın eğitim merkezinde aldığı derslere gitti.

"Yere yat!"

Penelope daha sesini çıkaramadan kendini ona doğru fırlattı. Tam ona doğru hamle yaptığı sırada, cam pencereden gelen silah sesini duydu.

Çok ince bir sestti; o kadar küçük, sessiz bir *pırıltıydı* ki, önce hayal gördüğünü sandı.

Penelope hiç ses çıkarmadı. Hemen ayağa fırladı -korkunç bir an için kurşunun ona isabet etmiş olabileceğini düşündü. Ama sonra onun kanepede yattığı yerde kıpırdadığını gördü, gözleri irileşmiş ve teni hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Bir anda içinde bir şeyler canlanmış gibiydi. Yere yuvarlandı ve onunla aynı anda haliya çarptı.

Gözleri kanepenin minderlerinde, ikisinin de oturduğu yerden birkaç santim ötedeki bir deliğe kayd. Bakışları pencereye kayd, orada küçük bir

Camda mükemmel bir daire vardı, tam olarak delinmişti.

Bir an için tek yapabildiği gerçeğin kafasına dank etmesine izin vermektir. Birileri Penelope'nin ölmesini istiyordu. Her şey bir an yolunda gidiyor gibi görünürken bir sonraki an tamamen kontrolünden çıkabilirdi.

Ve görevlerinin az önce onun ellerinden çıktığını hissetti.

21

Pivot

Sydney Londra sokaklarına geri dönmenin yolunu bulana kadar her şeyin gücü ona çarpmadı - buraya tutuklamak için gönderildikleri Eli Morrison'ın kendi yatında öldürüldüğünü fark etti.

Ve onu öldüren kendisi olmasa da, kanının ellerine bulaştığını, görevlerini tehlikeye atan kişinin kendisi olduğunu hissetti. Adamın parçalanmış boğazının mide bulandırıcı hırıltısını hâlâ zihninde duyabiliyor, gözlerini kocaman açmış ona bakarken gözlerindeki tanıma hissini görebiliyordu.

En kötüsü de Winter'ın şu anda ateş hattında olma ihtimaliydi.

Ona birkaç ince mesaj göndermiş, saati, nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini sormuştu. Bir korumadan gelen doğal mesajlar.

Hiçbir şey yok. Cevap yok.

Takip cihazı en son Penelope'nin evinden sinyal vermişti. Sydney de oraya koşmuş, bir şeyler bulabileceği umuduyla çalılıkların arasında gölgeli bir yer seçmişti. Ama daire sanki Penelope yatmaya gitmiş gibi karanlıktı. Ya da hiç orada değildi.

Kensington'da onunla paylaştığı eve geri dönerken ona birkaç kez daha mesaj attı. Ön kapıdan içeri adımını atarken, bir elini cebindeki silahın kabzasında hafifçe tuttu.

Ev karanlıktı, yatak odaları boştu. Kış da henüz buraya dönmemişti.

Birkaç denemeden sonra nihayet takip cihazından tekrar sinyal aldı. Sinyal, adamın Londra sokaklarında bir arabayla evin bulunduğu yöne doğru ilerlediğini gösteriyordu.

Sydney sonraki yarım saati karanlıkta, silahını çekmiş bir halde her odayı dikkatle dolaşarak, her kapıyı, dolabı ve kileri kontrol ederek geçirdi. Sonra da

Üst kata çıktı ve Winter'ın odasına gitmeden önce kendi yatak odasını araştırdı.

Alan kusursuz bir şekilde düzenliydi, bir pop yıldızının yatak odasının olmasını beklediğinden daha düzenliydi. Yatak mükemmel bir şekilde hazırlanmış, giysileri özenle yerleştirilmiş ve bir mağazada sergileniyormuş gibi katlanmıştı. Banyoda, havlusu bir görevli tarafından yapılmış gibi duş kapısının üzerine katlanmıştı.

Şifonyerinin üzerinde bir bardak su, bir kalem ve havaalanından gelirken arabada karaladığını gördüğü not defteri vardı. Defteri konsere ve parti sonrasına yanında götürmemişti.

Sydney gözlerini defterden ayırıp odanın her köşesini kontrol etti. Hiçbir yabancınn eşyalarını kurcalamadığından emin olunca tekrar defterin üzerine yerleşti. Bir kez daha, değerli bir şey gördüğünde göğsünde hırsızlık dürtüsünün yükseldiğini hissetti. Ayrıca, kontrol etmesi gerektiğini de biliyordu; defter tam da birinin takip cihazı ya da dinleme cihazı bırakabileceği türden bir şeydi. Bir keresinde otel odalarından birinde oda servisi menüsünün arkasına bantlanmış, en küçük tırnağının yarısı büyüklüğünde bir çip bulmuştu.

Sydney defteri aldı ve açtı. Deri yüzeyi kullanılmaktan yumuşamıştı, elleriyle milyonlarca kez açıp kapatmıştı. İlk birkaç sayfayı çevirdi.

İçlerinde yüzlerce satır metin vardı; cümle parçaları, havada uçuşan kelimeler, nasıl okunacağını bilmediği müzik parçaları ve çizimler. Yapraklarla dolu bir dal, birinin eli üzerine bir çalışma, sadece birkaç çizgiyle çizilmiş güzel bir ara sokak. Fena değildi.

Son sayfayı çevirdiğinde, onun yazdığı bazı şarkı sözlerinin son satırlarında durdu.

*Sana bakıyorum ve her şey kafamı
dolduruyor bu (her) düşünce
girdabı*

*(her) kabus (her) korku Hiç
benim gibi korktun mu Hiç
benim gibi kendinden nefret
ettin mi*

*Hiç başkası için kendinizi yok ettiniz mi?
Hiç başkalarının hataları için kendinizi suçlu
hissettiğiniz oldu mu? Hiç başkasının yerine
geçebilmeyi dilediniz mi?*

*Hiç ölmek istediğin oldu mu?
Hiç sonsuza kadar yaşamak istedin mi?*

*Ve bu kasırga devam edip gidiyor
Sana her baktığımda
Sen benim
meditasyonumsun. Ben
de hiç senin oldum mu?*

Winter bunu yakın zamanda, hatta muhtemelen dün gece, onu aşağıda tek başına dans ederken gördükten sonra yazmıştı. Kendini kelimeleri tekrar okurken ve onları zihninde saklarken buldu, kulağa hoş gelmelerinin tadını çıkarıyor, boş yere onlara kimin ilham verdiğini merak ediyordu.

Sonra gözlerini kırptırdı ve kitabı kapattı. Dikkati dağılmaya başlamıştı. Parmakları defterin iç cildinde, sonra da ceketinin içinde ve dışında gezindi. En azından kurcalama izi yoktu.

Defteri henüz yerine koymuştu ki alt kattaki ön kapının açılıp kapandığını duydu.

Yumuşak klik sesini duyunca içindeki tüm kaslar dondu. Kış mı? Yoksa Eli'nin adamları mıydı? Ya da Eli'yi öldüren adamlar mı? Sessiz adımlarla yatak odasına ilerledi, bir köşeye yerleşti ve kapıya baktı.

Orada, silahını kapıya dayadı ve bekledi. Dairenin karanlık sessizliği onu boğmakla tehdit ediyordu.

Sonunda yavaş, temkinli adımların merdivenlerden yukarı çıktığını duydu. Her kimse sessizce hareket ediyordu. Onları ele veren tek ses, zayıf bir adımın belli belirsiz gıcirtısıydı.

Yatak odasının kapısı yavaşça ona doğru açıldı. Silahını köşesinden kaldırdı. Figür ortaya çıktı.

Kış.

Elindeki şemsiyeyi bir silah gibi kullanıyordu ve kadının hareketiyle ona doğru savruldu. Kadın içgüdüsel olarak ağırlığını bir tarafa kaydırdı. Sonra adam onu tanıyınca gözleri büyüdü. Eli düştü ve ağır bir şekilde kapı çerçevesine yaslandı.

"Vay anasını," diye çıkıştı ona, şemsiyesini yere atarak. Korkunç derecede solgun görünüyordu. "Seni öldürebilirdim."

Onu görünce önce rahatladı, sonra da gözleri dolunca utandı. Ona yakalanmaktan ne kadar korktuğunu fark etmemişti.

Öldürüldü. Onu ölü bulma ihtimali vardı. "O şöyle olmaz, yapamazsın," diye cevap verdi onun yerine, silahını bir çırpıda kılıfına sokarak. "Sen iyi misin?"

Yorgunca başını salladı. Gözlerinde bir korku parıltısı vardı ve kadın irkilerek onun kendisi için korktuğunu anladı. "Sana bir şey oldu," dedi adam.

Gözlerini ona dikti. "Ve sana."

Duraksadı, sonra alçak ve boğuk bir sesle, "Bir keskin nişancı Penelope'yi öldürmeye çalıştı. Dairesinin penceresinin camından içeri ateş etmiş. Şu anda Connor'la birlikte, onun evinde."

Sydney onun sözleri karşısında boğazının düğümlendiğini hissetti. *Peki ya sevdiklerine ne yapabileceğimi düşünüyorsun?* Sarmal hissi onu tekrar vurdu ve sakın kalmak için mücadele etti. Winter'a ulaştı ve hemen herhangi bir yara izi olup olmadığını araştırmaya başladı. Parmakları kolunun derisine değdi. "Yaralandın mı?"

Başını iki yana salladı. Gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerinde kaldı ve perili ifadesinin ardındaki sırları aradı. "Hayır. Sen?"

Ağır bir duraklama oldu. Sonra derin bir nefes aldı ve "Eli Morrison öldü" dedi.

Bir an için tek yapabildikleri birbirlerine bakmak oldu.

Görevleri sona ermişti. Şimdi yeni bir şeye, hiç planlamadıkları bir şeye bulaşmışlardı.

"Sauda ve Niall döner dönmez seni aramak istediler," diye fısıldadı Sydney sessizlikte. "Gelebildiğine sevindim."

Kapıyı kilitlediler ve penceredeki perdeleri kontrol ettiler. Sonra zeminin ortasına yerleştiler. Sydney küçük bir lens çıkardı, sonra telefonunun kamerasına taktı ve telefonu dikkatlice aralarındaki halının üzerine yerleştirdi. Üzerine birkaç talimat yazdı.

Aralarında yeşil bir telefonun etrafında bir yükleme çemberi gösteren sessiz bir animasyon belirdi. Saniyeler sonra animasyon kayboldu ve Sauda'nın büstü bir hologram olarak havada asılı kaldı, kaşları endişeyle düğümlenmişti. Yanında, onları görünce öne doğru çekilen Niall belirdi.

Sauda'nın gözleri hemen Sydney'inkileri buldu. Hiçbir şey söylememesine rağmen Sydney onun bir yaralanma belirtisi aradığını anlayabiliyordu. Sonra kadın, "Ne oldu?" diye sordu.

Sesi keskin ve soğuktu, Sydney'in iyi tanıdığı bir sestti. "Eli Morrison ve üç arkadaşını bu gece Teddington Lock'a kadar takip ettim," diye cevap verdi. "Eli'yi yatlarından birine sürüklediler. *Invictus*. Konuşmalarının tamamını yakalayamadım ama yakaladığım kadarıyla Corcasian dilinde konuşuyorlardı." Başını iki yana salladı. "İşte."

Telefonunda başka bir şeye dokundu. Sauda ve Niall bakarken, etraflarındaki havayı sisli bir gecenin karanlığıyla ve tepelerindeki öfkeli mırıltılarla dolu su şırıltılarıyla dolduran bir dosya oynamaya başladı. Winter, video oynatılırken, Paramecium küpü ortaya çıkıp Sydney hamlesini yaparken, muhafız Eli'ye vururken ve adam kimyasal silahla boğularak ölürken nefesini içine çekti.

Kayıt bittiğinde Niall sessizce, "Dosyayı bize gönder," dedi.

"Evet, efendim."

Kaydı yüklerken Sydney hologramın karşısındaki Winter'a baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı -hayatında daha önce hiç tanık olmadığı türden bir sahne karşısında dehşete kapıldığı açıktı... ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Bir musallat. Sydney buna başka ne ad vereceğini bilmiyordu.

Ona başıyla onay verdi. "Onlara bu gece sana ne olduğunu anlat," dedi.

Hem Niall'ın hem de Sauda'nın bakışları Winter'a kaydı. Boğazını temizledi, telefonuna dokundu ve onlara Penelope'yle yaptığı konuşmanın tamamını, dinlenen küpelerinden bir kayıt olarak dinletti. Konuşma şöyle bitiyordu

Çılgınca yere düşme sesleriyle birlikte.

Winter video biterken "Pencereden bir el ateş edildi," dedi. "Pencerede bir kurşun deliği bıraktı ama başka çatlak yoktu. Aramızdaki kanepeler munderlerinden birine, ondan birkaç santim uzağa isabet etti."

Niall elini yüzünde gezdirdi ve içini çekti. Sonra tekrar Sydney'e baktı ve "Eli Morrison'ın ölüm zamanı?" diye sordu.

"Sıfır üç on altı," dedi Sydney otomatik olarak.

"Orada bulunan diğer kişilerden herhangi birini teşhis ettiniz mi?"

Sydney, Eli'nin katilinden çaldığı cüzdanı cebinden çıkardı ve herkesin görebilmesi için çevirerek açtı. İçinde kara gözlü, kaba sakallı, gülümsemeyen bir adamın solmuş ehliyeti vardı, kimlik buruşuk bir tomar Corcasian parasıyla aynı yuvaya tıklmıştı.

Niall'ın gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı. "Bunu ondan mı çaldın?" diye sordu.

Sydney başını salladı. "Hepsi Corcasian dilinde konuşuyordu. Üçüncüsü İngilizce de konuşuyordu. Birinin yürüyüşünde hafif bir düzensizlik vardı, muhtemelen sağ bacağının bir yerinde bir yaralanma vardı."

Sauda kimliği göstererek, "Bu Edward Johannsen," dedi. "Takip ettiğimiz alıcılardan biri."

"Bu ne anlama geliyor?" Sydney sordu.

"Bu, Corcasyalıların hükümetlerinin açık izniyle şehirde oldukları ve başbakanlarının Eli Morrison'ın öldürülmesini onayladığı anlamına geliyor. Penelope'nin peşine keskin nişancıyı da onlar gönderdiyse hiç şaşımam. Yakında onu tekrar vurmayı deneyeceklerdir."

"Neden onun ölmesini istesinler ki?" Kış sordu. "Fark etmez," diye yanıtladı Sauda.

"Ne demek önemli değil?" Sydney söyledi.

"Önemli değil," dedi Niall, "çünkü oradaki işiniz bitti."

Sydney gözlerini kırptırdı. "Bitti de ne demek? Yeni bir görev oluşturmamız gerekiyor."

"Yani, ikinizi de eve getiriyoruz. CIA ile yeniden bir araya gelmeden kendimizi resmi Corcasian hükümet işlerine bulaştırmayacağız. Her şey çok daha karmaşık bir hal aldı."

Sydney gözlerini kıstı. "Panacea'nın CIA'in uğraşmak zorunda olduğu tüm bürokratik işlemlerden muaf olduğunu sanıyordum."

Niall ona sert bir bakış fırlattı. "Çocuk gibi davranma," diye homurdandı. "Bazı özgürlüklere sahip olabiliriz, ama önlemek istediğimizden daha büyük bir savaş başlatmak için burada değiliz."

"Hiçbir şeyi çözümüş değiliz!" Sydney tısladı.

"Sen hiçbir şeyi çözmek için orada değildin," dedi Sauda soğukkanlılıkla. "Bir iş yapmak için oradaydın. Ve şimdi o iş öldü."

"Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmekten bahsetmeye ne oldu? Yarım milyon insanın hayatını kurtarmaktan? Diplomatik olanın yerine doğru olanı yapabilme? Yoksa bunlar sadece işe alım konuşmaları mıydı?" Sydney dişlerini sıktı. "O gemi hâlâ Cape Town'a gidiyor. Şimdi gidersek yarım milyon insan ölecek."

"O zaman öyle olsun," diye tersledi Sauda. Sydney anında sustu. Sauda'nın öfkesi nadiren ortaya çıkar, ama ortaya çıktığında da odadaki tüm havayı emer ve Sydney'i nefessiz bırakırdı.

"İlk kural nedir?" dedi kadın alçak bir sesle.

"Eve canlı dön," diye mırıldandı Sydney.

Sauda bir kez başını salladı. "Eli'nin cinayetinin dalgalanma etkisi daha yeni başladı. Daha yüksek güçlere hesap vereceğiz. Elimizden geleni yapacağız, yeni bir yol bulacağız ama ne zaman geri adım atmamız gerektiğini de biliyoruz. Ölürsen dünyayı kurtaramazsın. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadı Sydney. Gözlerinden öfke dolu yaşların aktığını hissedebiliyordu.

"Daha yüksek
sesle söyle."

"*Peki
efendim.*"

Niall'ın çatık kaşlarıyla ona baktığını görebiliyordu, gözlerindeki ifade sert olmaktan çok sempattı ve sessizce ona uslu durmasını söylüyordu. Bir an için ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Güzel." Sauda, hâlâ sessizce oturmuş olan Winter'a baktı, yüzü hâlâ donuktu. "İçine sürüklendiğiniz karmaşa için özür dilerim Bay Young."

"Winter'ın yarınki final partisine katılması ne olacak?" Sydney sordu. "Penelope'nin burada binlerce konuğu var ve bir olay çıkmasını önlemek için zorlayacağından şüpheleniyorum. Henüz babasından da haberi yok. Winter'ı şimdi çıkarırsak çok şüpheli görünür."

Sauda, "Bırakalım da misafirlerini ve sahnesini o düşünsün," dedi. Niall'a baktı. "Uçuş tahmini varış zamanı?"

Niall bir şeyler yazıyormuş gibi görünüyordu. "Yarın sabah erkenden, saat dokuzda."

Sauda başını salladı. "Kimseye bir şey söylemeyin. Penelope'nin son partisi on yedi saat sonra başladığında ikiniz de Amerika'ya dönmüş olmalısınız. Anlaşıldı mı?"

Sydney ikisine de bağırarak istedi. Hayal kırıklığının iliklerine kadar işlediğini, dilinin ucuna kadar battığını hissedebiliyordu. Derisi öfkeyle karıncalanıyordu. Az önce bir ilerleme kaydetmişlerdi. Ve şimdi tüm bunlar zaman kaybıydı.

Yine de tekrar konuştuğunda sesi sabit ve soğuk çıktı. "Evet, hanımefendi."

"Başka bir yol olmadığını biliyorsun," dedi Sauda ona, sözleri ciddiye. "Bana her zaman bir yol olduğunu sen öğrettin," diye cevap verdi Sydney.

"Eğitim alanında, evet. Gerçek dünyada mı?" Kadının gözleri kırıştı ve Sydney bir an için Sauda'nın hırsızlık alışkanlıklarını ilk keşfettiği, Sauda'nın ofisinde oturup sabırla onu alma isteğine karşı koyma taliminden geçirdiği zamanki gibi hissetti.

Sydney bir tatbikatta başarısız olurken "*Bu imkansız*" dediğini hatırlıyor. *Hiçbir şey imkansız değildir, diye* cevaplamıştı Sauda. *Tekrar yap.*

Ama şimdi kadın teslim olmuş bir ifadeyle ona bakıyordu. "Gerçek dünyada," diye devam etti, "kendimizden daha büyük güçler tarafından itiliriz. Hayatta kalmak, bu güçlere ne zaman boyun eğeceğimizi bilmeye bağlıdır."

"Ama-"

"Başka soru yok, Sydney."

Sauda'nın bakışları o kadar deliciydi ki Sydney sonunda gözlerini kaçırıp Winter'a baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"İkinizle de gümrükte görüşürüz," dedi Niall.

Sonra o ve Sauda görüşmeyi sonlandırdılar ve görüntüleri kayboldu.

Sydney uzun, yavaş bir nefes verdi. Omuzları ani bir yorgunlukla kamburlaştı ve kucağında kıvrılmış açık avuçlarına baktı. Sonra tekrar başını kaldırdı ve sessiz telefonun diğer ucundaki Winter ile göz göze geldi.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

Omuz silkti ve gölgeli pencereye doğru baktı. "Ne için?"

"Beklediğinizin bu olmadığını biliyorum."

"Hiç beklediğiniz gibi gitti mi?"

Başını iki yana salladı. "Çoğu zaman hayır," diye itiraf etti.

"Asla olmaz," diye mırıldandı.

Yüzünde hâlâ perili bir ifade vardı ve bu ifadede onun uzak geçmişindeki bir şeyin, zihnini kurcalayan anıların kalıntısını görebiliyordu. Bu ona Panacea'nın karargâhını gezerken, Artie Young'dan olması gerekenden daha duygusuzca bahsettiği zamanki bakışlarını hatırlattı.

Gözleri tekrar onunkilere kaydı ve kederli bakışı geldiği gibi hızla kayboldu. Yere baktı. "Bu şekilde ayrılamayız."

Başını salladı. "Ve yapmayacağız."

Onun bakışlarını aradı. O da sakince baktı. Onun varlığında hipnotize edici bir şekilde yatıştırıcı bir şey vardı, ona güç veren bir şey.

Ona daha yakın olmak istedi. Havanın sahip olduğu ani yük hakkında bir şeyler yapmak istedi.

"Haydutluk yapmayı mı öneriyorsun?" diye sordu. "Belki."

Bir duraklama. "Sauda ve Niall sana çok kızacaklar."

Omuz silkti. "Bırak Sauda ve Niall'ı ben halledeyim. Bu artık hepimizden daha büyük bir mesele. Bu yüzden tek başıma yapmam gerekirse, yaparım."

Kadının ifadesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Yalnız derken ne demek istiyorsun?"

"Yani ben yapacağım ama sen yapmamalısın. Bunun için imza atmadın." Adamın bakışlarının şimdi onunkilere saplanması kalbinde bir sarsıntı yarattı.

Ona kaşlarını çatı. "Bu görevde senin ortağın olmak için kaydoldum."

"Ben de sana yarın sabah o uçağı binmeni söylüyorum." "Benim yardımım olmadan burada ne yapacaksın?"

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Sensiz daha hızlı çalışabilirim."

Ona doğru eğildi. "Penelope ve Connor Doherty arasında yaşanan sözde ilişkinin bir rolden başka bir şey olmadığını biliyor muydun?"

"Bu-ne?" dedi.

"Dünyamda sahte bir ilişkiyi gördüğümde anlayacak kadar çok gizli ilişkiye tanık oldum." Winter elini cebine attı ve mücevherli bir saç tokası çıkardı. Sydney bunun Penelope'nin Alexandra Sarayı'nda taktığı tokenin aynısı olduğunu hemen anladı. "Bunu onun dairesinden aldım," dedi tokayı uzatırken.

Ona şüpheci bir bakış attı. "Sen mi çaldın?"

"Sanırım senden öğrenmem gerekenden daha fazlasını öğrendim," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Partiden sonra duyduklarına göre Connor bunu ona hediye etmiş. İlişkileri hakkında bizim için yararlı bir ipucu olabileceğini düşündüm."

Sydney iğneyi elinde dikkatle çevirerek, "Rol yaptığını söylemiştin," dedi. Üzerini kaplayan elmaslar parıldıyordu.

Başını salladı. "Birbirlerini görmüyorlar. Sadece rol yapıyorlar. Nedenini bilmiyorum."

Sydney'nin parmakları saç tokasının üzerinde gezindi. Elmasların altındaki metal bir şeye dokununca durdular. Daha yakından baktı.

"Bu bir saç tokasından daha fazlası," diye mırıldandı, Winter'ın altına yerleştirilmiş portu görebilmesi için onu yukarı kaldırarak. "Bu bir mini sürücü. Bunun içinde veri var

şey."

Saç tokasına dönmeden önce bir süre birbirlerine baktılar. "Burada yüzeyin altında bizim bilmediğimiz şeyler oluyor.

Anlıyorum," dedi Winter sonunda alçak bir sesle. "Ve eğer kalacaksan sana yardım edecek birine ihtiyacın olacak."

Derin bir nefes aldı, gözleri hâlâ saç tokasındaydı. "Bunu yapmana gerek yok. Kendini bu tür bir tehlikeye atmak zorunda değilsin. Bu senin iş alanın bile değil."

"Hey." Ellerini havaya kaldırdı. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Değil mi?"

Onun sözleri karşısında bacaklarında bir ürperti hissetti. *Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim.*

Hiç kimse ona böyle bir söz vermemişti. Nereye giderse gitsin, yalnız giderdi.

Yine de onun sesindeki ciddiyeti hissedebiliyordu. Onun yakınlığını.

"İnsanların kalmasına alışık değilim," dedi.

Niall'a savunmasız bir şey söylediğini fark etmesi bir anını aldı ve Niall şimdi ona sorgulayan bir bakışla bakıyordu. Niall ve Sauda gibi insanların yanında gardını indirirdi ve onlar bile onun filtrelenmiş bir versiyonunu görürlerdi. Ama Winter gizli bir ajan değildi. O bir süper yıldızdı ve bir şekilde şimdiye kadar tanıştığı en normal insanlardan biriydi ve bu kombinasyonla ilgili bir şey ona böyle şeyler söyletiyordu.

Hâlâ ince, koyu renk gözleriyle onu inceliyordu. "Şimdi ne olacak?" dedi sessizce. "Sadece altı saatimiz var."

"Tek yapmamız gereken kendimize biraz daha zaman kazandırmak," dedi. Adam ona kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım etmek mi istiyorsun? O zaman senin kim olduğundan faydalanmak üzereyiz." Ona küçük, karanlık bir gülümseme verdi. "Bir kargaşaya neden olmak üzereyiz."

Avcı, Avlanan

WINTER YOUNG'IN HAYATINA KASTEDİLDİ! SÖYLENTİLER VARİSİN EVİNDE SİLAHLA ATEŞ AÇILDIĞINI İDDİA EDİYOR WINTER YOUNG ÖZEL PARTİ SONRASI SALDIRIYA UĞRADI

Penelope Morrison'ın evinde silah sesleri duyulduğuna dair söylentileri sızdırmak dünyanın en kolay işi haline geldi. Sydney'in Winter'ın internetteki hayran kanallarından birinde isimsiz olarak bu haberi paylaşmasından birkaç dakika sonra insanlar evlerinin önüne gelmeye başladı. Bir saat sonra, ellerinde ev yapımı pankartlar taşıyan gürültülü bir kalabalık, yer değiştiren bir kitle halinde toplanmıştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Claire telefonda bağırdı. Winter telefonu kulağından biraz uzakta tutmak zorunda kaldı çünkü Claire'in tarafından gelen çığlıklar doğrudan dışarıdaki çığlıklarla çarpışıyordu. Sydney'e bir kaşını kaldırdı.

Sydney ellerini kaldırdı. "Tamam," diye mırıldandı ona. "Bu kadar büyük bir tepki beklemiyordum."

Bana hakaret ediyorsun, diye karşılık verdi.

"*Silah sesi mi?*" Winter birinci kattaki perdeli pencerelerden birine doğru yürürken Claire'in sesi bir gıcırtya dönüştü. "Dün gece sana ateş açıldı ve Associated Press bunu benden önce mi öğrendi?"

"Penelope Morrison söylememem için bana söz verdirdi," diye yanıtladı Winter. "Haberin nasıl yayıldığını bilmiyorum."

"Penelope Morrison için mi çalışıyorsun?" Claire sordu.

"Teknik olarak, biz buradayken, evet."

Claire bıkkınlıkla içini çekti. "Boş ver. Neden bunun ortaya çıkmasını istemiyor?"

"Neredeyse nasıl öldüğü hakkında medyayla konuşmak istemediği için mi? Bu tür yollardan daha önce de geçtik. Konunun Met tarafından özel olarak araştırılmasını istedi. Bak, ben iyiyim. Serseri bir kurşundu. Bana bir şey isabet etmedi."

Claire'in diğer taraftan gözlerini kısıtığını neredeyse duyabiliyordu. "İyisin," dedi inanamayarak.

"Evet." Pencerenin perdesini usulca kenara itti ve en az bin kişilik bir hayran denizinin, çaresiz polislerin oluşturduğu çürük bir hat tarafından engellendiğini gördü. İçini bir endişe kapladı. Şu anda keskin nişancı silahının kendisine doğrultulmamış olmasını umuyordu - potansiyel ateş hattında bu kadar seyirci varken olmazdı.

Winter kalabalığa elini sallarken Claire, "Ne yaparsanız yapın," dedi, "pencereden dışarı bakıp onlara el sallamayın. İsyanı neden olursunuz."

Elbette, kelimeler Claire'in ağzından çıkar çıkmaz, kalabalık Winter'ın hareketi karşısında daha yüksek çılgınlara boğuldu. İnsan denizi dalgalandı ve orada burada polis hattı geçici olarak kırıldı.

"Sadece iyi olduğumu bilmelerini istedim," dedi telefonda. "Burada söylentileri teşvik etmeye çalışmıyoruz."

Claire inledi. "Unut gitsin. Sakın o evden ayrılayım deme Winter Young. Sana geleceğiz ve strateji belirleyeceğiz."

Telefonu kapattı. Bunu yaparken Winter telefonunda Leo ve Dameon'dan gelen mesajların akışını gördü.

Ne haltlar dönüyor burada?

Dün gece gerçekten biri seni vurmaya mı çalıştı?

İçindeki her şey arkadaşlarına açılmak için yanıp tutuşuyordu. Telefonunu cebine geri soktu ve derin bir nefes aldı. Bir hata mı yapıyordu? Bir gece önce olanları -partiyi, vurulmayı, Panacea'yla tartışmayı- hâlâ güçlkle sindirebiliyordu. Artık resmen haydut ajanı oynadığı Sydney'le yaptığı garip yeni anlaşmayı. Yalnızlık onu bir mengene gibi kavırıyordu.

Sabaha kadar uyuyabildiği bir avuç saat de kesinlikle yardımcı olmamıştı.

Sydney'in kapalı havuzun yanında oturduğu ve telefonundaki bir mesajı okuduğu yere doğru yürüdü. Sonra konuşmaları duyulmasın diye ona yaklaştı ve fısıldadı: "Yoldalar. Senin sonun nasıl?"

Ters bir şekilde başını salladı. "Bu karmaşa içinde havaalanına gizlice gitmemiz imkânsız. Suda haber sızıntısından haberdar. Niall uçuşumuzu erteledi. Ayrıca Penelope'yi ikinci bir saldırı girişiminden de koruyacaktır." Telefonunu havaya kaldırdı. "Ve Panacea'ya Penelope'nin saç tokasından çıkardığım verilerin kilidini açması için zaman ver."

"Okuyamıyor muyuz?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Şifrelenmiş. Niall az önce yüklememi aldığını haber verdi. Her ne ise, önemli olmalı. Onlar çalışırken, ben de Doherty'nin yılan halkasından bazı görüntüler aldım." Damlayan suyun sesi sesini bastırdı. "Bak."

Winter telefonuna baktığında, bir müze gibi görünen bir yerin içinden, tanıdık sesli bir adamın bakış açısından siyah-beyaz bir videonun oynadığını gördü.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Bu sabah," diye fısıldadı. "Burası Güney Kensington'daki Victoria ve Albert Müzesi."

İç mekânı artık tanıyordu; orta avludaki sığ havuz, ana lobiden sarkan ışıltılı Chihuly heykeli, yüzyıllar boyunca modayla dolu rotunda. Video, Connor'ın parmağındaki yüzükten yayın yaparken sarsılarak sallanıyordu.

"Müze boş gibi görünüyor," dedi. Kadın başını salladı. "Henüz açılmadı."

Onlar bakarken Connor bir dizi çift kapıdan geçip labirent gibi görünen arka koridorlara doğru ilerledi.

"Eli on yıl önce müzeye en yeni ek binayı bağışladı," diye açıkladı Sydney, "ve karşılığında burada çoğunlukla halktan uzak tutulan kendine ait özel bir kanat kazandı. Görünüşe göre Connor arka girişi kullanıyor."

Winter gözlerini kıstı. "Sanırım sadece sanatla uğraştığı rahat bir günün tadını çıkarmıyor."

"Dün gecedен sonra olmaz," diye mırıldandı. "Eğer hedef Penelope ise, Eli'nin mülklerini babasının saldırganlarından korumak için harekete geçmiş olabilir."

Sonunda Connor, her köşesine dört muhafızın yerleştirildiği yeni bir kanadın sonuna ulaştı. Olası bir selamlama için elini kaldırdı ve video kısa bir süreliğine yukarı dönerek kanadın tavanının zarif bir kubbe şeklinde yükseldiğini gösterdi. Bu alanda hiç pencere yoktu ve Winter

iki kat yukarıda olduklarını bildiğinden, aniden bir mezara adım attığı hissine kapıldı.

Küçük koridorda yürürken, adamlardan biri sessizce başını sallayarak onu selamladı ve sonra kenara çekildi. Connor önündeki çift kapılardan birini iterek açtı ve onları beyaz, zarif oymalı sütunlarla kaplı bir odaya götürdü.

Winter hafif bir ıslık çalmaktan kendini alamadı.

Connor'ın müzeye bağışladığı kişisel koleksiyonuydu.

Burada her türden mücevher vardı, rengârenk elmaslar, safirler ve yakutlar, yarı saydam görünecek kadar soluk nadir yeşim taşları, ham kuvars blokları, sonra sıra sıra mücevherler, hepsi ayrı ayrı kutularda korunuyordu.

"Bak," diye fısıldadı Sydney. Kalın bir cam haznenin içinde duran mücevher kutularından birini yakınlaştırdı. Bunu yaparken ekrandaki başka bir düğmeye dokundu.

Video kaydı kızılötesi gibi görünen bir moda geçti. Dış hatların camekânların arkasında açıkça görüldüğünü gördü. Nefesini sertçe içine çekti.

"Orada gizli bir oda var," dedi.

Sydney kaşlarını çatmış olmasına rağmen başını salladı. Winter kutuyu daha fazla incelerken, mücevher kutusunun cam yüzeyinde bir yüz silüetinin belirdiğini fark etti. Bu ürkütücü manzara karşısında irkildi.

Connor kutunun önünde durdu. Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra belli belirsiz bir klik sesi duyuldu ve ardından bir kapı sessizce duvara doğru kayarak açıldı.

Adam içeri girdi. Ve yılan halkasının görüntüsü kesildi.

Sydney lanet okudu. "O odanın duvarları güçlendirilmiş olmalı," diye fısıldadı. "Video yayını içeriden aktarılamaz."

Dakikalar geçip gitti. Winter tam da daha fazla görüntü göremeyeceklerini düşünürken, yayın yeniden canlandı. Connor çoktan dışarıdaki küçük koridora geri dönmüş, dört muhafızın yanından tekrar geçiyordu.

Winter'ın ağzı kurudu. Elleri iki yanında kenetlendi ve çözüldü. Sauda, Eli'nin defterlerinin Londra'nın merkezinde bir yerde tutulduğunu söylememiş miydi?

"Oraya nasıl gireceğiz?" diye mırıldandı.

Sydney'nin kaşları çatılmış, gözleri düşünceden fırtınaya tutulmuştu. "O odayı açmak için kullanılan kod, odanın duvarlarındaki

Connor'ın yüz derisinin altındaki kan damarları." dedi.

Winter kaşlarını çatı. "Yani kesik başını oraya sürüklemeyden içeri giremeyecek miyiz? Ve siz önermeden önce, kafasını kesmememizi gerçekten tercih ederim."

"Kimsenin kafasının kesilmesine gerek yok. Sadece yüzünün iyi bir 3D hologramına ihtiyacımız vardı." K pelerine dokunmak için uzandı. "Dün gece partide aldığın."

Kadının kulak memesine değen serin teni omurgasından aŗaęı bir ürperti gönderdi. Resme tekrar yakından baktı. "İçinde ne olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Kendimiz girene kadar olmaz. Ama tek ihtiyacımız olan bir parça kanıt. Sadece bir tane ve bu sevkıyatı durdurmak için yeterli olacaktır."

Kalp atıŗları hızlandı. *Sadece bir tane ve bu yeterli olacak.* Ama Eli Morrison  lm ŗt  ve bunu kimin yaptığını ya da şu anda imparatorluğunu kimin yönettiğini ve onun yokluğunda Corcasyalılarla kimin uęraŗtığını bile bilmiyorlardı. Sıfır ipucuyla  alıŗıyorlardı ve zamanları tükeniyordu.

"İçeri girmek için neye ihtiyacın var?" diye fısıldadı onun yerine.

Kadın sıkıca gülümsedi. "Müzenin kat planları," diye cevap verdi. "Ve elimize ge irebildiğimiz tüm planlar."

★ ★ ★

Yarım saat sonra Claire, Leo, Dameon ve yarım düzine güvenlik görevlisiyle birlikte eve girmeyi baŗarmıŗtı. Yine de örgülü topuzu biraz dağınık görünüyordu ve dıŗarıdaki serin havaya rağmen hafifçe terliyordu.

"Oyun planı nedir?" Oturma odasında toplandıklarında Leo onlara viski bardakları hazırlayarak meŗgul olduğunu söyledi. Claire ona alkol konusunda onaylamayan bir bakıŗ attı ama içkiyi geri çevirmedi. "En son ne zaman bu kadar kargaŗaya neden olduğunu hatırlamıyorum."

"ŗeytan skecini yaptığı zamandı," dedi Dameon g zl klerden birini eline alarak. "Orlando'da protestocularımız vardı - bir adam  n camımızı kırdı."

"Sana oyun planını anlatacağıım." Claire i kisini yudumlarken gözlerini Winter'a dikti. "Seni Londra'dan aceleyle çıkarmamız gerekiyordu ama şu anda dıŗarıda tam bir sirk var ve havaalanına giden otoyolda

seni burada tutmaktan daha tehlikeli olabilir." Sıkıntıyla telefonuna dokundu. "Eli Morrison hiç açmıyor mu?"

Onun adının anılması Winter'ın midesindeki huzursuzluğu daha da artırdı. Sydney'in ona gösterdiği görüntüler hâlâ zihninde dönüp duruyordu. "Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Başını iki yana salladı. "Ama bu geri kalanınızın da burada olması gerektiği anlamına gelmiyor."

Leo şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Dameon kaşlarını çattı. "Bekle, bu çılgınlık içinde burada tek başına mı kalacaksın?"

"Ne konuda yardımcı olabilirsiniz?" Winter cevap verdi.

"Bilmiyorum," dedi. "İnsanların derinizi yüzmesini engellemek mi? Seninle yürümek mi?"

Winter, Claire'e bakarak, "İşi olması gerekenden daha da zorlaştıracaksın," diye karşı çıktı. "Onları evlerine gönderin."

"Anlaştık." Claire Leo ve Dameon'a baktı. "Şimdilik ikinizi uçuruyorum. Ne kadar az kişiyi takip etmek zorunda kalırsam, işim o kadar kolay olur."

Leo itiraz etmeye başladı, gözleri neredeyse paniklemişti. "Neredeyse ölüyordun!" dedi Winter'a. "Otoyollar vahşi olacaksa ne olmuş yani? Her şey burada kalmaktan daha güvenli değil mi?"

Claire telefonuyla masaya vurarak tartışmalarını böldü. Leo ve Dameon'a bakarak, "Uçuşunuzu öne alıyoruz," dedi. "Hikâyenin sonu."

Winter ona, "Sen de uçup gitmelisin," dedi. Bunu söylerken içinde huzursuz bir çalkantı vardı, işlerin daha da kötüye gideceğine dair bir önsezi. "Güvenle uçağa binebilecekken kalman için bir neden yok."

Bu, kadının irkilerek ona dönmesine neden oldu. "Neden gideyim ki?"

Ses tonu sinirli bir hal aldı. "Senin güvenliğinin hiçbir önemi yok mu?"

Claire, "Bana söylemediğin başka şeyler de var Winter Young," diye üsteledi,

Sesini alçaltarak. "Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bunu hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Lanet olsun Claire'e ve onun sezgilerine, diye düşündü Winter. Ama o sadece başını salladı. "Sana öyle bir şey olmadığını söylüyorum," dedi. "Koruyucu olmak için bir sırrım mı olması gerekiyor?"

"Hayır. Ama sende bir tane var, değil mi?"

Winter kaşlarını çattı ve Dameon'a baktı. "Bana yardım et."

Dameon omuz silkti. "Patron sensin," diye cevap verdi.

Winter tekrar Claire'e baktı. "Sana sormuyorum. Sana emrediyorum. Hemen eve git, yoksa kovulursun."

Claire tokat yemiş gibi irkildi. "Affedersiniz?"

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca ona hiç böyle bir şey söylememiş, onu astıymış gibi tehdit etmemişti. Kızın gözlerindeki incinmişlik onu irkiltmişti. Ama artık oyunda daha tehlikeli oyuncular vardı. Yüzü olmayan keskin nişancının nişangâhını Claire'e doğrulttuğunu hayal etti. Tetiği çektiğini.

Panacea mürettebatını koruyacağına söz vermişti ama artık buna güvenemezdi.

"Lütfen Claire," diye fısıldadı. "Sadece bunu yap."

Dudakları gerildi ve arkasına yaslandı, duruşu artık sert ve mesafeliydi. "Dediğiniz gibi Bay Young," dedi, kelimeleri diken diken olmuştu.

Winter ağzını açıp bir özür dilemeye çalıştı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Tek yapabildiği Claire'in koltuktan kalkıp arkasını dönmesini izlemek oldu.

"Claire," demeyi başardı. "Bekle."

Kadın arkasına bakmadı.

Dameon kararlı gözlerini Winter'a dikmiş, bir cevap arıyordu. Ama Winter ellerini ceplerinde tutuyor, Claire güvenlik ekibine ayrılmaları için hazırlanmalarını söylerken geriliyordu.

Sonra Dameon ona doğru bir adım attı.

"Kış," diye mırıldandı kulağına. "Bana geldiğin zamanları hatırlıyor musun?"

Kış, geçmişlerini hatırlatan bu olay karşısında durgunlaştı.

Her zaman sana aşık bir parçam olacak, demişti Dameon ona o zamanlar, ilişkileri bitmeden hemen önce.

Ama hepiniz değil, diye eklemişti Winter.

Hepsi değil, Dameon itiraf etmişti.

Şimdi Winter Dameon'ın gözleriyle buluştu, çocuk ona doğru eğildi. "Sırlarını hep kendine sakladığını biliyorum," diye fısıldadı. "Ve şimdi onları sormaya başlamayacağım. Ama kendine iyi bak, tamam mı? Eve sağ salim dön."

Winter yutkunarak, "Tamam," diye mırıldandı.

Dameon bakışlarını kaçırmadan önce bir nefes daha tuttu.

Sonra Leo Winter'a döndü. Arkadaşının gözlerinde şimdi çıplak bir korku vardı ve çocuğun teninde hafif bir ter pırıltısı parlıyordu. Winter hepsini bu duruma soktuğu için bir suçluluk dalgası hissetti. Nankör bir iyilik için çok fazlaydı. Tek yaptığı değer verdiği insanları tehlikeye atmaktı.

"Bak, Winter..." Leo, dedi ve sonra kaşları çatılmış bir halde sözünü kesti.

Winter ona gülümsemeye çalışarak, "Her şey yoluna girecek," diye cevap verdi. Dameon'a bir bakış attı. "Hepimiz iyi olacağız."

Dameon sakın bir sesle, "Tamam," dedi. Claire kapıdan aceleyle çıkmaya hazırlanmalarını işaret ederken Winter'a başıyla onay verdi. "Burada kendine dikkat et, tamam mı? Amerika'da görüşürüz."

"Orada görüşürüz," diye yanıtladı Winter. Hepsi sözsüz bir şekilde başlarını salladılar.

Gözleri Claire'e takıldı. Hâlâ mesafeli görünüyordu, bakışları temkinli, dudakları gergindi. Onlar da başlarını salladılar.

"Güvende kal," dedi ona.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. Gözleri, sehpanın üzerindeki içeceklerin yanında duran Sydney'e kaydı. "Onu güvende tut," diye seslendi.

Sydney bir kez başını salladı.

Derken Claire kapıyı açtı ve dışarıdaki kalabalığın gürültüsü dalga dalga onlara ulaştı. Güvenlik görevlileri Claire'e, Claire de çocuklara bağırdı.

Aceleyle dışarı çıktıklarında Leo aniden Winter'ı kucakladı. Leo kulağına şiddetle, "O içkilere dokunma," diye fısıldadı.

Winter gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. Leo onu serbest bıraktı, gözleri bir saniyeden kısa bir süre için ona kilitlendi. Sonra arkasını dönüp Claire ve Dameon'la birlikte polis kalabalığının içinde kayboldu ve kapı kapandı.

Winter sersemlemiş bir halde bir an öylece durdu. Ne? Az önce bu sözleri mi duymuştu? Uydurmuş muydu?

O içkilere dokunma.

Sanki bir işaretmiş gibi, arkasında hafif bir tıkırtı duydu. Arkasına baktı. Leo'nun onlar için doldurduğu içkiler hâlâ alçak masanın üzerinde duruyordu. Sydney şimdi oradaydı, gözleri telefonunun görüntülerindeydi, içkisi çoktan dudaklarına değmişti. Gözleri buluştu.

İçine bir panik dalgası yayıldı. "Yapma-" demeye başladı. Ama artık çok geçti.

Yüzünden garip, kederli bir ifade geçti. Hemen elindeki bardağı yere

düşürdü; bardak yere çarparak paramparça oldu. Tam o sırada

farkındalık Winter'ın üzerine yıkıldı.
Zehir.

Duvarı Yıkma

Bardağın kenarında hiç tat yoktu ama Sydney'in bir Geylerin ters gittiğini anlaması için Winter'ın daha konuşmadan ona bakması yetmişti.

Sonra hissetti. Sıcaklığı. Aceleyle dudaklarını koluna silerek temizledi ama zehir çoktan boğazından aşağı süzölmeye başlamış, ardında yavaş yavaş yanan bir ateş izi bırakmıştı.

Sydney'nin Winter'ın omuzlarını kavradığını ve ona bir şey söylemeye çalıştığını fark etmesi bir saniye daha sürdü ama ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Zihnini sabit tutmaya çok fazla konsantre olmuştu. Düşünceleri sanki onları kontrol altına almak için mücadele ediyormuş gibi çılgınca dalgalanıyordu. Midesindeki yangının ilk ipuçlarını şimdiden hissedebiliyordu, damarlarında hızla akan ve onu buza çeviren bir nabız. Kahretsin, bu seferki hızlı davranmıştı.

Bu hissi tanıyordu. Daha önce eğitim sırasında toksin almıştı, Suda ona bir panzehir verdiğinde ve ardından sağlık görevlileri midesini yıkadığında karnındaki acıyı hâlâ hatırlayabiliyordu.

Winter'ın onu kollarının arasına aldığını hissettiğinde, *ne kadar utanç verici, diye* düşündü boş boş. Dünyası dönüyordu.

Daha önce hiç zehirlenmemişti, gerçek anlamda. Sahada değil.

Garip bir duyuydu ve bir şekilde tamamen nahoş değildi. Acı yoktu, ancak kendini vücudunun her yerini saran yoğun bir ısınn pençesinde bulmuş, kendisinden yayılan ııyı ve etrafındaki diğer her şeyin acı soğüğünü karşılaştırmalı olarak hissedebiliyordu. Ter de yoktu.

Belki ateşi vardı.

Sığ, ılık gibi nefes alıp veriyordu. Ciğerleri şişti. Dişlerinin yüksek sesle takırdadığını duyabiliyordu. Mutfak bulanıklaşarak yanından geçti.

Işık, zemine o kadar parlak çizgiler çiziyordu ki, gözünün önünde kör edici bir şekilde yüzüyorlardı. Mermer tezgâhtaki desenler dönüyordu.

"Beni havuza sokun," diyebilirdi soluk soluğa. Serinlemeye ihtiyacı vardı.

Winter tereddüt etmedi. Sydney ağır bir şekilde ona yaslandı ve havuzun parıldayan yüzeyinin giderek yaklaştığını gördü. Cam duvara çarparak aşağı akan şelale kulaklarında kükrüyor gibiydi.

Sonra bir su sıçraması oldu ve Winter'ın onu çılginca suya sürüklediğini ve suyun mübarek serinliğinin kıyafetlerini ıslattığını hissedebiliyordu.

Winter onu şelalenin yanındaki havuzun sığ kenarına beline kadar dayadı. "Bana odaklan," dediğini duydu. İtaat etmek için çabaladığında, yüzünün onunkine doğru eğildiğini görebiliyordu. "Bana odaklan. Bana odaklan."

Sesi çok uzaklardan geliyordu. Adam bu kadar yakinken bu ona nedense komik geliyordu ve Sydney gülme isteğiyle savaştı. Zihni yorgunlukla dolup taşıyordu. Ciğerlerinin hava almak için çırpındığını hissedebiliyordu. Su ona doğru vuruyordu.

"Üst katta," diye geveleyebilirdi sonunda, sözcük diline dolanmıştı.

"Seni burada bırakamam."

"Üst katta," diye tekrarlamaya çalıştı. "Çantam."

Bu kez yüzünü buruşturarak dolambaçlı merdivenlere baktı. "Havuzun kenarına bastırduğınızdan emin olun," dedi ona. "Hemen döneceğim."

Sonra adam gitti, sıcak varlığı yerini etrafındaki soğuk su sesine bıraktı. Teni o kadar sıcaktı ki, havuzu kendisinin ısıtıyor olması gerektiğine yemin etti.

Bir an için onun evi tamamen terk ettiğini, artık yapayalnız olduğunu düşündü.

Bu fikir onu aniden dehşete düşürdü. Nefes alışları hızlandı. *Düdük. Düdük.* Nemli saçlarının telleri yüzünün kenarlarına yapıştı. Panzehir çantasına ulaşamazsa Sauda ona ne yapmasını söylemişti? Tanrım, kendini çok yorgun hissediyordu. Kendini havuzun kenarında sabit tutabilmek için tüm gücünü harcadı. Zehirli içkinin kokusu hâlâ elbiselerine sinmişti ve bu koku başını döndürüyor, dudaklarını havuzun suyuyla tekrar tekrar silerek daha da temizlemesine neden oluyordu.

Gömleği çıkarması gerekiyordu.

Islak gömleğinin ilk birkaç düğmesini açarken dişlerini sıktı, sonra oksijen almaya konsantre olmak için durdu. *Düdük. Düdük.* Ciğerleri zorlanıyordu. Winter neredeydi? Gitmiş miydi?

Tek başınaydı.

Bunda yeni bir şey yoktu - daha önce de bir görevde hücre hapsine kapatılmış, sayısız yerden tek başına kaçmak zorunda kalmıştı. Ne de olsa onu uzaklara göndermişti. Winter'ın yanında olmaması onun için neden bu kadar önemliydi?

Sydney o kadar şiddetli titriyordu ki, havuzun içinde nöbet geçiriyor olabileceğini düşündü. Nöbet geçirirken kendinin farkında olabilir miydi? Bu soru zihninden geçti ve kayboldu.

Ve aniden etrafındaki anılarını gördü; eğitimi süresince Panacea'nın karargâhının yakınında kendisine verilen küçük daireyi ve iki müfettiş evini ararken oturma odasında onunla birlikte bekleyen Sauda ve Niall'ı.

Size tekrar soracağım Bayan Cossette, dedi Sauda, kadının gözleri soğukkanlı ve sakindi. *Merkezden hiç hırsızlık yaptınız mı?*

Cevap vermeden önce dikkatlice düşün, diye onu uyardı Niall.

Sydney içgüdüsel olarak başını salladı. Ciğerlerindeki baskıyı hissedebiliyordu, sürekli gerginlik endişesiyle daha da artıyordu. *Asla,* diye cevap verdi.

Sauda gözlerini kısmıştı. O sırada Sydney, Sauda'nın yalan söylediğini zaten bildiğini, kadının vücudunun yaydığı ince işaretleri fark ettiğini anlayamamıştı.

Müfettişler sonunda onun zulasını buldular; yatağının altındaki döşeme tahtasında, o ana kadar orada kaldığı üç ay boyunca binadan çaldığı eşyalarla dolu bir bölme ortaya çıktı. Tuzluk ve biberlik. Çatallar ve bıçaklar. Eğitim eldivenleri ve kağıt ağırlıkları, hizmet dolabından ampuller ve ataç kutuları, eğitim seansları sırasında kullandığı bıçaklarla gömülü kalemler, aletlerden sıyrılmış bakır kablolar. Liste uzayıp gidiyordu. Hepsini ayaklarının önüne serdiler.

Sydney Niall'ın yüzüne bakmaya dayanamıyordu. Zaten bir önemi de yoktu. Adamın duruş açısından kollarını kavuşturmuş olduğunu, kaşlarının hayal kırıklığı içinde çatılmış olduğunu anlayabiliyordu.

Sauda tekrar konuştuğunda sesi sakindi. *Sanırım ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz, Sydney,* dedi.

Kovulma, tabii ki. Karargâhtan hırsızlık yapan bir casusları olamazdı. Sydney tek kelime etmeden başını salladı.

Ve ertesi gün, çaldığı eşyaların her biri hakkında kendisini kapsamlı bir şekilde sorgulayan iki ajanın karşısında taş gibi bir suratla oturarak bunu yeterince iyi karşılamıştı. Ne de olsa bunu bekliyordu. Elbette böylesine gizli bir iş için uygun değildi, insanların hayatlarının onun ellerine teslim edileceği bir iş için. Elbette işe alım eğitiminde başarısız olacak ve memleketindeki küçük, berbat hayatına geri gönderilecekti.

Sonunda Sauda Niall'a döndü. *Karar?* diye sordu ona.

Sydney kendini tuttu, gözleri hâlâ kısıktı. Niall Sauda'ya her ne ile cevap verdiyse, bu bir bakış olmalıydı, çünkü Sydney hiçbir şey duymadı.

Sauda boğazını temizledi. Sydney başını kaldırıp kadının kendisini kısık gözlerle incelediğini görünce gerildi ve kendini en kötüsüne hazırladı.

Evet, Sydney? Sauda ona sordu. *Söyleyeceğin bir şey var mı?*

Sydney zorlukla yutkundu. Gözleri bir an Niall'a kaydı. Adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ona bakıyordu. Nedense adamın yüzündeki hayal kırıklığı Sydney'i babasının ona söylediği her şeyden daha çok incitmişti. Tek düşünebildiği, adamın eski okulunun koridorunda onunla nasıl yüzleştiği, ona nasıl yeni bir hayat şansı sunduğu idi. Bunu nasıl bu kadar dikkatsizce bir kenara attığını.

Özür dilerim, diye fısıldadı. *Kalmayı hak etmiyorum.*

Sauda başını eğdi. *Hak etmek ilginç bir kelime,* dedi. *Değer anlamına geliyor. Ve değer, var olarak değil, yaparak kazanılan bir şeydir.*

Sydney ona baktı. *Yani...*

Çalma dürtünüz travmanın bir belirtisi, diye devam etti Sauda. *Psikoloji eğitiminde bunu kapsamlı bir şekilde çalışacaksın. Başıyla onayladı. Sen yıllardır aldığımız en zeki acemisin. Dürtülerini kontrol etmeyi öğrenebileceğini biliyorum.*

Ama bize karşı dürüst olmalısın Sydney, dedi Niall. *Denemek zorundasın.*

Eğer bilmezsek size yardım edemeyiz. Anladınız mı?

Sydney adamın yüzünü inceledi ve sert bakışlarının altında bir nezaket buldu. Bu ona o kadar yabancı bir ifadeydi ki nasıl cevap vereceğini bilemedi. Neden ona bir şans daha vermek istediğini anlayamadı.

O da ona sordu. *Kalmamı neden umursuyorsun?*

Adamın gözlerinde öyle derin bir hüznün belirdi ki, sanki içini oyuyor gibiydi. Homurdandı ve yere baktı. *Sadece potansiyeli boşa harcamayı sevmiyorum, diye* cevap verdi omuz silkerek.

Ciğerlerindeki sıkışıklığı, bir gün onu yakalayacak olan durumunun gerçekliğini hissedebiliyordu. Onlara şimdi söyleyebilirdi; her konuda dürüst olabilirdi.

Ama çalınan eşyalarının masanın üzerine dizilmiş görüntüsü dilindeki sözcükleri öldürdü.

O da sessizce, *anlıyorum*, dedi.

Niall ve Sauda birbirlerine baktılar.

Sonra Niall o nazik gözleriyle onun yüzünü inceledi. *Kalabilirsin*, dedi.

Bunu yapan onun sesinin yumuşak gürültüsüydü. Sydney yüzünü ellerinin arasına aldı, duygularının barajının çatladığını hissetti ve kalbi paramparça olacakmış gibi hıçkırdı.

Odadan önce Niall çıktı. O çıktıktan ve kız sakinleştikten sonra Sauda ona yumuşak bir sesle, *"Onun bir kızı var. Artık konuşmuyorlar. Bilmen gereken tek şey bu ve bu konuda soru sormamamı tavsiye ederim."*

Anı yok oldu ve Sydney çaresizce titreyerek kendine döndü. Ciğerleri hırıldıyordu, bu da hâlâ onlardan sakladığı ve açıklamaktan korktuğu sırrını hatırlatıyordu. Bir gün, öyle ya da böyle, onu yakalayacaktı.

Ya da belki de bu konuda endişelenmesine hiç gerek kalmayacaktı. Eğer bugün ölmezse.

Serin suda kalması gerektiğini biliyordu. Ama hava çok, çok, çok sıcaktı. Buzla yıkanmak istiyordu.

Kimse onun için geri gelmeyecekti. Tanıdık bir korku midesine yerleşti. Burada tek başına ölecekti.

Gitmiş olması kimsenin umurunda olmazdı.

Ve sonra, tam da sonunun böyle olacağını, suda boğulmuş olarak bulunacağını düşündüğü sırada-

Kış hızla geri geldi ve gürültülü bir sıçramayla havuza atladı.

Rüya görüp görmediğini anlayamıyordu. Rahatlamak için ağlıyor olabileceğini düşündü. Ya da belki de sadece su yüzündendi. Bilemiyordu. Gördü

Ona bir elini uzattı ve sonra kolunu sırtına doladı, nazikçe öne eğilmesini, bir şeyler içmesini istedi. Sırılsıklam görünüyordu.

Adam şişenin kapağını açarken, şırıngayı ters çevirirken ve sanki bunu hayatı boyunca yapıyormuş gibi tek eliyle doldururken zayıf bir şekilde baktı. Sonsuz gibi görünen sürprizler dizisinde bir başka sürpriz. Demek ki eğitimleri sırasında dikkatini vermişti, bunu ona sadece bir kez göstermiş olsa bile, muhtemelen kendi başına pratik yapmıştı.

Şırıngayı dudaklarına doğrulttu. "İç," diye emretti.

Sesi alçak ve sabitti. Korkup korkmadığını anlayamadı. Başını şırınganın içindekileri alacak kadar eğdiğinde, adamın serin parmaklarının ensesini nazikçe kucakladığını hissetti.

Zar zor yutkunabiliyordu. Acısı boğazını ateş gibi yakıyordu. İrkildi, öksürdü ve öğürdü. Panzehir dudaklarını kaplarken acıttı.

"Hepsini bitirmek zorundasınız" dedi.

Ona ters ters bakmayı başardı ama yine de dediğini yapmak için kendini zorladı.

Neredeyse anında, içindeki ateşin düştüğünü hissetti. Ve sonra etrafındaki dünya artık bir tundra gibi değil, sanki vücudunu boğan tüm sıcaklık dünyaya yayılmış gibi kavurucu bir çöl gibi hissetti. Etrafındaki bu kaynamaya dayanamadı. Tüm vücudu ter içinde kaldı. Durduramıyordu. Yüzünün kenarlarından aşağı döküldüğünü ve açık gömleğinin yakasını ıslattığını, saçlarının nemli tellerinden aşağı damladığını ve suya sızdığını hissedebiliyordu.

Sonunda soluk soluğa bir nefes alabildiğini hissedebiliyordu. Winter tekrar tekrar "Sorun yok," dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Kadın uyuşukça başını salladı. Saçları ıslak ve çiy taneleriyle doluydu, içeri giren parlak ışıktan dolayı parlıyordu. Yüzünden boncuk boncuk sular akıyordu. Hayal meyal, adamın ellerinin yüzünün iki yanında olduğunu, onu sıkı ve nazik bir şekilde kucakladığını fark etti. Adam sanki her an kaybolacakmış gibi ona bakıyordu.

Belki de halüsinasyon görüyordu. Su alışılmadık derecede parlak görünüyordu, yüzeyi güneş ışığının huzmeleri altında parlıyordu. Uykuya daldığını hissedebiliyordu ve bunun farkına varmak onu dehşete düşürdü. Winter'ın bakışlarına odaklanmaya çalıştı, sanki ona bakmak onu uyanık tutabilirmiş gibi.

Eğer uyuyakalırsa, uyanamayabilir.

"Haklıydın," diyebildi sonunda. Kelimeler ağzında gevelendi.

Sanki onun sözleri karşısında şaşırılmış ve rahatlamış gibi gözlerini kırıştırdı. "Zehir hakkında mı?" diye sordu, sesindeki aciliyet açıktı.

"Ciğerlerim hakkında," diye fısıldadı. Bunu söylerken acı verici bir kasılma geçirdiler. "Haklıydın, ciğerlerim hakkında, onlara henüz söylemedim."

Bakışlarında bir anlayış dalgalandı. Başını iki yana salladı. "Ve ben de yapmayacağım," diye yanıtladı. "Sadece uyanık kal. Tamam mı? Sadece uyanık kal."

"Gitme," demeye çalıştı. Elleri hararetle adamın kollarını kavradı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi.

Saniyeleri saymaya başladı. Yavaş yavaş, yavaş yavaş, etrafındaki dünyanın biraz odaklanma hissi kazandığını hissedebiliyordu, ancak kafası hala hafif ve bulanık hissediyordu.

"Kış," diye soludu şimdi onun adını.

Başıyla onu onayladı, gözleri hâlâ onun üzerindeydi, elleri hâlâ yüzünün yanlarındaydı. Şimdi kollarını yeniden hissetmeye, kaslarında biraz güç kazanmaya başlamıştı. Adamın teninin kendi tenine karşı hafif sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın avuçlarındaki nasırları ve yüzüne değen nefesinin hafif kıpırtılarını hissedebiliyordu.

Ellerinden biri yanaklarındaki ıslak bir şeyi silmek için kalktı. Ağladığını fark etti.

"İyisin," diye mırıldandı ona o güzel, melodik sesiyle ve bu dünyadaki en rahatlatıcı sest. "Bir şeyin yok."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. Sözleri şimdi daha çok onunkilere benziyordu. "Ben iyiyim."

Şimdi yıkılma sırası Winter'daydı. Onu şaşırtacak şekilde, ellerini aniden ondan çekti ve avuçlarıyla kendi yüzünü kapattı. Sonra ağlamaya başladı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi ağlıyordu. Kadın, adamın ellerinden süzülüp çenesine dökülen gözyaşlarını sakın bir hayranlıkla izledi. Winter Young toplum içinde soğukkanlılığıyla, asla kötü bir röportaj vermemesiyle ya da gardını düşürürken yakalanmamasıyla ünlüydü. Onun bu şekilde ağladığını hayal bile edemezdi.

Çok... insan gibi görünüyordu. Sadece bir çocuk gibi görünüyordu, bunalmış ve bitkin.

Zihnindeki bulanıklığın içinden Winter'ın annesiyle, kardeşini kaybettiği günle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlamaya çalıştı ve midesinde yine o tuhaf acıma duygusunu hissetti. Ya da belki acıma değildi. Belki de ona karşı hissettiği her neyse, her zaman ona bakmak, onu takip etmek ya da kontrol etmek için bir bahane arıyor gibi görünmesinin nedeniydi.

Belki de ondan itiraf etmek istediğinden daha çok hoşlanıyordu. Belki de ona biraz aşık oluyordu.

Gözlerini aceleyle sildi, sonra tekrar yüzünü tuttu. Kadın ilk kez adamın ellerinin titrediğini fark etti. "Sadece dinlen," dedi, sesi kısıktı.

"Sauda'yla irtibata geçip üzerinde tam olarak ne kullanıldığını kontrol edeceğiz."

Sydney'nin gözyaşları yerini sessiz kahkahalara bıraktı. Bu anın saçmalığına inanamıyordu. Gizli ajandı, ona güven veren kişi olması gerekiyordu ama yine de kapalı bir havuza uzanmış ve bir pop yıldızının başını okşamasına izin veriyordu.

Onun gülüşüne biraz gülümsedi. Kendini onun gözlerinin kenarlarında oluşan belli belirsiz kırışıklıklara hayranlıkla bakarken buldu ve ifadesindeki rahatlama kıvılcımını fark etti. Öğleden sonra ışığı üzerlerine vuruyor, onu parlak altın rengine boyuyordu.

Bu çok saçmaydı. Çekingenliklerinin her biri sanki buhar olup uçmuştu. Zehir de bunu yapabilir miydi? Tek yapmak istediği bu güzel çocuğa bakmaktı. Onun çekiciliğini göğsünde hissetti, aralarındaki duvarın yıkıldığını hissetti.

"Defterindeki şarkı sözleri," diye mırıldandığını duydu, hiçbir uyarıda bulunmadan.

Kelimeleri düşünmediğini, yüksek sesle söylediğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Belki de oturma odasında hâlâ zehirli bir içki kalmıştı; onu alıp kendini suyun altına bırakabilir ve utançtan ölebilirdi.

Winter'ın kaşları kalktı ama neden baktığını sormadı. Onun yerine "Hangileri?" diye sordu.

Sözler zihnindeki bulanıklığın içinden geri döndü. "'Sen benim meditasyonumsun,'" diye yanıtladı. "Kimin hakkında?"

Bir an sessiz kaldı ve ağzından daha fazla kelime çıkmasını engellemek için dudağını ısırды. *Tanrım*, onun nesi vardı böyle?

"Sen," diye cevap verdi.

Sydney ona baktı. Dünya hâlâ onun etrafında dönüyormuş gibi hissediyordu.

Sanki bunu itiraf etmek istemiyormuş gibi gözleri kızın bakışları karşısında kısıldı. "Sadece oyalanıyordum," diye mırıldandı.

Sen. Sen.

Kelimenin etrafını sarmasına izin verdi, kalbinin duvarlarının yıkıldığını hissetti.

Bunu neden yaptığını bilmiyordu.

Ama ona doğru eğildi ve sanki aralarında her zaman **b ö y l e** olması gerekiyormuş gibi dudaklarını onunkilere bastırdı ve onu öptü.

Meant to Be

Vücuduna elektrik çarpmış gibi hissetti.

Winter onun öpücüğü karşısında şok içinde kaskatı kesildi.

Sonra adam yol verdi. Ellerin yüzünü kendi yüzüne çektiğini, vücudunun suyun içinde sürüklenerek onunkine bastırıldığını hissetti. Öpüşmeleri derinleşti. Dudakları çok yumuşaktı. İçine dolan sıcaklık bu sefer farklı hissettiriyordu, canlı, sıcak, iyi ve kesinlikle, tamamen baskın. Adam onu kendine çekerken, kadın ıslak kollarını adamın boynuna doladı. Hareketlerinde çaresizlik, adrenalin ve korkudan doğan bir aciliyet vardı. Ve belki daha fazlası da vardı. Boğazından belli belirsiz bir inilti çıktı, rahatlama, zevk ve derin bir arzu sesi. Hayatında duyduğu en seksi şeydi bu.

Daha önce o kadar çok erkek öpmüştü ki, yeniliğin etkisi çoktan geçmişti. Ama burada, her nasılsa, kendini acemi gibi hissediyordu. Ellerin adamın sıırsıklam gömleğine uzandığını, eteklerini çekiştirdiğini, sonra parmaklarının adamın ıslak karnına yapışan kumaşın altında gezindiğini hissedebiliyordu. Teni pürüzsüz ve kaygandı. Sanki uzaktan, onun üzerine bindiğini, kalçalarını gövdesine bastırıldığını, hafifçe dengesini bozduğunu, böylece havuzda geriye doğru düşmemek için bir kolunu arkasından desteklemek zorunda kaldığını hissetti.

Bu hiç profesyonelce değil. Kafasının içindeki ses canlandı ama o anki arzusu tarafından bastırıldı. Bir görevde olup olmadıkları ya da hayatlarının tehlikede olup olmadığı umurunda bile değildi. Uzun zamandır hayatta kalmaktan başka bir şeye, işi bitirmeye o kadar odaklanmıştı ki kalbini tamamen unutmuştu. Bu yüzden onu serbest bıraktı.

Şu anda tek istediği oydu. Onun her bir parçasını. Onun ateşi tarafından tüketilmek ve onun içinde kaybolmak istiyordu.

Zihni panzehirin sisi içinde yüzüyordu. Adamın elini sırtının derisinde hissedip yukarı doğru kayarken nefesini kesecek kadar uzun süre serbest kaldı. Dudakları

şimdi boynundaydı, köprücük kemiği boyunca ilerliyordu. Gümleğinin düğmeleri, daha önce hummalı bir şekilde çıkarmaya çalıştığı için hâlâ açıktı. Gözlerini kapadı, onun kendisine herhangi bir yerinden, her yerinden dokunmasını bekledi. Onu bu havuzdan çıkarıp yatak odasına götürmesini ve üzerindeki ıslak giysileri soymasını, onu tüketmesini bekliyordu.

O, sadece birkaç hafta önce yeryüzünden silinip gitmesini dilediği bu çocuk.

Ya da belki de buna hiç inanmamıştı.

Winter Young yatakta nasıl?

Bu düşünce aklına geldi ve içini ateşle doldurdu. Kendine inanamıyordu. Bir hafta önce olsa, bu düşünce karşısında tiksintiyle başını sallardı.

Neden onu istiyordu?

Neden bu kadar doğru hissetti?

Sydney daha ne olduğunu anlayamadan adam çekip gitti. Sydney onun ani ayrılığı ve aralarındaki serin havanın yarattığı hayal kırıklığı karşısında nefesini tuttu.

"Bekle," diye nefes aldı, yanakları kızarmıştı. Gümleğinin yakası, kadının çekiştirdiği yerden dolayı dağılmış, düğmeleri göğsünün yarısına kadar açılmıştı ve altında vücudunun açıkta olduğunu görebiliyordu. Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, gözbebekleri büyümüşü, gözleri arzuyla puslanmıştı. "Bekle," diye tekrarladı başını sallayarak. "Dur. Sen-biz, yani-aklımız başımızda değil."

Aklım başımda değil mi?

İçini kasıp kavuran ateş ve arzu, sanki ikiye bölünmüş gibi kısa kesildi. Bir anda yok oldu. Bir an için şaşkınlıkla ona baktı.

"Ben ne yaptığımı biliyorum," diye karşılık verdi.

"Öyle mi?" Adam ona şüpheyile baktı. "Daha yeni zehirlendin! Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Elbette!" diye tersledi, sonra kaşlarını çattı. Az önce olanlara dair anıları şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Buraya, havuza nasıl gelmişlerdi? Winter onu taşımış mıydı? Ona bir şey mi vermişti? Her şeyi hatırladığını sanıyordu ama şimdi sanki zihninin üzerine bir örtü çökmüş, onu şüpheyile bulandırıyor.

Winter onun şaşkınlığını görünce başını salladı ve kendini daha da uzaklaştırdı. Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Kendimi kaptırdım."

Sydney onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de duygularına karşı soğuk bir öfke duyuyordu. Bir keresinde kendini bir erkeğin kollarına atıp kalbinin gitmesine izin vermişti ve o da centilmen olmaya mı karar vermişti?

Neden onun bu hatayı yapmasına izin vermedi?

Bir hata. Doğru.

Duyguları zehir, panzehir ve görevlerinin baskısıyla bir fırtınanın içine sürüklenmiş ve bununla birlikte aklını da yitirmişti. Bir hata. Hepsi bu kadardı.

Kafasında başka bir şey daha netleşti ve Sydney soğuk mantığının ilk ipucunun geri döndüğünü, kalkanının kendini tekrar bir araya getirdiğini hissetti. Gözlerini kırıştırdı, aniden bitkin düşmüştü.

Tabii ki bu bir hataydı.

"Aynı," diye mırıldandı, kendini havuzun kenarına doğru daha da dikleştirerek. Aşağı baktı ve gömleğinin düğmelerini ilikledi. Öpüşmelerinin sıcaklığı hâlâ içinden geçiyordu ve utanç verici bir şekilde yanaklarını yaktığını hissedebiliyordu.

Eli hâlâ oradaydı, onunkinden kıl payı uzaktaydı. İçindeki her şey ona tekrar dokunmak istiyormuş gibi görünüyordu ama yapmadı.

"Bunu yapamayız," diye fısıldadı sonunda.

Sydney ona hiç bu kadar kızgın hissetmemişti. Ama bu duyguyu bastırdı ve kendini, Winter'ın ellerinin birkaç saniye önce onun üzerinde olmasını, kendisinin de Winter'ın üzerinde el yordamıyla dolaşmasını umursamıyormuş gibi görünmeye zorladı.

"İnan bana, istemiyorum," derken kendi kendine hak verdiğini duydu. "Profesyonelce değil."

Winter başını salladı. "Hayır, bu görevin geri kalanını kastetmiştim."

Kaşlarını çatı. Yanaklarındaki sıcaklık yeniden yükseldi ve bir an için zehrin tekrar vücuduna dolmasını istedi, böylece utanacak aklı kalmayacaktı. "Peki neden olmasın?" dedi.

"Az önce zehirlendin!"

Ona sıkılmamış bir bakış attı. "Bir keresinde yüz dört derece ateşim varken, yüksek güvenlikli bir hapishanede infaz edilmesi planlanan bir muhbiri kaçırmak için kilitli bir hücrenin anahtarını çalmıştım."

Sözsüzce ona baktı.

"Yani bu kolay olacak," diye açıkladı.

Adam gözlerini kırptırdı ama Winter daha fazla açıklama yapmak istemedi. Bunun yerine, cam parçalarının yere saçıldığı oturma odasına, sonra da tekrar Winter'a baktı. Zihnindeki sisin dağılmasıyla, dudaklarını bardağına değdirmekten hemen önce Winter'ın yüzünde gördüğü panik dolu ifadeyi hatırladı. Winter'ın ona bir şeyler söylemeye başladığını hatırladı. *Yapma!*

"Winter," dedi dikkatle, "o içkiden yudumlamadan önce beni uyaracaktın, değil mi?"

Winter şaşırılmış bir halde ona baktı. Sonra başını salladı. "Neden?" diye sordu. "Nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi. Yüzü kapıya doğru dönmüştü. Sydney onun beden dilini, duruşundaki sertliği, bilinçsizce Claire ve arkadaşlarının gittiği yöne doğru eğilmesini incelerken zihninin yeniden canlandığını fark etti. Adamın kendisine dönüp bakmasını sabırla bekledi.

Sonunda bunu yaptığında, yüz ifadesi perili gibiydi. "Leo dışarı çıkmadan hemen önce bana bir şey fısıldadı."

"Peki ne dedi?"

Winter onun gözleriyle karşılaştı. "İçkilere dokunma."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Zihni dönüyordu. Panacea'nın araştırmasında Leo hakkında hiçbir şey çıkmamıştı; Winter için sadık bir dost ve iş arkadaşından başka bir şey olmamıştı. Eli Morrison'la hiçbir bağı yoktu.

Ama bu çok açıktı.

"Diğerlerinin sorunsuzca içmelerini izledim," diye yavaşça cevap verdi ve ona döndü. "Leo bütün o bardakları hazırladı. Hangisini benim önüme koyacağını biliyor olmalıydı. *Senin* önüne."

Winter'ın gözleri artık kısılmıştı. "Hayır."

"Öyle yaptı," diye cevap verdi nazikçe. Ona sabit bir bakışla baktı. "Winter, Leo bizi zehirlemeye çalıştı."

Dostlar ve Düşmanlar

Hiç mantıklı değildi.

Leo, Winter'ın kariyerinin neredeyse başından beri onunla birlikteydi. Her turneye katılmış, onunla acımasızca dalga geçmiş ve alay etmiş, ona bir düzine kez yemek yapmayı öğretmeye çalışmıştı. Winter stresten ya da yorgunluktan bitkin düştüğünde onu sessizce dinlemiş, bir düzine kalp kırıklığında onu teselli etmiş, hayat onları daha yükseğe iterken Dameon'la birlikte onu neşelendirmişti.

Leo çok uzun zamandır onun yanındaydı. Bu imkansızdı.

Yine de kendini yerdeki kırık bardağa bakarken buldu, viski hâlâ tahtaya dökülüyordu.

"Bu XC," dedi Sydney, camın kenarında test yaptığı yerden ayağa kalkarak. "Yeni bir sinir ajanı."

Hâlâ dengesiz görünüyordu, hareketleri olması gerekenden biraz daha yavaştı ama konuşması ve düşünceleri normale dönmüş gibiydi. En azından yarım saat önce, havuzda soluk soluğa kaldığında olduğundan daha iyiydi. Çaresizlik içinde onu öpüyordu ve o da aynısını yapıyordu.

Şimdi kendini ona bakarken bulmuştu, zihni belirsizlikle bulanıktı. Ya Claire de bu işin içindeyse? Peki ya Dameon?

Birdenbire, tanıdığı herkes bu sırlar şehrinde yürüyen gölge figürler gibi göründü gözüne. Hangi yöne döneceğini, kimi arayabileceğini bilmiyordu. Şu anda aklına gelen ve konuşabileceği kimse yoktu.

Güvenebileceği kimse yoktu.

Penelope'yi, ona kendini yalnız hissettiğinde bununla nasıl başa çıktığını sorduğunda gözlerinde beliren o mesafeli bakışı düşündü.

Sydney sessizlik içinde, "Her şeyin bir açıklaması vardır," dedi. "Sadece içgüdülerine güvenmelisin."

Gözlerinde hâlâ bir sis vardı ve uzun kahverengi kirpiklerinin çerçevelediği bu sis onu biraz kaybolmuş gibi gösteriyordu. Ama bunun dışında yine uyanık görünüyordu, kaşlarındaki hafif çatıklık geri dönmüş ve dudaklarının kenarlarına hafif bir kaş çatma dokunmuştu. Büyük boy kazağını giymişti ve adam kazağın sol omzunun kremsi tenini nasıl ortaya çıkardığını fark etmekten kendini alamadı. Orada bir doğum lekesi vardı, daha önce öptüğü küçük koyu leke.

Dudaklarında hâlâ hafif bir karıncalanma hissedebiliyordu.

Yer değiştirdi ve tekrar konuştu. "Leo'ya rüşvet verilmiş olabilir."

"Dünyada Leo'nun birine zarar vermek istemesine yetecek kadar para yok," diye tersledi Winter.

"Şantaj o zaman. Bunu yapmak istemediğinden hiç şüphem yok - hiç kimse suçunu doğrudan kurbanına bu şekilde itiraf etmez, sizi bu şekilde uyarmaz, kendini riske atmaz ve gerçekten size zarar vermek *istemez*. Öyle ya da böyle eli zorlanmıştı. Eminim dünyada sizden daha çok sevdiği ve ona karşı kullanabileceği biri vardır. Son zamanlarda Leo'da garip bir şey fark ettin mi?"

Şantaj. Winter, Leo'nun kız kardeşlerini, anne babasını, teyzelerini, her zaman şenlikli, sevgi dolu, gülen akrabalarla dolu olan evini düşündü.

"Isınma hareketleri sırasında iyiydi," dedi yavaşça.

Ama konser bittiğinde Leo alışılmadık bir şekilde sessiz görünmemiş miydi? Hayır. Bu sadece parti sonrası partiye gelemediği içindi. Öyle değil mi?

"Konserden sonra," diye fısıldadı Sydney'e. "Tek kelime etmedi."

Sydney ona dikkatle baktı. "Peki bundan önce ne zaman hepimiz olmadan yalnız kaldı?"

"Asansör," dediler ikisi de aynı anda.

Winter'ın elleri titremeye başladı. O, Leo ve Dameon sahne arkasına giden küçük asansöre binmemişler miydi? Ya Leo'nun işleyicisi o sırada ona bir şey söylediyse?

Şantaj.

Morrison'ın adamları Leo'nun ailesini tehdit etseydi, Leo onların istediğini yapardı. Winter bunu içgüdülerinde hissedebiliyor, Sydney'nin ona söylediği gibi içgüdülerinin onu doğru yöne yönlendirdiğini hissedebiliyordu. Ve o zaman bile, Leo bu konuda yeterince işkence görmüş olmalıydı ki

Winter'ın içkiler konusunda onu uyarmak için ailesini tehlikeye atmayı göze alacak kadar korkmuştu.

Farkına vardığı şey midesinde bir bulantı dalgası gibi hissediyordu. Oda birdenbire eğiliyor gibi göründü.

Sydney onun yüzündeki ifadenin değiştiğini görmüş olmalıydı, çünkü başını salladı. Her dakika daha da netleşiyordu.

"Bunların doğru olup olmadığını bilmiyoruz," diye fısıldadı. "Yine de mümkün," dedi kadın. "Öyle değil mi?"

"Bu, birilerinin burada ne yaptığımızı bildiği anlamına gelir," diye yanıtladı Winter sessizce. "Ve yakında Leo'nun anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiremediğini öğrenecekler."

"Leo bir saat içinde Amerika'ya dönmek üzere uçağa binecek," dedi. "Ama *seni* Londra'dan çıkarmak zorundayız."

Winter kaşlarını çattı. "Ne? Zehirlenen sensin." "Bu benim işim. Senin değil."

"Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin demiştin."

"Bu, birisi camınıza bir miktar sinir gazı sürüp sizi öldürmeye çalışmadan önceydi."

İç çekti. "Hayır."

"Sana sormuyorum, Winter."

"Seni burada bırakamam."

"Bırakamaz mısın?"

"Arkanızda Panacea'nın desteği varken bile operasyon yapamazsınız. Londra'da tek başına olacaksın."

"Bir ajanın işinin neleri içerdiğini sanıyordun?" Sydney'nin yüzünde bir ışık süzmesi başlamış, masmavi gözlerini altın rengine boyamıştı. "Bu şekilde daha iyi çalışıyorum."

"Peki ya benden istediğin o büyük şaşırtmaca ne olacak? Peki ya _"

"Kimsenin avlanmadığını düşündüğümde dikkat dağıtmak iyi bir fikirdi. Seni aşağı indireceğim." Parmaklarını şıklattı. "Kimsenin dikkatini dağıtacak en büyük şeyin senin öldürülmen olmasına ihtiyacı yok. Müzeye tek başıma da girebilirim. Aslında daha iyi."

"Neden böylesin?" dedi. "Ne gibi?"

diye karşılık verdi.

"Neden her zaman tek başına acı çekmekte bu kadar ısrarcısın?"

"Çünkü pratik olmadığı sürece birlikte acı çekmenin bir anlamı yok. Buraya gönderilme nedeniniz olan işi zaten yaptınız - bizi Connor Doherty ve Penelope Morrison'a yeterince yaklaştırdınız, ihtiyacımız olan kanıt bulacağımız gizli kasayı ortaya çıkarmamıza yardımcı oldunuz. Daha önce burada olmana ihtiyacım vardı. Şimdi sana ihtiyacım yok."

Her zaman olduğu gibi, sözleri onu alışık olmadığı bir şekilde yaraladı. Ya da belki de buna çok alışmıştı. Gereksiz, istenmeyen. Belki de diğerlerini gönderdikten sonra bunu hak etmişti. Bir kızdan bu kadar etkilenmeyeli ne kadar olmuştu? Kendinden o kadar emindi ki aşka tövbe etmişti. Şimdi kendini Sydney'nin yüzüne bakarken bulmuş ve çok farklı bir şeyin kıpırdadığını hissetmişti.

Belki de kalmasına gerek yoktu. Ama kalmak istiyordu. Onu burada bırakma düşüncesi...

"Lütfen bana ciddi olmadığını söyle," diye tekrar denedi. "Bu şehirde muhtemelen Morrison'ın öldürülmesine karışmış düzinelerce tehlikeli insan var - hem onların hem de Morrison'ın sadık adamlarının hedefinde olacaksın. Ve eğer uçak bu akşam sadece Penelope ve benimle havalanırsa, nasıl kaçacaksın?"

"Panacea eninde sonunda başka bir uçak gönderecektir." "Eninde sonunda," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bu artık senin görevin değil Winter." Sydney'in sesi aniden öfkeli çıkmıştı. Ona ters ters baktı, sonra da kolunu kendisinden uzaklaştırdı. Adam hem rahatlamış hem de dehşete düşmüştü, artık kendi başına rahatça ayakta durabiliyordu, zehrin etkisi neredeyse tamamen geçmişti. "Buradan uzaklaş ve Amerika'ya geri dön."

"Sonra ne olacak?"

Ellerini ona doğru kaldırdı. "Ne söylememi istiyorsun? Ve sonra bitti. İşimiz biter. Bu noktada ne olacağını düşünüyorsun? Hayatına geri dön ve beni yalnız bırak."

Adam daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama kadın çoktan ondan uzaklaşmış ve merdivenlere doğru yönelmişti. Kadının merdivenlerde gözden kaybolması birkaç saniye daha sürdü.

Kasları gerildi, ona doğru atılmaya ve onu durdurmak için başka bir yol -herhangi bir yol- bulmaya hazırdı. Ama yapmadı.

Ellerini birbirlerinin üzerinde gezdirdikleri o kısa çılgınlık anı, şimdi milyonlarca yıl uzakta gibi görünüyordu.

Neden bu konuda onunla tartışıyordu ki? Kadın haklıydı. İşini yapmıştı, Panacea onu buraya ne yapması için göndermişti. Onun işi bitmişti. Artık bir yük haline gelmişti ve Sydney'in bunun onu yapması gereken şeyden alıkoymasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Ve belki de ona karşı hissettiğini sandığı duygular bir yanılsamaydı. Bu iyi bir şey olabilirdi. Sydney gibi bir kızla nasıl bir geleceği olabilirdi ki zaten? Bu görev sadece iki dünyanın tesadüfen çarpışmasıydı. O bir sanatçıydı. Hayatı sahnede, spot ışıklarının altında geçiyordu. Peki ya Sydney? Sydney gizli bir dünyaya aitti, Winter'ın gitmediği-gitmemesi gereken yerlerde hareket ediyordu. En yakın arkadaşlarından birini, aslında kendisi için kurulmuş bir tuzağa düşürmüştü bile. Belki diğerlerini de henüz bilmediği şekillerde etkilemişti.

Sydney ile bir ilişki yaşamayı göze alamazdı. Arkadaşlığı bile. Güvenliklerine ve hayatlarına değer veriyorsa olmazdı.

Ama şimdilik hâlâ bu işin içindeydi ve Sydney ona içgüdülerini takip etmesini öğretmişti. Ve içgüdüündeki bir şey ona, eğer şimdi onu geride bırakırsa, değer verdiği insanlardan uzaklaşırsa, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağını söylüyordu.

Omuzlarında pişmanlıkların ağırlığını taşımaktan bıkmıştı.

Winter merdivenlerden uzaklaşıp ön kapıya doğru döndü. Bunu yaparken parmağını dikkatle telefonunun yan tarafına gömülü küçük takip cihazına doğru kaydırıp ve onu çıkardı. Yan masadaki bir bardak altlığının altına koydu.

Sonra telefonunu çıkardı ve daha önce hiç çevirmediği bir numarayı çevirdi.

Sadece bir kez çaldı.

"Alo?" dedi Penelope. Sesi küçük ve biraz da ürkmüştü. "Benim."

Sesi titremeye başladı. Gözyaşlarının tehdidini duyabiliyordu. "Winter? Aman Tanrım, basını gördüm, hâlâ evde mi kapana kısılmış durumdasın?"

"Benim için endişelenme. *Sen* nasılsın?"

"İyi dayanıyor. Winter, bak, sana söylemek zorundayım-"

Kapıya ulaştığında omzunun üzerinden baktı. "Konuşmamız gerek. Sizinle erkenden saray köşkünde buluşabilir miyim?" "Erken mi?" Bir an tereddüt etti.

"Elbette." "Teşekkürler. Yakında görüşürüz."

Sadece Başka Bir İş

Sydney'i rahatlatan şey, Victoria ve Albert Müzesi'ne doğru bindiği trenin kalabalık olmasıydı ve bu da ona insan kalabalığının içinde kaybolma şansı veriyordu. Artık refleksleri ve hafızasıyla birlikte kafası da rahatlamıştı. Ve Winter'ı nasıl göndermek zorunda kaldığını da.

Belki de abartmıştı. Çok kızgındı ve kime kızgın olduğundan bile emin değildi. Muhtemelen ona. Kendisine, daha büyük olasılıkla. Ya da onları öldürmeye çalışan kişiye. Belki de tüm bu duruma, her şeyin bu kadar korkunç bir şekilde ters gitmesine, onunla birlikte kendini raydan çıkarmasına kızmıştı. Birinin onları öldürmek istediği gerçeğine. İlişkilerinin açıkça bir çıkmaz sokak olduğunun farkına varması.

Tren Güney Kensington'a vardı ve o da bilerek umursamaz bir yürüyüşle indi, turist ve yerel halk seli arasında görünmez oldu, caddedeki ana giriş yerine müzenin yeraltı girişine giden tüneli seçti. Yara bandını yırtıp atmak daha iyiydi. Sauda'nın gönderdiği uçağın muhtemelen çoktan Heathrow'da hazır ve onları bekliyor olduğunu biliyordu. Şansı yaver giderse Winter da yakında orada olacak ve onsuz havalanacaktı.

Şanslıysa, onu terk ediş şekli onu son görüşü olacaktı. Ve bu sayede hayatta kalacaktı.

Göğsüne saplanan sancı o kadar keskindi ki nefesini içine çekti. Elleri yüzünü kavırıyor, onu kendine çekiyordu. Gözlerinde parlayan yaşlar. Boynuna değen nefesinin sıcaklığı, tenindeki dudakları.

Zihnini dönmeye zorladı ve tünelde adımlarını hızlandırdı. Botlarının sesi, etrafındaki seslerin yankıları arasında kayboldu. İlerlerken telefonuna baktı ve Winter'ın konumunu kontrol etti. Onun

Takip cihazı hâlâ evden sinyal veriyordu. Yakında havaalanına doğru gittiğini gösterecektir.

Takip cihazını kapattı ve yoluna devam etti. Geçmişte pek çok ajan arkadaşından arkasına bile bakmadan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Ve bu sadece başka bir işti.

Tren yolculuğu sırasında Victoria ve Albert Müzesi'nin planını ezberlemişti. Güvenlik kameraları, her kapıya takılmış sensörler, ana girişlerdeki güvenlik masaları ve tüm açık saatlerde arazide dolaşan düzinelerce personelle dolu devasa, görkemli ve eski bir binaydı.

Yeraltı girişi ise daha gevşekti, özellikle de hafta içi öğleden önce. Sıradan kapıya yaklaştığında, kapının yanındaki bir sandalyede uzanmış olan yalnız görevli ona sıkılmış bir bakış attı ve başıyla içeri girmesini işaret etti. O da karşılığında ona tatlı bir gülümseme verdi.

Müze ılımlı bir kalabalıkla uğulduyordu. Sydney kendini acele etmemeye zorladı, heykel salonunda dolaştı ve Rodin koleksiyonuna bir turist gibi hayran kaldı, böylece güvenlik onu unutacak ve alana giren diğerlerini izlemeye devam edecekti. Sonra yavaşça moda sergisini gezdi ve ana rotunda asılı duran dev Chihuly avizesinin yanından geçti. Etrafında okul çocuklarından oluşan bir kalabalık dolaşıyordu.

Sonunda, Connor Doherty'nin koleksiyonunun bulunduğu Eli Morrison'ın yeni bağışlanan kanadından birkaç koridor uzaklaşana kadar, her kattaki kalabalığın giderek seyrekleştiği üst kata doğru ilerledi. Oraya çıkan merdivenleri geçerken, yolu kapatan kadife ipi fark etti.

KURULUM DEVAM EDİYOR, yazıyordu tabelada. Beklendiği gibi.

İçinde kimsenin olmadığı bir salona girdi. Orada, cam bir seramik vitrininin yanında bir köşede durdu ve telefonunu en yakındaki yanıp sönen yangın alarmına doğru eğdi.

Ekranında binadaki binlerce yangın alarmını gösteren bir tablo belirdi. Müzenin karşı ucunda bulunan bir tanesini seçmeden önce onları kaydirdi.

Ona dokundu.

Elektronik bir çığlık sessizliği bozarak müzenin mermer salonlarında yankılandı.

Artık Sydney'in bir zaman sınırı vardı. Alarmın devam eden çığlığı üzerine hoparlörlerden bir anons duyuldu.

"Misafirler ve personel, lütfen en yakın çıkışa doğru ilerleyin. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz."

Hafifçe gülümsedi. Tüm personelin zorunlu tahliyesi.

Üç güvenlik görevlisinin Connor'ın kişisel koleksiyonunun bulunduğu bölümden aşağıya indiğini gördü. Sydney onlar merdivenlerden inip gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra kadife ipin altından geçerek basamakları hızla çıktı ve koridorun en üstündeki sütunlardan birinin arkasına gizlendi.

Burada hazır olda bekleyen dört muhafızdan üçü artık gitmişti ama özel koleksiyonun kapısının yanında kalan tek bir muhafız sinirli görünüyordu ve kalıp kalmaması gerektiği konusunda biraz kararsızdı.

Sydney onu görünce kaşlarını çattı ve telefonunu tekrar eline aldı. Sonra ekrana dokundu ve adamın telsizinin frekans kanalını yakalayana kadar bekledi.

Birkaç dakika sonra, belli belirsiz bir ıtırtı duydu. Aşağı baktı o.

Hâlâ *orada* mısın? Telefonuna hızla bir şeyler yazdı.

Telsizinden derin, erkek ve parazit dolu bir ses geldi. "Hala Orada mı?" dedi, Sydney'nin yazdığı kelimeleri söyleyerek.

Adam gözlerini kırıştırdı. "Evet?"

Sydney yazarken, sanki alt kattaki yetkili biri onu ağırıyormuş gibi, "O lanet kızıyı buraya getir," dedi.

Telsizini kemerine geri koydu ve itilip kakılmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Arkasındaki kapılara bir kez baktı. Birkaç dakika sonra, muhafız arkadaşlarının ardından koridorda aceleyle ilerlemeye başladı. O hızla geçerken Sydney kendini sütuna yasladı.

Neredeyse onu geçmişti ki hoparlöründen gerçek bir gardiyanın sesi geldi ve olduğu yerde durdu.

"Hatalı tetik diyorlar," dedi ses. "Hâlâ orada mısın?" Durdu. "Ne yani, şimdi kalıyor muyum?" diye tersledi.

"Gitmenizi söyledim mi?" diye cevap geldi.

Sydney'nin göğsü sıkıştı. *Lanet olsun*, diye düşündü. *B planı o zaman*. B planından nefret ederdi. Çok kabaydı.

Adam etrafına bakındı. Kadının saklandığı sütuna doğru döndü.

Sydney, bakışları ona kilitlenmeden önce hareket etti. Tek bir sıçrayışla adamın boynuna nişan aldı ve adam elmasına sert bir darbe indirdi.

Gözleri irileşti. Boğuk bir ses çıkarırken elleri boğazına gitti.

Sydney telefonunun kenarıyla onun çenesine sertçe vurdu. Adam tökezledi, sersemledi. Ona bir kez daha vurdu, kol ve bacakları gevşedi. Sydney onu düşmeden yakaladı, ağırlığının altında sendeledi, sonra onu koridorun kenarına sürükledi, böylece kısmen sütunların arkasına gizlenmiş oldu. Diğer muhafızların birkaç saniye etrafta onu aramasına izin verdi ve ona biraz daha zaman kazandırdı.

Bilinci yerinde olmayan adamı gölgelerin arasından kaldırdı, sonra da adamın koruduğu çift kapıya yöneldi. Hiç ses çıkarmadan içeri girdi ve sanki koridorda hiç bulunmamış gibi kapıları arkasından kapattı.

Kendini Connor Doherty'nin özel koleksiyonunda, nefes kesici bir dizi değerli taşla çevrili olarak buldu.

Yangın alarmları hâlâ ötüyordu ama Sydney bu odanın kendi alarm sistemi olması gerektiğini biliyordu.

Necco Gofret rulosunu çıkardı, bir demet şekeri avucuna döktü ve ardından telefonunun kenarını kullanarak onları sınırlı zamanıyla başarabileceği kadar ince bir toz haline getirmek için ezdi. İş bittiğinde, parıldayan bir toz bulutu halinde havaya üfledi. Bunu yaparken, şekerin yapay katkı maddelerinin hafif yansıtıcı doğası nedeniyle bir anlığına görülebilen lazer çizgilerinden oluşan belli belirsiz bir ızgaranın orada burada belirdiğini gördü. Izgara tekrar yok olmadan önce hızlıca bir fotoğraf çekti.

Sonra dikkatlice boşlukta ilerledi, telefonundaki çizgileri takip ederken hareketleri sabitti.

Winter bunu çok iyi yapar, diye düşündü giderken. Winter'ın yüzü hiç beklenmedik bir anda zihninde canlandı. Zarif vücudunun çizgilerin arasından ne kadar kolay kayabileceğini, odanın içinde ne kadar hızlı hareket edebileceğini hayal etti.

Dikkatini dağıtmayı bırak, diye azarladı kendini. Winter şimdiye kadar havaalanının yolunu yaralamış olmalıydı. Yalnız çalışıyordu.

Kızılötesi ekranın gizli odanın dış hatlarını gösterdiği noktanın önünde bulunan vitrine gitti. Derisi karıncalanırken

hareket etti. Bir odayı kaç kez kontrol ederse etsin, her zaman izlendiğini hissediyordu, sanki burada hala hesaba katmadığı bir kamera vardı.

Telefonunu cam vitrinin önünde yere koydu, sonra kenara **ç e k i l d i . B i r** an sonra Connor Doherty'nin mükemmel bir hologramı belirdi ve sanki tam burada, odanın içinde duruyormuş gibi telefonun üzerinde gezinmeye başladı. Vitrinin camı titrer gibi oldu. Odanın arka duvarındaki rafın titrediğini hissetti. Sonra duvar kayarak açıldı ve küçük, gizli alan şimdi yumuşak mavi ışıkla aydınlanıyordu. Sydney'nin kalbi yerinden fırladı. İçerideydi.

Panik odasına benziyordu. Belki de hepsi buydu. İçeri adımını attığında, duvar sandığı şeyin duvar olmadığını, tabandan tavana kadar üst üste dizilmiş beyaz kutular olduğunu gördü.

Bir tanesini aşağı çekti ve açtı.

Defterler. Yazılı defterler. Daha küçük kutular da vardı ve Sydney bunlardan birini açtığında, içinde üst üste yığılmış, tırnağı kadar küçük ve ince dijital sürücüler vardı. Bunlar bile Eli'nin imparatorluğu kadar büyük bir organizasyon tarafından yapılan işlemlerin toplamı olamazdı. Bu sadece çok küçük bir kısmı, belki de bir aylık anlaşmalar. Bunlar en sonuncular olmalıydı; daha eski olan her şey yok edilecekti ve dosyaları suçlayıcı kanıt olarak saklamak için hiçbir neden yoktu.

Sırıtmaktan kendini alamadı. Büyük ikramiye.

Tüm bu belgeleri gözden geçirecek ve neye ihtiyaçları olduğunu bulacak zamanı yoktu. Sydney dosyalara göz gezdirerek düzenlerine dikkat etti. Tarihlerle ya da mektuplara göre değil, müşterilere göre. Eli Morrison'ın varlıklarıyla çalıştığı bilinen birkaç kuruluşun adını tanıdı.

Dosyalar. İhtiyaçları olan şey.

Bir kutu daha indirdi. İsimleri not etti.

Üçüncüyü indirdi.

Artık bir düzen vardı, en eskiden en yeniye doğru sıralanmışlardı. Dosyaların sonuna, son bir kutu yığınının durduğu yere doğru ilerledi. Orada, en üstteki kutuyu çekip çıkardı ve açtı.

Programlar. Gemi kalkış saatleri, konteyner sayıları.

Çok az zamanı vardı. Sydney dayanabildiği kadar çok sayıda belgeyi telefonuyla taradı.

Çok az zaman, çok az zaman.

Sydney dışarıda, güvenlik kameralarının hafif çatırtılarını ve bip seslerini duydu. Birkaç belgeyi daha taradı, sonra kutuyu geri itti. Telefonuna kaydettiklerinin arasında bir yerlerde Morrison'ın son kaçakçılığının kanıtı olmalıydı.

Telefonunda Sauda'nın bir görüntüsüne dokundu ve ardından dosyalardan ilkinin iletmeye başladı.

Arkasından bir ses duymadan önce başlamaya bile fırsat bulamadı.

"Meşgul müsün?"

Sydney etrafında döndü ve Connor Doherty ile yüz yüze geldi.

Anında tepki verdi. Bacağı havaya kalktı ve boğazını hedefleyerek ona tekme attı. Ama adam şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. Bu sıradan bir müşteri temsilcisi değıldi. ldrmek için eğıtilmişti.

Adam onun hamlesini savuşturdu ve onun yerine bileğini yakaladı. Sydney onun elinden kurtuldu ama Sydney ona tekrar saldıramadan adam geri adım attı.

Hayır. Sydney ileri atıldı ama kapı göz açıp kapayınca kadar kapandı. Kapı tamamen kapanmadan önce, Connor'ın elinde telefonuyla ona gülümsediğini gördü.

Sonra kapı kapandı ve mavi ışık sönerek onu karanlığa hapsetti.

Sessiz Ritim

Sözünün eri olan Penelope, Winter'ın arabası Kensington Sarayı'nın kapılarından geçip pavyona vardığında gördüğü ilk kişiydi.

Sarayın Batık Bahçesi'nin fonunda, saksıdaki kış çiçeklerinin ve çitlerin üzerindeki ışıltılı kırmızı Noel soğanlarının uzun, dikdörtgen bir havuza verdiği huzurun karşısında, altın işlemeli bir deri ceket ve geniş, pileli mavi bir elbise giymiş, koyu renk saçlarını zarif bir topuzla toplamış, göz kamaştırıcı görünüyordu. Doğum günü resepsiyonu için hazırды.

Bir kutlama havasında görünmüyordu. Ağladığı hemen anlaşıyordu; gözlerinin kenarları hâlâ pembeydi, kapaklarının altındaki deri uykusuzluktan kararmıştı. Kollarını göğsünün önünde sıkıca kavuşturduğu için küçük ve sert görünüyordu.

Winter söylemek üzere olduğu şeyden dolayı midesinde bir suçluluk duygusu hissetti

Onu.

Bir koruma kapısına yaklaştı ve kapıyı açtı. O dışarı çıkarken, Penelope aceleyle ona doğru ilerledi, kolunu onun koluna dolamadan önce küçük bir gülümsemeyle onu selamladı ve Sunken Garden'ın merkez havuzunun kenarına doğru götürdü. Elbette erkenciydiler ve yemyeşil çevrenin geri kalanı, ısıtılmalı pavyonun önüne devasa Noel gülü aranjmanları yerleştiren personelle doluydu. Soğuk sabah güneşinin altında kuşlar cıvıldıyor ve taze bir esinti havayı serinleterek çalıları titretiyordu.

Mekânın dinginliği huzurlu bir andan çok, bir şarkının ağır ritmi başlamadan hemen önceki sessiz vuruşlarına benziyordu. Winter'ın kaslarını geren, büyük bir şeyin habercisi olan türden bir sessizlik. Ellerini ceplerinde tuttu, parmakları Panacea'dan aldığı kalemle oynuyordu.

şimdi iç astarına sıkıştırmıştı. Çok büyük bir silah değildi ama en azından kalemin gizli bıçağı ona biraz koruma hissi veriyordu.

"Sen nasılsın?" Winter kısık bir sesle Penelope'ye sordu.

Ona bakmadı. Onun koluna doladığı kolu titriyordu ve giysilerinin kumaşından elinin buz gibi olduğunu anlayabiliyordu.

"Yeterince iyi," diye yanıtladı. "Sen?"

"Aynı."

Onun arkasına baktı. "Koruman nerede?"

"Uzaktan izliyorum," diye cevap verdi. Sonra ona doğru eğildi. "Konuşmamız gerek."

Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Eğer bu tetikçiyle ilgiliyse, ben-"

"Bu senin tetikçinle ilgili değil." Boğazını temizledi. "Babanla ilgili."

"Babam mı?" Gözleri umutlu ve sorgulayıcı bir şekilde onunkilere dikildi. "Onu gördün mü? Dün gecedan beri ona ulaşmaya çalışıyorum."

Winter bir an duraksadı ve ona söyleyecek kişinin kendisi olup olmadığını düşündü. Ama şimdi ona söyleyebilecek herhangi biri Morrison'ın çevresine girmiş olacaktı ve biri onu öldürmeye çalışmıştı. Bu yüzden daha yakına eğildi ve sanki bir kızla flört eden bir erkekmiş gibi poz verdi. Uzaktaki birkaç çalışan onlara baktı, yüzlerinde meraklı bir ifade vardı.

"Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm," dedi alçak bir sesle. "Ama söylediğimde, hiçbir duygu göstermemeni istiyorum."

Gözlerinde korku titreşiyordu, sanki çoktan tahmin ettiği bir haber için kendini hazırlıyordu. Çılgınca onun yüzünü aradı.

Bir duraklama. "Baban dün gece öldürüldü." Yürümeye devam ettiler.

Penelope yüzünü asmamayı başardı, gözleri kısıktı. Ama Penelope'nin vücudunu titreten sarsıntıyı, duruşundaki ani sertliği ve düşecekmiş gibi koluna yapışmasını hissetti. Kolunu vücuduna doğru çekerek ona karşı durdu. Değişen ışıktaki yüzünün rengi solmuştu. Demek ki duymamıştı.

"Çok özür dilerim," diye tekrar fısıldadı.

"Bu imkânsız," diye fısıldadı.

"İnanın bana, keşke size farklı bir şey söyleyebilseydim," dedi usulca.

"Sadece meşgul," diye cevap verdi öfke dolu sert bir sesle. Gözleri şimdi yukarıya, köşke ve kenarlarından aşağıya dökülen kalın kış güllerine gitti. "Bir saat içinde buraya gelmesi planlanıyor. Kadeh kaldıracak."

Gözlerini yine meydan okurcasına adamın gözlerine dikti. Adamın tek yapabildiği ona ciddi bir bakışla karşılık vermektir.

Kadın başını sallamaya başladı ve adam dirseğinin kıvrımına sıkışan elini hafifçe sıktı. Bakışları pavyonun içinde dolaşan insanlara kaydı.

"Senden istediğim şeyin ağırlığını biliyorum," diye fısıldadı ona, "ama soğukkanlılığını korumaya çalış. Burada güvende değilsin."

Ama Penelope kolunu çekti. "Hayır, anlamıyorsun. Bana dedi ki-"

"Sana ne söyledi? Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Sen sahnede performans sergilerken." Gözleri pavyondan ona doğru kaydı. "Alexandra Sarayı'ndayken. Bana burada olacağını söylemişti."

Ona üzgün bir bakış attı. "Çok özür dilerim."

Sertçe yutkundu ve inanmazlığının ardında gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordu. Gözleri tekrar yere kaydı. Bu kendini tutma işinde iyiydi. Geçmişte bunu kaç kez ve ne için yapmak zorunda kaldığını merak etti.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" dedi kısık sesle. "*Neden* biliyorsun?"

"Henüz sana her şeyi anlatamam," diye cevap verdi. "Ama dün gece dairende seni hedef alan her kimse babanı da hedef aldı. Onda başarılı oldular. Bu, senin için başka bir girişimde bulunacakları anlamına gelebilir."

"Benim dairemdeyken mi öldü?" diye fısıldadı.

Winter başını salladı.

Kolunu tekrar tuttu, bu sefer sanki destek almak için. Elinin dirseğinin üzerinde hafifçe titrediğini hissedebiliyordu, o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

"Birine söylemem gerek," dedi aniden.

"Hayır."

Bakışlarında öfke parladı. "Bana bunu söylemeye hakkın yok."

Kelimeler Winter'ın ağızından niyet ettiğinden daha keskin çıktı. "Belki de değil," diye yanıtladı. "Ama beni dinlemek zorundasın. Lütfen. Başka kimseye söyleyemezsin."

"Ama ben-"

Winter yürüyüşlerini bir an için durdurdu ve ona doğru döndü. Dudaklarının kıpırdadığını kimse görmesin diye kulağına doğru eğildi. "Bunu kimin yaptığını bilmiyoruz," diye fısıldadı, "ve bu da sana yakın olan herkesin potansiyel bir şüpheli olduğu anlamına geliyor."

Adam hafifçe geri çekildiğinde, kadın ona dik dik bakıyordu, gözleri şüpheyi parlıyordu. "Sen de dahil."

"Sana zarar vermekten kesinlikle hiçbir çıkarım yok." "Buna neden inanayım ki?"

"Hayatınızın buna bağlı olduğu gerçeği dışında size ikna edici bir kanıt sunamam," diye cevap verdi.

Sanki bunu idolüne duyduğu inançla bağdaştırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını sıktı ve sonra tekrar partiye baktı. Artık daha fazla konuk gelmişti.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandı sonunda.

"Benimle gel."

Ona göz kırptı. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?" "Kaçabildiğin anda."

"Yani-şimdi mi?" Çaresizce etrafına bakındı. "Yapamam." Tekrar yutkundü ve adamın kolunu geri çekti. "Misafirlerim."

Şimdi gerçekten de çıldırmış gibi görünüyordu. Winter'ın aklı, kız burada sinir krizi geçirirse ne yapacağını düşünmekle meşguldü. Bunu nasıl açıklayacaktı? Onları buradan nasıl çıkaracaktı?

"Biliyorum. Ama başka seçeneğimiz yok."

"Burada dünyanın dört bir yanından gelen binlerce ileri gelen ve seçkin kişi var. Connor gelir gelmez beni görmek isteyecektir." Konuşması hızlandı, korkudan nefesi kesildi ve Winter aniden muhasebeci tarafından tehlikeye atılmış olabileceğini fark etti. "Her an burada olabilir. Gittiğimi fark edene kadar havaalanına kadar yolu yarılayamayız."

Connor'ın Penelope'yi kadeh kaldırdıktan sonra bir yere götürmesine izin veremezdi.

"Her şey yoluna girecek," dedi ona. "İkimiz de pastanın önünde görüneceğiz, böylece sen de birkaç kelime söyleyebilirsin. Sadece bir

saat. Bunu yapabilir
misin?" Kadın
uyuşuk bir şekilde
başını salladı.

"Güzel. Ortaya çıkalım, kalabalığı rahatlatalım ve sonra herkes birbirine karışırken gidelim. Söyleyeceklerinizi söyledikten sonra gittiğinizi fark etmeyeceklerdir."

Penelope yürümeyi bıraktı. Yüzünde ona tanıdık gelen kaybolmuş bir ifade vardı, her şeyi tek başına üstlenmeye alışmış olmanın yalnızlığı ve kendini korkmuş hissediyordu, onu gerçekten güvende tutup tutamayacağını, Sydney'le birlikte tüm bunları başarıp başaramayacaklarını merak ediyordu.

Sonra çenesini kaldırmak için kendini zorlayarak doğruldu. Adam onun gözlerindeki parıltıyı hâlâ görebiliyordu. Ama konuştuğunda, sesi duygularını gizlemeye yetecek kadar sabitti.

"Benimle gel," dedi ona bakmadan. "Bazı insanlarla selamlaşmam gerekiyor."

Başını salladı ve onu takip etti. Bunu yaparken Sydney'e hızlı bir mesaj yazdı.

O da bizimle gelecek.

Birkaç saniye boyunca telefonuna baktı, bir cevap görmeyi umuyordu.

Hiçbir şey. Telefonunu isteksizce kaldırdı ve Penelope ile birlikte ilk misafirini karşılamaya gitti. Aklının bir köşesinde Sydney'in güven verici cevap vızıltısını beklemeye devam etti. O her zaman cevap verirdi.

Ama bu sefer yapmadı.

Bullseye

Güneş tepeye çıkıp bahçedeki gölgeler kaybolana kadar Winter nihayet Sydney'den bir yanıt alamadı.

Penelope pastasını keserken telefonu çaldı, yüzünde hâlâ o eğitilmiş gülümseme vardı. Pavyonda etrafını saran seyirciler tezahürat yapıp flaşlar patlarken Winter kalabalıktan bir adım geri çekildi ve kendisi için açılan mesaja baktı.

Neredesin?

Ezici bir rahatlama. Winter'ın ilk tepkisi bu oldu. Mesajın Sydney'nin telefonundan gönderildiği açıktı ve Sydney'nin hâlâ müzenin içinden mesaj gönderiyor olması gerektiğini biliyordu. Takip cihazı da aynı şeyi söylüyordu.

İkinci tepkisi kafa karışıklığıydı. Sydney geride bıraktığı takip cihazının hâlâ evin oturma odasından yayın yaptığını görebilmeliydi. Onun orada olduğunu düşünmeliydi.

Ayrıca, garip bir şekilde kelimelere boğulmuş bir mesajdı. Sydney her fırsatta mesajlarında kısaltmalar kullanırdı; gerekmedikçe hiçbir şeyi tam olarak yazmazdı. Onun "*Neredesin?*" diye yazmasını beklerdi. Ya da sadece *Wru? yazmasını* ve bunu kendi başına çözmesini beklerdi.

Belki de onun için endişeleniyordu ve ilk okumasında anladığından emin olmak istiyordu. Belki de kelimeleri telefonuna yüksek sesle dikte ediyordu ve o da kelimeleri düzgün bir şekilde tercüme ediyordu.

Etrafındaki kalabalık Penelope'nin söylediği bir şeye hep bir ağızdan güldü. O da mesaj attı.

Doğum günü resepsiyonu.

Mektubu gönderdikten sonra kendini hazırladı, onun azarlamasını bekledi - uçakta olmak yerine hâlâ buradaydı ve Penelope'ye yardım etmeye hazırlanıyordu

onunla birlikte kaçmak.

Cevabı geldi.

Tamam.

Winter durdu ve kaşlarını çatarak telefonuna baktı.

Alaycılık yok, neden Londra'da koşturduğuna dair bir sıkıntı yok.

Takip cihazının neden hala evden yayın yaptığına dair bir yorum yok.

Ama en önemlisi, *Okay* kelimesi mükemmel bir şekilde hecelenmiştir.

Sydney asla "*Tamam*" yazmazdı. Sadece "*K*" harfini gönderirdi.

Winter omurgasında bir ürperti hissetti. Sydney'nin görüntüsü zihninden bir duman gibi uçup gitti. Artık diğer tarafta karanlıktan başka kimse yoktu. Elleri telefonunun kenarlarına sıkıca yapıştı ve nefes alış verişini düzgün tutmaya çalıştı.

Ya ona mesaj gönderen kişi Sydney değilse? Bunun tek bir anlamı olurdu.

Ona bir şey olmuştu.

Penelope bir şişe şampanya patlatıp, özenle hazırlanmış bir bardak kulesinin üzerine dökerken etrafındakiler kahkahalarla gülüyordu. Connor Doherty hâlâ ortada yoktu.

Winter, Sauda onu konserden sonra arabaya bindirdiğinde de tehlikenin vızıltısını hissetmişti ama bu seferki vızıltı gerçektir. Ellerine ve omurgasına doğru yayılan bu vızıltı, içinden ısı perileri geçiriyordu. Bir şeyler çözülüyordu.

Sydney'nin telefonundaki her kimse kalmasını istiyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu.

Ufukta bir fırtına vardı; bahçenin ötesinde Londra'nın şehir manzarasının hemen arkasını kesen kara bulutların kenarını görebiliyordu, güzel bir öğleden sonra gökyüzüne karanlığı yayıyor ve daha sonra gelecek sağanak yağmuru ima ediyordu. Winter'ın kafasında çalkalanan his, ona Artie'nin ölümünü ilk öğrendikleri gece annesinin alt katta yaptığı kırık dökük konuşmayı hatırlattı. Kafası sisle dolmuştu. Sanki burada değilmiş gibi garip bir hisse kapıldı.

Başarısız görev artık umurunda değildi. Tek düşünebildiği Sydney'di.

Yakalanmış olmalı.

Onunla gitmeliydim.

Sonra, düşüncelerinin bulanıklığı arasında Penelope'nin ona doğru baktığını gördü. Hâlâ sarsılmış görünüyordu ama ona bir adım öne çıkmasını işaret etti.

"-bu kutlamanın tarih kitaplarına geçmesine yardımcı olan çocuğa!" dedi Winter ona ulaştığında. "Ve kesinlikle tanıtılmaya ihtiyacı olmayan birine."

Etraflarındaki kalabalık onay çılgınlıkları attı. Penelope Winter'a mikrofonu uzattı ve o da soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek mikrofonu aldı. Bundan dakikalar sonra, Penelope'yi ana pistten çıkarması ve kalabalık pastanın etrafında toplanırken onu bahçenin çit labirentinden geçirip havaalanına giden bir taksiye bindirmesi gerekiyordu.

Ama Sydney'e bir şey olmuştu.

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. Bakışları seyircileri taradı, binlerce yüz gördü ve hiçbirine tutunamadı. Herkes şüpheli gibi görünüyordu.

Sonra Penelope'nin gözleri bir anlığına kalabalığa kaydılar.

O da aynı yöne baktı. O sırada bir şeyin parladığını gördü. Bir şey yapacak zamanı yoktu.

Patlama sesi boğuktu, seyircilerin tezahüratları ve kendi sesinin yankısı yüzünden ses o kadar kısılmıştı ki Winter onu duymadı.

Bir an ayakta idi, sonra geriye doğru savrulmaya başladı. Acı ona çarpmadan önce şok omzunu sarsmıştı.

Bir gümbürtüyle yere çarptı. Bir anda nefesi kesildi.

Etrafında şaşkın solukların dalgalandığını duydu. Sonra birkaç çılgılık.

Winter nefes nefese kaldı. Yerde mi yatıyordu? Buraya nasıl düşmüştü? Ayağa kalkmaya çalıştı ama acı omzunu yaktı ve haykırdı.

Şimdi ona doğru koşan insanlar vardı -siyah giysili korumalar, Smokinli konuklar birilerinin polis çağırması için çılgılık atıyordu. Havada metalik bir şeyin t i n i s i asılı duruyordu.

Kan mı?

Uzaklarda bir yerde, birinin ona seslendiğini duyduğunu düşündü.

Winter. Kış!

Penelope nereye gitmişti?

Artık daha fazla insan vardı. Göğsünün üst kısmından gelen acı onu donup bıraktı. Dünya e t r a f ı n a kapanmaya başladı, görüşünü

hiçbir şeye dönüşmedi. Birinin kollarında yukarı çekildiğini, vücudunun gevşek olduğunu belli belirsiz hissetti. Aklından geçen son düşünce az önce ne olduğunu farkına varmak oldu.

Daha yeni vurulmuştu.

İyi Kız

Bir süre için tek farkında olduğu şey acıydı.

Acı dalgalar halinde üzerine çöktü; omzundan uzuvlarına ve vücudunun her yerine yayılan, zonklayan bir ağrı nefes darlığı çekmesine neden oldu.

Zihni çamur gibi hissettiren bir şeyin içinde yüzüyordu. Birinin onu bir sedyeye kaldırıp götürdüğünü, orman yeşili üniformalı sağlık görevlilerini, yabancıların ona bağırarak iyi olup olmadığını sorduğunu uzaktan hissetti.

Bir kamyonun içini hatırlayabildiğini düşündü. Aracın içinde onunla birlikte uzaklaştığını görmek için dışarıya akın eden kalabalığın çığlıklarını. Hemen dışarıdan gelen bir ambulansın feryatları. Yoldan gelen aracın altındaki gümbürtü. Dudaklarından gelip geçen bir mırıltı.

Sydney. Sydney.

Kamyonda onunla birlikte oturan başka biri daha vardı. Penelope Morrison.

O haldeyken bile bunun yanlış olduğunu biliyordu. Penelope onunla birlikte ambulansın içinde olmamalıydı. Ölümcül derecede sakın görünüyordu, şoförle birkaç kelime konuşurken sesi alçaktı. Şoför ona kibarca cevap vermiş ve söylediği gibi dönmüştü.

Belki de kabus görüyordur.

Şimdi etrafındaki dünya aydınlanmıştı. Karanlık zihninin köşelerine çekildi. Çevresi keskinleşti.

Hemen gözlerini kıstı. Floresan ışıklar tepesinde parlıyordu ve etrafında her biri ağır kasaların içine yerleştirilmiş birbirinin aynısı metal kutularla dolu sıra sıra raflar vardı.

Zihninin bir kısmı, Panacea'nın karargâhında kendisine gösterilen görüntüleri hatırlayarak bu manzara karşısında irkildi.

Paramecium.

Gözlerini tekrar sıkıca kapattı. Işıkların parıltısı kapalı göz kapaklarının ardında dans ediyordu. Son birkaç saatin -günlerin? Emin değildi ama kendini bir yere bağlı hissetmiyordu. Böyle bir yer, az önce partide olanlarla hiç uyuşmuyordu -eğer o da halüsinasyon görmediyse.

Bir parti vardı, değil mi? Aceleyle kraliyet bahçelerine girmiş ve Penelope'yle birlikte havuz boyunca yürümüş, onunla alçak ve acil bir sesle konuşmuştu. Penelope o kocaman gözleriyle ona bakmış, kendini toparlamış ve yine de pavyona doğru ilerlemiş, onun yanında durmuştu. Kendisini geriye doğru fırlatan bir kurşunun şokunu hissetmiş, sertçe çimlere çarpmıştı.

Bu bir rüya değildi. Tam orada vurulmuş ve kalabalığın çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlarken bir ambulansla götürülmüştü.

Yine de bunların hiçbirisi doğru görünmüyordu. Eğer gerçekten bir ambulansa bindirildiyse, neden onu hastaneye götürmemişlerdi?

Acı tekrar içinden geçip onu titretirken inledi. Ve o hareketle birlikte bağlı olduğunu fark etti.

Birden yanında başka birinin varlığını hissetti. Toplayabildiği tüm güçle yan tarafına döndü ve Penelope Morrison'ın yanındaki sandalyede oturduğunu, arkasındaki hafif aralık kapıdan gelen ışıkla vücudunun halelendiğini gördü. Yarım düzine muhafız odanın etrafına yayılmış duruyordu. Adam kendisini tutan bağlara karşı bir kez daha mücadele ederken onu izledi.

"Yerinde olsam çok fazla hareket etmezdim," dedi Penelope. "Bu hafif bir darbeydi ama omuz kaslarınızda kaldıracabileceğinizden daha fazla kanamaya yetecek kadar hasar var. Biz daha açık sulara ulaşmadan ölmüş olabilirsin."

Açık su mu? Denizde miydiler?

Zihni berraklaşmaya devam etti. Şimdi bileklerine ve ayak bileklerine vuran ipin sertliğinin ve vücudunun altındaki sert masanın hissinin farkındaydı. Aralık kapıdaki yarığın ötesinde, mavi gökyüzüne karşı sekiz kat yükselen nakliye konteyneri yığınlarıyla kaplı geniş bir güverte görebiliyordu, metal ızgara onları yerinde tutuyordu. Yalnız bir

martı yapının kenarına tünemişti. Tuz ve denizin eşsiz kokusu içeriye yayılıyordu. Dalgalar uzaklara çarpıyordu.

Penelope ona ne sormak istediğini tahmin ederek, "Kargo gemimdesin," diye açıkladı. Açık kapıya bir kez baktı, gözleri ilk karşılaşmalarından hatırladığı kadar geniş ve masumdu. Sözleriyle arasındaki tezat sarsıcıydı. "Kuzey Denizi yılın bu zamanlarında oldukça dalgalı olur. Dengesiz sürüşümü bağışlayın."

Bir kargo gemisinde. Winter, Morrison'ın sevkıyatıyla Cape Town'a gidiyordu.

Penelope, "Burada kimse seni aramayacaktır," diye ekledi.

Temizlenen zihninde neler olup bittiğini anlamakta zorlandı. Penelope Morrison hakkında hiçbir şey yoktu. Bomboş bir geçmişi, kamuoyundaki imajı o kadar seyrek ve temizdi ki, Panacea bile onun geç bir anne ve suçlu bir babaya sahip olacak kadar talihsiz genç bir mirasçıdan başka bir şey olduğundan şüphelenmemiştir.

O böyle biri değil miydi? Sadece talihsiz bir genç varis? Yanında oturan, onu yaralı haliyle sakın bir yüz ve soğuk bir sesle gözlemleyen bu kız kimdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Acı tekrar üzerine çökerken dişlerini sıktı. "Kim-" diye sormayı başardı acısı biraz dindikten sonra. Sesi boğuk ve kırık çıktı. Tekrar denedi. "Kimsin sen?"

"Penelope Morrison," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Sen dün tanıdığım Penelope değilsin."

"Ben de tamamen aynıyım." İlk tanıştıklarında olduğu gibi neredeyse utangaç bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Sadece fark etmedin."

Kadının sözleriyle akli karıştı. Onun bu hali önceki haliyle hiç uyuşmuyordu. Onun gözlerinin içine bakamayacak kadar hayranı olan, onunla Shakespeare'den alıntılar yapan, yanındaki kanepeye kıvrılıp güvensizliklerini itiraf eden, babasının ölümü üzerine gözyaşlarını tutamayan kız kimdi? Bunların hepsi rol müydü?

"Bekle." Gözlerini açmadan önce tekrar kapattı. "Dün gece senin dairende. Kurşun."

Winter ona başıyla onay verdi. "Penceremden giren kurşun senin içindi Winter, benim için değil."

Tabii ki öyleydi. Penelope'nin onu oraya geri götürmesinin tek nedeni onu dışarı çıkarmaktı.

Saatlerdir yerinde tutulmanın verdiği eforla kasları titriyordu. Omzundaki ağrı zonkluyordu. Penelope tüm planlarını ne zamandır biliyordu? Her şeyi bu kadar uzun süre nasıl saklamıştı? Şimdi ona bakıyor ve onun utangaç, heyecanlı, kızarmış bir hayran, endişeli ve saf biri olduğunu nasıl düşünebildiğini merak ediyordu. Ona bakan kızda bir katilin sakin tavrı vardı.

Babasının.

Bakışları tekrar etraflarındaki kimyasal silah kutularına kaydı.

Paramecium. Boynundaki tüyler diken diken oldu.

Cebinde Panacea'nın ona verdiği küçük toksin şişesinin hafif ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu. Sauda'nın bir gün ona ihtiyacı olabileceğini söyleyen sesinin yankısını şimdi duyabiliyordu. Peki, bugün olur muydu? Kolunu yeterince bükmeyi başarırsa, onu çekip çıkarabilir ve ısırarak açabilir, içindikileri içebilirdi. Bu olasılık onu titretti.

"Neden ölmemi istiyorsun?" diye mırıldandı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Gözlerini aşağıya çevirdi ve bir an için onda gerçek bir keder parıltısı gördü. "Neden doğum günü kutlamalarımın gerçekten davet edildiğini düşünüyorsun?" dedi sessizce.

"Buraya sadece bir hayranım için özel bir konser vermeye geldim," diye yanıt verdi.

Ona delici bir bakış attı. "Öyle mi? Çünkü Panacea adlı gizli bir örgütün sizi ve başka bir ajanı babamı öldürmek için buraya gönderdiği izlenimine kapılmıştım."

Winter şaşkınlık içinde donmuş bir halde ona baktı. Penelope her şeyi biliyordu. En başından beri farkındaydı.

İç çekti. "Eğer babamın ölümünden Panacea sorumlu olsaydı, o zaman *ben olmazdım*, değil mi?"

Başından beri her şeyi perde arkasında düzenleyen kişi Penelope Morrison'dı - partisine davet, babasının planlı infazı, sevkiyatlarına el konulması. Panacea'nın onu işe alacağını ondan bile önce biliyordu.

"Yüzüğü Connor'a vermeme izin verdin," dedi.

Ona eşit bir şekilde baktı ve Connor'la tanışabilmeleri için onu bilerek özel parti odasına yönlendirdiğini, muhtemelen Connor'ın gizli müze kasasına sahte belgeler yerleştirdiğini fark etti. Eğer o

ve Sydney şimdi susturulursa, Panacea Eli Morrison'ın başına gelenlerden sorumlu görünecek ve onu mahkûm edecek kanıtlar açısından eli boş kalacaktı. Penelope yine aklanacak, babasının başına gelenlerden dehşete düşmüş iyi bir kız olacaktı.

Onu piyon olarak kullandıklarını sanıyorlardı, oysa o onları başından beri kendi planlarını örtbas etmek için kullanıyordu.

Nereden biliyordu?

"Neden ateş ettiğimin duyulmasını istiyorsun ki?" dedi kısık sesle.

Yanındaki muhafızlardan biri ona bir çift eldiven uzattı. Onları aldı ve giymeye başladı. "Belki de kıskançlıktan deliye dönmüş bir hayranın seni öldürmek istedi. Belki de birileri senin birileriyle yakın olmana, benim özel misafirim olmana dayanamadı." Gülümsedi, her nasılsa yüzünde hâlâ naif bir ifade vardı. "Kalabalığın içinden rastgele birinin seni vurmasının nedeni ne olursa olsun, hikayen öyle bir ilgi fırtınası yaratacak ki, babamın ölümüyle ilgili tüm haberler bir dipnota indirgenecek." Onun bu ifadesi karşısında başını kederle salladı. "Merak ettiğiniz buysa, ben gerçek bir hayranınızım," dedi. "Ve böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm. Bu şekilde veda edeceğimiz için üzgünüm."

Buraya öldürülmek için getirilmişti. Ambulanstaki bulanık anılarını, şoförün Penelope'nin talimatlarına nasıl sakince uyduğunu düşündü. Dünya muhtemelen onun bir hastanede olduğunu düşünürken, buraya getirilmesini o ayarlamıştı.

"Başkalarının neden babanın ölmesini istediğini biliyorum," diye cüret etti. "Ama *sen neden istiyorsun?* Bu kadar çaba niye?"

Penelope ikinci eldivenini çekerken sessiz kaldı.

"Onu yaptığı bir şey yüzünden öldürdünüz," diye devam etti Winter. "Bu sana yapılan bir şey miydi?"

Hala cevap yok.

"Sevdiğin birine mi?" diye itti.

Kadının yüzünde belli belirsiz bir titreme vardı ve Winter bu titremede kendisine tanıdık gelen bir kayıp duygusu, parçalanmış bir ailenin anısını gördü. İçgüdüleri harekete geçti. "Annen mi?" diye tahmin etti.

Penelope bu kez bir an için gözlerini kaçırıp, sonra tekrar ona döndü. Doğru vurmuştu.

Winter, "Bir hastalık nedeniyle vefat ettiğini duydum," dedi.

Bunun üzerine gözlerinde öfke parladı. "Annem bir hastalık yüzünden ölmedi," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Öldü çünkü babam onu öldürdü."

Winter içinde bir ürperti hissetti. Demek buydu.

Penelope ondan uzaklaştı, raflardan birine doğru yürüdü ve kutulardan birini usulca eline aldı.

"Babamla ek işi sırasında tanışmış," diye devam etti yumuşak, sessiz bir sesle. "Partilerinden birinde yemek servisi yapıyordu. Yıllarca ona vurmasını izledim. Bu benim en eski anımdı. Bana her zaman babamın öyle demek istemediğini söylerdi. Onu izole etti, ailesinden kopardı, onlarla konuşmasına izin vermedi, yalvarışlarını görmezden geldi. Sonunda öfkeyle onu öldürdüğü gün beş yaşındaydım. Hayatımın sonuna kadar ona yaptıklarıyla ilgili kâbuslar görecekim." Ona baktı ve bu kez tüm masumiyeti gitmiş, yerini yaşının ötesinde perili birinin ifadesi almıştı. "Gücünün onu nasıl koruduğunu, kanıtları silmeleri gerektiğini sessizce anlayan bir dedektif ve polis ekibiyle orada oturmasına nasıl izin verdiğini izledim. O zaman bir gün onu öldürecekime dair kendime söz verdim."

Onun sözleri Winter'ın zihninde dolaştı. Demek her şeyin ardındaki sebep buydu. Babasının karizmatik gülümsemesini, sonra da ölen karısının kanıyla lekelenmiş zarif ellerini hayal etti.

Babasını mutlu etmek için partilere katılmak. İyi bir kız olmak. Kendini çok iyi saklamıştı.

"Onun ölümüne üzüldün," dedi, "bunu emretmiş olsan bile."

Bir an için, tanıdığını sandığı yufka yürekli kızın bir parıltısını gördü. Kız başka tarafa baktı. Parmakları bileğinde dövmesi olan İtalyanca bir cümlemin üzerinde hafifçe gezindi. "O hâlâ benim babamdı," dedi.

"Ama onun çabalarını durduramayacaksınız," dedi gözleri odanın içinde gezinirken. "Bu gemi hâlâ yasadışı yüküyle Cape Town'a doğru yol alıyor."

Penelope kutunun üstünü açtı ve içine uzandı. Camdan yapılmış gibi görünen küçük bir küp çıkardı, yarı saydam yüzeyi çok hafif bir mavi tonundaydı.

"Düşün, Winter Young. Siz ve ajansınız rahmetli babamı imparatorluğunu nasıl kurduğu konusunda başarılı bir şekilde mahkum ederseniz benim gibi birinin kaybedecek neyi var?"

Gözlerini kısmıştı. "Para."

Penelope'nin kalbinin kırılğan kısmı sert bir kabuğun arkasına çekildi. "Sonunda ona karşı kanıt elde ederseniz babamın tüm servetine ne olacağını biliyor musunuz? Dondurulur. El konulur." Ona doğru yürürken küpü dikkatle tuttu. "Ve anneme gitmesi gereken tüm paranın benim yerime bir hükümete gittiğini görürsem lanetleneceğim."

"Yani meseleyi kendi elinize aldınız."

"Bana yardım etmeleri karşılığında Corcasyalılarla yaptığım bir anlaşmaydı." Omuz silkti. "Bu benim mirasım. Benim hakkım. Babamın hayaletinin, büyük bir gayretle biriktirdiği tüm paranın artık annemin hayalini kurduğu her şeye gideceğini bilmesini istiyorum. Onun adına bir fon. Ailenin onun tarafına ait olan bir mülk."

Penelope'nin mirası. Mantıklı geliyordu. Bu, yetkililerin Eli Morrison'a gözlerini diktikleri ilk sefer değildi ve bu sefer başarılı olamasalar bile, adamın aleyhindeki kanıtlar giderek artıyordu. Mal varlığına el konulması an meselesiydi.

Ama Penelope temizdi. İzlerini babasından bile daha iyi saklıyordu ve yetkililerden önce paraya ulaşırsa, para onun olacaktı. Ve her nasılsa, Penelope'nin bütün bu olaylardan, onu babasının işlediği suçlarla, babasının ölümüyle ya da Winter'ın ölümüyle ilişkilendirecek tek bir kanıt bile olmadan sıyrılacağını biliyordu.

Ya da Sydney'in.

"Bunu neden yaptığınızı anlıyorum," dedi. "Gerçekten. Ama lütfen bunu yapma. Annenin ailesine kanlı para veriyorsun."

"Bu kararı senin vereceğini sanmıyorum," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Olmak istediğin kişi bu değil," diye yalvardı. "Hayatına anlam katmak istediğini söylediğinde bunu gerçekten istediğini biliyorum."

"Bu benim için çok anlamlı," diye cevap verdi.

Bakışları kadının elindeki küpe kayd. İçini bir ürperti kapladı. "Bu kimyasal silahtan tonlarca göndererek teröristlerin eline geçmesini sağlayacaksınız."

"Connor Doherty ile çalışmamın bir nedeni var," diye yanıtladı.

Gözlerini kısmıştı. "O zaman neden hâlâ hayattayım? Neden buradayım?"

"Çünkü dairemden sana ait olmayan bir şey aldın." Kollarını kavuşturdu. "Ve onu geri istiyorum."

Mücevherli saç tokası. Sydney'in içinden çıkarıp Panacea'ya verdiği şifreli veri. Bir anda, bunun Penelope'nin her şeye karıştığına dair suçlayıcı bir kanıt olması gerektiğini fark etti.

"Bende değil," dedi.

"Nerede olduğunu biliyorsun. Ya da belki kimde olduğunu."

Güverteden gelen ayak sesleri Winter'ın dönmesine neden oldu. Penelope ona doğru baktı.

"Sonunda," diye mırıldandı.

En yakındaki nakliye konteyneri sırasının arkasından bir adam çıktı, sakın, rahat bir yürüyüşle yürüyordu, her zamanki gibi düzgün giyinmişti, gözleri bir çift gözlüğün arkasına gizlenmişti. Connor.

Hemen arkasından Winter'ın Eli'nın eski korumaları olarak tanıdığı iki adam geldi; ancak bu kez, kısa sarı saçları eğik başıyla birlikte zayıfça sallanan, hafif, ince bir figürü aralarında sürüklüyorlardı.

Winter kızın yüzünü göremiyordu ama onu hemen tanıdı. Dehşet vücudunu sarstı.

Sydney.

Tuzak

Odada durduklarında Sydney başını kaldırıp baktı. Her yerde raflara sabitlenmiş paramesyum kutuları vardı.

Bakışları önce Penelope'ye, sonra da elinde tuttuğu küpe kaydı. Aklından Eli Morrison'ın ölümüne dair görüntüler geçti; kimyasal madde vücudunun içini yok ederken ağzından köpükler damlıyordu. Paramecium şimdi her yerdeydi, etraflarındaydı, sanki ölüm raflar için üretilmiş ve paketlenmişti ve şimdi serbest bırakılmak için bir şans bekliyordu. Derisi ürperdi ve içindeki her şey küpten uzaklaşmak istedi.

Bakışları Winter'a kaydı.

Küçük bir yara bırakacak kadar ince bir kurşunla göğsünden, kalbinin birkaç santim uzağından vurulmuştu. Çıplak göğsünü saran beyaz bandajın üzerindeki kan lekesinden bile bunu anlayabiliyordu. Nefes alış verişine bakılırsa, yara acıtmış ama akciğer boşluğunu delmemiştir; büyük olasılıkla göğüs kaslarını parçalamış ve derinlere saplanmıştı.

Yakında bakıma ihtiyacı olacaktı. Tüm bu kan kaybı onu zayıf düşürmüştü; yüzünün rengi hayalet gibi solgundu ve derisinde bir ter parıltısı vardı. Eğer burada, okyanusun ortasında şoka girerse, Penelope'nin sorgusu başlamadan ölürdü.

Çılgılık atmamak ve hemen orada hamle yapmamak, tüm gücünü genç kadına ulaşmaya yöneltmek için Sydney'in iradesinin her zerresini kullanması gerekti. Bunun yerine, zihninin sakinliğine gömüldü ve başını tekrar eğdi. Kendini gevşek bıraktı.

Eli kötü olan hiç kimse elini erken açıklayarak kazanmamıştır.

Masanın önünde aniden durdular. Sydney Penelope'nin yumuşak bir hareketle ayağa kalktığını duydu, sonra başını kaldırıp onun küpü uzattığını gördü.

"Saç tokası nerede?" Penelope şimdi Sydney'e sordu. "Kaybettim," diye yalan söyledi Sydney, Connor'a doğru bakarak.

Penelope Winter'a baktı. "Belki de ona sen vermişsinizdir. Sorayım mı?" Winter sessiz kaldı.

Bir şey söyle! diye bağırdı kafasının içinde. *Herhangi bir yalan söyle!* Penelope bunu anladığında, Winter da kaçmanın bir yolunu bulmuş olabilirdi.

Ama konuşmadı.

Connor iç çekerek Penelope'ye, "Onunla işinizi bitirin artık," dedi. "Herkes hâlâ hastanede olduğunu sanıyor zaten. Söyle onlara, hayranının kurşun yarasına yenik düştüğü haberini yollasınlar. Onun yerine kızdan bilgi alabiliriz."

Sydney Winter'ın gözleriyle karşılaştı, bağlarının gerginliğinden titrediğini görebiliyordu. Penelope hakkındaki ipuçlarını nasıl gözden kaçırmışlardı? Gerçek benliğini nasıl bu kadar iyi saklamıştı?

Penelope sert bakışlarını tekrar onlara çevirdi, sonra tekrar muhafızlarına işaret etti.

Sydney kendisini tutan iki adamın onu şiddetle öne doğru ittiğini hissetti. Sertçe yere düştü, kendini korumak istercesine içgüdüsel olarak içe doğru kıvrıldı ve başını aşağıda kalmaya zorladı.

Winter'ın bileklerindeki bağların gerildiğini duydu ve Winter'ın onun düştüğünü görmüş olması gerektiğini anladı.

"Tekrar sormama izin verin," dedi Penelope. Sesi değişmemiş gibiydi ama Sydney kelimelerdeki hafif sertleşmeyi duyabiliyordu. "Nerede o?"

Sydney'nin aklından düşünceler geçiyordu. Şimdiye kadar Sauda ve Niall başlarına gelecekleri öğrenmiş olmalıydılar; onlara verdiği kısa işaret bu kadarını yapmalıydı. Panacea'nın onları dışarı çıkarmak için ellerinden geleni yapacağını biliyordu. Ama hâlâ Winter ve Sydney'nin nerede tutulduklarını bilmelerine imkân yoktu, özellikle de şu anda hareket halindeki bir gemide olduklarına göre. Tüm cihazları ellerinden alınmıştı. Sistemin dışındaydılar ve hâlâ kendi başlarındaydılar.

Onları kurtaran tek şey Winter'ın cesedinin hastanede bulunamamış olmasıydı. Sahnede vurulduğuna dair haberler çoktan haber bültenlerine düşmüş olmalıydı. Bu da gezegendeki her hayranın Winter'ın durumuyla ilgili gelişmeleri umutsuzca aradığı anlamına geliyordu. Eğer Panacea onları bulamadıysa, belki dünyanın geri kalanı bulabilirdi.

Penelope'nin bunu bildiğini biliyordu. Kış yakında ölmek zorunda kalacaktı. Geminin gövdesine çarpan dalgaların sesi Sydney'in vücudunda yankılandı.

"Hâlâ cevap yok mu?" Penelope böyle deyince Sydney bu kez başını kaldırıp yere baktı. Kız kederli görünüyordu, sanki onu acımasız olmaya zorluyorlardı. "Lütfen, Kış. Ona bundan daha fazla değer verdiğine yemin edebilirdim."

Sydney'nin gözleri Winter'a kaydı. Hâlâ masanın üzerinde yatıyordu, başını olabildiğince ona doğru çevirmişti ve gözleri korkudan parlıyordu. Flört, zarif çalım ve yaramaz sırtış gitmişti. Ona bir şey yapması için yalvarır gibi bakıyordu, sanki Panacea'yla olan eğitiminden gelen bir şey her an onları kurtarmak için devreye girebilirmiş gibi.

Ona zehirlendiği zamanki gibi baktı.

Bir şey söyleyemeden muhafızlardan biri saçlarından bir tutam yakaladı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı. Adam onu bir anlığına yerden kaldıracak kadar sert çekince kadın irkildi.

"Ağzını açık tut," dedi Penelope.

Sydney kızın ona yaklaştığını, sonra da küpü havaya kaldırdığını gördü. İçindeki her şey bir bıçağa dönüşmüş gibiydi. Korkusu konsantrasyonunu bir iğneye dönüştürdü.

"Dur! Dur!"

Winter'ın boğuk ve ıstıraplı sesi o anı yarıp geçti.

Sydney onun gözlerine baktı ve orada bir teslimiyet gördü. *Hayır, ona bağışlamak istedi. Hayır, şimdi seni kırmalarına izin verme.*

Winter gözlerini ondan ayırıp tekrar Penelope'ye çevirdi. "Bendeydi. Evin arkasında. Bavulumda, ona hiç vermedim."

Sydney kulaklarına inanamadı.

Yalan dudaklarından su gibi aktı, tereddütten öylesine yoksun ve çaresizliği öylesine berraktı ki bir an için Panacea'nın varlığını unuttu. Winter'ın ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeyecek kadar korkmuş olduğunu düşünmüştü. Winter'ın ilk performansı ile ilgili bir anısı aklına geldi; bir saniye içinde yere bağlanmış bir çocuktan kara gözlü bir kalp kırıcıya dönüşmüştü. Bağlarından nasıl kurtulduğunu.

Ancak şimdi onun ellerinin bağlara karşı incelikle büküldüğünü gördü, o kadar sessiz hareket ediyordu ki bu bir sihirbazlık gösterisi de olabilirdi. Üzerinde çalışıyordu

kendini serbest bıraktı ve kimse fark etmedi bile.

Sauda gurur duyardı.

Penelope gözlerini ona dikti. Cevap vermeden önceki tereddüt anı Sydney'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Winter'ın sözleri genç kadını şaşırtmıştı ve şimdi bunun doğruluğunu düşünüyordu.

"İçim rahatladı," dedi Winter'a.

Sonra küpü aldı ve Winter'ın ağzına soktu. Winter dondu, felç oldu, hareket edemeyecek kadar korktu.

Penelope muhafızlardan birinden uzun bir koli bandı aldı ve küpü Winter'ın ağzının içine sıkıca kapattı.

Sydney onun hareketlerinin soğuk etkililiğinin, geniş, doe benzeri gözleriyle tezat oluşturmaları karşısında ürperdi.

"Yardımanız için teşekkür ederim," dedi. "Birine kontrol ettireceğim."

Winter masanın üzerinde gözlerini kapadı ve tıkaçına karşı titredi. Elleri çalışmaya devam etti.

Sydney gerçeğin ortaya çıkmasından yorulmuş gibi başını yere koydu ama bunun yerine Winter'ı inceleme fırsatını kullandı. Kımıldama, *diye* sessizce yalvardı. *Kımıldama*.

O da ona baktı. Şimdi ona attığı bakış çaresiz ya da yalvaran değil, anlamlıydı. Ağzındaki tıkaçın arkasından yutkundu.

Sydney onun ellerinin tekrar büküldüğünü gördü. Ve bir anda anladı.

Gözleri en yakındaki muhafıza, sonra da onun kemerindeki bıçağa gitti.

Penelope sandalyesinde arkasına yaslandı ve hayal kırıklığı içinde Winter'a bakarak başını salladı. "Mükemmel bir hayat," diye düşündü. Sydney'e baktı. "Ve işte buradasın, her şeyi Panacea için harcıyorsun."

Sydney gerildi, hamlesini yapmaya hazırlandı. İçindeki her şey Winter'a odaklanmıştı.

Sonra aniden bir tarafa doğru hamle yaptı. Göz açıp kapayınca kadar eli bağlardan birinin arasından kaydı ve kolu tamamen serbest kaldı. Bir sonraki anda ağzındaki bandı söktü ve küpü eline tükürdü.

Aynı anda Sydney de ayağa fırladı. Yanındaki muhafızın, Sydney dönmeden önce elini silahının kılıfına koyacak zamanı olmuştu.

Ona doğru döndü ve arkasını döndü; bağlı elleri bıçağın sapına dolandı ve kemerinden çekip çıkardı.

Adamın silahını kendisine doğru salladığını görmekten çok hissetti. Tüm ağırlığını adama doğru fırlattı; adam dengesini kaybedip geriye doğru devrildi. O sırada bıçağı ellerini bağlayan ipin düğümüne sıkıştırdı ve olabildiğince sert bir şekilde itti. Bıçağın ipleri kestiğini hissetti. Yeterince.

Tüm gücüyle ona doğru çekti.

İp bir an itiraz etti, sonra çekilerek kurtuldu.

Sonra Winter'a baktı. Winter küpü ona doğru fırlattığı anda, Winter da bıçağı ona doğru fırlattı.

Bıçağı yakaladı. Küpü ipin içinden yakaladı.

Sydney elindeki küpün yanıklığını hissedebiliyordu. Küpü yere koydu ve çizmesini üzerine yerleştirdi. "Kimse kımıldamasın," dedi.

Penelope kaskatı kesildi. İki muhafız öne çıktı, vücutları onu koruyordu. Connor dondu kaldı, onlara dikkatle baktı.

Winter'a baktı.

Şu anda gidebilecekleri tek bir yer vardı, dış dünyayla tek potansiyel bağlantıları. Köprü.

"Git," dedi Winter'a sessizce.

Onun bakışlarıyla bir kez karşılaştı ve sonra odadan dışarı fırladı. Her nasılsa, onun tam olarak nereye gitmesini istediğini bildiğini söyleyebilirdi.

Köprü geminin diğer ucundaydı ve peşlerinde bir düzine silahlı adam vardı. Ciğerlerindeki gerginliği şimdiden hissedebiliyordu. Böyle bir koşuyu yapamayacağını biliyordu.

Ve Winter omzundan vurulmuştu.

Sydney sırtı kapıya dönük olacak şekilde yer değiştirdi. Penelope o giderken ona ters ters baktı.

Sonra gözleri hafifçe Sydney'in arkasındaki köşeye kaydı.

Sydney'in gözleri içgüdüsel olarak onun bakışlarını takip etti.

Sadece bir saniye sürdü-

Sonra Connor ona doğru hamle yaptı ve ayağının altındaki küpe uzandı.

Sydney, nesne ağzında kırılırken Eli'in yüzündeki dehşet ifadesini düşündü.

Bu onların hayatta kalmak için tek şansıydı.

Sydney dişlerini sıktı. Gömleğini burnunun ve ağzının üzerine kadar çekti.

Sonra küpü botunun üzerine çevirdi ve duvara sert bir tekme attı; k p orada paramparça oldu.

Henüz Bitmedi

Winter'ın göğsündeki yaradan acı yayılıyordu. İki dar nakliye konteyneri sırasının arasına dalıp, ellerini ve ayaklarını her iki duvara sertçe bastırarak kendini onların üzerinde asılı tutarken yüzünü buruşturdu ve uzun gölgelerin içinde eridi. Hareket, içinden acı spazmları geçirmesine neden oldu; yüzünü buruşturdu ve gözlerini sıkarak kapattı. Nefesleri sık patlamalar halinde geliyordu. Soğuk okyanus rüzgârı saçlarının arasından süzülüp yanaklarını yakıyordu. Güneş batmaya başlamıştı.

Arkasından, az önce kaçtığı odadan gelen bir gürültü duyuldu.

Boğuk bağırışlar, boğulma sesleri. Connor'ın boğuk çığlığı.

Sonra Sydney'in koşarak dışarı çıktığını gördü, gözlerini kapatmış, gömleğini ağzına kadar çekmişti.

Paramecium küpü parçalanmış olmalı.

Onu gördü ve aceleyle ona doğru ilerledi. Gölgelerin arasından kendisini takip etmesi için eliyle işaret etti.

Gemide başka muhafızlar da vardı. Konteynır kulelerinin arasında, uzaktan gelen hareket titreşimlerini, bağırarak verilen boğuk komutları görebiliyordu. Belki de Penelope geminin geri kalanını çoktan serbest kaldıkları konusunda uyarmıştı.

Sydney ona yetiştiğinde, nefes alış verişlerinin sonundaki hafif hırıltıyı duydu. Turne sırasında kendini çok zorladığında böyle oluyordu. Ciğerleri ağrıyor olmalıydı.

Sydney onun bu ifadesi karşısında kaşlarını çattı ve başını sallayarak onu başından savdı. "Ben iyiyim," diye tersledi, onun yerine batan güneşe doğru baktı. "Köprü."

Winter'ın saç telleri köprüye doğru bakarken yüzüne çarptı. "Dümdüz gidemeyiz," dedi başıyla birden fazla yol gördüğü yeri işaret ederek.

muhafızlar koşuyordu. Göğsündeki ağrı başının dönmesine neden oldu.

Sydney güverteyi tarayarak başını salladı. "Bizim de ayrılmamız gerekiyor," diye cevap verdi. "Oraya varmak için bize iki şans verir."

Güneş artık okyanusun yarısına kadar inmişti. Siluetleri, yığınların yükselen hatları ve hücre ızgaralarının iskeletleriyle birlikte parlak turuncu ve altın rengiyle aydınlanmıştı. Buna rağmen hareket ettiklerini görmek çok kolaydı; ancak bu aynı zamanda uzayıp giden gölgelerin içinde kaybolabilecekleri anlamına da geliyordu.

Göğsünü sıktı ve ızgaraların çelik sütunlarına baktı. En az dört kat yüksekliğindeydi.

Sydney onun yüz ifadesini yakaladı. "Ben yukarı çıkacağım," dedi ve başıyla ızgara kulelerin tepesini işaret etti. "Sen aşağı in." Güvertenin altına açılan kapakları işaret etti.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Nefes alıyorsun."

"Vurulmuşsun."

"Daha hızlı tırmanabilirim," dedi dişlerini sıkarak. "Orada daha güvende olacağım. Açık bir atış yapmaları için çok yüksekte, bu yüzden beni takip etmek zorunda kalacaklar. Oraya benden daha çabuk varacaksın."

Sydney'nin gözlerinde endişenin titreştiğini görebiliyordu. Yine de konuştuğunda sesi sabitti. "İyi," dedi silahını çekerek.

Onu muhafızlardan birinden alırken bile görmemişti. *Hırsız eller, diye* düşündü hayranlıkla.

"Oraya ilk sen varacaksan beni bekleme."

Onun bakışlarını ciddiyetle karşıladı. "Senin için de aynısı geçerli. Sadece yardım çağrısı gönder."

Sanki ayrılmaya isteksizmiş gibi bir saniye birbirlerinin yanında oyalandılar. Winter bir an için bunun birbirlerini son görüşleri olabileceğini fark etti. Kendini onun saçlarının dağınıklığına, yanağındaki kanlı sıyrığa bakarken buldu. Gözlerinin fırtınalı mavisini.

"Orada görüşürüz," diye mırıldandı ona, gözlerini onunkilere dikerek. Adam başını salladı. "Orada görüşürüz."

O da başıyla onayladı. Sonra kapağa doğru koşmaya başladı ve adam bakışlarını ayırarak en yakındaki çelik sütuna doğru hızla ilerledi.

Kendini iskele merdiveninden yukarı çekmeye başladığında yarası çılgılık attı. *Tıpkı son turnedeki hareketlerinden biri gibi. Tıpkı provalardaki gibi.* Kas hafızası devreye girdi ve acı çekerken ona rehberlik etmesine izin verdi. Etrafındaki dünya, sütun sahnenin bir kısmını kapattığı için yanıp sönüyor gibiydi.

Güneşin parıltısı - ve eğer kendini bırakırsa, bunun sahne gösterilerinden biri olduğuna, etrafındaki rüzgârın ışığının seyircilerin tezahüratları olduğuna, onu kör eden ışığın hareket eden figürüne doğrultulan spot ışıklarından geldiğine inanabilirdi. İçindeki her şey titriyordu. Gücü şimdiden azalmaya başlamıştı.

Aşağıda, gelen muhafızlardan gelen ilk sesleri duydu. Sonra, çelik ızgaraya çarpan bir kurşunun kusursuz pingini. Yukarı devam etti.

Yarasından kan sızdığını hissedebiliyordu ve baktığında yırtık gömleğinin altındaki bandajın daha koyu bir kıızıla dönüştüğünü görebiliyordu.

Artie vurulduğunda ne hissetmişti? Ölmekten korkmuş muydu, bu tür görevlere katıldığına pişman olmuş muydu? Ailesini bir daha göremeyeceği için üzüntü duymuş muydu?

Winter yukarı baktı, ızgaranın tepesini özlemle bekliyordu. İki hikaye daha.

Vücudu sarsıldı.

Bir kurşun daha yakınından geçti. Sersemlemiş bir halde duydu - her nasılsa, aşağıdan gelen bağırışlar başka bir zaman çizgisinden geliyor gibiydi, sanki etrafında olup biten her şey sadece oynayan bir filmdi. Belki de başına gelen hiçbir şey gerçek değildi. Tüm hayatı bir sahneden ibaretti.

Devam edin. Adamlardan ikisinin kendisini takip etmeye çalıştığını ve üçüncüsünün de köprü ile arasında beliren vince doğru el salladığını görmek için aşağıya doğru bir bakış attı.

Dördüncü kişinin aşağıdaki kapağı açtığını ve iki adamla birlikte aşağı indiğini görünce kalbi sıkıştı.

Sydney'nin ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştü. Koridorlar muhtemelen aşağıda olduğu kadar darsa, en azından onları savuşturmak için bir şansı vardı.

Bir hikaye daha.

Bir sonraki çekişinde acı onu sarsarken dişlerini sıktı. Ter derisini ıslattı ve yüzünün kenarlarından aşağı damladı. Elleri titriyor, tutuşu zar zor sabitleniyordu. Altındaki rüzgârı hissedebiliyor, şu anda ne kadar kolay bir şekilde düşüp ölebileceğini hissedebiliyordu.

Devam et.

Ufukta, güneş hızla okyanusa batıyordu ve gökyüzünün renkleri değişti, turuncular daha parlak, pembeler o kadar abartılıydı ki sahte görünüyorlardı.

İskeleyi, yanındaki Artie'yi ve tahta destek kirişlerinden birine tekme atarken Artie'nin nasıl güldüğünü düşündü. Winter'ın kolları uyuşukça hareket ederek onu yukarı çekti. Başı mide bulantısı ve sisle doldu. Etrafındaki dünya eğilmiş gibiydi.

Ve sonra-

Çelik sütun aniden durdu ve ellerinin düz bir yüzeye indiğini hissetti ve yukarıdaydı, ızgaranın tepesinde, rüzgar yüzünde patlıyordu. Bir şekilde kendini yukarı çekmeyi başardı ve sonra orada çömeldi, yaşamdan başı dönüyordu, bir elini yarasına bastırdı.

Aşağıda, adamlardan biri ızgarayı yarılamıştı. Yakında burada olur.

Çekil.

Emir Winter'ın kafasında çınladı ve bakışlarını köprüye doğru çevirdi. Kendini ayağa sürükledi. Ve hayatı için koştu.

Izgaralar umduğundan daha genişti; dengesizliği ve kan kaybına rağmen bu ızgaralarda gezinebiliyordu. Önünde, kör edici güneş okyanusa daha da battı ve gökyüzünün renkleri bir kez daha değişti, pembelerden morlara.

Omzunun üzerinden baktığında, kendisini kovalayan muhafızın artık ızgaranın tepesine ulaştığını ve Winter'ın koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde ona doğru koştuğunu gördü.

Göğsündeki ağrı artık vücudunun her yerine ulaşıyor gibiydi ve kan kaybından başının döndüğünü hissetti. Gösteriyi devam ettirmek için kaslarını her zaman yapabildiği gibi hareket ettirmeye çalıştı. Ama bu sefer yapamadı.

Bunu yapamam.

Bu düşünce zihnini korkunç bir sonlulukla dağladı. Olduğu yerde yatıyordu, köprü hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi, güneş sonunda denize batıyordu. Bulanıklaşan görüşünün içinden, silahlı adamın ona doğru yaklaştığını ve yüzüstü yatan figürünün üzerinde durduğunu gördü.

"Artie," diye fısıldarken buldu kendini, bu isim sanki bilinçaltının derinliklerinde bir yerden çıkmıştı. Kardeşinin son düşüncelerinin ne olduğunu ve herhangi bir korku hissedip hissetmediğini merak etti.

Sydney. Sydney bu şekilde pes etmesine asla izin vermezdi. Ama o burada değildi ve o yalnızdı.

Bu yüzden Winter'ın yapabileceği tek Şey silahlı adamın başının üzerinde durup silahının namlusunu doğrudan kendisine doğrultmasını izlemektir.

Tek yapabildiği onun tetiğe basmasını izlemektir.

Sonra eli pantolon cebinin astarına değdi. Sydney'nin otel arması iğnesi. Onu tamamen unutmuştu.

DüŐünecek zaman yoktu. Bıçağı yakaladı; bıçak iğneden fırladı, batan güneŐte parlayan bir iğne.

Adam silahı ateşlediği sırada bıçağı yukarı doğru saplamıŐ.

Son Uçuş

Bu uçuşta, yük gemisinin güvertesinin hemen altındaki bu dar, floresan ışıklı koridorlarda koşuşturmasında Sydney'e evindeki koridoru hatırlatan bir şey vardı.

Giderken, telefonunu geminin sinyal panosuna bağlamak için boşuna uğraşıp durdu. Winter hâlâ oraya tırmanıyor muydu? Köprüye ulaşabilmiş miydi? Arkasında yankılanan ayak seslerini duydu ve bir kavşaktan geçerek koridorun loş bir bölümüne daldı. Kendi adımları yüksek sesle tıngırdıyordu ama şu anda duracak zamanı yoktu. Tek bildiği, eğer Winter ızgaraya tırmanmamış olsaydı, onu takip eden daha fazla adım olacaktıydı.

Hâlâ yolda olup olmadığını merak etti. Hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti.

Duvarın kenarında birkaç lomboz belirdi ve geminin görebildiği tarafına dikkat ederek dışarı bakmak için bir an yavaşladı. Şimdi köprüye yaklaşıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan başka bir köşeyi döndü ve iki muhafızla karşılaştı.

Bir anlığına ona baktılar. O anda Sydney çömeldi ve ilk muhafıza çarptı. Adam homurdandı, görünüşe göre kadının gücü karşısında şaşırılmıştı ve sertçe duvara çarptı. İkinci muhafız silahını çıkardı.

-Ama o daha silahını kullanamadan kadın üzerine atılmış ve dirseğini kaldırarak adamın çenesine şiddetli bir darbe indirmişti. Kafası sertçe duvara çarptı, vücudu buruştu.

İlk muhafız bileğini yakaladı ve bükti-
Niall ona *harekete geçmeyi* öğretmişti.

O da öyle yaptı. Muhafız bileğini bükmeye çalıştığı anda o da bileğiyle birlikte büküldü ve duvara çarparak ivmesini tekrar muhafıza doğru çevirdi. Tek bir hareketle ona tekme attı ve göğsüne çarptı.

Adam geriye, duvara doğru uçtu. İkinci muhafızın silahını kılıfından çıkardı ve ilk muhafızın yüzüne doğru sertçe savurdu.

Başı bir tarafa doğru sarsıldı. Gözlerindeki ışık yanıp söndü ve duvara doğru yığıldı.

Sydney ikinci silahı cebine attı ve baygın cesetlere dönüp bakma zahmetine girmeden koşmaya devam etti. Ciğerleri protesto için sıkıştı ve göğsünde tanıdık bir ağrının dalgalandığını hissetti. Ölüm döşeginde yatan annesini gördü, yavaş bir ritimle hırıltılar çıkarıyor, Sydney'e kalmasını mırıldanıyordu.

Bu anı, yoğun antrenman seanslarından birinin ardından odasında tek başına hırıltıyla soluduğu ve gerçeği onlara açıklamaktan korktuğu için Niall ya da Sauda'yı yardım için aramayı reddettiği anıya dönüştü.

Yarın erken gidebilir misin? Niall o gece ona yeni bir görevle ilgili mesaj atmıştı.

Evet, hemen cevap vermişti.

Bunu yapabileceğinden emin misin?

"Yapabilirim" diye yazarken dişlerini sıkmıştı.

Her şeyi yapabilirdi. Şimdiye kadar sahip oldukları en iyi ajan olacaktı, kalmaya değerdı, anlamlı bir şey yapmaya değerdı, bu onu öldürse bile.

Koş, dedi kendine şimdi. Ciğerlerini görmezden geldi ve kendini ilerlemeye zorladı.

Sonunda koridorun sonunda yüzeye çıkan bir merdiven gördü. Köprü ileride olmalıydı ve şanslıysa Winter oraya ondan çok önce varmış olmalıydı.

Merdivenden yukarı tırmandı ve tüm gücünü kapağı açmak için harcadı. Akşam ışığı, serin, esintili bir hava ve merdivenlerin üzerindeki köprü penceresinin görüntüsüyle birlikte onu karşıladı.

Sydney rahatlamak için kendine bir an bile izin vermedi. Hemen güverteye ve köprüye doğru fırladı. Daha şimdiden güvertenin diğer ucundan kendisine doğru koşan adamları görebiliyordu. Winter hiçbir yerde görünmüyordu.

Etrafındaki dünya yavaşlıyor gibiydi. Görüş alanı tünellendi.
Kış burada değildi. Başaramadı.

Hayır. Bundan emin değildi. Önce merdivenler. Aklı tekrar görevine döndü. Ciğerlerini yeteneklerinin ötesinde zorluyordu ve itiraz ettiklerini, nefeslerinin hızlandığını hissetti. Yine de basamakları zıplayarak çıktı, sonra kendini köprüye açılan kapıya çarptı ve boşluğa daldı.

Penelope Morrison zaten buradaydı.

Kollarını arkasında kavuşturmuş, ölümcül bir sakinlikle Sydney'i izliyordu. Adamlarından birkaçı etrafında durmuş, silahlarını Sydney'e doğrultmuşlardı. Penelope'nin arkasında ise köprünün kontrol panosu vardı, ışıklar uzayan akşam karanlığında bir yanıp bir sönüyordu.

Göğsüne saplanan acı, görüş alanında yıldızların patlamasına neden olacak kadar keskindi. Sydney kızın arkasındaki telefonu görebiliyordu, dünyanın geri kalanına sinyal gönderiyordu, Panacea'yı bulundukları yer ve durumları hakkında uyarma şansıydı.

Ama telefonun hattı çoktan kesilmişti.

Dış dünyayla bağlantısı kesilmişti.

Penelope basitçe, "Vur onu," dedi.

İlk silah sesi duyulduğunda Sydney kendini yere attı. Elini cebine attı, kalemmini buldu ve gözlerini kapadı. Sonra onu yere çarptı.

Işık her yerde patladı. Penelope ellerini kaldırarak geri çekildi, kısmen adamlarının bedenleri tarafından kör edici parıltıdan korundu. Bağırılar, elleri içgüdüsel olarak yüzlerine doğru uçu.

Sydney kapalı göz kapaklarının arasından bile parıltıyı görebiliyordu. Dünya yakıcı bir kırmızıyla parlıyordu. Bir süre görüşünde lekeler bırakacak kadar parlak olduğunu biliyordu.

Niall ona *girdiğin her odayı ezberlemesini* öğretmişti. *Ne zaman gözlerin bağlı kaçman gerekeceğini asla bilemezsin.*

Görüşünün sabitlenmesini bekleyecek zamanı yoktu. Şimdi her bir kişinin nerede durduğunu ve çılgınlıklarının nereden geldiğini düşünüyordu. İlk muhafıza doğru koştu -gözlerindeki parıltıyı kırpmasına fırsat vermeden boğazına sertçe vurdu. Adam yere yığılmadan önce boğuk bir ses çıkardı. İkinciye çarptı, ardından vücudunun momentumunu kullanarak üçüncüye çarptı.

Kafasını yere çarptı ve gevşedi.

Telefon dışarıdaydı. Zihni hızla çalışıyor, ciğerleri sıkışmasın diye onu durmaya zorluyordu.

Hızlı olamıyorsan, akıllı ol, diye hatırlattı kendine.

Geminin sinyal fişekleri.

Bir silahın soğuk namlusunun şakağına dayandığını hissetti.

"Benim gibi inatçı," diye homurdandı Penelope, ateş eden kolu sabitti. *Winter neredeydi?*

Onu yakalamışlardı. Ölmüştü.

Bu düşünce Sydney'i bir keder fırtınasına sürükledi. Daha önce de ajanların öldürüldüğü görevlerde bulunmuştu. Ama Winter-

Bir öfke patlaması onu vurdu. Sydney bir tarafa doğru sarsıldı ve aynı anda bir yumruk savurdu. Silah ateşlendiği anda Penelope'nin koluna vurdu.

Patlama sesi o kadar yakından geliyordu ki, Sydney sıcaklığını teninde hissetti.

Penelope silahı ona doğru savurdu, ama Sydney başını geri çekti ve olabildiğince sert bir şekilde ona vurdu.

Penelope geriye doğru tökezledi. Sydney silahı kızın elinden almak için ona doğru hamle yaptı ama Penelope çoktan toparlanmış ve şaşırtıcı bir hızla yana dönmüştü. Yine de sersemlemiş görünüyordu. Kız dövüş için eğitilmemişti, o kırılgan vücuduyla değil.

Ama bu, muhafızlarının hâlâ acımasız olmadığı anlamına gelmiyordu.

Sydney daha şimdiden adamların iyileştiğini gördü; ikisi ayağa kalkmaya çalışıyordu, üçüncüsü ise ayağa kalkmış ve ona doğru bakıyordu. Ciğerlerindeki spazmlar nefesini daralttı - bir, iki kez, o kadar şiddetli ki bir an için öne doğru eğildi. Bu kadar çok kişiyle savaşmaya devam edemezdi. Sydney gözlerini köprünün pencerelerine çevirdi.

Penelope bir çıkışa yaklaşmak için daireler çizerken ona, "Bu çok kötü," dedi. "Sanırım arkadaş olabilirdik."

"Peki neden?" Sydney karşılık verdi, sesi acıdan incelmmişti.

"Çünkü kayıp seni de harekete geçiriyor."

Sesinde küçümseme ya da alay yoktu. Sadece gerçek bir empati vardı. Penelope her nasılsa Sydney'de, onun doldurmak için durmaksızın çalıştığı yaraları hissedebiliyordu. Konserden önce yaptıkları konuşma gözünün önüne geldi. Belki de onlar gibi insanlar her zaman birbirlerine çekiliyorlardı.

Penelope'nin muhafızlarından ilki Sydney'e saldırdı. Bu sefer Sydney onun darbesinden kaçarken, adam da onunla birlikte döndü ve Sydney'i çenesinden yakaladı.

bir bakış darbesiyle.

Görüşünde yıldızlar patladı ve acı çenesine doğru ilerledi. Dönerek köprünün konsol tahtasına çarptı.

Sydney ona tekrar saldırmaya çalışmadı. Zamanı ve gücü tükeniyordu. Onun yerine tahtaya tırmandı, eli kesik telefonu buldu ve elinden geldiğince sert bir şekilde cama çarptı.

Bir kere. İki kere.

Cam paramparça oldu. Muhafız bacağına uzandığında, kırık camın elini nasıl kestiğini görmezden gelerek kendini açıklıktan içeri çekti.

"Ne hissettiğini biliyorum," diye karşılık verdi Penelope'ye, sesi zorlanarak.

Penelope'nin çenesi kırılgan bir şekilde gerildi. "Öyle değil."

"Biliyorum." Kızın gözlerine sabit bir şekilde baktı. "Ve bu sana istediğin huzuru kazandırmayacak."

"Peki huzuru buldun mu?" diye sordu.

"Kabuslarımı arkamda bıraktım."

Penelope başını Sydney'e çevirdi. Üzgün görünüyordu. "Sanırım onları da yanında getirdin."

Sonra Sydney köprünün dışına çıktı ve güverteye doğru kaymaya başladı. Soğuk rüzgâr saçlarının arasından akıyordu.

Yere düştü ve Penelope'nin içeri döndüğünü görece kadar çabuk ayağa kalktı. Kız Sydney'nin işaret fişeklerine doğru gittiğini biliyor olmalıydı - ve yeterince emindi ki Penelope köprünün kapısından fırladı ve işaret fişeklerinin muhtemelen su geçirmez bir kapta tutulduğu arka tarafına doğru yöneldi.

Onları yok edecekti.

Penelope'nin muhafızları köprünün etrafını sardı ve ona saldırdı. Ayağa kalkmak için mücadele etti ama içlerinden biri bacağını tutmuştu bile. Tek bir hamleyle ayakları yerden kesildi. Çenesi köprü penceresinin kenarına çarptı ve çarpmanın etkisiyle görüşü bir anlığına bulanıklaştı. Körü körüne tekme attı.

Adam şimdi de onu savurarak yerde sürüklüyordu. Ayak bileğinin ters yöne döndüğünü hissedince nefesi kesildi. Vücudu güvertede yuvarlanmaya başladı. Ciğerleri gerildi; şimdi nefes almakta gerçekten zorlanıyordu. İçgüdüsel olarak yuvarlandı ve bir kurşunun güvertenin metaline çarptığını hissetti

Yüzünün olduğu yerin hemen yanına. Gardiyan tetiğe tekrar bastı, Sydney'in elleri boş yere yüzüne doğru havalandı.

Silah bu sefer boş tıkladı. Mermisi bitmiş.

Hırladı ve ona doğru hamle yaptı.

Sydney sağlam bacağıyla bir tekme attı; çizmesi adamın kasığına değdi. Adamın gözleri büyüdü; tüm vücudu kaskatı kesildi. Sydney adama bir tekme daha attı, bu kez yüzüne sert bir darbe indirdi. Adamın gözlerindeki ışık söndü ve güverteye yığıldı.

Sydney soluk soluğa kendini yukarı çekti, göğsündeki ağrı her nefes alışında iki büküm olmasına neden oluyordu. Yakalanıp bir hapishane hücrelerine kapatıldığı, bir gardiyanın karnına öyle şiddetli bir tekme attığı ve boğuluyormuş gibi hissettiği geçmiş bir görevi düşündü. Gözleri etrafında yükselen ızgara üzerinde gezindi, siluetler uzayan akşam ve şimdi parlayan yapay ışıklar karşısında belirgindi. Kış'tan iz yoktu.

O ölmüştü. Penelope'nin daha önce ona söylediği sözler şimdi göğsüne saplanmıştı. Yüzünün rahatça eğilmesi, bazen ona muzipçe, yan yan sırıtması.

O gitmişti. Gitmiş olmalı.

Neden onun gibi birine bağlanmıştı ki? Neden onu mükemmel hayatından koparıp tehlikeye atmak zorundaydılar? Dünyaya ne söyleyeceklerdi? Annesine mi?

Umursar mıydı? Rahatlar mıydı?

Gitmesine asla izin vermemeliydi. O yaralıydı. Asla tırmanmamalıydı-

Vakit yok. Vakit yok. Sydney kendini tekrar ayağa kalkmaya zorladı ve gözlerini ızgaradan ayırıp Penelope'nin gittiği yöne doğru çevirdi. Yeni, beyaz bir öfke onu sardı. Zonklayan bileğinin acısını görmezden geldi ve köprünün etrafında olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak yürümeye başladı. Odağı daralarak parlak bir tünele dönüştü. Nefesi yüksek sesle hırıldıyordu. Ciğerleri durması için çığlık atıyordu.

Panacea ile bağlantı kurun. Dış dünyayla bağlantı kurun.

Tam işaret fişeklerinin bulunduğu duvara ulaştığında, ciğerleri nihayet kırılma noktasına ulaştı. Ciğerleri tutuldu ve Sydney hava almak için çırpınırken yere yığıldı. Yine bir hapishane hücrelerinde yatıyor, bir balık gibi soluk soluğa kalıyordu.

Diğer kızın varlığını onu gördüğünden daha fazla hissetti. Yerdeki gölgeler titredi ve Sydney yüzme görüşünden başını kaldırıp Penelope'nin ona doğru atladığını gördü.

Sydney nefes almak için verdiği mücadelede bir şekilde yuvarlanmayı başardı ama Penelope hareketin geldiğini gördü ve onunla birlikte yer değiştirdi. Sonra Penelope onun üstüne çıktı, bacaklarıyla onu yere yapıştırdı ve elleri Sydney'in boynuna sıkıca dolandı.

Penelope onun kadar güçlü değildi ama Sydney onu savuşturamayacak kadar bitkin düşmüştü. Yeterince hava emebilmek için mücadele etti - her seferinde göğsü acıyla patlıyordu - gözleri acıyla genişledi. Burada boğulacaktı. Kızı yuvarlamaya çalıştı ama yan tarafına baktığında Penelope'nin iki muhafızının daha onlara doğru koştuğunu gördü. İçlerinden biri ona bir silah doğrultmuştu.

Her şey bitmişti. Sydney dudaklarının morarmış olması gerektiğini biliyordu, ağzı nefes nefese açılıp kapanıyordu. Karanlık, ölümünün kaçınılmazlığıyla birlikte yaklaşıyordu. Demek böyle ölecekti. Tek başına, bu gemide, bir görevde başarısız olduktan sonra, nefessiz kalarak. Ortağı gitmişti.

Sydney Penelope'nin yüzüne doğru pençelerini savurdu ama havasızlık onu zayıflatmış ve savurmuştu. Kızın gözleri artık donuklaşmıştı ama Sydney bunun arkasında hâlâ o tuhaf empatinin nabzını görebiliyordu, sanki Penelope kendini boğuyormuş gibi.

Bu şekilde sona erecekti. Nefes almakta zorlanan Sydney'nin gözlerinden yaşlar boşandı. Başını fişeklerin olduğu yöne doğru eğdi.

Ve ancak o zaman onu gördü.

Kambur görünüyordu, yaralı omzunu tutan eli kan içindeydi, siyah saçları kanla kaplıydı ve kolları kanla kesilmişti ama Winter *orada, işaret fişeklerinin yanında duruyordu*, diğer yumruğunda bir şey tutuyordu. Sydney'nin dudakları titredi.

Kış.

Kan kollarına sıçradı ve göğsünden aşağı sızdı. Ama o buradaydı. *Hâlâ hayattaydı.*

Ve birden, geçmişteki görevi sırasında hapisane hücrelerinden kurtarılışını, Niall'ın sert, nazik yüzünün ona doğru eğildiğini, ellerinin ayağa kalkmasına yardım ettiğini hatırladı. *Gitme zamanı evlat*, demişti.

Winter sağlam kolunu kaldırdı ve nesneyi havaya kaldırdı.

İşaret fişegi.

Penelope Sydney'in nereye baktığını fark ettiği anda Winter ateş etti.

o.

Değerli

İşaret fişeginin yeterince yükseğe çıkıp çıkmadığını ya da patlayıp patlamadığını görmek için beklemedi. Ateşlediği anda onu bıraktı ve Sydney'e doğru koşmaya başladı. Yarası içinde acı spazmlarına yol açıyordu ama tek odaklanabildiği şey onun yerde yattığını, Penelope'nin ellerini boynuna doladığını ve gözlerindeki yaşların parlamadığını görmektir. Tek yapabildiği onun gözlerindeki bakışa, dudaklarındaki maviliğe tepki vermektir.

Sanki kendi ölümüyle barışıyormuş gibi.

Olamaz. Winter'ın elleri koşarken yumruk haline geldi.

İlk muhafız ona yaklaştığında, yan döndü ve köprünün duvarına tekme attı, ardından botları muhafızın yüzüne degecek şekilde döndü. Bu hareket diğer adamı tamamen gafil avladı. Winter adamın silahlı eline doğru tekme atmak için o anı değerlendirdi. Silah adamın elinden fırladı ve güverte boyunca Penelope'ye doğru döndü.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Penelope'nin dönen silaha uzandığını görebiliyordu. Kendini ileri doğru zorladı.

Kız silaha ulaşmadan botu silaha çarptı. Silah yana doğru döndü. Yere düştü ve onunla birlikte yuvarlandı. Acıdan gözleri yaşardı. Çenesini sıktı ve son gücüyle silaha uzandı.

Sonra eli kabzanın etrafına dolandı. Penelope'ye doğrultmak için yere doğru döndü. Altında sıkışıp kalan Sydney'in hareketleri durmuştu.

Penelope ona baktı, sonra sert bir gülümseme verdi. Elleri Sydney'in boynunda kilitli kaldı.

Bunu yapamazsın, dedi gözleri. Garip bir şekilde, bu anda, onda tanıdığı bir şeyin kıvılcımını gördü, ilk kez onun dairesinde fark ettiği vahşi, derin bir öfke kuyusu.

Birdenbire, birinin ona sertçe vurduğunu hissetti. Elleri yüzünü tırmaladı ve silahını almak için çabaladı.

Bulanıklığın içinde saldırganı tanıdı; bu Connor'dı, yüzü depoda patlayan Paramesium yüzünden kan içindeydi, gözleri kimyasal yanık yüzünden kan çanağına dönmüş ve yaşarmıştı. Sanki ölüyormuş gibi hırıltısı boğazında sertçe yankılanıyordu.

Yine de güçlüydü. Winter saldırının etkisiyle yere düştü. Silahına tutunmak için mücadele etti ama Connor bileğini tutarak onu düşürmeye zorladı. Adam kabzayı tutamadan Winter tekmeledi. Silah güvertede kaymaya başladı.

Winter uzaklarda bir yerde helikopter kanatlarının sesini duyduğunu düşündü.

Connor yüzüne bir yumruk savurdu. Winter darbeyi savuşturmayı başardı ama ikinci bir yumruk çenesine geldi. Görüşünde yıldızlar patladı. Bir zamanlar öğrendiği bir koreografiyi hatırlayarak döndü ve yuvarlandı, sonra ayağa kalkmak için mücadele etti.

Ama o eğitimli bir dövüşçü değildi. Elindeki tek şey hileler ve illüzyonlardı. Ve zamanı tükeniyordu.

Connor, Winter'ın güvertede tekmelediği silaha doğru hamle yaptı. Winter onun peşinden fırladı. Adamın ayakkabılarını yakalamayı başardı. İkisi de yere yuvarlandı.

Connor arkasına baktı ve yaralı dudaklarını Winter'a doğru bükte. Konuştuğunda kelimeler gürleyen bir takırtı halinde çıktı. "Benimle birlikte öleceksin," diye tısladı. Winter'ın kollarına tekme attı. Adamın ayakkabısı parmak eklemlerine vurunca Winter irkildi. İkinci bir tekme.

Winter daha fazla dayanamadı. Connor'ı serbest bıraktı ve adam kurtuldu. Silaha uzandı.

Her şey bitmişti. Winter adam silaha yaklaşırken çaresizce baktı, Connor'ın silahı kapıp ona doğru savuracağı ana kendini hazırladı. Yakınlarda Penelope Sydney'den iniyordu.

Yine helikopter kanatlarının sesini duyduğunu sandı ama her şey yavaş ve uzak görünüyordu. Buradan canlı çıkamayacaklardı. Sydney yere doğru biraz kıpırdandı, başı hâlâ ona dönüktü ama gözlerinin çırpınarak kapandığını gördü. Hava almak için mücadele ederken vücudu acı içinde kıvranıyordu.

Hayır. Hayır.

Artie'yi yeniden kaybetmek gibiydi. Sabahın altısında annesinin aşığıdan gelen acılı sesiyle uyanmaktı, annesinin inanamayarak tekrar tekrar doğru cesedi teşhis edip etmediklerini sormasıydı. Merdivenlerin başında çaresizce otururken, kardeşine doğru düzgün veda bile edemeden ölüme gitmesine izin verdiğini biliyordu. Sevdığı bir insanı kurtaramamaktı.

Sevdiği bir insan.

Hızla kötüleştiğini hissedebiliyordu, bunca zamandır onu taşıyan adrenalin, kan kaybı onu yakalamaya başladığında nihayet çöküyordu. Göğsü uyuşmuş, uzuvları karıncalanmıştı. Birkaç dakika önce çelik ızgaranın üzerinde yaptığı koşu şimdi imkânsız görünüyordu.

Sydney zayıfça ona doğru dönmüş gibiydi. Bir an için son bir kez bakıştıklarını düşündü.

Sonra bir şey başını kaldırıp ondan uzağı bakmasına neden oldu. Yavaşça göz kırptı.

Artie sonunda öldüğünde nasıl hissetti? Korkmuş muydu?

Winter bir an için ağabeyinin yanına çömeldiğini, düşünceli kara gözlerini ona çevirdiğini ve kaşlarını çatmış olduğunu gördü. Winter'a hüznölü bir gülümseme verdi.

Winter ona baktı, ona ulaşmayı arzuluyordu ama şimdi bile ulaşamayacağını biliyordu.

Seninle gerçekten daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm, diye fısıldadı, herkesten çok kendine. Tek istediğim senin gibi olmaktı.

Son gördüğü şey Artie'nin elini uzattığıydı. Hayır, Artie değildi. O-

-Siyah giysili bir asker mi?

Ve sonra helikopter kanatlarının vuruşları ezici hale geldi, onu yutuyor gibiydi. Hayal mi görüyordu?

Connor'ın silahından çıkan kurşun hiç gelmedi. Onun yerine, siyah giyimli asker yüzüne doğru bağılıyor, kendisini duyup duymadığını soruyordu. Winter sadece şaşkınlıkla bakabildi. Halüsinasyon görüyor olmalıydı.

Etrafındaki dünya hiçliğe karışıyordu. Odaklanmak istediğı tek şey, sanki bir rüyadaymış gibi geçmişinde bir yerlerden gelmiş gibi görünen, tamamen karanlığa gömülmeden hemen önce zihninde yankılanan kelimelerdi. Artie'den gelen sözler.

Senin gibi ol, Winter.

Nefes al

Helikopter.

Sonra, iki tane daha.

Ve sonra her yerde ajanlar vardı. Tepesindeki megafondan yükselen bir ses duydu. Helikopterlerin savurduğu rüzgâr tozların uçuşmasına ve saçlarının yüzüne çarpmasına neden oldu.

Panacea onları bulmuş olmalı. İşaret fişğini görmüş olmalılar.

Ancak Sydney'in odaklanabildiği tek şey ciğerlerindeki dayanılmaz acı, havada boğulma hissi ve nefesini alamamaktı. Sanki bir rüyadaymış gibi, gökyüzünden birbiri ardına inen bir sağlık ekibinin onlara doğru koştuğunu gördü, güverteye vuran botlarının ürpertisini belli belirsiz hissedebiliyordu. Yapabildiği tek şey, bedenleri etraflarında kümelenirken Winter'ı solmakta olan görüş alanında tutmaya çabalamak, onlar nabzını ve uzuvlarında yara olup olmadığını kontrol ederken bile bacaklarının arasından bakarak onun hareketsiz bedenini görmektir.

Bağırışları rüzgârın sesiyle birlikte yanından geçip gitti.

Başaramayabilir.

Sanki uzaktan bir oksijen maskesinin yüzüne bastırıldığını hissetti. Vücudundaki her şey ona doğru ilerledi, ruhu çaresizce havayı içine çekmek için kendini havaya doğru fırlattı.

Penelope'nin tutuklanmasını dinlemesi gerektiğini biliyordu, ajanların kızın kollarını arkadan kelepçelemesini izliyor, Sydney'in bakışlarıyla karşılaştığında yüzündeki ifadeye dikkat ediyordu, sanki bu yollarının son kesişmesi olmayacaktı gibi.

Niall ve Sauda'yla yüzleşmek zorunda kaldığında ne söyleyeceğini düşünüyor olmalıydı.

Ama o anda tek yapabildiği nefes alıp vermek için mücadele etmekte. Üstündeki bir sağlık görevlisinin cesaretlendirmek için bağırdığını duyabiliyordu. *Nefes al, nefes ver.*

Kendini bir sedyeye kaldırılmış ve bağlanmış hissederken bile, onu gözden kaçırmaktan korkarak başını Winter'a doğru çevirdi. Onu ilk gördüğünde, Panacea'nın karargâhına bir yıldızın tüm havası ve güvensizliğiyle girmişti, sırtı dik, gözleri hayatla yanıyor, kendini kanıtlama şansına aç. *Bir şey için umutsuzdu.*

Şu anda bile ondan gözlerini ayıramıyor, havadaki aurasını hissedebiliyordu.

Winter'ın başaramaması durumunda dünyanın nasıl bir keder yaşayacağını hayal etmeye çalıştı. Eğer ölürse, kimse yas tutacak mıydı?

Sağlık görevlilerinden biri yüzüne doğru bir şeyler bağıırıyordu. Adamın çatık kaşlarını tanıması bir anını aldı. Hiç de sağlık görevlisi değildi.

Niall'dı.

"Cossette!" diye bağırdı ama Sydney helikopterlerin gürültüsünden onu zar zor duyabiliyordu. "Nefes al evlat, hadi."

Niall'ın Sydney'e soyadıyla seslendiği tek zaman onun için korktuğu zamanlardı. Sydney onun varlığıyla bir rahatlama, sonra da bir ıstırap dalgası hissetti. Bunun her şeyin sonu olacağını biliyordu.

"Tam bir baş belasısın," diye araya girdi Niall. "Benimle tartışmaya çalışmayı bırak ve sadece nefes al!"

Sydney gözlerini kırptırdı, aniden gözlerinde biriken yaşlardan utandı. Ona üzgün olduğunu söylemek istedi. Ona gerçek kıızıyla arasında ne olduğunu sormak istiyordu. Onu affedip affedemeyeceğini bilmek istiyordu.

Kız sanki bir çocukmuş gibi zayıfça Niall'ın eline uzandı ve Niall da sanki bir babaymış gibi elini tuttu. Niall şimdi ona bakmıyordu; diğerlerine talimatlar yağdırıyordu. Tekrar konuşmaya çalıştı ama dünya hızla içine kapanıyordu ve görüşünün kenarları siyaha dönüştü. Tekrar Winter'a baktı ama karanlık donuklaşmıştı.

Nefes al. Nefes ver.

Sonra bu içgüdü bile dağıldı ve sonsuz bir karanlığın içine düştü.

Bulduğunuz Aile

Winter Young'ın uyandığında öğrendiği ilk şey, vurulmasıyla ilgili manşetlerin tüm dünyayı kapladığı oldu. Binanın ön avlusuna bakan çift pencerele geniş bir oda olan süitinden hastane dışındaki kargaşayı duyabiliyordu. Aşağıda onun adını haykırıyorlardı ve arada sırada bir tezahürat dalgası yükseliyordu ve Winter bunun sadece durumuyla ilgili bir güncelleme gördükleri için olduğunu tahmin edebiliyordu.

Odasındaki ekranda gördüğü diğer haber -ve kendisini çok daha ilgili bulduğu haber- Kuzey Denizi'nde bir kargo gemisine el konulmasıyla ilgili bir manşetti. Yetkililerin geminin güvertesine üşüşmesini, el fenerlerinin Süveyş Kanalı üzerinden taşınması planlanan binlerce ton yasadışı kimyasal silahı bulmak için açılan konteynerlerin içinde parıldamasını şaşkınlıkla izledi.

Sydney'den haber yok.

Dışarıdaki ilahi sesleri bir yana bırakılırsa, oda huzur doluydu. Pencereleiden içeri süzülen yoğun ve altın sarısı güneş ışığı, uzak duvarda sıra sıra dizilmiş çiçek vazolarını aydınlatıyordu. Güllerin kokusu baş döndürücü tatlılıklarıyla odayı dolduruyordu. Hâlâ Londra'da mıydı? Işık o kadar parlak ve neşeliydi ki emin olamadı. Bu ona iki yıl önce sahnede bayıldıktan sonra hastanede uyanışını hatırlattı; hiçbir şeyin gerçek olmadığı, gerçekten burada olmadığı, bunun kendi bedeni olmadığı hissi. Göğsündeki yaradan kaynaklanan ağrı bile uzakta hissediliyordu, yüksek dozda ağrı kesici tarafından engellendiğini söyleyebileceği donuk bir zonklama.

Winter'ın gözleri odanın geri kalanına kaydı. Her zamanki güvenlik ekibinden iki kişi de buradaydı ve yatağının iki yanında sessizce oturuyorlardı.

Onların varlığı Winter'ın gerçekliğine odaklanmasını sağladı. Biraz gerindi, hareket vücudunun her yerini acıyla aydınlatırken yüzünü buruşturdu ve kendini zahmetli bir şekilde yukarı çekerek tam oturma pozisyonuna geldi. Kafasındaki sis dağılmaya ve daha keskin düşünceler gelmeye başladığında şakaklarını ovuşturdu. Sydney de burada olmalıydı. Ya da belki çoktan taburcu edilmişti. Ya da belki Panacea onu almaya gelmiş ve başka bir yere götürmüştü. Hayatta kalmış mıydı? İyi miydi? Hiçbir fikri yoktu ve bilmemek göğsünü sıkıyordu.

Güvenlik görevlilerinden biri ona hafifçe gülümsedi. Winter da başıyla karşılık verdi.

Adamın gözleri kapı aralığına kaydı, bir çift figür kapı çerçevesine gelmişti. Birinin yüzünde belirgin bir sükûnet vardı, diğeri ise endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

Leo ve Dameon.

İkisi de bir süredir bekleme salonunda olmalıydılar; giysileri buruşmuş ve uyumuş görünüyordu ve gözlerinin altındaki deride koyu halkalar oluşmuştu. Leo'nun kıvrıkcık saçları, ellerini saçlarında çok fazla gezdirdiğinde ortaya çıkan türden, dağınıktı. Dameon o tanıdık, sessiz bakışıyla Winter'ı inceledi.

Leo uzun bir nefes verdi. "Hemşire yeni uyandığınızı söyledi," dedi.

Kapı çerçevesinden uzaklaştı ama Winter'ın muhafızlarından biri hemen öne çıktı ve korkutucu çerçevesini düzeltti. Leo'ya uyarıcı bir bakış attı.

"Sakin ol oğlum," dedi.

Sonra Winter Leo'nun ayak bileğindeki takip cihazını gördü. Kesinlikle tutuklanmıştı. Winter'ın damarlarına suçluluk duygusu doldu.

Winter güvenlik görevlisine "Sorun yok," dedi. Adam başını salladı, duvara yaslandı, gözleri hâlâ Leo'ya kilitlenmişti.

Leo ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandı. "Ani hareketler yok, değil mi? Ben sadece... Claire, Winter bugün uyanırsa, güvenlik odada olduğu sürece onunla konuşabileceğimi söyledi." Gözlerini Winter'a doğru çevirdi. "Kısa tuttuğum sürece."

Dameon başını salladı ve Winter çocuğun Leo'nun omzuna güven verici bir el koyduğunu görünce rahatladı. En azından onlar iyiydi. "Fazla kalmayacağız," dedi Dameon. "Hâlâ dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Yatağının yanına geldiklerinde Winter onlara "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Burada olduğunuz için."

Üçü bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Leo fısıldadı, "Nasılsın?"

Winter tereddüt etti, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Tamam, sanırım," diye yanıtladı. "Biraz ağrım var." Arkadaşının gözleriyle buluştu. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

Leo başını salladı, gözlerini kapattı ve yere baktı. Tekrar konuşabilmesi için uzun bir sessizlik anı geçti.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Tanrım, Winter-I-"

Sesinin sağlamlığına daha fazla güvenemeyerek sözünü kesti ve ağlamaya başladı.

Alçak, kederli bir sestti. Winter onu durdurmaya çalışmadı. Sadece arkadaşının elini tuttu ve onu nazıkçe öne doğru çekti, sonra sessiz bir kucaklaşmayla omzuna yaslandı. Dameon sessizce bekledi, onların o anı yaşamalarına izin verdi.

Uzun bir süre sonra Leo kendini toparladı. Tekrar konuşabilecek kadar uzaklaştığında vücudu ürperdi. "ABD'ye dönüş uçağım bu gece geç saatlerde," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Ama olanları sana yüz yüze anlatmam gerekiyordu. Bunların hiçbirinde ciddi olmadığımı bilmeni istiyorum, asla istemedim-"

Winter çocuğun yükselen paniği karşısında bir elini kaldırdı. "Hey," dedi sessizce. "Ben buradayım. Sen de buradasın. Ve iyi olacağız." Sonra arkadaşının gözlerine sabit bir şekilde baktı. "Acele etme."

Leo sertçe yutkundu. Elleri ceplerine geri sokmadan önce yanlarında oynaştı.

"Onlar-" dedi kısık sesle, "ailemi tehdit ettiler-"

Adam tekrar sözünü kesti ve Winter bir suçluluk ve utanç duygusuna kapıldı. Sonuçta bu bir şantajdı. Leo'nun ailesini, tüm kız kardeşlerini, teyzelerini ve anne babasını hayal etti. Leo'nun dehşete düştüğünü hayal etti.

Leo kendini toparlamak için sustuğunda Dameon, "Claire polisin sizi gasp etmeye yönelik bir komployu araştırdığını söyledi," diye devam etti. "Görünüşe göre, gasp grubu konserdeki güvenlik görevlileri arasına kendi adamlarından birini yerleştirmiş."

Leo sessizce başını salladı ve Dameon onun konuşmasına izin vermek için durdu.

Leo kısık bir sesle, "Bana kim olduğumu bildiğini söyledi," dedi. "Annemin, babamın ve ablalarımın isimlerini biliyordu. Evimi biliyordu

adresi." Şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum. Bunun sadece bir uyku çekimi olacağını, evinizdeki kasayı soyacaklarını ve sizi ve Ashley'i baygın halde bırakacaklarını söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. I-"

Winter yumuşak bir sesle, "Sorun değil," dedi.

Leo başını hızla salladı, dinlemiyordu. "Bana sana zarar vermeyeceklerini söylediler. Sadece dairenden bir şeyler çalmak istediler. Ama bunun bir önemi olmamalıydı Winter. Özür dilerim. Sadece çok korkmuştum. Nasıl bu kadar çok şey biliyorlardı? Ben sadece-"

Winter uzandı ve elini kaldırdı. "Hey," dedi. "Bana kendini açıklamak zorunda değilsin."

Leo sözünü yarıda kesti, ağlamaktan gözleri şişmişti. Winter onun ilk stadyum konserlerinden önceki anı düşündüğünü biliyordu, o dolapta da aynı şeyi ona söylemişti.

Winter bunu arkadaşına yapmıştı. Onu suç işlemekten başka bir şey yapamayacağı bir duruma sokmuştu. Ve şimdi Leo bunun sonuçlarıyla yüzleşecekti. Sadece kendi başına yapmak istediği bir şey için onları asla buraya getirmemeliydi. Kendisi *için*. Neden onların gelmesine izin vermeyi reddedememişti? Claire'in şüphelerini giderebilir ve Leo'yu tüm bu travmadan kurtarabilirdi.

Bunu tek başına atlatmalıydı.

Leo'nun yanında, Dameon sessiz gözleriyle Winter'ı izledi. Winter onun bakışlarıyla karşılaştığında, orada başka bir şey gördü, sanki Dameon yüksek sesle tek kelime etmeden ona bir soru soruyordu.

Winter bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim," dedi. Kendi sesindeki duyguyu duyabiliyordu. "İkiniz de benim yüzümden oradaydınız. Sizi o duruma ben soktum."

"Hepimiz yetişkiniz," diye yanıtladı Dameon ve Winter bu kez arkadaşının gözlerinde sempati gördü. "Buraya sizinle birlikte geldik çünkü bunu istedik."

"Güvende olmana sevindim," diye cevap verdi Leo. Odanın içinde etrafına bakındı, biraz kaybolmuş, ne yapacağını bilemez haldeydi.

"Hey," dedi Winter ve arkadaşısı ona döndü. "İyi olacaksın. Söz veriyorum. Ailen güvende olacak, sen de öyle."

"Ve Sen?" Bu oldu a Soru, ve Leo'nun sesi alışılmadık derecede tereddütlüydü.

Dameon'un bakışları Winter'ın yüzünü tarıyor, dudaklarının kenarları düşünceli bir kaş çatma haline geliyordu.

Winter tekrar Leo'ya baktı. "Ben de," dedi başını sallayarak. "Her şeyi birlikte çözeceğiz."

Leo buna inanmak için çaresiz görünüyordu. "Tamam," diye cevap verdi.

Kapının yanında Claire boğazını temizledi ve Leo Winter'ın yatağına doğru kayarak ona baktı.

"Sadece birkaç dakika daha çocuklar," dedi. "Leo, babandan haber aldım."

Burada işin bitince onu ara, tamam mı?"

Leo ona cevap verirken, Dameon aniden Winter'a doğru eğildi. "Hey," diye fısıldadı, sesi sakın ve sıcaktı. Winter ona göz kırptı. "Seninle ilgili konuşamayacağın bir şeyler olduğunu biliyorum. Büyük bir şey."

Winter ensesinde sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi.

Dameon başını salladı. "Öyle," diye yanıtladı. Winter'a küçük bir gülümseme verdi. "Beş yıldır neredeyse her gün yanında olup da bir sorun olduğunu anlamayacak değilim."

Winter nasıl cevap vereceğini bilemeden sessizce ona baktı.

O hemen cevap vermeyince Dameon bir kez başını salladı. "Kendine göre sebeplerin olduğunu biliyorum ve bunların ne olduğunu bana söylemek zorunda değilsin. Belki bir gün söylersin." Winter'ın yüzünü tekrar inceledi. "Sadece senin için burada kimin olduğunu unutma. Yalnız çalışmak zorunda değilsin."

Yalnızlık. Bu Dameon için tesadüfî bir ifadeydi ve ona Sydney'in bir keresinde ona ajan olmanın yalnızlığından bahsettiğini hatırlattı. Winter karşılığında başını salladığını hissetti. Dameon'ın onun zihnini okuyabildiği, duygularını sezebildiği, yorgun, üzgün ya da rahatsız olduğunu Winter'ın ağzından tek bir kelime bile duymadan bilebildiği onca zamanı düşündü. İçgüdüleri her zaman kusursuzdu.

Sonra Leo onlara döndü ve Dameon tekrar hafifçe yana eğildi, gözlerindeki bilmiş ışık her zamanki dinginliğine dönüştü. Leo'yu dürttü. "Gitmeliyiz," dedi Winter'a bakarak. "Bırakalım da dinlensin."

Leo başını salladı. "Doğru. Evet." Winter'a tereddütlü bir gülümseme verdi. "Amerika'da görüşür müyüz?"

Belki Winter sırlarını mezara götürecekti. Ama en azından hayatının geri kalanında onlarla birlikte yürüyebilirdi. Gülümsedi, sonra eğildi

Dameon ve Leo'ya doğru, sanki bir konserden önce toplanmışlar gibi. Onlar da içgüdüsel olarak ona doğru eğildiler. Kollarının omuzlarına dolandığını ve onu içeri çektiğini hissetti. Winter onların omuzlarının üzerinden ve kapının yanından Claire'in başını kapı çerçevesine yasladığını ve ona bilerek başını salladığını gördü.

"Haberlerim var," dedi.

Kalp Geniş ve Derindir

Claire içeri girmeden önce çocukların gitmesini bekledi. İlk kez tam anlamıyla derli toplu görünmüyordu. Sarı yakalı gömleğinin kolunda gözle görülür bir kahve lekesi vardı ve sanki yüzüne bastırarak uyuyakalmış ve henüz silme zahmetine katlanmamış gibi gözlüklerinin üzerinde bir leke olduğu belliydi.

Winter, hastaneden aldığı tek kullanımlık kahve fincanını görünce kaşlarını kaldırdı. "Sen asla soğuk demleme olmayan bir şey içmezsin," dedi Winter, fincanı şifonyerin üzerine bırakıp ona sarılmadan hemen önce.

"Hastanede sınırlı seçenek var," dedi. "Ama inanın bana, adamlarımızdan biri şu anda dışarıda düzgün bir fincan kahve arıyor."

"Ah," diye inledi.

"Üzgünüm," diye nefes aldı, onu bıraktı ve kollarını iki yana açtı. "Nasıl hissediyorsun? Sadece bir hafta olduğunu biliyorum."

Winter gözlerini kırptırdı. O kadar uzun süredir burada olduğunu bilmiyordu. Daha şimdiden Leo ve Dameon'un onu ziyaret ettiği anılar bulanıklaşmıştı. Omuz silkti, onun önünde ne söyleyebileceğine dikkat etti. Az önce özel bir ajans için tehlikeli bir görev yürütmüştü; vurulmuş, kaçırılmış ve neredeyse öldürülüyordu. Vücudu, en yorucu performanslarından sonra bile hiç olmadığı şekilde tahrip olmuş hissediyordu. Zihni kararsızdı, bitkin düşmüştü.

"Doktorlar ne diyor?" diye sordu.

Claire elini onun koluna koymak için uzandı. "Tamamen iyileşeceksin," dedi gözlerinin içine sertçe bakarak. "Ve sen farkına bile varmadan stüdyoya geri döneceksin. Sadece biz eve döndükten sonra kendine bir ay ver, tamam mı? Bu süre zarfında yorucu bir aktivite yok. Sonra da birkaç hafta fizik tedavi göreceksin. Bir kaç hafta boyunca

Medya ile de biraz, çünkü şu anda her yerde en büyük haber sizsiniz. Birinin bu konuda konuştuğunu duymadan sokakta yürüyemezsiniz." Bir nefes aldı, sonra ona küçük bir gülümseme verdi. "Hiçbir şey için endişelenme. Tüm medya ve mahkeme işlerini ben halledeceğim. İyi olacaksın."

İyi olacaksın. Bunun bir daha doğru olup olmayacağını bilmiyordu. Hayatının Claire'le paylaşmadığı büyük bir bölümü vardı ve Claire buradaydı, onu teselli etmeye çalışıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Tüm bunlara katlanmak zorunda kaldığın için. Biliyorum-"

Elini ona doğru salladı. "Sakin özür dilemeye kalkma. Bırak da rahatlayayım."

Daha yarısını bile bilmiyorsun, diye düşündü, ona her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Bunun yerine, "Ya Ashley?" dedi. Gözlerini kısarak ona baktı, kalbi boğazına düğümlenmişti. "O..."

"Son duyduğumda ailesinin yanına gitmek için şehirden ayrılmıştı." Claire başını salladı. "Burada tedavi görmüyordu. Yine de endişelenmeyin. Geri döneceğini söyledi."

Ailesi. Sydney olanlar hakkında Claire'e kesinlikle yalan söylemişti ama en azından Winter'dan daha hızlı iyileşmiş gibi görünüyordu. Hâlâ onun mavi dudaklarını, acı içinde kıvranan bedenini görebiliyordu.

Panacea Sydney için kendi doktorlarını getirmiş olabilir. Artık ülkede bile olmayabilirdi. Ama onun sözleri Winter'ın göğsünde biriken baskıyı biraz olsun hafifletti. En azından başarmıştı.

Ya Amerika'ya onsuz dönseydi? Bunu fark etmek onu ürküttü. Ya ona veda etmeden gitmek zorunda kaldıysa? Ya onu bir daha hiç göremezse?

"Endişeli değilim," dedi.

"Sanırım biraz endişelisin." Claire ona kısa bir süre gülümsedi. "İkinizin arasında bir şey oldu ve bunu benden saklayabileceğini sanma." Doğruldu ve gülümsemesi dalgalandı. "Ama buraya seni görmeye gelmemin nedeni o değil."

"Neden?" Winter ona baktı. "Neler oluyor?"

"Bekleme odasında bir süredir burada olan ve tekrar uyanmanızı bekleyen biri var."

Winter ona baktı. Kadın ona sessizce başını salladı.

"Annen, Winter."

Oh.

Yanaklarının kızardığını ve ardından bir dehşet dalgasının geldiğini hissetti. Ziyarete gelmesini beklediği onca insan arasında annesini aklına bile getirmemişti.

"Uyandığın anda ona haber vereceğime söz verdim." Claire'in sesi şimdi emin değil gibiydi. "Onu görmek istiyor musun?"

Ben hazır değilim. Gerçek içinde yankılandı. Leo'yla yaptığı konuşmanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı, olan biten her şeyi hâlâ tam olarak kavrayamamıştı.

Ama kendini başını sallarken buldu. "Elbette." Cevap kulağa mekanik geliyordu, acelesi sahteydi. Bir evladın annesini gördüğü için mutlu olması gerekirdi, değil mi?

Claire ona başını salladı, gözlerinde hâlâ şüphe vardı, ayağa kalkıp omzunu bir kez sıvazlamadan önce. "Geri geleceğim," dedi ona. "Bundan sonraki adımlarınız hakkında konuşmamız gereken daha çok şey var." Sessizleşti ve sesi kasvetli bir hal aldı. "Ama acele etme, anladın mı? Bırak gerisini ben halledeyim."

Claire'in henüz odadan çıkmasını istemiyordu ve dudakları aralandı, ondan biraz daha kalmasını istemek istedi, ama sonra topuklarını şıklatarak gitti. Dışarıda alçak bir ses mırıltısı duydu. Birinin sesi onu yatakta daha da dikleştirdi.

Sonra kapıda yeni bir silüet durdu, saçları her zamanki gibi düz ve düzgünce tutturulmuştu, boynunda beyaz inciler vardı, yakası ütülenmiş ve kolalanmış kazağının arkasına sıkışmıştı.

Gözleri buluştuğunda kapının eşiğinde duraksadı. "Yavru ayı," dedi.

"Merhaba anne," diye cevap verdi, boğazı kurumuştı.

Tereddütle içeri girdi, ilahiler yükselip alçalırken gözleri bir an için pencerelere kaydılar ve sonra yatağın ayak ucunda beceriksizce durmak için yanına geldi. Ellerini önünde kavuşturdu, destek için birbirlerine tutunmadan önce bir an beceriksizce çırpındı.

Ona doğru eğilip garip bir şekilde sarılmak için kendini zorlaması birkaç uzun saniye sürdü.

"Solgun görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle, gözleri onun yüzünü arıyordu. "İyiyim," diye cevap verdi. Bacaklarını biraz kıvrılmaya zorladı,

Yatağın ayak ucunda yer açarak çarşafı düzeltti çünkü annesinin kırıksıklıkların üzerine oturamayacağını biliyordu. "Al anne. Bir sürü yer var."

"Mei shì. Rahatsız olmanı istemiyorum," dedi, yavaşça en uzak kenara

otururken bile, sanki yatak onları zorluyormuş gibi

yakınlaşmak.

Aralarında yoğun bir sessizlik vardı. Winter onun yanında kendini hep böyle hissedirdi; kaç yaşına gelirse gelsin bir çocuk gibi, küçük ve onun kabulüne aç olma duygusundan asla tam olarak kurtulamazdı. Şu anda bile beyninin hızlandığını hissedebiliyor, onu bir an için gururlandırabileceği umuduyla onunla paylaşabileceği şeyler için gergin bir şekilde dönüyordu.

"Claire olay olur olmaz beni aradı," dedi annesi sonunda. Ellerini tekrar tekrar sıktı ve Winter parmaklarındaki derinin baskıdan açık sarıya dönüşmesini izledi. "Televizyonda gösterip durdukları video görüntülerini izleyemedim. Bir gasp planı olduğunu söylüyorlar."

Başını salladı. "Ben de öyle duydum."

Annesi titriyor gibiydi. "Umarım onları sonsuza dek hapsederler."

Winter onun sözlerini anlamakta zorlandı ve ne cevap vereceğini bilemedi.

"Ben de," dedi sonunda.

Aralarında bir vuruş daha geçti.

"Sana biraz yiyecek getirdim," diye devam etti annesi. "Hamur işleri. Hâlâ sıcaklar, o yüzden hemen yemelisin. Oh." Kaşlarını çatı, kaşları çatıldı. "Onları arabada unutmuşum." Yataktan kalkmaya başladı. "Wǒ qù ná. I-"

"Hayır, sorun değil," dedi Winter ve durup ona baktı. "Soğuk olmaları umurumda değil. Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Dükân buranın hemen köşesindeydi. Senin için başka bir şey almalıydım." Gözleri odanın içinde gezindi ve onun dışında her şeye takıldı. "Kahvaltıda ne sevdiğini bilmediğimi fark ettim. Eskiden limonlu ekmek yerdin."

"Yani, buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi Winter. "Beni görmek için."

Annesi bu sözler karşısında soldu. Gözleri biraz büyüdü ve içinde incinmişliğin parıltısını görebiliyordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne dedin?"

Kendini yatağa geri bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Ben senin annemim," dedi bir başka sessizlikten sonra. Sesi sanki kendini ikna ediyormuş gibi çıkıyordu. "Bir oğul, kendisini ziyaret ettiği için annesine teşekkür etmek zorunda kalmamalı."

Winter bir nefes verdi, suçluluk duygusu kafasını bulandırıyor. Artık ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Demek istediğim bu değildi," diye yeniden başladı. "Sadece seni gördüğüme sevindim anne."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğin buydu," diye yanıtladı elini kaldırarak. "Ve sorun değil. Sana iyi bir anne olmadığımı biliyorum."

Winter kalbinin hızlandığını hissetti. Beş dakika içinde konuşmalarını mahvetmeye başlamıştı bile. "Hayır anne, bu doğru değil."

Doğrudan ona baktı ve gözlerindeki ifade adamın durmasına neden oldu.

"Sana iyi bir anne olmadım Winter Young," dedi tekrar, daha yavaş ve daha sessiz. "Ve bu konuda dürüst olmadım."

Winter tekrar ağzını açtı ama sessizlik devam etti ve dışarıdan gelen ilahiler aralarındaki boşluğu doldurdu. Birbirlerine baktılar.

Sonunda annesi bakışlarını ayırdı ve yatağın üzerindeki bir noktaya baktı. "Artie'den önce her şey için bir planım vardı. İyi şeyler bir plan gerektirir, biliyor musun?" Başını kaldırıp ona baktı, sonra hızla tekrar aşağı indi. "Ama her şey olduktan sonra, ben..."

Ellerini kucığında kavuşturdu ve bir süre solgun parmaklarını inceledi. Winter, annesinin bu versiyonu kabuğuna çekilmesin diye sessizliğini bozmak istemeyerek, kalbi kan ağlayarak sessiz kaldı. Balkondaki o geceden beri ilk kez annesinin kalbinden bir parçanın açığa çıktığını görebiliyordu.

"Ben senin kadar güçlü değilim, yavru ayı. Bunun ağırlığını taşıyamam. Bu yüzden kaçıyorum." Daha sessiz oldu. "Kaçıyorum ve senden kaçıyorum. Ve çok üzgünüm. Ama söz veriyorum elimden geleni yapıyorum. Burada olmak istiyorum. Bunu bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Kızın koşmayı bırakacağını söylemediğini fark etti. Yapamayacağını biliyordu ve o da biliyordu.

İçinden bir ses ona geçmişinde yaşananların kendisi olmadığını söylemek istiyordu. Onun acısını hatırlatmaktan daha fazlası olduğunu. Ama sözcükler söylenmeden kaldı. Annesinin onu kaç kez terk ettiği, kaç kez unuttuğu ya da ihmal ettiği önemli değildi. Şu anda onun için önemli olan tek şey, bugün onu görmeye gelmiş olmasıydı. Tüm kalbi bu bilgiye, onun için çok zor olduğunu bildiği bu küçük görünen jestle sarılmıştı.

"Biliyorum anne," dedi nazikçe. Sanki hayatı buna bağıymış gibi sesini sabit tutmak için mücadele etti. "Sorun yok. Sen buradasın."

Çenesi dökülmemiş gözyaşlarını tutmaktan gerginleşmiş bir halde onun yüzüne baktı ve küçük, hızlı bir hareketle tekrar tekrar başını salladı. Dudaklarının kenarında bir gülümseme parıltısı belirdi. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, yavru ayıcık. Çok iyi iş çıkardın."

Şimdi gerçekten ağlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Kendini geri çekti ve sanki tüm bunlar onun rollerinden biriymiş gibi sıkı sıkı tuttu ve sertçe yutkundu.

"Teşekkür ederim anne."

Sessizliklerine geri döndüler. Bu sefer huzur vardı ve Winter saniyeleri sayarken kendini yakaladı, her birinin tadını çıkarıyor ve hafızasında güvenli bir yere saklıyordu. Otobüse birlikte bindikleri zamanlar gibi, yan yana, sessiz. Akşam yemeğinden sonra karşı karşıya oturdukları, yemeklerinin yarısının masada yendiği, her birinin kendi daha iyi dünyasında birkaç dakikalığına kaybolduğu zamanlar gibi.

Belki de yakınlık değildi. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı. Ama en azından bu anlarda onu anlamaya her zamankinden daha yakın hissediyordu. Ve ne zaman kederli kalbini paylaşacak birine ihtiyaç duysa, onun yanına geleceğini biliyordu. Ne zaman beyninin trajedinin kıldığı kısımlarından bunalsa, onunla ilgilenecekti. Onun buna asla karşılık vermeyeceğini biliyordu. Ama yine de hayatının geri kalanında onun sevgisinin kırıntıları için orada olacaktı.

Sonra annesinin burnunu çektiğini duydu, cebinden mendilini çıkarıp burnunu bir kez sildikten sonra cebine koyduğunu gördü. Ona tekrar baktı ve gülümsedi; kalbinin yeniden durulduğunu ve yoluna devam etmek için sabırsızlandığını biliyordu.

"Acele etme ve iyileş," dedi. "İhtiyacın olduğunda beni ara. Ve tekrar yola çıktığında dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı?"

Onun yanındayken katlanabileceği şeylerin sınırına ulaşıyordu. Şimdiden uzaklaşmak için can attığını hissedebiliyordu, onun yakınlığı, yıllarca gömmeye çalıştığı tüm şeytanlarını yeniden ortaya çıkarıyordu.

"Tamam," dedi ve ona bir gülümseme sundu. Ama kendini ona tekrar hoşça kal dilerken buldu, uzun süre olmayacağını biliyordu ve zihnindeki boş alanları doldurmak için çıktığı sonsuz yolculukta onun için biraz huzur diledi. Ona yardım edebilmeyi diledi.

"Tamam," diye tekrarladı ve aralarındaki gariplik geri döndü. Ayağa kalktı, elleri tekrar sıkıştı, gözleri etrafta uçuştı. Bir an için tereddüt etti. Sonra ona doğru bir adım attı, yarı yolda durdu ve yeniden düşündü.

"Kendine iyi bak, yavru ayı," dedi tekrar. Sonra arkasını döndü ve odadan çıktı.

Winter, o dışarı çıkıp gözden kaybolduktan sonra uzun süre kapıya baktı. Sonra nefesi kesildi ve tüm vücudunun titrediğini fark etti.

Birdenbire odasındaki yeni yalnızlık bunalıcı gelmeye başladı. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmak ve sadece biraz arkadaşlık etmek için bile olsa onun peşinden koşmak istedi. Yalnızlığın etrafını sardığını, her zaman var olan depresyonun ağırlığının zihninin köşelerini zorladığını hissetti.

Ve sonra, o ezilmenin ortasında-

Claire'in başının açık kapının yanından görüldüğünü gördü.

Bir şey söylemedi. Adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa söylemesine de gerek yoktu. Tek yaptığı içeri girip yatağa oturmak ve onun elini avuçlarının içine almak oldu. Elini sıktı ve adam avuçlarının sıcaklığıyla rahatladığını hissetti.

Ona ne zaman ihtiyacı olduğunu nasıl biliyordu?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona sessizce, bu seferki soru kısa bir süre önce sorduğu sorudan farklıydı.

Winter cevap veremedi. Tek yapabildiği yere bakmak, nefesini tutmak ve hâlâ kafasının içinde saniyeleri saymaktı.

Claire'in kollarını ona doladığını ve yorgunluk içinde onun kucağına doğru eğildiğini hissetti.

"Kendine fazla yüklenme," diye mırıldandı. "İyi olmamak sorun değil." Ona karşı başını salladı. Ve sonra, sonunda, ağlamasına izin verdi.

Bir Sırra Sadakat

Sydney hastaneye geri döndüğünde güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı.

Sauda arabada onunla birlikte oturuyordu. Sydney'nin hastane odasındaydı.

-Önlem olarak Winter'inkinden farklı bir hastanede, kaleydoskop şeklindeki yaralarıyla ilgilenirlerken, Elite Securities temsilcisi olduğu bahanesiyle doktor raporları boyunca sessiz kalmıştı.

Sydney oksijen tedavisi olmadan tekrar yeterince iyi nefes alabildiğinde, birlikte arabayla gezintiye çıkmışlar ve arabanın güvenliğinde Sydney ona görevin geri kalanı hakkında bilgi vermişti.

Sauda arabayı binanın arka tarafında durdurduktan sonra koltuğunda geriye yaslandı. Sydney dosdoğru önüne baktı ve ikisi arasındaki garip sessizlikte gerildi.

"Daha fazla kalmama ihtiyacın yok mu?" diye sordu Sauda duraksamaya daha fazla dayanamayıp.

Sauda başını salladı. "Sanırım bir görev için yeterince şey yaptın," diye kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

Sydney ona bakmadı. Çok korkmuştu.

"Bunu çok açık bir yüz ifadesiyle söyledin," diye söze başladı Sauda. "Emirlerimizi anladığınızı söyledin. Sonra da gidip her birine kasten itaatsizlik ettin."

"Özür dilerim."

"Öyle olduğuna ikna olmadım." Sauda ona sert ve yan bir bakış attı. "Niall ve benim bu aramaları öylesine yapmadığımızın farkındasın, değil mi? Her şey çok daha kötü gidebilirdi."

"Ama olmadı," diye mırıldandı Sydney, sesi o kadar kısık ve somurtkandı ki kendisi bile zar zor duyabiliyordu.

Sauda kaşlarını çattı. "Hayır, olmadı," diye cevap verdi. Sonra içini çekti. "Sanırım bu bizim hatamız."

"Kendi adıma düşünmem için beni eğittiğin için mi?"

Kadın sinirli bir şekilde elini havada bir kez salladı. "Çok fazla önemsedim için."

Sydney kadının cevabında, Sauda'nın bir zamanlar olduğu başka birinin ipuçlarını duyduğunu düşündü - daha ateşli bir kafaya ve daha hızlı öfkeye sahip, kalbini koluna takan biri. Sydney onu inceledi ama kadın başka bir şey söylemedi.

"Peki bu benim son görevim mi?" Sydney bir süre sonra sessizce sordu. "Son görevin mi?" Sauda cevap verdi.

Sydney uzun bir süre tereddüt etti. Kalbi şimdi küt küt atıyordu. "Ciğerlerim," dedi. "Sana söylemedim. Eminim Niall da şimdiye kadar öğrenmiştir."

Sauda cevap vermeyince Sydney gözlerini kadına çevirdi. Orada, yumuşak bir ifade gördü.

"Sydney," dedi nazikçe. "Biliyoruz."

Sydney gözlerini kırptırdı. "Durumumu biliyor muydun?"

"Neden sana hep hızlı olmaksansa akıllı olmanın daha iyi olduğunu öğrettiğimi sanıyorsun?" Sauda ona gülümsedi. "Tüm eğitimine nefes terapisi ekledim."

Bunca zaman boyunca Sydney kendini daha da sıkı bir şekilde kapatmış, sırlarının boğuculuğunu ciğerlerinde hissettiği kadar kesin bir şekilde hissetmişti. Her şeyi bir şekilde gizli tutmayı başardığını düşünüyordu. Onlar biliyordu. Her zaman biliyorlardı.

"Beni neden tuttun?" diye mırıldandı.

"Bu geçici bir iş değil," diye yanıtladı Sauda. "Sen artık bizden birisin. Bu da Niall ve benim seninle ilgili her konuda ortak bir karar verdiğimiz, bize meydan okuyabilecek yanlarının bu ajansa fayda sağlayabilecek yanlarının gölgesinde kaldığı anlamına geliyor." Sauda bakışlarını Sydney'in üzerinde sabitledi. "Sahada tek başına çalışabilirsin ama asla gerçekten yalnız değilsin."

Sydney zorlukla yutkundu. Boğazındaki ağırlığı ve gözlerinde biriken yaş tehdidini hissedebiliyordu.

"Geleceğin bugününe musallat olması gerekmiyor Sydney," dedi Sauda. "Geçmişin de öyle. Umarım bir gün bunu kucaklayabileceksin. Anladın mı?"

Sydney boğazını temizledi ve cevap verebilmek için gözyaşlarını zorladı. "Evet, hanımefendi," diye fısıldadı.

Sauda ona baktı, yüz ifadesini inceledi ve gözlerini kaçırmadan önce küçük bir gülümseme verdi. "Hatırlat da sana yeni bir Panacea ajanı olarak başıma gelen belaları anlatayım," dedi.

Sydney hızla ona baktı. "Yeni bir Panacea ajanı olarak ne demek istiyorsun?"

"Yani, benim hikâyelerim ayaklarının yere basmasına yardımcı olabilir."

Terfi hakkında konuşuyordu, Sydney'in bir ortaktan tam bir operatöre, kalıcı, özel bir ekibe ve bir ortağa geçmesi hakkında konuşuyordu.

Sydney güldü, sonra aceleyle gözyaşlarını sildi. Akıl hocasını, emirlerine karşı gelen ve kargaşaya neden olan küstah, asi bir genç ajan olarak hayal etmeye çalıştı. Her nasılsa, bu o kadar da şaşırtıcı görünmüyordu.

Sauda doğruldu, sesine bir resmiyet notası geri döndü. "Henüz çok heyecanlanmayın. Hâlâ merkezle görüşmem gerekiyor. Ve bu noktada Niall kabul etmektense seni balonlu ambalaja sarmayı tercih edecek gibi görünüyor."

"Evet, hanımefendi."

"Ve tüm bunlardan hiçbir sonuç almadan kurtulacağınızı düşünmeyin. Amerika'ya döndüğümüzde, sonraki adımları konuşacağız. Seni birkaç saat içinde benimle uçağa bindirebilirim. Tek yapman gereken arabada kalmak ve hemen şimdi havaalanına gideceğiz."

Şu anda. Winter'a tek kelime bile etmeden. Sydney'in coşkusu biraz azaldı ve midesine bir hayal kırıklığı çöktüğünü hissetti. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayrılacaklar, onun radarından öyle bir kaybolacaklardı ki, onunla bir daha iletişim kurması mümkün olmayacaktı.

Sauda onun tereddüt ettiğini hissetmiş olmalıydı ya da belki de Sydney'in gözlerinin hastaneye doğru kaydığını fark etmişti. Binanın ön bahçesi hâlâ binlerce hayranla doluydu ve hepsi de sağlık personeli birkaç kez gelip dağılmalarını istemesine rağmen Winter'la ilgili gelişmeleri merakla bekliyordu.

"Ya da sabah geri uçabilirsin," diye ekledi Sauda anlayışlı bir baş hareketiyle. "Bu sana yarım kalan kişisel işlerini tamamlamak için biraz zaman kazandırır."

Kişisel yarım kalmış işler. Kelimelerin üzerinde hafif bir vurgu vardı ve Sydney, Sauda'nın ona karşı artan hislerini bildiğini bu şekilde fark etti.

Kış.

Bu aynı zamanda Sauda'nın ona veda etmesi gerektiğini söyleme şekliydi.

Elbette yapmalıydı. Bu her görevin sonunda olurdu - birlikte çalıştığı insanlarla gerekli bağları keser ve sonra hayatına geri dönerdi. Binlerce farklı insana, binlerce farklı şekilde nasıl veda edeceği konusunda eğitim almıştı. Bu konuda iyiydi.

Peki neden şimdi tereddüt ediyordu?

Sydney sonunda kelimeleri zorlayarak, "Bu gece seninle geri geleceğim," dedi. Düşündüğünden daha kararlı çıkmışlardı. Daha soğukkanlı. "Uçakta benim için bir yer tut."

Sauda onu inceledi. Bir an sessizlik içinde geçti ve sonra yumuşak bir sesle, "Özür dilerim Syd," dedi.

Sydney gözlerini hastaneye dikti. "Ne için?"

"Bilirsin işte."

Söylenmemiş cevabı Sydney'in zihnini doldurdu.

Sonunda Sauda'ya dönmeden önce bir süre daha bekledi. "Sen ve Niall bunu nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ne yapacağım?" Sauda cevap verdi.

"Birbirinizden ayrı kalmak mı? Birlikte olmaya hiç adım atmamak mı?"

Sauda hemen cevap vermedi. "Çünkü birbirimizi önemsiyoruz," dedi. "Ve birine değer verdiğinizde, onun iyi bir hayatı olmasını istersiniz. Mutlu bir hayat." Sesi daha da kısıldı. "Birbirimize bunu veremeyiz."

Sydney başını salladı. Cevabın bu olduğunu her zaman biliyordu. Panacea'ya kayıt yaptırdıklarında, ajans onlara aşkın ötesinde bir şey için yemin ettirmişti. Başka birine bağlılığın üstünde. Her şeyden önce bir sırra sadakat. Elbette bu bir güvenlik meselesiydi ama hepsinden önemlisi bir sadakat meselesiydi. Panacea hayatlarının aşkıydı. Başka birine öncelik vererseniz kendinizi tamamen adayamazdınız. Önemli bir iş yapma ayrıcalığı karşılığında yaptığı fedakârlıktı bu; insanların hayatlarını onlar farkına bile varmadan değiştiren, iliklerine kadar hissettiği türden bir fedakârlık.

Eğer Sauda ve Niall bu kuralı ihlal ederlerse, ajans derhal ayrılmalarını ya da onları kovmalarını isteyecekti. Birlikte bir hayat imkansızdı.

Winter ile bir hayat imkansızdı.

Sauda bir süre sonra, "İşler böyle yürüyor," diye ekledi.

Sydney, "İşler böyle yürüyor," diye yineledi. Uzun bir nefes aldı ve ciğerlerinde bunun hafif, ama her zaman var olan gerginliğini hissetti. Kadının gözlerinde kendisi için bir üzüntü parıltısı gördüğünü düşündü.

Kendi kendine üzülecek bir şey olmadığını söyledi. Terfisini alacaktı. Tek istediği buydu.

Başka bir şey yok.

Sonra Sauda arabanın koltuğunda arkasına yaslanmadan önce Sydney'e başıyla selam verdi. "Saat dokuzda," dedi. "Her neredeyse oraya bir araba gönderteceğim."

Güneş ve Ay

Sydney hastanenin arka kapısından tek başına girdi. Check-in masasındaki bir hemşire onu tanıdı, yerinden kalktı ve Winter'ın süitine kadar eşlik etmesi için bir asistana işaret etti. Sydney sersemlemiş bir halde yürüyordu ve bir kez olsun yanından geçen doktor ve hemşireleri, merdivenlerdeki basamak sayısını, floresan ışıkların insanların yüzünü ne kadar soluk bir renge dönüştürdüğünü umursamadığını fark etti.

Asistan Winter'ın kapısının önünde durdu ve kibarca öne gelmesini işaret etti. Sonra adam gitti ve Winter yalnız kaldı.

Sydney süitten içeri adımını attığında boş, buruşuk bir yatak gördü. Zayıf bir silüet pencerenin önünde duruyordu, elleri ceplerindeydi, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, sol ön kolunun etrafında dolanan geometrik çizgiler ve yılan dövmesi ortaya çıkmıştı. Mavi-siyah saçları ilk karşılaşmalarından hatırladığı gibi mükemmel bir şekilde dağınıktı. Sadece gömleğinin altındaki hafif bandaj izi ona yarasını hatırlatıyordu.

Kendine rağmen, ona hayranlık duymak için bir an durakladığını fark etti. Ondaki o kıvılcım şimdi bile parlıyordu.

Winter omzunun üzerinden ona baktı.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu.

Ona şüpheli bir bakış attı. "Dışarıdaki kalabalıkla mı?"

"Claire gizli bir araba ve bir yer ayarladı bile," dedi. Yüzündeki gülümseme küçük ve hüzünlüydü. "Hadi gidelim."

Sauda'yı havaalanında karşılamasına iki saat kalmıştı.

Kew Gardens'ın girişine vardıklarında güneş yeni batmıştı ve gökyüzü pembe ve mor renklere bürünmüştü.

"Buranın şimdiye kadar kapanmış olması gerekmez miydi?" Sydney içeri girdiklerinde insanlardan arındırılmış geniş bir alanla karşılaşınca sordu.

"Sayılır," diye yanıtladı Winter. Ona doğru eğildi ve omzuyla hafifçe dürttü. "Bir iyilik istedim."

Sydney biraz gülümsemek zorunda kaldı. "Bir gün senin avantajlarına alışacağım."

Beklenti dolu bir kaşını ona kaldırdı, sonra ellerini ceplerine sokarken dirseğini ona uzattı. "Bu bana ileride buluşacağımızı söyleme şekliniz mi Bayan Cossette?"

Onun kolunu kabul etti. "Buna randevu mu diyorsunuz Bay Young?"

Umursamazca omuz silkti. "Eğer sorduğun buysa, ben buna iş toplantısı demiyorum."

Kadın güldü. Etraflarında hafif bir rüzgâr esiyordu ve Winter onu serin havadan korumak istercesine hafifçe ona doğru eğildi. Winter'ın yürüyüşünün hâlâ sert olduğunu, yarasının acısının onu yavaşlattığını söyleyebilirdi. Kargo gemisinde bileği burkulduğu için kendi adımları da garipti. Ama ikisi de bu konuda tek kelime etmedi. Bir süre rahat bir sessizlik içinde, etraflarındaki bahçelerin güzelliğini seyrederek yürüdüler. Bahçeler uzayıp gidiyor gibiydi; mükemmel şekilde kesilmiş çitlerden ve göletlerden oluşan sıralar, sessiz yürüyüş yolları ve ahşap banklarla çevriliydi. Biraz ötede, camları kararan gökyüzünün renklerini yansıtan devasa bir sera mimari bir ihtişamla yükseliyordu. Yapının karşısındaki geniş havuzu kaplayan ağaçlar, ince kış dallarıyla gökyüzünü bölerek çimlerin üzerine uzun, zarif gölgeler düşürüyordu.

Sydney gözlerini kapadı ve mevsimlerin değişimini içine çekerek berrak havanın tadını çıkardı. Tek düşünebildiği, yanında yürüyen ve ona büyümlü yollarda rehberlik eden Kış'ın bedeninin sıcaklığıydı.

Klasik beyaz sütunlardan oluşan zarif bir tapınağın önünden geçerlerken Winter boğazını temizledi. "Bundan sonra nereye gideceksin?" diye sordu alçak sesle. "Yoksa bu gizli bir bilgi mi?"

Sydney otomatik olarak "Gizli," diye cevap verdi, sonra da onu bu kadar çabuk susturduğu için pişman oldu. *Önce sırra sadakat.* "Muhtemelen bir süreliğine merkeze döneceğim, bu davanın geri kalanını tamamlamak ve CIA tutuklamalarını yaptıktan sonra ortaya çıkabilecek soruları yanıtlamak için. Birkaç ay daha devam edecek."

"Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım artık kendi hayatına dönmekte özgürsün," dedi. "Bu seni nereye götürürse götürsün."

"Claire ve ekibimle halletmem gereken birkaç şey var," dedi. Sonra bir an tereddüt etti. "Leo'nun üzerine fazla gitme, olur mu? Sauda'ya bunun onun hatası olmadığını söyle. Zorla bir..."

"Biliyorum." Sydney başını salladı. "Bununla ilgileneceğiz. Suçlamaları düşecek."

Winter sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi başını salladı.

O bunu yaparken Sydney ceketinin göğüs cebine uzandı ve onun için bir şey çıkardı. Claremont Oteli'ne ait bir kartvizitti, oranın herhangi bir müşterisinin muhtemelen alabileceği türden bir kartvizitti; bir yüzünde otelin armasının ince altın ipliklerle kabartılmış bir resmi, diğer yüzünde ise basit bir telefon numarası vardı.

"Eğer yardıma ihtiyacınız olursa," dedi Sydney, "bizi arayın. Operatöre adınızı verin ve Londra Süiti'nde yer ayırtmak istediğinizi söyleyin. Sesinizi bir analizörden geçirecekler ve sonra sizi Panacea'ya bağlayacaklar."

Winter karta baktı, sonra başını sallayarak dikkatle cebine koydu. "Teşekkür ederim."

"Fazla bir şey değil. Birçok insanın kurtulmasına yardım ettin." Onu biraz dürttü. "Bence iyi iş çıkardın."

Bunun üzerine içinde bir şeyler parladı. Nankör bir iyilik. Adam utanmış gibi başını çevirdi ama kadın onun dudaklarında bir gülümsemenin parıltısını görebiliyordu. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey," diye mırıldandı.

Sydney de gülümsedi ve yollarına konsantre oldu. Işık daha da azaldı ve bahçedeki renkler maviye dönüştü.

"Yakında dünya turuna çıkıyorsun o zaman?" diye sordu. "Ve senin için bir sonraki göreve mi?" diye yanıtladı. Kadın başını salladı. "Bir sonraki göreve," diye yineledi.

İkisi de yapmak istemedikleri konuşmanın, ikisinin de kaçınılmaz olduğunu bildiği şeyin kabul edilmesinin etrafında dönüyorlardı.

Buraya kadarmış. Birlikte görevlerini tamamlamışlardı ve gelecekleri onları zıt yönlerle götürüyordu. Winter ait olduğu ve olması gereken yere, spot ışıklarına geri dönecekti. Ve Sydney

gölgelerdeki hayatına, herkesin bildiğinin altındaki dünyaya geri dönecekti. Bir casus ve bir süperstar asla birlikte olamazdı.

Bu yüzden olduğu yerde durdu ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Vedalaşmaya alışkındı ama Winter Young'a daha önce hiç veda etmemişti.

"Bak, ben..." diye başladı.

Onun elini tuttu ve yavaşça kendisine doğru çekti. Başı ona doğru eğildi.

"Dans et benimle," diye mırıldandı kulağına.

Tereddüt etti, sonra onunla birlikte adım attı. Alacakaranlıkta birlikte küçük, yavaş bir daire çizdiler. Başını onun omzuna yasladı ve nefesinin saçlarına değdiğini hissetti. Alçak bir titreşim onun mırıldandığını fark etmesini sağladı.

Bundan sonra onu bir daha asla göremeyebileceğinin farkına varmaya başladı. Oh, onu dünyanın geri kalanıyla birlikte televizyonda izleyebilir, hatta konserlerine katılabilir veya röportajlarını izleyebilirdi. Ama böyle anlar, bu her neyse, bir daha asla yaşanmayacaktı. Ve kalbinde yeni bir duygu parçalandı, o kadar keskin ve acı veren bir özlem ki, aniden ortaya çıkmasına şaşırarak nefesini içine çekti.

Winter ona doğru kıpırdandı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Hayır, cevap vermek istedi. Ama onun omzuna doğru başını salladı ve "Peki" dedi.

Adam cevap vermedi. Onun da aynı şekilde parçalanıp parçalanmadığını, aralarındaki bağın ondan önce düzinelerce kişiyle kurmuş olduğu bağlardan farklı olup olmadığını ya da onun hayatındaki aşklar silsilesinin sadece sonuncusu olup olmadığını merak etti. Daha önce başka biriyle böyle sessiz bir bahçede dans etmiş miydi, sanki bu birlikte geçirecekleri son anlarıymış gibi ona doğru eğilmiş miydi? Ne de olsa o bir sanatçıydı, bir illüzyon ustasıydı. O tek ve biricik Winter Young'dı. Tüm bunlar gösterisinin bir parçası olabilirdi ve belki de bunun farkında bile değildi.

Bir süre sonra ona bakabilecek kadar uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Çünkü..." Durakladı, sonra kaşlarını çattı, sanki ne söylemeye çalıştığını unutmuş gibiydi. "Çünkü seni takip edemiyorum."

Bakışlarında küçük ve yalnız bir şey vardı, daha önce geride bırakılmış bir çocuğun bakışı. Ve Sydney kendi kalbinin de buna tepki olarak burkulduğunu hissetti; her şeyden kaçmak isteyen, ancak yalnız kaldığında bir arada durabilen bir parçası.

Yutkundu ve adamın yüzünü inceledi. "Ben de üzgünüm. Aynı şey için."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Biraz güneş ve ay gibiyiz, değil mi? Asla aynı anda gökyüzünde olmazlar."

"Teknik olarak ay bazen gündüz de görülebilir, yani bu tam olarak doğru değil."

Gülümsemesi solgunlaştı. "Romantik olmaya çalışıyorum ve sen en kötüsüsün."

Romantik. Yüzünün ısındığını hissediyordu ve bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak aşağı baktı. Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim. Benim güçlü yanımdır değil."

Güldü. Bu ses kalbini doldurdu. "Sanırım demek istediğim... seni gerçekten özleyeceğim."

"Ben de," diye fısıldadı.

Aralarındaki havanın gerildiğini, onları bir araya getirmek için can attığını hissedebiliyordu. Adamın ona doğru eğilmek istediğini, *onu arzuladığını* ve kendisinin de aralarındaki boşluğu kapatmak için yaklaştığını görebiliyordu. Bir veda öpücüğü.

"Ben..." diye nefes aldı, kirpiklerinde altın rengi bir ışık vardı, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Değil," diye mırıldandı.

Ona hüznü bir gülümseme verdi. "Kaderimizde sonsuza dek kötü kararlar vermek varmış gibi hissediyorum."

Kalbinin daha fazla kırıldığını hissetti. "İçtenlikle öyle umuyorum."

Yere baktı ve ona elini uzattı. Kadın elini tuttu, sonra da tokalaştı.

Gülümsemesinin bir ucu yukarı kalktı. "Benim için bir onurdu Sydney Cossette." "O şeref bana ait, Winter Young," dedi.

Sonra tokalaştıkları sırada onu kendine doğru çekti, eğildi ve öptü.

Gözlerini kapadı, onun sıcak dokunuşunun, içinden geçen karıncalanmanın, her uzvuna dolan sıcaklığın tadını çıkardı. Bu son kucaklaşmanın kısacık saniyelerinin tadını çıkarıyordu. Bir zamanlar onun defterinde gördüğü şarkı sözlerini hatırladı.

Sen benim meditasyonumsun.

Sonra Niall'ın önünde durup alçak sesle ona kendisini her şeyden uzaklaştırması için yalvardığı, karşılığında eski hayatından uzaklaşmaya razı olduğu o gri günü düşündü. Duygusal bağlardan, aşktan ve onun kuzeni olan kederden yoksun, boş bir sayfa açma şansı için her şeyden vazgeçmişti. Kendini tamamen onun için önemli olan, anlamlı ve önemli hissettiren bir şeyin içine atmıştı. İsteddiği şeyin Winter gibi insanlarla ilişki kurmak değil, başkalarının acı çekmesine neden olan insanları alaşağı etmek olduğuna karar vermişti. Panacea'ya doğru attığı her adım, eski evinden uzaklaştığı bir adımdı.

Böylece, isteksizce, geri çekildi. Tepelerinde ilk yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı. Sydney hâlâ onun tadını ağzında hissedebiliyor, aralarında konuşulmayan bir arzu olduğunu hissedebiliyordu.

Kal.

Ama ikisi de söylemedi.

Sonunda Winter başıyla girişe doğru işaret etti. "Sanırım arabanız burada," dedi.

Başını salladı. Kalbini söküp attı. Geriye doğru bir adım attı.

"Güle güle," dedi.

"Güle güle," dedi.

Bahçenin ön tarafına doğru yürümek için döndüğünde, Sydney boş sayfasına bu küçük, küçük molayı vermesine izin verdi. Ona söylemek istediği tüm kelimeleri düşünmesine izin verdi.

Seni özleyeceğim Winter Young ve yanımda yürüyen gölgeni.

Ara sıra beni aramayı unutma.

Orada, gökyüzünde olabilirim.

Olabilirdi, Olmalıydı

Winter'ın onun yerine yapabileceği milyonlarca şey vardı.

Onunla birlikte havaalanına gitmeyi teklif edebilirdi.

Ondan bir saat daha kalmasını isteyebilir, onu bir kafeye ya da özel bir akşam yemeğine götürmenin bir yolunu bulabilirdi.

Onu kendi uçağıyla evine bırakmayı teklif edebilir, sadece bir günlüğüne kendisiyle spontane bir yolculuğa çıkmasını, bir anlığına rahatlamasını ve rolleri yerine birbirlerini oldukları gibi görmelerini isteyebilirdi.

Ona gerçeğı söyleyebilirdi.

Örneğın, onu ilk gördüğü anda bakışlarının ona çekildiğini hissettiğini, ona kızdığında gözlerinin renginin bir fırtına gibi karardığını. Katıldığı binlerce etkinlikte, yıllar boyunca tanıştığı onca güzel ve sıra dışı insan arasında onun gibi biriyle hiç karşılaşmadığını ona hiç söylemedi. Ona, kızın her saat aklından çıkmadığını, düşüncelerinde her zaman var olan müzik parçaları kadar mevcut olduğunu asla itiraf etmedi.

Umutsuz bir an ya da bir veda olmadan onu öpebilmeyi dilediğini.

Sadece bencil olmasına izin vermeli, kalbini açmalı ve onun için, kendisi için, etrafındakiler için, değer verdiği kişiler için sonuçlarına lanet etmeliydi.

Ona aşık olduğunu söylemeliydi. Ama söylemedi.

Belki de en iyisi buydu.

Bunun yerine, kadın bekleyen arabaya binerken ona baktı, son bir kez el salladı ve hiçbir şey söylemedi. Daha sonra, bir süre kendi başına durdu.

Bahçede geçirdiği zaman boyunca gözleri hâlâ arabanın kaybolduğu yöne çevriliydi. Gece iyice bastırana kadar bekledi.

Sonra da çekip gitti.

GÖREV GÜNLÜĞÜ

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi terfisini alacak."

"Elbette. Her ne kadar onu tam bir ajan olarak sahaya göndermek, bundan kurtulduktan hemen sonra onu arayacağımız anlamına gelse de."

"Her zaman çok endişelisin."

"O iyi bir yatırım."

Ajan B: "Peki ya o? Tamamlama sertifikası alacak mı?"

"Biz sertifika vermiyoruz."

"Şaka yapıyordum, Tanrım. Demek istediğim, bizimle olan ilişkisi burada mı sona eriyor?"

"Evet."

"Artık temas yok. Tavsiye mektubu yok. Telefon görüşmesi yok. Hediye sepeti yok."

"O akıllı bir çocuk. Anlayacaktır."

Ajan B: "Bunun kalıcı olduğundan emin misiniz?"

Ajan A: "Bir daha ne zaman bir süperstara ihtiyacımız olacak?"

"Kabul etmelisin ki oldukça iyiydi."

"Tamam, öyleydi. Ama bizim için çalışırken neredeyse ölüyordu ve bunun için ona asla teşekkür etmeyeceğiz. Bırakın çocuk spot ışıklarına geri dönsün."

"Sanırım."

"İkna olmuş görünmüyorsun."

Ajan B: "■■■■■■■■■■ bu durumdan hiç memnun olmayacak."

"Bana daha mutlu olamayacağını söyledi."

"■■■■■■■■■■, sevgilim. ■■■■■■■■■■'un tüm bunlardan çocuğa karşı hiçbir sevgi beslemeden çıktığına inanıyor olamazsın. Küçük parmağında küçük bir kasaba için elektrik üretmeye yetecek kadar cazibe var."

Ajan A: "O zaman birbirlerini bir daha görmemeleri kesinlikle en iyisi."

Ajan B: "Doğru. Ama ■■■■■■■■■■'un hala tam bir ajan olarak düzenli bir ortağa ihtiyacı var ve o da sanki onun sözleşmesindeymiş gibi ihtiyaç duyduğumuz her an onun koruması olarak oynayabilir. Tüm nesnel ölçütlere göre, etkili bir çift oldular."

Ajan A: "Emirlere itaatsizlik ettiler ve bir kargo gemisinde kimyasal bir silahı havaya uçurdular. Hala tüm bunları Müdür'e açıklayan evrak işlerini bitirmek üzereyiz."

"Tamam, ele avuca sığmıyorlardı. Ama sahada aynı olan başka bir çift daha hatırlıyor gibiyim."

"Biz farklıydık. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sebebi yok. Sadece kaşların o şeyi yaptığında hoşuma gidiyor."

Ajan A: "Eğer ■■■■■■■■■■ ve ■■■■■■■■■■ böyle olacaksa, umarım onları başka bir görev için asla eşleştirmeyiz."

"Bilmiyorum."

"Neden?"

"Bazen... insanlar sadece uyuyor."

Bir Yıl Sonra

Bu gecenin en önemli manşetleri Winter'ın bir çıkış haftasında en yüksek albüm satışına ulaşarak dünya rekorunu kırdığıydı. Haberleri dans stüdyosundaki son provasını bitirdiği sırada duydu, tam o sırada telefonu açtı ve Claire'in gıcırtilı ve heyecanlı sesiyle karşılaştı.

"Kış," dedi. Onun beklentiyle ellerini birbirine vurduğunu neredeyse görebiliyordu. "Kış. Yıla başlamak için en iyi haber bu. Daha ne zaman olacağına bile karar vermediğimiz bir sonraki turunuz için şimdiden şehirlerden teklifler aldığımı biliyor musunuz? Buna bayılıyorum. Seni seviyorum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de sana," dedi. Stüdyonun köşesinden Dameon ve Leo'nun kendisine el salladığını ve bir saat sonra geç bir akşam yemeğinde kendisine katılmak için abartılı hareketler yaptıklarını gördü. O da el sallayarak onlara başparmak işaretiyle karşılık verdi.

"Kısa sürede ayağa kalkarsın." Claire hâlâ konuşuyordu, Winter'ın cevabından biraz habersizdi. "Şimdi, önümüzdeki hafta için bir d i z i görüşme ayarladım, ama onları başlatmadan önce arada birkaç gün dinlenmek ister misin? Birkaçını bir sonraki haftaya erteleyebilirim. Yapabilirim-" "Claire," diye araya girdi, çantasının yanına çömeldi. "Bir nefes al."

Dünyanın geri kalanını içeri almadan önce bir saniyeliğine kutlama yapalım."

"Tamam. Tamam." Claire telefonda yüksek sesle bir nefes verdi, ses kendi sevinciyle doluydu ve ani bir duyguyla titriyordu. "Seninle gurur duyuyorum, evlat. Çok gurur duyuyorum."

Winter yaptığı işi bıraktı ve kendi kendine tekrar gülümsedi. "Lütfen ağlama," dedi.

Claire bir *sus* sesi çıkardı ve Winter onun elini sabırsızlıkla ona doğru salladığını hayal etti. "Değilim," diye itiraz etti Claire ciyaklayarak. "Şimdi bana pandik atmayı bırak ve git yemeğini ye. Keyfine bak. Çok fazla içme. Reklamcının üç gün boyunca internette trend olmanla uğraşmasını istemiyorum."

A.M. kazası."

Sonra telefonu kapattı. Onun neşeli enerjisi ve takım arkadaşlarının rahat karmaşası olmadan stüdyo birdenbire boş gelmişti. Winter ellerinin üzerine yaslandı ve kendini sessizliğe bıraktı. Antrenmandan dolayı nefesleri hâlâ hızlıydı ve kalbinin çılginca attığını hissedebiliyordu.

Rekor kırdı. İyi haber onu rahatlatmıştı. Hayat son zamanlarda oldukça bunaltıcıydı. Şu anda üzerinde duramayacağı kadar çok şey vardı.

Bunun yerine, şu anda, o tanıdık özlemi, çok küçük bir tadına bakmasına izin verilen diğer dünyanın yokluğunu hissetmesine izin verdi.

Ve içindeki insanlar.

Bu kez, özlem beraberinde bir acı da getirdi.

Sydney'le ilgili düşünceleri Londra'dan ayrıldıktan sonraki ilk birkaç hafta boyunca her gün aklındaydı, bazen o kadar ağır basıyordu ki yataktan zorlukla kalkabiliyordu. Ama artık bu düşünceler kontrol edilebilir bir düzeye inmiş, Sydney'in sarı saçlarla çerçevelenmiş küçük, vahşi yüzünün görüntüsü, işine döndüğünde düzenli bir güçle geri gelen konserler, partiler, ziyafetler, galalar ve röportajlar kalabalığı için kaçınılmaz olarak bir kenara itilmişti.

Bazen tamamen unutuyordu ve o garip dünya o kadar uzak geliyordu ki, her şeyi hayal edip etmediğini, hepsinin bir ateş rüyası olup olmadığını merak ediyordu.

Ama bazen arnavut kaldırımlı bir sokaktan ya da sessiz, çitlerle çevrili bir bahçeden geçirdi. Bazen zarif bir köprü ya da belirli bir uçak karesi görürdü. Ve bu düşünceler aklına geri dönerdi.

Geri dönecekti.

Güldü ve başını salladı. Bir kızın aklına girmeyi başardığı tek an, muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceği andı. Bu onun hayattaki kaderiydi. Sydney muhtemelen şu anda dünyanın öbür ucunda, silahının kabzasıyla bir suçluyu tokatlıyordu. Muhtemelen onu tamamen unutmuştu.

Acı onu tekrar bıçakladı ve bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

Şimdi kiminle ortak olabileceğini merak ediyordu. Onunla birlikte bir otelde karı koca kılığında saklanıyor muydu? İş ortağı olarak mı?

Kendine işkence etmekte gerçekten ustasın, diye düşündü ve görüntüleri zihninin gerisine itti. Haftalardır, antrenmandan sonra stüdyosundan çıkıp Panacea ajanlarıyla dolu bir arabaya bindiğini hayal ediyordu

Sydney'nin orada olup ona başka bir görev teklif edebileceğini düşündü.

Ama hayır. Onu almaya gelen arabalarda sadece şoförler vardı.

Havlusuyla boynunu ovuşturdu, sonra kalan eşyalarını çantasına attı ve sırtına astı. Kendini ayağa kaldırdı.

Ayağa kalkar kalkmaz boy aynasından onu gördü.

Giriş kapısının hemen içinde duruyordu, elleri cebinde ve bir bacağını diğerinin önünde çaprazlamış bir şekilde rahatça duvara yaslanmıştı, üzerinde yırtık siyah bir kot pantolon ve bir omzundan hafifçe aşağıya kayan hımbıl bir kazak vardı.

Sarı saçları biraz daha kısaydı ama bunun dışında Sydney Cossette tamamen aynı görünüyordu.

Winter arkasını döndü, yarı yarıya orada kimsenin durmadığını görmeyi bekliyordu. Aynadaki görüntüsünü halüsinasyon olarak algılamıştı; bu, zihninin ona oyun oynamasının son tezahürüydü.

Ama işte oradaydı, gerçek hayattaki versiyonu, duruşu yansımasındakinin aynadaki görüntüsüydü.

Onun yüzündeki ifadeye bakarak gülümsedi.

"Umarım beni hatırlarsınız, Bay Young," dedi.

Aynı boğuk ses. Kış aniden düşüyormuş gibi, damarlarında dolaşan sıcaklık onu eritecekmiş gibi hissetti. Görünüşe göre duygularının hiçbirini değişmemişti.

Yavaşça sıırıtmaya başladı. "Burada ne işin var senin?"

Sydney ona şaşkın bir gülümseme verdi. "İmza mı?"

Kadının bundan sonra ne söyleyeceğini hemen anladı. Kalbinin yerinden fırlamasından, bedeninin o garip diğer dünyaya, gölgelerle ve gizlilikle örtülü dünyaya, kendi gürültülü, vahşi, kaotik dünyasından çok farklı olan dünyaya geri adım atma şansıyla aydınlanmasından biliyordu. Bunu aralarındaki havanın canlanmasından, eski bağlarının kış uykusundan uyanmasından anladı. Bunu onun gözlerindeki bakıştan anladı.

Onun ne söyleyeceğini biliyordu ve kendi cevabının ne olacağını da biliyordu.

ol.

"Yeni görev," dedi Sydney. "Biz de senin bu göreve uygun olduğunu düşündük." "Sadece seninle tekrar çalışmak zorunda kalmazsam."

Kadın biraz güldü. Adamın kalbi buna karşılık verdi. Bu en iyi sestir dünyada. "Korkarım bu konuda şansınız yok."

"Kötü şansı severim."

Ona yan gözle baktı. "Daha fazlasını duymak ister misin?"

Gülümsedi. Bazen ay ve güneş aynı anda gökyüzünde olurdu. Sonra ona doğru bir adım attı, onun dünyasına geri döndü.

"Yolu göster."

x

Teşekkür

Cesur menajerim Kristin Nelson'a ve tüm NLA ekibine en içten teşekkürlerimi sunarım. Beni her zaman desteklediğiniz gibi bu yeni hikâyemi de desteklediğiniz için teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettarım.

Tüm minnettarlığım harika editörlerim ve dostlarım Jen Besser ve Kate Meltzer'e, bilgeliğiniz ve nezaketiniz, güneşli havalarda yoldaşlığınız ve yağmur yağdığında şemsiyeniz için. İkinizle birlikte yeni bir masal inşa etmek benim için meslek hayatımın onurudur.

Macmillan Children's ve Fierce Reads'teki yorulmak bilmeyen, çalışkan ekibime teşekkür ederim: Emilia Sowersby, Kathy Wielgosz, Jennifer Healey, Melissa Zar, Teresa Ferraiolo, Leigh Ann Higgins, John Nora, Kelsey Marrujo ve Tatiana Merced-Zarou. Bu muhteşem kapak için Aurora Parlagreco ve Jessica Cruickshank'e özel, kocaman bir teşekkür - ne kadar güzel olduğunu unutabileceğimi sanmıyorum. Hepinizin yaptığı o kadar çok şey var ki, belki de hiçbir zaman kamuoyu tarafından kabul edilmeyecek; işte ben de bunu kamuoyu önünde kabul ediyorum. Sizlerle birlikte çalışmak ne büyük bir keyif.

Ben bir casus değilim (Yoksa öyle miyim? Kim bilebilir ki...), bu yüzden casusluk hakkında sadece dışarıdan birinin bakış açısıyla yazabilirim. Ancak Sydney'in karakterini oluşturmama birkaç kitap yardımcı oldu - bunların başında Amaryllis Fox'un *Life Undercover* adlı büyüleyici otobiyografisi geliyor: *CIA'de Yaşlanmak*. Olağanüstü deneyimlerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim Bayan Fox. Kitap araştırması hiç bu kadar ilginç olmamıştı.

Beni tanıyan herkes BTS Ordusu'na mensup olduğumu bilir. Winter Young elbette hayali bir süperstar ama yaratıcılık yaratıcılığa ilham verir ve 2017'den bu yana, Asyalı yüzler ve nazik ruhlardan oluşan bu yetenekli grubun dünyayı kazanmasını izlemek benim için derin bir ilham ve cesaret kaynağı oldu. Pandemi sırasında profesyonel ve kişisel olarak hepiniz için ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim, ancak lütfen şunu bilin

Bu süre zarfında yarattıklarınız sayısız kişiyle birlikte bu yazarın da ayakta kalmasına yardımcı oldu. Yaydığınız tüm neşe için teşekkürler Bangtan. Borahae!

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm öğretmenlere, kütüphanecilere ve kitapçılara

-ve küresel olarak- farklı kitapların raflarda kalması için mücadele etmeye devam edenler, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Kitaplar zamanın başlangıcından bu yana tehlikeli olarak görülmüştür. Bu korkuya karşı savaştığınız ve tüm perspektiflerden kitapları okurların eline ulaştırmak için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederiz.

Bu kitabı benimle birlikte pek çok kez tekrarlayan arkadaşlarıma ve aileme en içten teşekkürlerimi sunarım. Tüm minnettarlığım, çalışabilmem için yürümeye başlayan çocuğumuza bakmak için fazladan vardiya alan kocam Primo Gallanosa'ya ve hayatımızın mutlak ışığı olduğu için küçük oğluma.

Son olarak ve en önemlisi, *siz* okurlarıma teşekkür ederim. Elbette tüm kitaplarım sizin için yazıldı, ancak bu kitabım özellikle size ithaf edildi çünkü onu yazmaktaki tek amacım sizi mutlu etmekti. Çalkantılı zamanlarda yaşadığınızı biliyorum; çok şey yaşadığınızı biliyorum. Umarım bu hikayeyi okurken eğlenmiş ve Winter ve Sydney ile bir süreliğine kaçabilmişsinizdir. Bana size hikâyeler anlatma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bir gün yolda karşılaşırsınız. Sevgilerimle.

NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN
1 NUMARASINDAN BU OKUNMASI
GEREKEN KİTAPLARI KAÇIRMAYIN
YAZAR
MARIE LU

"DISTOPYANIN DUAYENİ." -*New York Times*

ÇOK SATAN EFSANE SERİSİNİN ACI SONUNU
KEŞFEDİN.

**SAVAŞIN YIKTIĞI BİR DÜNYADA, GENÇ SAVAŞÇILARDAN
OLUŞAN BİR EKİP SEVDİKLERİNİ KURTARMAK İÇİN HER
ŞEYLERİNİ FEDA ETMEYE HAZIRDIR...**

"2020'nin en sevdiğim YA kitabı." -Sabaa Tahir, *Ember in the Ashes*
serisinin 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı ve National Book
Award ödüllü *All My Rage*

"Sürükleyici." -POPSUGAR

"Aksiyon dolu." -BuzzFeed

AYRICA **MARIE LU** TARAFINDAN

Efsane Serisi

Legend
Prodigy
Şampiyon
u
Asi

Genç Elitler Serisi

Genç Elitler Gül
Cemiyeti Gece
Yarısı Yıldızı

Warcross Serisi

Warcross
Wildcard

Batman: Nightwalker

Sırtın Krallığı

Gökyüzü Avcısı Duolojisi

Skyhunter
Steelstriker

Yazar Hakkında

Marie Lu, Legend serisi, Young Elites üçlemesi, Warcross serisi, *Batman: Nightwalker*, *The Kingdom of Back* ve Skyhunter ikilisinin 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra video oyunu sektörüne girmiş ve burada sanatçı olarak çalışmıştır. Şimdi tam zamanlı bir yazar olarak boş zamanlarını okuyarak, çizerek ve oyun oynayarak geçiriyor. İllüstratör/yazar eşi Primo Gallanosa ve oğullarıyla birlikte Los Angeles'ta yaşıyor. **marielu.com** adresini ziyaret edin veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

**Bu Roaring Brook Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Copyright © 2023 by Xiwei Lu
Logolar YY Liak tarafından
tasarlanmıştır

Roaring Brook Press tarafından yayınlandı
Roaring Brook Press, Holtzbrinck Publishing Holdings Limited Partnership'in bir bölümüdür
120 Broadway, New York, NY 10271 - fiercereads.com
Tüm hakları saklıdır.

Kongre Kütüphanesi Kataloglama-Yayın Tarihi mevcuttur.

E-Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir.
Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile (800) 221-7945 dahili 5442
numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla
iletişime geçin.

eISBN 9781250852809

İlk ciltli baskı 2023 e-Kitap
baskısı 2023

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf

1. Saplantıyı Doğuranlar
2. Dünyanın Gölgesinde Yürüyenler
3. Çakal
4. The Panacea Group
5. Tüm Dünya Gizli Bir Sahne
6. Yeni İş
7. Sonradan Düşünce
8. Oyunun Kuralları
9. Fırtına Öncesi Sakinlik
10. Canavarlar Beyefendi Gibi Görünüyor
11. Biri Her Zaman İzliyor
12. Şüpheler
13. Kalbe Musallat Olan Şey
14. Sahneye Giriş
15. Olmadığından Daha Benzer
16. Süperstar ve Kodaman
17. Sahnedeki Karakterler
18. Tehlikeli Oyunlar
19. Çıkmaz Sokak
20. Aynı Kafesteki Kuşlar
21. Pivot
22. Avcı, Avlanan
23. Duvarı Yıkma

24. Meant to Be
25. Dostlar ve Düşmanlar
26. Sadece Başka Bir İş
27. Sessiz Ritim
28. Bullseye
29. İyi Kız
30. Tuzak
31. Henüz Bitmedi
32. Son Uçuş
33. Değerli
34. Nefes al
35. Bulduğunuz Aile
36. Kalp Geniş ve Derindir
37. Bir Sırta Sadakat
38. Güneş ve Ay
39. Olabilirdi, Olmalıydı

Bir Yıl Sonra
Teşekkür Ayrıca
Marie Lu Yazar
Hakkında
Telif Hakkı